Greer Hendricks

Sarah Pekkanen

Nu ești singură

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN
NU
EȘTI
SINGURĂ
virtual-project.eu

Greer Hendricks and
Sarah Pekkanen

NU EȘTI SINGURĂ

Original: *You Are Not Alone* (2020)

Traducere din limba engleză de:
MANUELA BULAT

virtual-project.eu

2021

PARTEA ÎNTÂI

1.

SHAY

Cifrele nu mint niciodată. Statisticile, diagramele, procentajele nu au planuri ascunse sau nuanțe de gri. Sunt pure și adevărate. Abia atunci când oamenii încep să le manipuleze, întorcându-le pe toate părțile, nu te mai poți încrede în ele.

Jurnal de date, pagina 1

Pe măsuța de cafea se află două pahare de vin, dovadă a unei seri romantice. Le iau și le clătesc, curățând petele rubinii rămase pe fundul lor. Cafeaua e pe foc, răspândind în bucătărie aroma boabelor prăjite, închise la culoare, pe care le-am descoperit cu un an și jumătate în urmă, când m-am mutat în apartamentul lui Sean din Murray Hill.

Întorc capul auzind sunetul unei chei răsucite în broască, iar o clipă mai târziu, Sean intră și își dă jos șlapii. Fredonează, așa cum face când e fericit. A fredonat des în ultima vreme.

— Bună, spun eu, în timp ce el pune pe blat o pungă de cumpărături de la Whole Foods, din care se ițește un buchet de lalele mov. Te-ai trezit devreme.

Părul lui des și roșcat e ușor ciufulit la spate, iar eu îmi rețin dorința de a întinde mâna și de a-mi trece degetele prin el.

— M-am gândit să iau micul dejun.

Scoate din pungă ouă, croasanți și căpșune.

Când întind mâna spre carafa cu cafea, ușa camerei lui Sean se deschide.

El ia repede lalelele, în vreme ce prietena lui, Jody, intră în bucătărie.

— Bună dimineața, spune ea întinzându-se.

Poartă o pereche de boxeri de-ai lui Sean, aproape acoperiți de unul dintre hanoracele lui mari. Părul ei cârlionțat este prins într-o coadă de cal,

iar unghiile de la picioare sunt vopsite în roz aprins. Sean îi dă lalelele și o sărută. Mă întorc repede cu spatele și îmi fac de lucru, deschizând frigiderul și turnându-mi lapte de migdale în cana de plastic.

— Poftă bună! le zic eu. Mă duc să lucrez puțin.

— Duminică? face Jody, strâmbând din nasul ei mic și cârn.

— Vreau să-mi revizuiesc CV-ul. Am un interviu mâine.

Îmi iau sacoșa din pânză, cu laptopul în ea, de pe băncuța aflată lângă intrare. Sub ea, sandalele lui Jody sunt cuibărite lângă șlapii pe care Sean tocmai și i-a scos. Îmi vâr degetul mare de la picior între încălțările lor, pentru a le separa.

Apoi cobor un rând de scări și ies în dimineața de august, deja înăbușitoare.

Abia când ajung la colț, îmi dau seama că mi-am lăsat cana de plastic pe blatul din bucătărie. Mă hotărăsc să-mi fac pofta și să-mi iau un *latte* cu gheață, în loc să mă întorc la apartament. În ultima vreme, petrec cât mai puțin timp acolo.

Pentru că cifrele nu mint niciodată. Iar doi plus unu egal… prea mulți.

*

Deschid ușa masivă de sticlă de la Starbucks și observ că localul este plin. Nu e de mirare, având în vedere că șaptezeci și opt la sută dintre americanii adulți beau cafea zilnic, consumul regulat fiind ușor mai ridicat în rândul femeilor decât al bărbaților. Iar New York-ul este al patrulea oraș din țară în topul împătimiților de cafea.

Nu mă pot abține. De multe ori, văd lumea sub formă de statistici. Nu doar pentru că, în calitate de cercetător de piață, analizez date pentru a ajuta companiile să ia decizii cu privire la produsele pe care le vând. Așa am fost de când eram mic. Am început să țin jurnale de date la vârsta de unsprezece ani, când alți copii țineau jurnale obișnuite.

„Uau, te-ai îngrășat cu cinci kilograme și jumătate de la ultima vizită”, mi-a spus medicul pediatru, când am fost să verifice dacă n-am amigdalită, în vara de dinainte de gimnaziu.

„Shay, ești cea mai înaltă. Poți sta pe rândul din spate?” mi-a zis diriginta într-a cincea, în ziua când am făcut fotografia cu clasa.

Niciunul dintre ei nu a avut un ton negativ, dar acele comentarii, alături de altele pe care le-am auzit deseori, m-au făcut să conștientizez faptul că cifrele afectează modul în care oamenii te privesc.

Realizam grafice cu înălțimea și greutatea mea, precum și cu numărul de goluri marcate în fiecare meci de fotbal. Am colectat și alte date, cum ar fi categoriile de monede din pușculița mea, numărul de cărți de la bibliotecă citite lunar, voturile publicului în cadrul emisiunii *American Idol* și câte medalii de aur, argint și bronz au câștigat Statele Unite la Jocurile Olimpice. Astăzi, am ajuns să îmi accept în mare măsură corpul – mi-am îndreptat atenția spre sănătatea și forța mea –, iar acum, în loc de ceea ce arată cântarul, îmi înregistrez timpii în cursele de zece kilometri și greutățile pe care le pot ridica.

Arunc o privire prin cafenea. O femeie stă aplecată deasupra laptopului, tastând cu hotărâre. Doi îndrăgostiți stau lipiți unul de altul, ea cu piciorul peste al lui și ținând amândoi în poală ziarul *The New York Times*. Un tată și un băiețel, purtând șepci identice cu Yankees, așteaptă comanda la tejghea.

În ultimul timp, se pare că statisticile sunt împotriva mea – am treizeci și unu de ani și nu mă văd cu nimeni. Luna trecută, când șeful m-a chemat în biroul său, am crezut că voi fi promovată. În schimb, mi-a spus că sunt disponibilizată din cauza reducerilor de personal. Mă simt prinsă într-o spirală lentă.

Mă lupt cu toate puterile să schimb lucrurile.

În primul rând, trebuie să-mi găsesc un loc de muncă. Apoi, poate mă voi înscrie pe un site de întâlniri matrimoniale. În viața mea există un gol pe care îl umplea Sean. Înainte ca el s-o cunoască pe Jody, comandam mâncare chinezească cel puțin o dată pe săptămână și ne uitam la seriale pe Netflix. El își rătăcește tot timpul cheile, iar eu știu instantaneu, din felul în care mă strigă pe nume, că are nevoie să-l ajut să le găsească. El udă planta pe care am botezat-o Fred, iar eu aduc corespondența.

Sean este primul tip care mi-a plăcut cu adevărat de când am pus capăt relației cu iubitul meu din facultate. Am început să mă îndrăgostesc de Sean cu luni în urmă. Am crezut că și el simte la fel.

Când barmanul îmi pune *latte*-ul pe tejghea, îl iau și ies pe ușă.

Chiar și după ora nouă, canicula e sufocantă și apăsătoare; mă înăbușă, în timp ce mă îndrept spre stația de metrou din 33rd Street. Când îmi simt părul lipindu-mi-se de ceafa, mă opresc și scot un elastic din geantă, ca să mi-l prind.

Acest fapt simplu mă costă douăzeci și două de secunde.

În timp ce cobor scările mizere spre tunel, văd plecând din stație metroul pe care tocmai l-am ratat. Câțiva oameni, care probabil că au coborât din el, urcă treptele pe lângă mine. Ajung pe peron și simt stingându-se curentul de aer stârnit de tren. Deasupra mea, pâlpâie un neon, iar gunoiul se revarsă dintr-un coș. În afară de mine, mai e o singură persoană care așteaptă, la vreo zece metri distanță.

De ce nu o fi luat metroul care tocmai a plecat?

Când cineva îți provoacă o stare de neliniște, de obicei există motive întemeiate pentru asta. Un bărbat cu barbișon și un rucsac în spinare, care zăbovește pe un peron pustiu, într-o duminică dimineață, nu e de ajuns pentru a-mi accelera pulsul.

E vorba însă despre felul în care mă privește.

Îl urmăresc cu coada ochiului, atentă la orice mișcare bruscă, în timp ce rotițele minții mele s-au pus rapid în mișcare – scările sunt fix în spatele meu. Dacă vrea să-mi facă vreun rău, s-ar putea să fiu suficient de rapidă pentru a le urca în fugă. Dar s-ar putea să mă blochez la turnicheți.

Nu reușesc să identific altă cale de scăpare.

Omul face un pas lent, dar hotărât, spre mine.

Întorc repede capul, sperând că mai vine cineva.

Atunci văd că, până la urmă, nu suntem singuri. O femeie într-o rochie verde cu buline albe se află mai departe pe peron, în direcția opusă față de bărbat. Este parțial camuflată de umbra unui stâlp mare, de susținere.

Mă apropii de ea, păstrându-l în continuare pe tip în câmpul vizual periferic. Dar el se îndreaptă pur și simplu spre scări, iar în cele din urmă o ia în sus pe ele și se face nevăzut. Îmi reproșez că am reacționat exagerat – probabil că a coborât din greșeală pe peronul metroului care duce spre centrul orașului, în locul celui spre periferie, lucru care mi s-a mai întâmplat și mie. Este foarte posibil să se fi uitat tot timpul la ieșire, și nu la mine.

Oftez încet, apoi ridic privirea spre ecranul de afișaj, cu nuanțe verzui. Trenul următor va veni în câteva minute. Alți câțiva oameni coboară scările spre peron.

Aud huruitul îndepărtat al roților metroului – o coloană sonoră familiară a vieții mele de zi cu zi. Mă simt în siguranță.

Femeia îmi aruncă o privire și observ că e cam de aceeași înălțime cu mine – aproape un metru optzeci – și cam de aceeași vârstă, dar părul ei

este mai scurt și mai deschis la culoare decât al meu. Are un chip plăcut; este genul de persoană căreia i-aș cere indicații dacă m-aș rătăci.

Îmi desprind privirea de la ea și mă uit în jos. Ceva strălucește pe betonul tocit al peronului. E o bijuterie. La început, mi se pare a fi o brățară, dar, când mă aplec și o ridic, îmi dau seama că este un colier de aur, cu un pandantiv care arată ca un soare strălucitor.

Mă întreb dacă femeia a scăpat-o. Mă pregătesc să o întreb, când vuietul metroului care se apropie devine mai zgomotos.

Ea se apropie de marginea peronului.

În mintea mea răsună puternic un avertisment: „Prea aproape!”

În acel moment, îmi dau seama că femeia aceea nu se află acolo pentru a lua metroul.

Întind mâna spre ea și strig ceva de genul „Nu! „sau „N-o face!” Dar e prea târziu.

Privirile ni se întâlnesc. Trenul apare în gura tunelului. Apoi ea sare.

Pentru o fracțiune de secundă, pare încremenită, suspendată în aer, cu brațele ridicate deasupra capului, de parcă ar fi o dansatoare.

Trenul trece în viteză, iar roțile scrâșnesc frenetic pe șine, scârțâitul lor răsunând mai ascuțit ca niciodată.

Mi se strânge stomacul, mă aplec și vomit. Încep să tremur incontrolabil din tot corpul, reacționând la oroare, în vreme ce mintea mea încearcă nebunește să o proceseze.

Cineva țipă iar și iar: „Sunați la Urgențe!”

Trenul oprește. Mă silesc să mă uit. Nu se vede nicio urmă a femeii.

Acum exista, iar în secunda următoare a dispărut cu totul. Mă clatin spre o bancă de lângă perete și mă prăbușesc pe ea.

Apoi, de-a lungul tuturor evenimentelor care urmează – în timp ce o detectivă cu o figură impasibilă îmi ia declarația, pe când sunt condusă pe lângă banda care delimitează scena crimei, până în stradă, și străbat cele șapte străzi spre casă –, nu-mi pot alunga din gând ochii femeii, chiar înainte de a sări. Nu am văzut în ei nici disperare, nici frică sau hotărâre.

Erau goi.

2.

CASSANDRA & JANE

Amanda Evinger avea douăzeci și nouă de ani. Nu era căsătorită. Nu avea copii. Locuia singură într-o garsonieră din Murray Hill, nu departe de Grand Central Station. Lucra ca asistentă la camera de gardă de la City Hospital, o ocupație atât de solicitantă și cu un ritm atât de alert, încât a împiedicat-o să aibă legături strânse cu colegii ei.

A părut candidata perfectă, până când s-a aruncat sub roțile metroului.

La două seri de la moartea Amandei, Cassandra și Jane Moore stau împreună pe o canapea din apartamentul Cassandrei, aflat în Tribeca, și privesc la ecranul unui laptop.

Mobilierul simplu are tapițerii gri-porumbel și crem și este punctat din loc în loc de câteva perne în culori luminoase. Ferestrele din podea până în tavan invită înăuntru multă lumină și oferă o priveliște panoramică a fluviului Hudson.

Apartamentul este plăcut și elegant, potrivit celor două ocupante.

La treizeci și doi de ani, Cassandra este cu doi ani mai mare decât Jane. Se vede cu ușurință că cele două femei – amândouă cu părul negru, lung și strălucitor, ochii căprui cu irizații aurii și tenul alb ca laptele – sunt surori. Dar trupul Cassandrei e atletic, în vreme ce Jane pare mai moale și cu mai multe rotunjimi și are un glas subțiratic și blând.

Jane se încruntă în vreme ce Cassandra parcurge potențialele imagini. Singurele pe care le au cu Amanda sunt recente, din ultimele luni – Amanda stând cu picioarele încrucișate pe o pătură de picnic în Prospect Park; Amanda ridicând un pahar cu margarita pentru a toasta la petrecerea de ziua lui Jane; Amanda trecând linia de sosire la un marș caritabil pentru susținerea cercetărilor în domeniul cancerului mamar.

În majoritatea fotografiilor, este înconjurată de aceleași șase tinere zâmbitoare – grupul pe care surorile Moore îl strângeau de obicei. Femeile aveau ocupații diferite și proveneau din medii foarte diverse, dar împărtășeau trăsături mai importante, ascunse.

— Avem nevoie de una în care Amanda să fie singură, spune Jane.

— Stai puțin!

Cassandra scoate o poză cu Amanda, scăldată în conul de lumină care se revarsă pe o fereastră din apropiere și ținând în brațe o pisicuță tărcată. Jane se apleacă să se uite mai bine și încuviințează din cap.

— Bun. Taie puțin din ea, și n-o să-și dea nimeni seama unde a fost făcută.

Surorile privesc tăcute fotografia. Cu doar câteva săptămâni în urmă, Amanda stătea tolănită în fotoliul gri de lângă canapeaua pe care stăteau acum cele două femei, acela fiind locul pe care îl alegea de obicei când venea la ele. Și-a dat jos pantofii și și-a întins picioarele lungi peste brațul fotoliului, în timp ce vorbea despre bărbatul în vârstă, victimă a accidentului rutier cu fugă de la locul faptei, la a cărui salvare contribuise în cele patru ore de îngrijiri medicale frenetice. „Fiica lui ne-a adus astăzi o mulțime de fursecuri de casă și ne-a lăsat cea mai drăguță felicitare!" spusese Amanda, iar cuvintele își luaseră zborul de pe buzele ei cu exuberanța obișnuită. „În asemenea momente, îmi iubesc slujba".

Pare de necrezut nu doar că Amanda a murit, ci și că a ales să-și pună capăt zilelor într-un mod atât de dramatic.

— Nu m-am gândit nicio clipă că s-ar putea întâmpla așa ceva, spune Cassandra în cele din urmă.

— Cred că nu am cunoscut-o pe Amanda atât de bine pe cât am crezut, răspunde Jane.

Pentru cele două surori, sinuciderea Amandei a atras după sine eforturi disperate de a răspunde la anumite întrebări: Unde se dusese cu câteva zile înainte de a muri? Cu cine vorbise? Lăsase în urmă vreo dovadă – cum ar fi un bilet de rămas-bun?

S-au dus imediat să caute prin apartamentul ei, folosind cheia lor de rezervă pentru a intra. Au recuperat laptopul Amandei și au rugat-o pe una dintre femeile din cercul lor de cunoștințe apropiate, care era consultantă în domeniul siguranței operaționale, să-l deblocheze. Ea a inițiat un atac de tip dicționar, încercând mii de parole posibile, până când a găsit-o pe a Amandei. Apoi surorile au luat la verificat mesajele Amandei. Din păcate, telefonul ei fusese distrus de metrou, așa că nu putea fi examinat.

În două ore, clădirea ei a fost pusă sub supraveghere. Primul vizitator, mama Amandei, care a venit cu trenul din Delaware, a fost invitată la ceai de către una dintre prietenele îndurerate ale Amandei. Nu s-au obținut informații utile, chiar dacă mama Amandei a preferat să meargă într-un bar și a întins conversația pe două ore, timp în care a consumat patru pahare de Chardonnay.

Comemorarea, care va avea loc joi seara, într-un club privat din Midtown, este o măsură de precauție. A fost ideea Cassandrei să organizeze o ceremonie simplă, fără implicații religioase. Oricine a avut o legătură cu Amanda își va face, probabil, apariția.

Surorile, care au acum acces la contactele Amandei, vor invita pe toată lumea cu care Amanda a corespondat în ultimele șase luni.

Cassandra și Jane intenționează de asemenea să pună invitații tipărite la intrarea principală a clădirii în care a locuit Amanda, în camera de odihnă a asistentelor de la City Hospital și în vestiarul sălii de sport pe care Amanda o frecventa.

La comemorare, o carte de oaspeți va fi folosită pentru a obține numele celor veniți să-și prezinte ultimele omagii.

— Vom trece și peste asta, nu? o întreabă Jane pe Cassandra.

Ambele surori sunt epuizate. Sub ochi au cearcăne violete, iar Cassandra a slăbit câteva kilograme și pomeții i-au devenit și mai proeminenți.

— Ca întotdeauna, răspunde Cassandra.

— Mă duc să aduc câte un pahar de vin, zice Jane, și când se ridică, o strânge ușor pe Cassandra de umăr.

Cassandra dă din cap în semn de mulțumire, în timp ce inserează fotografia Amandei în necrologul de pe ecran. Mai verifică o dată să nu-i fi scăpat vreo greșeală, chiar dacă știe pe de rost fiecare cuvânt.

„Va fi suficient?” se întreabă ea, apăsând tasta de printare.

Dacă în zilele de dinaintea morții ei, Amanda a dezvăluit cuiva – *oricui* – ceva ce n-ar fi trebuit, se va simți acea persoană obligată să vină la comemorarea ei?

Cele două surori au dezbătut ce mesaj să atașeze sub fotografia zâmbitoare a Amandei, până au convenit asupra unei formule simple, pe post de momeală: „Vă rugăm să ne fiți alături. Oricine e bine-venit”.

3.

SHAY

Statistici ale metroului din New York City: peste cinci milioane de călători zilnic. Deschis non-stop. Patru sute șaptezeci și două de stații – mai multe decât ale oricărei alte rețele de metrou. Pe locul al șaptelea din lume în ceea ce privește aglomerația. Peste o mie șaptezeci de kilometri de șine. Patruzeci și trei de sinucideri sau tentative de suicid anul trecut.

Jurnal de date, pagina 4

Intru în apartament și mă uit în jur. Pare cu neputință să fi plecat cu doar două ore în urmă. Lalelele violete sunt puse într-o vază de cobalt. Tigaia e lăsată la înmuiat în chiuvetă. Încălțările lui Sean și Jody lipsesc de sub băncuță.

Mă duc direct în baie și îmi scot tricoul roșu și șortul kaki. La duș, în timp ce stau sub jetul de apă fierbinte, nu mă pot gândi decât la ea. La chipul ei plăcut și la rochia ei drăguță, cu buline. Și la ochii aceia goi.

Mă întreb cât va dura până când cineva îi va simți lipsa. Când soțul ei va ajunge acasă și va găsi apartamentul cufundat în întuneric? Când nu va apărea la serviciu?

Dar poate că nu era căsătorită. Poate că nu avea colegi apropiați. S-ar putea să dureze o vreme până când absența ei va fi remarcată.

Așa cum s-ar putea să dureze o vreme până când cineva ar observa-o pe a mea.

În acea seară, în timp ce stau întinsă în pat, revăd iar și iar scena în minte, începând cu momentul în care m-am dus spre ea, pentru a mă îndepărta de tipul cu barbișon. Îmi tot reproșez că nu am făcut altceva. Ar fi trebuit să mă întind și să o înșfac sau să strig „Nu!” mai curând.

Când am văzut-o pe femeia aceea, cu chipul ei plăcut, nu m-am gândit decât că mă poate salva. Dar eu ar fi trebuit să o salvez pe ea.

Pereții camerei mele par să mă împresoare tot mai strâns în întuneric.

Mă întind și aprind veioza de pe noptieră, clipind din pricina luminii bruște. Trebuie să dorm – mâine, la ora nouă dimineața, am mărețul interviu la compania Global Metrics, iar dacă nu primesc postul, va trebui să lucrez mai departe pe un contract cu durată determinată. Sunt norocoasă că am măcar de lucru, în cadrul departamentului de cercetare al unei firme de avocatură cu pretenții, dar salariul nu este grozav, iar, în plus, asigurarea de sănătate preluată de la fostul loc de muncă îmi expiră în câteva luni.

Dar nu mă pot odihni. Iau telefonul și încerc să ascult o conferință TED[1], ca să mă concentrez pe altceva, dar gândurile mele continuă să se îndrepte spre femeia aceea. „Cine a fost ea?” mă întreb.

Tastez „sinucidere metrou NYC 33rd Street” într-un motor de căutare. Știrea minusculă care apare nu răspunde la niciuna dintre întrebările mele. Nu aflu decât că a fost a douăzeci și șaptea persoană din New York care a sărit în fața unui metrou anul acesta.

Este atâta suferință, ascunsă ca un curent sub forfota puternică a orașului meu. Mă întreb ce te poate mâna să treci cu asemenea disperare linia de finiș.

Să fi fost împinsă dincolo de limită de o tragedie neașteptată? Sau poate că și ea a simțit că este prinsă într-o spirală lentă?

Am pus telefonul jos. „Destul!” îmi zic în sinea mea. Trebuie să încetez să mai fac comparații între noi două. Ea nu reprezintă viitorul meu.

•

Aștept până la șapte dimineața, apoi îmi fac o cafea foarte tare, îmi pun costumul gri preferat și scot mica paletă de machiaj Sephora, pe care mi-a dăruit-o mama de Crăciun.

Când închid ușa apartamentului, îmi dau seama că nu mi-am actualizat CV-ul. Îmi spun că oricum nu avea nevoie de prea multe modificări și că pot compensa printr-un interviu bun.

În timp ce merg, îmi repet în minte cum voi explica faptul că am fost concediată de la ultimul meu loc de muncă – cinci posturi au fost desființate, ceea ce sper că mă va pune într-o lumină mai bună –, iar la un moment dat, zăresc stâlpul verde, familiar al stației de metrou, marcând scările de gresie ce coboară în subteran.

Fac un pas în spate, sărind ca și când aș fi fost electrocutată.

— Hei, fii atentă! spune cineva, trecând razant pe lângă mine.

Mă simt ca și cum aș avea picioarele prinse în ciment. Văd călătorii dispărând în acea gaură întunecată, la fel cum am făcut și eu ieri – și la fel cum am făcut-o de mii de ori înainte. Dar acum, văd pete în fața ochilor, iar capul începe să-mi vâjâie. Nu reușesc nici măcar să pășesc peste grilajul de oțel aflat între mine și intrare.

Cu cât stau mai mult timp acolo, încercând să-mi iau inima-n dinți și să merg mai departe, cu atât panica mi se amplifică. Când aud sunetul înăbușit

al unui metrou care intră în stație, simt că mi se taie răsuflarea. Axilele mi se umezesc, iar ochelarii îmi alunecă pe nas.

Îmi scot telefonul: 8.25.

O iau din loc, cu pași nesiguri, ajung la colțul străzii și chem un taxi, dar este oră de vârf, iar străzile sunt blocate. Ajung la Global Metrics cu zece minute întârziere, agitată și cu un nod în stomac. Respir adânc și îmi șterg palmele de pantalonii costumului, în timp ce recepționera mă conduce spre biroul lui Stan Decker, șeful departamentului de resurse umane.

În general, oamenii își fac o impresie despre ceilalți în primele șapte secunde, așa că, atunci când îl întâlnesc, am grijă să stau dreaptă, să-i strâng mâna cu fermitate și să mă uit în ochii lui – semnale care transmit încredere în sine.

El pare să aibă puțin peste patruzeci de ani, un început de chelie și o verighetă groasă din aur, iar pe biroul său se află o mulțime de fotografii înrămate. Toate sunt cu fața spre el, dar intuiesc că sunt cu soția și copiii lui.

— Așadar, Shay, de ce crezi că te-ai potrivi aici? începe el, odată ce ne așezăm.

Este o întrebare ușoară, pe care am anticipat-o.

— Îmi place nespus munca de cercetare. Am fost întotdeauna fascinată de felul în care anumiți factori subconștienți influențează obiceiurile și deciziile oamenilor. Mi-am luat licența în statistică și am o diplomă și în analiza datelor. Pot fi de folos companiei făcând lucrurile la care mă pricep cel mai bine: colectând și descifrând informațiile de care aveți nevoie pentru a crea mesaje care să rezoneze cu consumatorii-țintă.

El încuviințează din cap, își ridică palmele de pe birou și își lipește vârfurile degetelor.

— Poți să-mi povestești despre câteva dintre cele mai de succes proiecte ale tale?

Și aceasta face parte dintre cele mai frecvente zece întrebări adresate în cadrul interviurilor de angajare.

— La ultima companie la care am lucrat, unul dintre clienți era o companie producătoare de iaurt organic, care dorea să-și crească cota de piață prin atragerea generației milenialilor.

Telefonul începe să-mi vibreze în geantă. Tresar. Nu-mi vine să cred că am încălcat una dintre cele mai importante reguli ale unui interviu de

angajare: „Închide-ți telefonul mobil!”

Lui Stan Decker îi fug imediat ochii spre geanta mea.

— Îmi pare nespus de rău. Probabil că am uitat să-l opresc după ce am sunat pentru a vă anunța că voi întârzia câteva minute.

De îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, îmi vine să-mi trag palme: „De ce a trebuit să-i amintesc de asta?”

Scotocesc prin geantă după telefon. Înainte de a apuca să-l închid, pe ecran apare o notificare. Am un mesaj vocal de la un număr necunoscut, cu prefixul 212.

Mă întreb dacă nu este detectiva care mi-a luat ieri declarația. A spus că s-ar putea să fie nevoie să-mi mai pună niște întrebări și astăzi.

— Ce ziceai despre compania de iaurt? îmi amintește Stan.

— Da…

Simt că obrajii îmi iau foc, probabil că sunt de un roșu aprins, în contrast puternic cu pielea mea albă. Încerc să mă adun, dar îmi e cu neputință să mă concentrez. Nu pot să uit de mesajul care așteaptă pe telefonul meu.

E ca și cum apelul acela ar fi dezlănțuit toate zgomotele și imaginile de ieri – scrâșnetul roților metroului, fluturarea rochiei verzi cu buline, în timp ce femeia sărea. Nu mă pot abține să nu retrăiesc totul.

O scot cumva la capăt și reușesc să termin interviul, dar știu chiar dinainte de a părăsi clădirea că nu voi primi o ofertă.

De îndată ce ajung pe trotuarul din fața firmei Global Metrics, îmi scot telefonul mobil.

Am avut dreptate: este detectiva Williams. Vrea să parcurgem din nou, la telefon, declarația mea. După ce terminăm, o întreb care era numele femeii decedate. Cumva, mi se pare important să-l știu.

— Rudele ei au fost anunțate, așa că vă pot spune și dumneavoastră. O chema Amanda Evinger.

Închid ochii și îl repet în minte. Este un nume foarte frumos. Știu că nu-l voi uita niciodată.

Deși sunt la patruzeci de blocuri distanță, o pornesc pe jos până acasă, silindu-mă să elaborez un plan pentru restul zilei – îmi voi actualiza CV-ul și îl voi trimite altor recrutori. Apoi voi ieși la alergat, ca să stimulez secreția de endorfine și să-mi îmbunătățesc astfel starea de spirit. Și ar trebui să iau un mic cadou pentru bebelușul lui Melanie, prietena mea, care m-a invitat să bem ceva la sfârșitul acestei săptămâni.

Mai fac un lucru în drum spre casă – îmi planific traseul astfel încât să evit să pășesc peste vreun grilaj de metrou.

4.

CASSANDRA & JANE

La câteva zile după ce Amanda s-a aruncat în fața metroului, Jane primește un apel urgent: altcineva în afară de mama Amandei s-a prezentat la blocul în care ea locuise.

Jane se repede în biroul Cassandrei, aflat alături, strângând telefonul în mână. Este o dimineață aglomerată la Moore Public Relations, firma lor micuță de pe Sullivan Street. Până în prezent, ziua lor de lucru pare să fi fost ca de obicei – s-au întâlnit cu un designer de genți pe cale să se afirme, au pus la punct detaliile unui vernisaj pentru un artist pe care îl reprezintă și au făcut o listă cu personalități din *social media* care să răspândească vestea despre un nou restaurant *fusion* asiatic.

Dar tot timpul au fost în alertă maximă, ținându-și telefoanele mobile în permanență la îndemână.

La celălalt capăt al liniei se află Stacey, care, la cei douăzeci și nouă de ani ai săi, este cea mai tânără membră a grupului lor. Stacey s-a lăsat de școală după ce a trecut în clasa a douăsprezecea, dar ulterior și-a luat bacalaureatul și a învățat atât de multe despre tehnologie, încât acum este solicitată în calitate de consultant în domeniul siguranței cibernetice. Fiind mică de statură și slabă, capacitățile ei fizice trec neobservate, iar felul ei de a vorbi, dur și ocazional vulgar, distrage atenția Interlocutorilor de la mintea ei ascuțită, așa că Stacey este deseori subestimată.

Surorile sunt de acord că reprezintă una dintre cele mai valoroase achiziții pentru grupul lor.

Stacey a fost cea care a spart laptopul Amandei. E atât de pricepută încât a reușit să instaleze o cameră de filmat pe un felinar aflat chiar în fața clădirii în care locuia Amanda și să acceseze de la distanță fluxul video live. De la o cafenea aflată la o intersecție distanță, Stacey lucrează și supraveghează simultan.

În timp ce Stacey turuie informațiile – „Nu a stat mult, nu a vorbit cu nimeni” –, Jane se repede pe ușa deschisă a biroului Cassandrei.

Planând deasupra tastaturii computerului, degetele lungi și fine ale Cassandrei încremenesc imediat cum ea surprinde expresia de pe chipul lui Jane. Cassandra se apleacă în față pe scaun, iar părul i se revarsă peste umerii înguști.

Jane închide ușa și o pune pe Stacey pe difuzor

— Sunt cu Cassandra, rostește Jane. Ia-o de la început.

Surorile Moore află că, la 11.05 dimineața, o femeie – în jur de treizeci de ani, ochelari cu rame de baga, păr șaten, înaltă și cu constituție atletică – a urcat treptele din fața intrării în clădirea unde a locuit Amanda. În timp ce vizitatoarea stătea și se uita la fosta vilă din cărămidă, care fusese împărțită în apartamente micuțe, acțiunile ei au fost surprinse de camera instalată de Stacey. Aceasta nu a recunoscut-o, ceea ce i-a dat de gândit.

Vizitatoarea nu a apăsat niciunul dintre butoanele interfonului. După aproximativ un minut și jumătate, a pus un singur fir de narcisă galbenă în colțul treptei de sus, la doar un metru de afișul laminat creat de cele două surori pentru a anunța comemorarea Amandei.

Apoi s-a întors și a plecat. Stacey – care deja își strângea lucrurile, hotărâtă să fugă până la apartament și s-o urmărească pe femeie – a fost totuși prea departe pentru a o ajunge din urmă.

— Te rog, trimite-ne imediat filmarea, spune Cassandra. Dacă se întoarce…

— Am înțeles, o întrerupe Stacey. N-o să-mi mai scape.

Filmarea este examinată chiar din momentul în care sosește.

Cassandra o oprește la cel mai clar cadru înfățișând-o pe tânără. Imaginea umple ecranul computerului, așa cum se întâmplase recent și cu cea a Amandei.

— Nuanța tenului e diferită, dar și ea e înaltă, la fel ca Amanda, rostește Cassandra. Ar putea fi o rudă de care nu am auzit?

Jane ridică din umeri.

— Amanda avea secrete. Poate că această femeie este unul dintre ele.

Remarcând ochii albaștri și foarte depărtați ai misterioasei vizitatoare, precum și ușoara despicătură din bărbie, Cassandra se apleacă și mai mult spre ecran, întinde mâna și își trece vârful degetului peste obrazul femeii.

Glasul Cassandrei răsună șoptit și blând, dar privirea îi este fermă, neabătută.

— Cine ești tu?

5.

SHAY

Cinci sute cincizeci și două de sinucideri au fost raportate anul trecut în New York City. Aproximativ o treime au fost femei. 48% dintre femei erau singure. S-a înregistrat o rată mai mare a sinuciderilor în rândul femeilor albe decât al celor de culoare. Iar dintre cele cinci zone administrative, cele mai numeroase cazuri de sinucidere au avut loc în Manhattan.

Jurnal de date, pagina 6

La câteva seri după interviul ratat, mă aflu în bucătăria apartamentului din Brooklyn al lui Mel, desfăcând capacul sticlei de Pérrier pe care am adus-o.

Mel o ține pe Lila, micuța ei chinuită de colici, la pieptul ei, într-un ham, și o leagănă ușurel, ca s-o liniștească, în timp ce eu umplu câte un pahar pentru fiecare și scot brânza și biscuiții din sacoșa de cumpărături.

Locuința este aglomerată, dar veselă, cu o pernă pentru alăptat, roz cu galben, pe canapea și prosopele pentru eructat, împăturite frumos pe blatul din bucătărie. Un leagăn electric este montat lângă măsuța rotundă. Pe fundal se aude *Yellow Submarine,* cântecul trupei Beatles, de la casetofonul pe care soțul lui Mel l-a cumpărat anul trecut.

Nu pot să sufăr ideea de a aduce aici oroarea sinuciderii Amandei, dar Mel știe că ceva nu este în regulă. Nu m-am priceput niciodată să-mi ascund emoțiile.

— Shay, nici măcar nu-mi pot imagina cât de groaznic trebuie să fi fost, spune ea când termin povestea, înfiorându-se și strângând-o mai tare la piept pe Lila.

Nu-i dezvălui că, pentru a ajunge la ea, am luat un autobuz, apoi un Uber care m-a costat douăzeci și cinci de dolari, în loc să vin cu metroul. Panica

m-a cuprins din nou în seara asta, cum mi s-a întâmplat și luni, când am încercat să merg cu metroul la interviu, și ieri, când am vrut să mă duc la slujba mea cu contract pe durată determinată. Când m-am apropiat de stâlpul acela de un verde-închis, inima parcă mi-a explodat, iar picioarele mi-au înlemnit.

În mod logic, știu că nu voi mai asista la o altă sinucidere la metrou – statisticile demonstrează cât de rare sunt. Dar cea pe care am văzut-o continuă să mi se deruleze în minte.

— În dimineața asta, am fost la apartamentul ei, spun eu. Al Amandei.

Lila își scuipă suzeta, iar Mel i-o vâră din nou în guriță și începe să o legene mai repede.

— Ce-ai făcut? De ce?

Mel pare obosită și sunt sigură că la fel arăt și eu. Noaptea trecută, un vis urât m-a făcut să tresar din somn și n-am mai reușit să adorm la loc. Zgomotul înfricoșător al roților metroului a fost fundalul coșmarului meu. Constatând că nu mai pot dormi, am căutat numele Amandei pe site-ul whitepages.com și așa am găsit adresa ei.

— Am vrut să aflu mai multe despre ea. Să-ți iei viața într-un mod atât de violent… atât de *extrem*... Bănuiesc că încerc doar să pricep.

Mel încuviințează din cap, dar, din expresia ei, îmi dau seama că i se pare un comportament ciudat din partea mea.

— Și ai aflat ceva?

Mă joc cu brățara de fitness de la încheietură. Numărul pașilor mei aproape că s-a dublat în ultimele zile, având în vedere că am renunțat la mijlocul de transport pe care-l foloseam în mod obișnuit.

— Mâine-seară are loc o comemorare, spun eu, în loc să răspund la întrebarea ei. Mă gândesc să mă duc.

Mel se încruntă.

— Crezi că e o idee bună?

Înțeleg de ce i se pare ciudat, aici, în apartamentul ei confortabil, în care prepară chili cu trei feluri de fasole, într-o oală pe aragaz, și un fluturaș prins pe frigider, cu o reclamă la un curs de yoga pentru mame și copii.

Amanda n-ar fi bântuit-o pe Mel; nu au nimic în comun.

Mă opun dorinței obsesive de a-mi atinge din nou brățara de fitness. Dispozitivele astea erau mai demult omniprezente, însă acum nu le mai

poartă prea multă lume. Dar în fotografia lipită la intrarea în clădirea unde a locuit, Amanda avea și ea una la încheietura mâinii.

Când am remarcat-o, am simțit că mi se strânge stomacul. Era o altă legătură între noi.

Nu-i spun nici asta lui Mel. Pe vremuri, Mel mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva – am fost colege de cameră în primul an la Universitatea din Boston și apoi, când am venit la New York, am împărțit cu ea un apartament. Dar lumile noastre nu se mai intersectează, și nu doar din cauza geografiei.

— Să vorbim despre altceva, zic eu. Cum merge cu întoarcerea în câmpul muncii? Ai găsit o creșă?

— Da, e una grozavă aproape de biroul meu. Pot s-o vizitez pe Lila în fiecare zi în pauza de prânz.

— Păi e perfect! exclam eu. Promite-mi doar că vei mânca și altceva în afară de morcovi pasați.

Ea râde și mai vorbim o vreme, apoi Lila devine tot mai agitată. Îmi dau seama că lui Mel îi vine greu să se concentreze atunci când cea mică e supărată.

— Ar trebui să plec, zic eu, punând jos paharul gol.

Mel ridică elefănțelul de pluș pe care i l-am adus Lilei și îl flutură spre mine.

— Știi că mă poți suna oricând, da?

— La fel și tu, îi spun în timp ce o pup pe obraz, apoi mă aplec să-i sărut Lilei căpșorul frumos mirositor.

•

Merg pe jos spre Manhattan, până când începe să se întunece, apoi chem un Uber. Șoferul are aerul condiționat pornit, lucru pentru care îi sunt profund recunoscătoare.

Mama mi-a lăsat un mesaj în timp ce eram la Mel, așa că o sun.

Îmi răspunde imediat.

— Bună, scumpo. Mi-aș dori să fii aici! Avem o seară mexicană. Eu și Barry am făcut guacamole și margarite slabe!

— Ce haios! exclam, încercând să adopt și eu tonul ei entuziast.

Mi-o și imaginez într-un șort din denim și un maiou, cu buclele ei castanii ținute în frâu la spate de o bandană, relaxându-se în foișorul din cărămidă amenajat de Barry în urmă cu câțiva ani. Mama e minionă și are

tenul măsliniu. Eu am moștenit conformația tatei, fiind înaltă, slabă și lată-n umeri. În copilărie, mă întrebam uneori dacă oamenii care ne vedeau împreună își dădeau seama că suntem mamă și fiică, și asta nu doar pentru că arătam atât de diferit, ci și pentru că era mult mai tânără decât celelalte mame de la școala mea.

Avea doar nouăsprezece ani când m-a făcut. Ea era recepționeră în Trenton, iar tata avea douăzeci și unu de ani și își luase licența în economie la Princeton. S-au despărțit înainte ca eu să mă nasc. El provine dintr-o familie înstărită și a plătit pensia alimentară pentru mine. Însă l-am văzut doar de câteva ori în viața mea, pentru că a plecat să urmeze cursurile școlii de afaceri de la Stanford și, de-atunci, a rămas în California.

Viața mamei este foarte diferită: a lucrat pentru o companie de construcții și s-a căsătorit cu Barry, care era șef de echipă, când eu aveam unsprezece ani.

— Ce-ai mai făcut? mă întreabă acum mama. N-am vorbit toată săptămâna cu tine.

— Pesemne că-i prea ocupată, picotește la postul ăla călduț, se aude vocea lui Barry pe fundal, înainte să apuc să răspund.

Barry este motivul principal pentru care nu mă duc să-mi văd mama atât de des pe cât ar trebui.

Mă prefac că râd de comentariul lui. Un minut mai târziu, când Barry o cheamă pe mama să vină să mănânce quesadilla, mă bucur că am un motiv să închid.

Îmi scot ochelarii și îmi masez ușor poalele nasului, apoi îmi pun ochelarii la loc și mă las pe spătarul scaunului, privind spre orizontul Manhattanului, în timp ce traversăm Brooklyn Bridge. E o panoramă de care nu mă satur niciodată, dar la amurg, cu clădirile maiestuoase care se înalță spre cerul cu irizații purpurii și portocalii, e și mai spectaculoasă.

În fiecare an, oamenii sunt atrași de acest pod, pentru a savura priveliștile frumoase sau o plimbare relaxantă.

Sau pentru a sări în gol, ca să-și găsească sfârșitul.

Gândul mă străbate ca un șoc electric, îmi iau numaidecât privirea de la grinzile de oțel și de la East River, cu apele sale strălucind în întuneric, dedesubt.

Îmi țin ochii în jos, holbându-mă la covorașul de cauciuc al mașinii, până când podul rămâne departe, în spatele nostru.

6.

CASSANDRA & JANE

Cu o oră înainte de începerea reuniunii de comemorare a Amandei, cinci femei se adună într-o cameră privată de la Rosewood Club, ca să deplângă moartea asistentei de la urgențe, cu o personalitate efervescentă, care își număra pașii cu o brățară de fitness, pentru a compensa dragostea pentru dulciuri.

Stau pe canapelele și fotoliile dispuse în semicerc și vorbesc încet. Una plânge, iar umerii i se cutremură, în timp ce alta o alină, mângâind-o pe spate.

Sunt aceleași femei care apăreau alături de Amanda în fotografiile Cassandrei. Doar una lipsește – nu participă la comemorare pentru că are o sarcină mai importantă în seara asta.

Cassandra și Jane cercetează încăperea. Totul este în regulă – barul din colț este plin cu alcool, care va dezlega limbile. Pe masă se află un platou cu brânzeturi și sandvișuri miniaturale. Pe un șevalet este așezată fotografia mărită a Amandei, ținând în brațe pisicuța tărcată. Lângă ea, pe o măsuță, stă deschisă cartea de oaspeți.

Cassandra închide ușa, apoi se îndreaptă spre centrul încăperii și rămâne tăcută pentru o clipă. Rochia ei din mătase, de culoarea abanosului, îi învăluie trupul înalt și zvelt. Singura pată de culoare este rujul roșu.

Cumva, tensiunea și presiunea din ultimele zile nu i-au atenuat frumusețea surprinzătoare, neconvențională. Ba dimpotrivă, trăsăturile ei par chiar mai cizelate, iar ochii ca de chihlimbar sunt fascinanți.

— Știu că moartea Amandei a reprezentat un șoc pentru fiecare dintre voi, ca și pentru mine și Jane, începe Cassandra și lasă capul într-o parte. Amanda a fost una dintre noi.

Femeile murmură în semn de încuviințare. Cassandra își înalță capul și se uită pe rând la fiecare dintre participante.

Stacey, atât de măruntică, de bătăioasă și de inteligentă, care are cel puțin zece tricouri cu personaje Marvel, care se aprinde ușor, dar e un rezervor nesecat de loialitate.

Daphne, care, la treizeci și doi de ani, deține un butic elegant în West Village și e înzestrată cu un soi de rafinament înnăscut, datorită căruia ți-o poți imagina cu ușurință fermecându-i pe designerii vestimentari și elaborând ținute stilate pentru clienții ei. Daphne pare întotdeauna pregătită să apară în fața camerei – buclele ei de un blond în nuanța untului sunt aranjate la salon de două ori pe săptămână, iar machiajul este impecabil.

Și, în sfârșit, Beth din Boston, o avocată din oficiu în vârstă de treizeci și patru de ani, care pare deseori copleșită și ușor amețită – geanta îi este plină cu chitanțe mototolite, batoane de granola pe jumătate mâncate, elastice pentru păr și mărunțiș –, dar care are o intuiție puternică și stranie în privința oamenilor.

Cassandra le admiră foarte mult pe aceste femei. Sunt deștepte și loiale. Și mai au ceva în comun – toate au depășit diferite obstacole, variind de la pierderea locului de muncă la viol și cancer.

— Nu-mi vine să cred! spune Beth.

În ciuda restricțiilor pe care le presupune ocupația sa, Beth râde cu ușurință. Dar astăzi, lacrimile îi lucesc pe obraji.

— Ultima dată când m-am dus la ea, a făcut o plăcintă cu brânză și caramel absolut delicioasă, pentru că, știți cum e Amanda cu dulciurile… Și am plănuit să vedem noul film cu Julia Roberts. Sunt încă în stare de șoc. Mă tot gândesc că ar fi trebuit să procedez altfel – să mă fi străduit mai mult s-o fac să vorbească.

— Uitați ce e, știu că lucrurile au scăpat de sub control, spune Jane. Nu-i un secret că Amanda a fost tulburată de… experiența noastră.

— Toate ne dorim să ne fi zis ce are pe suflet, în loc să se închidă în sine, spune Cassandra și își drege apoi glasul, căci e timpul să recapete atenția femeilor. Nu vrem să vă alarmăm. Dar trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca Amanda să fi vorbit cu cineva despre grupul nostru.

Surorile au omis să le spună celorlalte femei un amănunt: colierul Amandei – cel creat de Cassandra – nu a dispărut sub roțile metroului când ea a murit.

În pandantivele sub formă de soare, pe care surorile le dăruiseră tuturor femeilor din grup, se afla câte un dispozitiv GPS. Era o măsură de precauție menită să le protejeze în timpul acțiunilor uneori periculoase pe care le săvârșeau, dar poate că era și rezultatul unei vagi presimțiri. În afară de

surori, niciuna dintre femei nu știe că poartă la gât cu totul altceva decât o simplă bijuterie.

La câteva zile după sinuciderea ei, când surorile au verificat pe telefoanele lor localizarea dispozitivului de urmărire al Amandei, nu se așteptau să vadă ceva – cu siguranță, colierul fusese distrus.

Dar un indicator gri pe ecranul telefonului lui Jane a dezvăluit că dispozitivul transmitea de la doar câteva intersecții distanță de stația de metrou din 33rd Street, dintr-un mic bloc aflat în Murray Hill.

Cassandra pălise când Jane îi dăduse vestea. O apucase pe Jane de braț.

— *Cui?* șoptise Cassandra. Cui i l-ar fi dat Amanda?

Peste douăzeci de oameni locuiau în acea clădire. Oricare dintre ei putea avea colierul.

Acum Jane împarte fotografii ale tinerei cu ochelari care depusese o floare pe scările de la intrarea în blocul Amandei.

Stacey o privește. Ridică brusc capul.

— Hei, asta-i din filmarea pe care am făcut-o ieri! se răstește ea, apoi își încrucișează brațele și tace.

Șuvița colorată din părul ei blond este acum mov – o schimbă la fiecare câteva luni –, și strânge cu putere din buze. Stacey nu este de obicei una dintre cele mai vocale membre ale grupului, iar având în vedere trecutul ei și evenimentele recente prin care a trecut, nu este surprinzător faptul că se simte nelalocul ei în acest cadru elegant.

— A mai văzut-o cineva vreodată pe această femeie? întreabă Jane.

Rând pe rând, celelalte membre ale grupului clătină din cap în timp ce studiază fotografia.

— A fost făcută în fața blocului Amandei? întreabă Beth. Recunosc intrarea.

Cassandra dă aprobator din cap.

— Da, această femeie a fost ieri la blocul Amandei și a lăsat o narcisă galbenă la intrare.

Privirea lui Jane se îndreaptă spre buchetele de pe masă și șemineu, compuse din zeci și zeci de narcise galbene. A fost ideea Cassandrei. Dacă florile au o anumită semnificație, iar vizitatoarea își va face apariția, i-ar putea provoca o reacție.

Daphne – membră a clubului Rosewood, cea care a rezervat sala pentru această ocazie – ridică mâna, iar brățara Hermes lată îi alunecă pe

încheietură. Până de curând, lui Daphne îi plăceau eșarfele Hermes, dar nu mai poate suporta să poarte nimic în jurul gâtului, cu excepția unui colier foarte delicat.

— E femeia cu care crezi că a vorbit Amanda? întreabă Daphne, cu vocea sugrumată de teamă.

— Încă nu știm dacă Amanda a vorbit cu cineva, răspunde Cassandra.

— Dar trebuie să aflăm ce anume o leagă pe această femeie de Amanda.

— Pare ciudat că a început să dea târcoale imediat după moartea Amandei, ia din nou cuvântul Stacey și începe să bată ușor cu piciorul în podeaua din lemn masiv.

— De acord, intervine Beth.

Jane încuviințează din cap.

— Ne putem aștepta la unii dintre oamenii care vor veni azi – mama Amandei și mătușa ei, desigur. Poate și câțiva colegi. Poate și această femeie misterioasă. Sau poate că Amanda a vorbit cu altcineva, zice Jane, apoi face o pauză. Iar aici interveniți voi.

— Amestecați-vă printre invitați, le instruiește Cassandra. Inițiați conversații, punând întrebări de genul: „Cum ai cunoscut-o pe Amanda?”, „Ai văzut-o recent?”, „Ai remarcat vreo schimbare la ea?” Dacă vi se pare ceva în neregulă – nu doar un răspuns, ci orice auziți în jur –, veniți imediat la mine sau la Jane.

Ochii Cassandrei mătură încăperea, poposind din nou asupra fiecăreia dintre femei. Jane urmărește efectul pe care Cassandra îl are asupra lor – e ca și cum privirea ei le-ar insufla o energie intensă și luminoasă. Câteva dintre membrele grupului se îndreaptă de spate sau încep să încuviințeze din cap.

— Și dacă cineva se interesează cum am cunoscut-o *noi* pe Amanda? rostește Daphne.

— Bună întrebare, spune Jane.

— Să vedem. Obișnuia să meargă la Al-Anon[2], din cauza mamei sale, zice Cassandra. Am fi putut să o întâlnim acolo… dar nu. Să nu o luăm pe calea asta. Îi plăcea cursul de yoga care se ținea marți dimineața la sala de sport de pe 42nd Street, așa că… spune ea, dar apoi se oprește, clătinând din cap. Nu, nici asta n-o să țină. S-ar putea ca în seara asta să-și facă apariția și cineva de la sala ei de sport. Să spunem că suntem membre ale clubului de carte. E toată lumea de acord cu asta?

— Sigur, răspunde Daphne.

— Nu ne știam de mult, continuă Jane, dar am devenit prietene apropiate. Dacă spunem întrucâtva adevărul, lucrurile vor fi mai simple. Ultima carte pe care am citit-o este *Mândrie și prejudecată.*

Stacey își drege glasul.

— Ăăă… eu nu cred că sunt genul care să frecventeze cluburile de carte.

— Nu-ți face griji dacă nu ai citit cartea, răspunde Cassandra. O mulțime de oameni merg la cluburi de carte doar pentru vin și conversație.

Pentru prima dată de când s-au adunat, râsetele răsună în încăpere.

Apoi Beth ia cuvântul:

— Ar trebui să adăugăm niște detalii? Cum ar fi batoanele alea cu lămâie pe care le făcea Amanda… N-ar fi bine să spun că le-a adus la clubul de carte?

— Sigur, ar fi o tușă bună, zice Cassandra. Și noi suntem astăzi aici tot ca să o jelim. Sentimentul de pierdere și durerea sunt reale. Să ne amintim de calitățile deosebite ale Amandei ne va ajuta să le onorăm cum se cuvine, zice Cassandra și se uită la ceas. Mai avem puțin. Ce-ar fi să o pomenim acum, între noi?

Se cufundă într-un fotoliu gol, picior peste picior, iar Jane se așază în cel de lângă ea.

Vocea răgușită a Cassandrei capătă un ton liniștitor. Mâinile îi rămân împreunate în poală. Afectul ei măsurat este o mărturie a stăpânirii de sine.

— O pierdere precum cea pe care am suferit-o noi poate cauza fisuri, începe Cassandra. Haideți să facem un jurământ, aici și acum, că nu vom permite să se întâmple așa ceva. Cum Amanda nu mai e printre noi, este mai important ca niciodată să rămânem unite…

Cassandra întinde mâinile pentru a le lua pe ale lui Jane și Beth, care stau cel mai aproape de ea. La rândul lor, ele întind apoi mâinile spre Daphne și Stacey, formând toate un cerc în timp ce ascultă cuvintele Cassandrei:

— Să ne amintim ce ne-a adus împreună de la bun început. Să ne bucurăm de siguranța oferită de suroria noastră.

7.

AMANDA

Cu zece zile în urmă

Amanda zăcea în pat, cu genunchii strânși la piept, cu ochii închiși.

Amintiri proaspete i se perindau prin minte: bărbatul acela zâmbitor, ciocnindu-și paharul de al ei. Gustul amar al whisky-ului înțepându-i limba. Ei doi, mână în mână, poticnindu-se ușurel când au părăsit barul împreună, îndreptându-se spre Central Park. O adiere străbătând aerul serii de vară și înfiorându-i pielea brațelor goale.

Un bâzâit puternic îi curmă amintirea. Înălță capul. Cineva aflat în holul clădirii apăsa insistent butonul pentru apartamentul ei.

Se încordă din tot corpul, cu răsuflarea tăiată.

Își apăsă mâinile peste urechi, dar zgomotul hotărât îi reverberă în minte.

„Nu se vor opri niciodată”, gândi ea.

Apoi zgomotul conteni brusc.

Se uită prin apartamentul întunecat. Jaluzelele erau trase, ferestrele, încuiate, ușa, zăvorâtă. Toate luminile erau stinse. De câteva zile nu ieșise din apartamentul ei; dacă cineva ar fi privit chiar atunci, locuința ei ar fi putut părea părăsită.

Poate că mai avea timp să se salveze.

Își simțea creierul năclăit din cauză că nu dormise și nu mâncase, dar încercă să încropească un plan: telefonul pe care trebuia să-l dea, proviziile pe care avea să le cumpere, cea mai sigură cale pentru a ajunge acolo.

Reușise aproape să se convingă că ar putea funcționa, când un zgomot slab, înfiorător răsună în încăpere.

Niște degete băteau ritmic în ușa ei. Apoi se auzi o cheie răsucită în broască.

Un glas, aproape șoptit, rosti:

— Știm că ești acolo, Amanda.

8.

SHAY

Aproximativ 50% dintre persoanele care încearcă să se sinucidă acționează impulsiv. Un studiu asupra supraviețuitorilor unor tentative de suicid aproape letale a constatat că peste un sfert dintre aceștia s-au gândit mai puțin de cinci minute la acțiunile lor.

Jurnal de date, pagina 7

Joi, la muncă, port o rochie neagră, simplă, deși nu m-am hotărât încă dacă voi merge la comemorare.

Cel puțin, asta îmi spun.

Șeful meu pleacă devreme, pentru a se întâlni cu un client la cină, dar eu rămân puțin mai mult, până termin de verificat câteva materiale noi pentru site-ul firmei. Nu mi-a cerut s-o fac, dar îmi dau seama că o pereche de ochi în plus nu strică niciodată. Încercuiesc o greșeală de tipar pe una dintre foi și intru în biroul lui aflat pe colț.

Las hârtia pe masa de lucru și iau o ciocolată micuță, cu unt de arahide, din borcanul pe care îl ține acolo, pentru vizitatori.

Apoi cobor cu liftul în hol și ies în stradă.

O furtună cu tunete și fulgere a avut loc după-amiază târziu, spălând trotuarele și alungând căldura apăsătoare.

Ar trebui să merg la magazinul alimentar – nu mai am nimic de mâncare apoi să mă duc acasă și să-mi spăl rufele.

Dar mă îndrept deja spre locul unde se ține comemorarea.

Adresa este ușor de reținut. E un palindrom – numerele sunt aceleași de la cap la coadă și de coadă la cap.

Cincisprezece minute mai târziu, intru la Rosewood Club. Dincolo de fațada simplă, măreția interiorului reprezintă o surpriză. Covoare groase, cu modele elaborate, acoperă podelele, iar o scară spiralată impresionantă șerpuiește spre etaj. Pe pereți atârnă picturi cu rame aurii, fiecare cu o plăcuță sub ea.

Citesc rapid ce scrie pe una dintre ele – JOHN SINGER SARGENT, 1888 –, în timp ce un tânăr în costum gri se apropie de mine.

— Ați venit la comemorare? mă întreabă pe un ton autoritar, dar primitor.

— Da, zic eu, întrebându-mă de unde știe.

Poate că este singurul eveniment din această seară.

— La etaj, spune el, arătând spre scară. Sala din stânga.

„Voi sta doar câteva minute”, îmi zic eu, urcând fără zgomot scările mochetate. Nu-mi dau seama ce urmăresc, de fapt. Bănuiesc că sper să aflu ceva care să-mi alunge sentimentul de vinovăție și să mă ajute să închei odată acest capitol.

Când ajung la etaj, fac stânga. Ușa celei mai apropiate săli este deschisă și văd înăuntru oameni care stau de vorbă. Par să fie cel mult douăzeci de persoane. Mi-am imaginat rânduri de scaune și un vorbitor care să o elogieze pe Amanda. Am crezut voi putea să mă strecor înăuntru și să mă așez discret în spate.

Dar a fost o greșeală să vin la o asemenea reuniune intimă. Nu am ce căuta aici, indiferent ce scria în fluturașul de pe ușa Amandei.

Înainte să apuc să mă retrag, o femeie se apropie de mine. Chiar și într-un oraș populat cu fotomodele și actrițe, ea iese în evidență. Nu e doar frumoasă. Emană ceva imposibil de definit, un fel de aură ce pare magnetică. E cam de o seamă cu mine și purtăm amândouă rochii negre. Dar ea pare să fie dintr-o altă lume.

— Bine ai venit! spune ea cu o voce ușor răgușită, întinzând mâna pentru a o strânge pe a mea.

Dar, în loc să facă asta, o cuprinde între palmele ei. În ciuda aerului condiționat, pielea ei e caldă la atingere.

— Mulțumesc că ai venit.

E prea târziu acum. Trebuie să trec prin asta.

— Mulțumesc că m-ați invitat.

Îmi dau seama că sună stupid. Nu e ca și cum ea m-ar fi invitat personal aici. Îmi ține mâna între palmele ei.

— Eu sunt Cassandra Moore.

Ochii ei migdalați sunt căprui-aurii, iar pomeții, înalți și ascuțiți. Umerii îi sunt trași înapoi, iar postura ei este atât de impecabilă, încât aproape că îmi pot imagina o carte stând într-un echilibru perfect pe creștetul ei.

Îmi dau seama că mă holbez la ea, așa că spun repede:

— Shay Miller.

— Shay Miller, repetă Cassandra, conferind cumva o rezonanță exotică numelui meu. Și de unde o știai pe Amanda?

Nu-i pot spune adevărul – probabil că i s-ar părea ciudat, la fel ca lui Mel. Așa că îmi dreg vocea și arunc o privire disperată prin cameră. Observ două lucruri. În primul rând, cu excepția a doi bărbați, în rest nu sunt decât

femei și aproape toate de o seamă cu mine. În al doilea rând, remarc fotografia de dimensiunea unui afiș, înfățișând-o pe Amanda care ține în brațe o pisică tărcată.

— Am avut același medic veterinar, spun fără să gândesc. Amândouă aveam pisici.

Cassandra îmi eliberează mâna din strânsoare.

— Ce drăguț!

Îmi doresc numaidecât să nu fi mințit. De ce nu am zis pur și simplu că locuiam în aceeași zonă?

Înainte de a apuca să-i pun aceeași întrebare și să aflu de unde o cunoștea ea pe Amanda, îmi spune:

— Nu vrei să bei și să mănânci ceva? Avem de toate.

Face semn către un colț unde văd un bar și o masă întinsă.

— Și te rog să nu uiți să semnezi în cartea de oaspeți.

Zâmbesc și îi mulțumesc.

— Shay? face ea, în timp ce dau să mă îndepărtez.

Mă uit din nou la ea și mă impresionează din nou prezența ei impunătoare.

— E foarte amabil din partea ta că ai venit în seara asta. Ne așteptam să fie mai multă lume, dar oamenii sunt atât de ocupați zilele astea… Toți suntem atât de deconectați, ne trăim viețile separat. Dar tu ți-ai făcut timp să vii aici.

Cuvintele ei nu doar că-mi alungă cu totul stânjeneala și rușinea pe care le-am simțit cu doar câteva momente în urmă. Dar îmi dau totodată senzația că aparțin grupului strâns acolo.

Mă îndrept de spate în timp ce mă duc spre bar și cer o apă minerală, apoi mă plimb prin încăpere. Nu există un program sau vreo altă fotografie a Amandei. Este o comemorare profund neobișnuită.

Când observ buchetul mare de narcise galbene de lângă fotografia Amandei, rămân cu privirea pironită într-acolo. „Asta!”, îmi amintesc că am gândit în vreme ce întindeam mâna pe lângă crini și trandafiri pentru a lua floarea pe care aveam de gând să o las în pragul casei sale.

Inima începe să-mi bată mai tare. De ce am ales acea floare anume dintre toate celelalte, expuse în găleți, la chioșcul din colțul străzii, pe lângă care am trecut în drum spre apartamentul Amandei? Poate că și ea a cumpărat de-acolo. Chiar era posibil să fie floarea ei preferată?

Îmi iau privirea de la flori și semnez în cartea de oaspeți, așa cum m-a rugat Cassandra. Îmi scriu numele complet – Shay Miller –, dar las necompletată caseta pentru adresă. Probabil că informațiile sunt strânse pentru ca familia Amandei să le poată trimite note de mulțumire prietenilor ei fiindcă au participat la comemorare sau pur și simplu pentru a păstra legătura cu ei.

Pun stiloul jos și mă îndrept spre poza Amandei. Mă uit la ea vreme îndelungată.

Impresia pe care mi-a făcut-o la metrou se confirmă. Părea să fie o persoană cumsecade.

„Aș vrea să te fi putut ajuta”, gândesc eu. „Să te fi observat mai devreme. Îmi pare nespus de rău!”

Simt o lacrimă alunecându-mi pe obraz. Apoi remarc ceva. În fotografie, Amanda poartă un pandantiv de aur pe un lănțișor fin. Pandantivul are forma unui soare.

Mi se face pielea ca de găină când îmi dau seama – este colierul pe care l-am găsit pe peronul metroului.

„Unde o fi acum?” mă întreb. Orele de după sinuciderea Amandei îmi sunt neclare. Poate că l-am pus în geanta de umăr. Bag mâna înăuntru și scotocesc discret, dar vârfurile degetelor nu întâlnesc muchii mici și ascuțite.

Decid că trebuie să fi scăpat bijuteria din mână din pricina șocului, dar, pentru orice eventualitate, o voi căuta din nou în geantă, mai târziu.

Între timp, alte două femei s-au apropiat pentru a se uita la poza Amandei.

— O să-mi lipsească felul în care mă tachina mereu în legătură cu accentul meu, spune una dintre ele.

— Parcă o și aud întrebând: „Ai pahat mahina în Hahvad Yahd?”, adaugă cealaltă.

Apoi o a treia femeie vine lângă ele și le cuprinde pe după talie. În afară de faptul că toate par a avea în jur de treizeci de ani, din punct de vedere fizic nu au aproape nimic în comun. Femeia cu accent bostonian îmi amintește de un pat nefăcut – cămașa îi este șifonată, părul roșcat îi stă vâlvoi, iar într-o mână ține un șomoiog de șervețele mototolite. Femeia care i-a imitat accentul este mică de statură, pare dură și are o șuviță mov în părul blond-cenușiu. A treia este genul de tipă pe care aș numi-o *glossy*

– totul la ea e impecabil, de la vârfurile unghiilor până la baretele delicate ale sandalelor de culoare roșie.

Se vede că cele trei femei își poartă o afecțiune profundă una alteia. Iar Amanda – deși părea foarte diferită de celelalte – făcea, evident, parte din grupul lor.

„Poate că au fost în vreo surorie, la facultate”, gândesc eu.

Mă întreb dacă Amanda, care fără doar și poate avea prietene foarte loiale, le-a cerut ajutorul. E clar că țineau nespus la ea. Dar bănuiesc că suferința cu care s-a confruntat a fost prea puternică pentru o putea depăși, chiar și cu sprijinul lor.

Privesc cum cele trei femei își apropie din nou capetele și schimbă câteva cuvinte între ele, apoi cea cu șuvița de păr mov se întoarce spre mine, mijind ochii. Celelalte două fac și ele la fel.

Mă îndepărtez repede, în caz că au de gând să se apropie de mine, pentru a vorbi despre Amanda. Deși Cassandra m-a primit frumos, sunt totuși o impostoare.

Când pornesc spre ușă, o altă femeie apare în calea mea.

— Te simți bine? zice și îmi adresează un zâmbet înțelegător, iar o gropiță îi apare în obrazul drept. Eu sunt Jane. Ai cunoscut-o pe sora mea, Cassandra, mai devreme.

Aș fi putut să jur că sunt rude: au în comun nu doar același păr de abanos și pielea luminoasă, ci și același magnetism. Jane este mai măruntă decât sora ei, cu trăsături mai fine și o voce blândă.

— Mersi, îi zic, luând șervețelul pe care mi-l oferă.

Îl bag pe sub ochelari și îmi șterg ochii.

— Cred… Îmi doresc s-o fi putut ajuta pe Amanda.

Jane face un pas spre mine, iar eu simt mirosul dulce al parfumului ei floral.

— Știu, rostește ea, ca și cum mi-ar face o confesiune. Mulți dintre noi ne confruntăm astăzi cu sentimente complicate. Eu, una, sigur.

„Poate că, în urma unei sinucideri, toată lumea crede că ar fi trebuit să gestioneze diferit lucrurile”, mă gândesc eu.

Aș da orice să-mi pot retrage minciuna despre modul în care am cunoscut-o pe Amanda, dar, din moment ce nu pot, sunt sinceră cu Jane acum.

— Nu o cunoşteam prea bine, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea. Presupun că am venit aici ca să aflu mai multe despre ea.

— Înţeleg, zice Jane şi înclină capul într-o parte, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Ştii, câteva dintre noi ieşim să bem ceva după comemorare. Ar trebui să vii şi tu.

— O… oh, mă bâlbâi eu atât de surprinsă de invitaţie, încât abia mai pot vorbi. Eu… ăăă… am alte planuri.

Pare dezamăgită.

— Păcat. Ştiu că abia ne-am cunoscut, dar am sentimentul că s-ar putea să avem multe de vorbit.

Înainte să apuc să-i răspund, Cassandra se desprinde din conversaţia cu o femeie în vârstă, care plânge ţinând un pahar de vin în mână. Bănuiesc că e mama Amandei. Cassandra o îmbrăţişează pe bătrână, apoi se îndreaptă spre noi, cu privirea aţintită asupra mea. Îşi pune mâna pe braţul meu şi o lasă acolo.

— Eu şi sora mea ştim cum e să faci faţă unei pierderi. Te rugăm să ne cauţi dacă vei simţi vreodată nevoia să vorbeşti despre asta. E extrem de important ca noi să păstrăm legătura. Mi-aş fi dorit doar ca Amanda…

Mă trezesc încuviinţând din cap.

— Mi-ar face plăcere.

Cassandra mă răsplăteşte cu un zâmbet larg, autentic.

— Poftim! face ea şi, cu mâna liberă, îmi întinde o carte de vizită.

Literele negre, în relief, se remarcă puternic pe fundalul alb: CASSANDRA MOORE. Nu există niciun fel de informaţie profesională, ci doar un număr de telefon şi o adresă de e-mail.

— Sper că ne vom revedea, Shay.

Cassandra îşi retrage mâna, dar simt în continuare căldura ei pe braţul meu gol. Deodată, îmi dau seama că nu vreau să plec.

Nu mai este vorba despre legătura pe care simt că o am cu Amanda. Ci despre conexiunea pe care *vreau* să o am cu prietenele ei.

9.

CASSANDRA & JANE

Cassandra și Jane află două lucruri despre Shay, în timpul scurtei întâlniri cu ea.

Nu se pricepe să mintă – când a inventat povestea despre medicul veterinar, s-a înroșit toată la față și a evitat contactul vizual.

Și au mai aflat că Shay manifestă un atașament ciudat și îngrijorător față de Amanda.

Imediat după comemorare, Shay merge la un bistrou și se așază la bar. Este urmărită de Valerie, a șasea și ultima membră a grupului – și singura care nu a participat la comemorare.

Pe Valerie, care a fost actriță în Los Angeles înainte de a se muta la New York, Cassandra și Jane au angajat-o la firma lor de relații publice. Le ajută, preluând multe sarcini, atât profesionale, cât și personale.

Riscul ca Shay să observe că cineva o urmărește e neglijabil. Valerie este un adevărat cameleon – în această seară, poartă o rochie bleumarin, simplă, și are părul legat într-o coadă, la spate. Stă în dreptul unei mese înalte, de bar, alături de un grup de turiști, și se pierde cu ușurință printre ei.

Inițial, pare să fie adevărat că Shay are planuri. Dar, pe măsură ce minutele trec și nimeni nu i se alătură, devine evident că și aceasta a fost tot o minciună. Shay soarbe dintr-o bere și mănâncă un burger, iar, din când în când, se uită la telefon.

După aproximativ o oră, iese din restaurant. Barmanul a luat rapid chitanța cardului de credit pe care ea a semnat-o, înainte ca numele ei să poată fi verificat.

Shay trece, cu pași mari, atletici, pe lângă cele treizeci și opt de blocuri până la apartamentul ei, fără să se oprească măcar în dreptul vreuneia dintre cele câteva stații de metrou întâlnite, care i-ar grăbi călătoria.

Acesta este un alt detaliu curios despre ea. Poate că metroul îi trezește o amintire sumbră despre Amanda.

Dispare într-o clădire rezidențială din cărămidă albă, cu patru etaje.

Aceeași clădire în care, conform dispozitivului de urmărire al surorilor, se află colierul Amandei.

Valerie continuă să monitorizeze intrarea, dar Shay rămâne înăuntru, păstrând orice secret ar fi avut despre Amanda.

Valerie tocmai ridică telefonul mobil pentru a-i face o poză unui bărbat care intră în blocul lui Shay – ar putea fi un vecin care să ofere informații utile –, atunci când pe ecran apare un apel de la Cassandra.

— Sunt cu Daphne, începe ea.

Auzind tonul Cassandrei, Valerie strânge din reflex telefonul în mână.

— O defectivă de la poliție i-a lăsat un mesaj în timp ce eram la comemorare, continuă Cassandra. A întrebat dacă Daphne o poate suna pentru a răspunde la câteva întrebări.

Valerie trage aer în piept.

— Despre Amanda?

— Nu. Despre un bărbat pe nume James, cu care Daphne a avut o întâlnire aranjată, cu zece luni în urmă.

10.

DAPHNE
Cu zece luni în urmă

Daphne stătea în holul de la intrarea în micul restaurant italienesc, aranjându-și eșarfa *vintage* în jurul gâtului. Indiferent câte prime întâlniri avusese, mereu simțea fluturi în stomac în asemenea momente.

Își pusese o rochie de lână, de un alb hibernal, și cizme cu toc înalt luate din magazinul ei de tip *boutique,* din West Village, iar la prânz, se coafase. „Cred că voi doi o să vă cuplați”, spusese Kit, clienta care le aranjase întâlnirea. „În facultate, James a făcut parte din aceeași frăție cu soțul meu, iar de curând, au reluat legătura. E un tip foarte amuzant”.

Ușa s-a deschis, iar un bărbat înalt, cu umeri lați, a intrat în local.

— Tu trebuie să fii Daphne, a zis el, afișând un zâmbet larg, și s-a aplecat pentru a o săruta pe obraz. Eu sunt James.

Kit nu mințise, tipul era cu adevărat atrăgător. În plus, James fusese atât de galant și de cald în mesajele pe care le schimbaseră, încât ea simțea că seara era promițătoare. Îi zisese că îi plăcea numele ei și sugerase să meargă la un restaurant aproape de ea.

— Au niște *gnocchi* aici… o nebunie, nu alta, a spus James în timp ce erau conduși spre o masă intimă, aflată lângă șemineu.

Un alt punct în favoarea sa era că o mulțime de tipi ar fi sugerat să se întâlnească într-un bar. James părea că vrea să o cunoască.

— Să luăm o sticlă de vin? a întrebat el, iar când ea a fost de acord, a comandat un Pinot Grigio.

Ea prefera vinul roșu, dar n-a zis nimic.

În timp ce un picolo le umplea paharele cu apă, James a început o poveste amuzantă despre nunta prietenului său cu Kit, istorisind că solistul trupei nu a mai venit.

— Așa că am trecut toți pe la microfon și am cântat câte ceva.

— Tu ce ai cântat?

A început să râdă cu atâta poftă, încât era de-a dreptul molipsitor. Avea un râs minunat – cald și ademenitor.

— Spune-mi!

— *My Heart Will Go On,* a rostit el cu greu, printre hohote.

— Celine Dion? Nu se poate!

— *Near, far*, *wherever you are,* a cântat el în falset.

— Te rog, spune-mi că există o filmare!

În cele din urmă, Daphne și-a venit în fire și a sorbit o înghițitură de vin, care s-a dovedit a fi bun până la urmă. James a fost atent, oferindu-i o gură de *gnocchi,* și a convins-o să-i spună câteva povești despre clienții ei.

Ea s-a gândit că era cea mai bună întâlnire pe care o avusese de multă vreme.

Când el a ridicat sticla de vin pentru a-i umple din nou paharul, ea a zis:

— O, doar un strop pentru mine!

A doua zi, trebuia să se trezească devreme, ca să deschidă magazinul.

— Haide! a insistat el și i-a umplut paharul. E weekend.

Când a lăsat sticla jos, ea a observat că degetele lui erau groase și puternice.

În timpul cinei, nimic nu i-a declanșat lui Daphne vreun semnal de alarmă. Ăsta era unul dintre cele mai rele lucruri – mai târziu, avea să revadă obsesiv în minte acea seară, întrebându-se dacă nu-i scăpase vreun indiciu. Poate că existase ceva dubios ce nu luase în seamă.

Când a venit nota de plată, James a luat-o atât de repede, încât Daphne nici nu a avut ocazia să-i propună să împartă suma, ceea ce l-a făcut să pară un adevărat domn.

Când au ieșit din local, James a spus:

— Pot să te însoțesc până acasă?

Pentru o scurtă clipă, s-a întrebat cum de știa el că locuiește în apropiere. Apoi și-a amintit că alesese un restaurant dintr-o zonă unde ea îi spusese că

i-ar fi la îndemână să ajungă. Bineînțeles, el dedusese că era în apropiere de locuința ei.

Pe drum, el a făcut conversație, iar la un moment dat, s-a oprit să mângâie un pudel, sub privirile stăpânului zâmbitor. Apoi a luat-o ușor de mână pe Daphne. Strângerea lui era fermă și plăcută.

Când au ajuns în fața blocului ei, Daphne deja spera că o va săruta de noapte bună.

— A fost foarte plăcut, a spus ea când au ajuns la intrarea în bloc.

A ridicat ochii spre el, simțindu-se puțin intimidată. Era pretențioasă și nu se mai sărutase cu niciun bărbat de luni întregi.

— Mulțumesc pentru cină.

El s-a aplecat și a sărutat-o, încet și cu blândețe. Ea și-a pus mâinile pe umerii lui. El a tras-o mai aproape. Sărutul s-a prelungit, limba lui desfăcându-i ușor buzele.

Era tare plăcut să fie atinsă. Să fie dorită.

Când buzele lor s-au despărțit, ea a zâmbit.

— Mulțumesc din nou, a spuse ea și a dat să intre în holul blocului.

— Hei! a strigat James, iar Daphne s-a întors spre el. Te superi dacă merg până la baie un minut?

Ea a clipit, mirată. I s-a părut o cerere ciudată.

— Îmi pare rău, cred că-i din cauza ultimului pahar de vin, a zis el, râzând.

Cum ar fi putut să-l refuze pe bărbatul acela drăguț, care tocmai o scosese la cină, pe tipul ăla căruia îi plăceau câinii și îi ținea ușile deschise?

— Desigur.

A existat un moment stânjenitor când au trecut pe lângă Raymond, portarul, care a salutat-o fără să arate că ar fi fost câtuși de puțin surprins să o vadă aducând acasă un bărbat necunoscut, deși nu o mai văzuse niciodată venind seara cu vreunul.

Probabil că Raymond văzuse când ea și James se sărutaseră, întreaga scenă fiind clar vizibilă prin pereții de sticlă ai holului.

— Noapte bună, i-a spus ea lui Raymond când au trecut pe lângă el.

— Noapte bună, a adăugat James, ceea ce i s-a părut ciudat lui Daphne – la urma urmei, el avea să plece într-un minut –, dar poate că rostise cuvintele automat.

În timp ce se îndreptau spre lift, James a pus o mână pe spatele ei, jos de tot. Atât de jos, încât îi atingea fesele.

Daphne s-a înroșit și s-a întrebat dacă Raymond îi privea. I-a dat discret mâna la o parte.

Au stat unul lângă altul în vreme ce liftul urca la etajul zece. Conversația lejeră dintre ei se încheiase. James privea drept în față și nu mai zâmbea.

Se așteptase la mai mult?

Flirtaseră toată seara, dar asta nu însemna că voia să se culce cu el atât de curând.

A decis să lase ușa apartamentului deschisă și să stea lângă ea. Putea să-i facă un semn lui James ca să-i arate unde se afla baia – era una chiar în hol. Apoi îi va ține ușa deschisă, ca să iasă, iar el va înțelege clar mesajul.

Și Daphne s-a ținut de la început de planul ei. A auzit apa de la toaletă, apoi pe cea de la robinet – s-a gândit la mâinile lui care păreau puternice –, apoi James a ieșit din baie.

Ea era pe jumătate ieșită din casă. Era exclus ca el să interpreteze greșit semnalele.

James s-a apropiat de ea. Ea s-a dat puțin în spate, pentru a-l lăsa să treacă. Era și acum cu un picior în apartament și unul pe hol. Dar el s-a oprit chiar în fața ei.

Acum, și James stătea de o parte și de alta a pragului.

S-a aplecat, ca să o sărute din nou. Într-o fracțiune de secundă, a decis să-i permită acest lucru, părând cel mai simplu mod de a scăpa de el.

Se simțea aproape ca și cum ar fi sărutat un alt bărbat; buzele lui nu mai erau tandre, iar el își lipea tot mai strâns trupul de al ei. Simțea în respirația lui mirosul de usturoi din *gnocchi.*

Kit, clienta ei, menționase că soțul ei reluase recent legătura cu James. Cât de bine îl cunoșteau?

Daphne și-a dat seama că, de fapt, ea nici pe *Kit* nu o cunoștea prea bine.

Daphne s-a desprins din strânsoarea lui.

— Mulțumesc din nou.

Însă el nu se clintea.

Coridorul era bine luminat, dar apartamentul ei nu. Fața lui James era pe jumătate în penumbră, pe jumătate în lumină.

— Chiar trebuie să se termine?

Inima ei a început să bată cu putere, dar s-a silit să zâmbească.

— Trebuie să mă trezesc devreme.

Daphne a văzut atunci în ochii lui ceva ce i-a pus în alertă maximă toate instinctele care i se activaseră încă de când James îi ceruse să-l lase să urce în apartamentul ei.

— Sunt foarte obosită, a zis ea, pe un ton vădit neliniștit. Dar o să te sun.

— Sigur că da.

Dar tot nu se mișca din loc.

Daphne simțea cum adrenalina i se răspândește în tot trupul. Nu se vedea nimeni altcineva. Portarul se afla zece etaje mai jos. S-a rugat să audă zgomotul ascensorului, anunțând sosirea unui vecin. Dar coridorul era încremenit în tăcere.

El o privea fix, cu o figură inexpresivă.

— Păi atunci… a reluat ea, cu glas poticnit. S-a făcut cam târziu…

În clipa în care el nu va mai bloca ușa, ea o va trânti și va răsuci rapid yala. Îl va suna și pe Raymond, pentru a se asigura că James a părăsit într-adevăr clădirea.

După o vreme, care i s-a părut a fi o eternitate, el și-a ridicat în cele din urmă piciorul și a pășit pe coridor. Dar nu s-a întors cu spatele la ea. În schimb, a făcut un pas în lateral. Dar cel puțin nu mai era în prag.

Daphne a intrat repede în apartamentul ei și a dat să trântească ușa.

Dar brațul lui a țâșnit prin crăpătura ușii, împingând-o violent în cealaltă direcție, în timp ce Daphne ținea încă mâinile de ea. Femeia s-a împleticit îndărăt, nesigură pe tocurile înalte.

James a răsucit yala.

•

În zilele care au urmat, Daphne a ridicat telefonul de șase ori pentru a suna la poliție. Dar a închis de fiecare dată înainte de a forma numărul.

Continua să simtă mâinile lui James strângând-o de gât, în timp ce ea zăcea nemișcată. Cuvintele lui urâte îi reverberau în minte: „Știu că-ți place dur”.

Singura dovadă pe care o avea era vânătaia slabă de pe gât. Își imagina un procuror întrebând-o: „I-ai spus să se oprească?”

Ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Chiar și portarul probabil că i-a văzut sărutându-se și, cu siguranță, a văzut-o conducându-l în lift. Știa că sistemul juridic dăduse greș în cazul altor femei. Nu putea avea încredere că dreptatea va triumfa.

Târziu într-o noapte, a luat telefonul și i-a trimis un mesaj lui James: „Sper să putrezești în iad”. Apoi i-a blocat numărul. I s-a părut o reacție atât de nesemnificativă, dar nu știa ce altceva să facă.

Inițial, nu a spus nimănui. Daphne nu avea frați sau surori și nu era apropiată de părinții ei, care o făcuseră la o vârstă mai înaintată. Nu își propuseseră să aibă copii și nu păruseră deosebit de încântați că trebuiau să se ocupe acum de unul, chiar dacă ea fusese mereu o fetiță liniștită și independentă.

A încercat să uite, pierzându-se în alergări lungi și obositoare pe West Side Highway și a început să slăbească. Nu mai avea deloc poftă de mâncare. Când trecea prin holul blocului, nu se mai putea uita în ochii lui Raymond.

Apoi, într-o zi, la câteva săptămâni după atac, a auzit țârâind soneria micului ei magazin. Daphne căpătase obiceiul să încuie ușa când era singură și pusese un anunț care îi îndruma pe cumpărători să sune.

Era o după-amiază liniștită de marți și o zi mocirloasă de iarnă, dar, cumva, niciun strop din zăpada cenușie sau sarea murdară de pe trotuare nu ajunsese pe cizmele înalte din piele ale celor două femei care au intrat. Daphne nu le mai văzuse niciodată, dar a ghicit imediat că erau surori.

— Am trecut pe lângă magazinul tău de o mie de ori și am vrut mereu să intrăm, a rostit încântată Cassandra.

— Pot să spun deja că magazinul ăsta va fi noua mea dependență preferată! a zis Jane, trecându-și degetele peste un teanc de pulovere din cașmir.

Au stat aproape o oră, sporovăind în timp ce probau haine și sorbeau din cupele înalte de șampanie pe care Daphne le aducea pentru clienții buni. Femeile acestea erau mult mai prietenoase decât majoritatea cumpărătorilor care intrau pe ușa magazinului ei; surorile păreau cu adevărat interesate să o cunoască.

Pe când le împacheta cumpărăturile în pungi lucioase, Daphne se simțea deja puțin mai ușurată, de parcă prezența acelor femei calde, pline de viață și puternice i-ar fi oferit cumva o pavăză în fața sentimentelor care o copleșeau.

— Ne vom întoarce curând, Daphne! a promis Jane la plecare.

Ceea ce au și făcut, câteva zile mai târziu.

La aproximativ o săptămână după aceea, surorile au invitat-o pe Daphne în apartamentul lui Jane, la un pahar de vorbă. Lui Daphne i s-a părut un gest firesc și spontan, ca o extensie a băuturilor și conversației de la magazin.

Daphne nu plănuise să le dezvăluie surorilor că fusese violată de James. Abia dacă le cunoștea. Însă femeile acelea aveau ceva – nu ar fi știut să spună ce anume – care îi inspira încredere. Păreau să știe exact ce să spună ca să o atragă afară din carapacea ei. În timp ce stătea pe canapeaua lui Jane, mângâind-o pe Hepburn, simpatica pisicuță tărcată a acesteia, Daphne se simțea mai puțin singură.

Ochii Cassandrei se întunecaseră.

— James e un infractor. Te-a violat, Daphne.

Jane o cuprinsese pe Daphne cu brațul.

— Ce putem face ca să te ajutăm?

— Nu știu, șoptise Daphne. Vreau doar ca el să plătească pentru asta.

Mai târziu, surorile i-au spus lui Daphne că acela a fost momentul în care au știut că e una dintre ele.

Erau un grup format din cinci femei: mai întâi fuseseră Cassandra, Jane și Valerie, apoi Beth – pe care Valerie o cunoscuse pentru că erau vecine de bloc – se alăturase și ea cercului. Și, la scurt timp după aceea, Beth o adusese pe Stacey.

Votul lor a fost unanim – Daphne avea să devină a șasea membră a grupului lor.

11.

SHAY

Strategii de atenuare a atacurilor de panică:

1. *Inspiră pe nas, cât numeri până la cinci, ține aerul în piept, cât numeri până la cinci și expiră-l pe gură, cât numeri până la cinci.*
2. *Numără invers, de la o sută, din trei în trei.*
3. *Remarcă patru lucruri pe care le poți vedea, trei lucruri pe care le poți atinge, două lucruri pe care le poți mirosi și un lucru pe care îl poți gusta.*

** Încercări de a intra în metrou fără un atac de panică: douăsprezece* (*niciuna reușită*)

Jurnal de date, pagina 11

Am crezut că, dacă mă duc la comemorarea Amandei, voi căpăta un sentiment de finalitate, iar situația se va îmbunătăți.

Dar, din contră, lucrurile s-au înrăutățit.

Au trecut aproape două săptămâni de când am văzut-o sărind, dar încă nu mă pot apropia de vreun metrou. Nici acasă nu e mai bine. Sean își petrece rar timpul la Jody, deoarece ea locuiește într-un apartament mic, cu două dormitoare, împreună cu alte două fete. Așa că ei doi sunt mereu prin preajmă, gătind cina sau stând îmbrățișați pe canapea, la televizor.

Când este posibil, merg pe jos sau iau autobuzul, dar, uneori, taxiul rămâne singura opțiune – cum a fost zilele trecute, când autobuzul s-a defectat și aș fi întârziat la slujbă. Banii cheltuiți astfel îmi sărăcesc contul bancar.

Geografia a ajuns să-mi influențeze alegerile: simt că viața mea se orientează tot mai mult spre interior. În weekend, în loc să vizitez Grădina Botanică din Brooklyn, ceea ce mă liniștește mereu, m-am dus într-un parc mai mic, la câteva intersecții distanță. Cursul meu preferat de CrossFit este în SoHo, dar am început să frecventez o mică sală de fitness aflată la doar câteva intersecții distanță.

Uneori, când bag mâna în geantă, am impresia că simt o muchie mică și ascuțită zgâriindu-mi vârfurile degetelor și sunt convinsă că am găsit colierul Amandei. Dar apoi văd că e doar marginea tubului meu de balsam de buze sau puntea dintre lentilele ochelarilor de soare sau cusătura neuniformă de la fundul genții. Mi-am întors geanta pe dos de mai multe ori, dar nu l-am găsit. Mă întreb dacă mai strălucește pe undeva prin stația de metrou din 33rd Street.

Mi-e groază să adorm, știind că voi avea coșmaruri. Din cel mai cumplit, m-am trezit leoarcă de transpirație – alergam pe peronul de la metrou, încercând disperată să o opresc pe Amanda să sară și știind că nu voi ajunge la timp. Exact când am întins mâna spre brațul ei și am strâns în palmă doar aerul gol, fiindcă ea sărea deja, s-a întors să mă privească.

Dar, în loc să văd fața *ei,* am văzut-o pe a mea.

Asta m-a îndemnat în cele din urmă să pun mâna pe telefon și să fac o programare la o psihoterapeută. Mi-ar plăcea să spun că am ales-o pe baza realizărilor academice sau a unei recomandări, dar adevărul este că mi-am ales terapeuta pentru că acordă consultații acoperite de asigurarea medicală, iar până la ea sunt doar opt minute de mers pe jos.

Prima mea ședință cu Paula s-a învârtit în jurul stabilirii obiectivelor. Am fost puțin neliniștită când m-am așezat pe fotoliu, în biroul ei îngust și sumar mobilat din East 24th Street, dar mi-am amintit ce lucru banal era să faci terapie – patruzeci și doi la sută dintre americani au mers cel puțin o dată la psiholog. Unul din cinci mileniali merge în prezent la psiholog – deși eu nu mai fusesem niciodată până atunci. Paula mi-a sugerat să-mi stabilesc un mic obiectiv de îndeplinirea căruia să mă ocup și a fost de acord că acela pe care mi l-am ales părea realizabil.

— Va fi un prim pas benefic, spusese Paula, iar eu zâmbisem încrezătoare că, în sfârșit, eram pe drumul cel bun.

Dar acum, la începutul celei de-a doua ședințe, mișcând aiurea o greblă micuță printr-o grădină miniaturală Zen, cu nisip, în timp ce Paula se uită peste notițele sale de la ultima noastră întâlnire, am impresia că speranța pe care mi-a oferit-o pălește.

În cele din urmă, Paula își ridică privirea și zâmbește.

— În regulă. Ți-ai îndeplinit obiectivul de a atinge balustrada verde de la metrou?

Las jos grebla și îmi încrucișez brațele la piept, trecându-mi palmele în sus și în jos peste ele. Sunt conștientă că Paula mă privește, dar nu mă pot uita în ochii ei când clatin din cap.

— Am ajuns doar la marginea grilajului.

Îmi simt gâtul sugrumat în vreme ce rostesc acele cuvinte.

Ea scrie ceva în caiet, apoi își scoate ochelarii de citit.

— Ai încercat celelalte tehnici pe care le-am discutat?

Ridic mâna stângă, pentru a-i arăta elasticul albastru de cauciuc de la încheietura mâinii. Paula îmi spusese să trag tare de el și să-l las să mă plesnească atunci când panica începe să mă cuprindă. „Îți va distrage atenția”, mi-a promis ea. Era unul dintre numeroasele remedii pe care mi le sugerase, de la un jurnal al recunoștinței până la combaterea fobiei descompunând-o într-o serie de pași.

Niciunul nu dăduse rezultate. Singurul lucru care m-a ajutat a fost medicamentul Ambien, cumpărat de pe un site farmaceutic canadian cam dubios. Am luat prima pastilă aseară. M-a cufundat într-un somn fără vise și m-a năucit atât de tare, încât nu am auzit deșteptătorul, dar tot e mai bine decât un coșmar.

Mai vorbim puțin despre cum să-mi ating obiectivul.

— Ai putea să te uiți acasă, pe computerul tău, la imagini cu stații de metrou. Te-ar putea ajuta să te desensibilizezi. Iar apoi, poți încerca să pășești peste un grilaj de metrou.

Chiar dacă dau aprobator din cap, deja știu că nu voi putea s-o fac. Numai gândul acesta îmi face inima să-mi bubuie-n piept.

„Ce se întâmplă cu mine?" îmi vine să strig.

Înainte de a întreba, încerc să-mi înfrâng tremurul din glas.

— Mă întrebam cât timp crezi că va trece până mă voi simți mai bine… Săptămâna viitoare am un alt interviu pentru o slujbă, dar, dacă voi fi angajată, ar trebui să iau trei autobuze pentru a ajunge la locul de muncă.

Paula își închide caietul și o văd aruncând o privire spre ceasul de pe birou.

— Shay, ai venit aici din cauza unui incident anume, dar cred că problema are legătură cu ceva mai profund.

Stomacul mi se strânge fiindcă știu că are dreptate. Am încercat să pun în perspectivă ceea ce am văzut, analizând datele, încadrând tragedia Amandei în fapte: peste douăzeci și cinci de persoane au sărit doar anul acesta în fața metrourilor newyorkeze. Anul trecut, în orașul meu, au murit loviți de mașini o sută de pietoni, plus zeci de motocicliști. Pe locul al patrulea ca frecvență în ceea ce privește modalitățile de sinucidere în New York este saltul în gol de pe clădirile înalte, iar omucideri au loc aici zilnic.

Există martori la aproape toate aceste morți oribile – am citit în ziare extrase din relatările lor. Deși cu siguranță și alte persoane sunt afectate după aceste evenimente – cum ar putea să nu fie? –, mă întreb dacă este firesc să fie atât de traumatizate cum par să fiu eu.

„Poate că nu întâmplarea la care am asistat îmi pricinuiește toate stările astea", gândesc eu, afundându-mă și mai mult în fotoliul din fața Paulei. Poate că tragedia petrecută în acea dimineață înăbușitoare de duminică și ghinionul care a precedat-o au declanșat pur și simplu în mine ceva ce aștepta oricum să se producă.

— Mi-ar plăcea să-ți ofer o cronologie clară a vindecării, dar nu pot, spune Paula.

— Dar ceva estimativ… Săptămâni? Luni? întreb disperată.

— Oh, Shay! face ea și pare că regretă cu adevărat. Nu există soluții rapide în terapie.

Și cu asta, crâmpeiul de speranță s-a destrămat de tot.

•

Merg spre casă purtând o rochie subțire de vară și balerinii cu care mă încalț la serviciu și sper că Sean și Jody nu sunt acasă, ca să am canapeaua doar pentru mine. Nu mai am energie decât ca să fac niște popcorn la microunde și să mă uit la televizor fără să mă gândesc la nimic.

Când intru în apartament, constat că una dintre dorințe mi s-a îndeplinit. Nu e nimeni acasă.

Mă duc în dormitorul meu, pentru a-mi scoate rochia. Iau o pereche de pantaloni scurți din vârful mormanului de rufe curate din coș și ezit când îmi dau seama că sunt cei pe care i-am purtat în ziua în care a murit Amanda.

Dar aceasta este o provocare căreia îi pot face față. Îi trag pe mine.

Buzunarele sunt mototolite după spălare, așa că, în timp ce mă duc în bucătărie ca să-mi iau o sticlă de apă minerală, îmi bag absentă degetele în ele, pentru a le aplatiza.

Încep să-mi tremure picioarele și încremenesc în loc.

Mi-am verificat geanta de mai multe ori, scuturând-o cu susul în jos și trecându-mi mâna de-a lungul cusăturilor. Dar nu m-am gândit nicio clipă să mă uit în buzunarele hainelor pe care le purtasem în ziua aceea.

În timp ce îmi scot încet mâna dreaptă, știu ce voi vedea chiar înainte ca degetele să-mi treacă de betelia șortului.

A fost aici tot timpul, la un metru de mine. Așteptând să fie descoperit. Dacă aș fi aruncat pantalonii aceștia pentru a încerca să-mi alung din gând orice amintire, nu l-aș fi găsit niciodată.

Colierul este mai greu decât mi-am amintit. Poate fiindcă simt că poartă greutatea tuturor emoțiilor pe care le-am trăit din momentul în care l-am luat de pe jos.

Probabil că l-am băgat în buzunar cândva după ce Amanda a pășit spre marginea peronului și am auzit vuietul trenului care se apropia. A fost ultimul lucru pe care l-am făcut înainte ca totul să se schimbe.

Îmi simt plămânii de parcă ar fi strânși într-o menghină.
Privesc fix colierul de aur, cu pandantivul în formă de soare, atârnând între degetele mele.
Și sunt sigură acum că i-a aparținut Amandei.

12.

CASSANDRA & JANE

Surorile fac cercetări discrete privind viața lui Shay – disecă internetul în căutarea urmelor ei electronice, îi analizează obiceiurile, îi iau la bani mărunți contactele și îi cercetează trecutul.
Din contul ei de LinkedIn, au aflat că Shay a avut trei locuri de muncă de când a absolvit Universitatea din Boston, dar acum este angajată pe perioadă determinată la o firmă de avocatură de pe Wall Street. Urmărind tentaculele profilului ei de pe Facebook, descoperă că prietena ei cea mai bună, Mel, are un bebeluș și locuiește în Brooklyn.
Află și mai multe urmărind-o pe Shay, cum ar fi faptul că îi place falafelul de la restaurantul grecesc aflat la câteva intersecții distanță de apartamentul ei și că face sport aproape în fiecare zi.
— Colegul ei de apartament, Sean, are o relație serioasă, relatează Stacey după ce l-a urmărit pe Sean la un bar, unde s-a întâlnit cu iubita lui după muncă. Încearcă să-și înființeze o firmă care să asigure consiliere și cursuri de pregătire în vederea admiterii la facultate.
Cercetarea lor se extinde și asupra familiei sale. Mama ei, Jackie, nu se jenează să posteze pe Instagram fotografii cu ea în bikini, iar tatăl ei vitreg meșterește în timpul liber la automobilul lui Ford Mustang.
Ceea ce surorile nu știu încă este ce fel de relație a avut cu Amanda această femeie misterioasă, care face eforturi vădite să evite până și să treacă pe lângă o stație de metrou.
— Nu poate fi rudă cu ea, altminteri ar fi recunoscut-o pe mama Amandei la înmormântare. Nu poate fi o prietenă apropiată pentru că nici măcar nu figurează printre contactele Amandei, spune Cassandra.
La prima vedere, viața celor două femei nu pare să se intersecteze deloc. Nu au crescut în același oraș și nu au urmat aceeași facultate.

— Au locuit aproape una de cealaltă, îi zice Cassandra lui Jane în timp ce limuzina Lincoln Town Car pe care au închiriat-o pentru acea seară oprește în fața unei galerii de artă din Chelsea. La șase intersecții distanță.

Surorile au grijă să-și cenzureze conversația, în caz că șoferul ascultă – nu folosesc nume sau detalii care să permită identificarea.

— Asta nu înseamnă că s-au întâlnit vreodată. New York-ul poate fi un oraș al necunoscuților, precizează Jane, păstrând un ton neutru, de parcă ar fi bârfit pur și simplu despre niște cunoștințe. Tu cunoști numele tuturor celor din blocul tău? Sau de la cursul nostru de yoga?

Cassandra aprobă din cap punctul de vedere al surorii sale, în timp ce șoferul deschide portiera din spate.

În acest moment, Shay reprezintă o problemă chiar mai mare decât cea a detectivei care a contactat-o pe Daphne pentru a o întreba despre întâlnirea ei cu James.

Daphne fusese profund tulburată de acel apel, dar surorile o instruiseră atent, iar Daphne se descurcase bine în timpul interogatoriului scurt.

Daphne îi spusese detectivei, o femeie pe nume Marcia Santiago, că ieșise la o singură întâlnire cu James, toamna trecută. Îl considerase chipeș și fermecător, încheiaseră seara romantică în apartamentul ei.

Apoi venise întrebarea dificilă: „De ce ați trimis acel mesaj ostil unui bărbat despre care spuneți că v-a plăcut?”

Daphne îi dăduse răspunsul pregătit dinainte: „Nu m-a mai sunat după aceea, așa cum a promis. Am fost supărată”.

Detectiva Santiago se uitase la ea preț de o clipă lungă și neliniștitoare. Apoi își închisese carnetul și zisese: „S-ar putea să am câteva întrebări suplimentare”.

Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă. Nu o mai căutase ulterior.

Nu aveau motive să-și facă griji că poliția continua să caute vreo legătură între Daphne și James.

Cassandra și Jane îi mulțumesc șoferului, apoi coboară din mașină și se îndreaptă spre intrarea în galerie.

Aerul înmiresmat de început de septembrie mângâie umerii Cassandrei, pe care maioul ei roșu, elegant, îi lăsa la vedere. Poartă pantaloni strâmți din piele și sandale cu toc înalt. Jane e îmbrăcată cu o rochie mulată pe corp, care îi accentuează silueta în formă de clepsidră, iar brățările ei delicate, din aur și platină, scot un clinchet ușor când deschide ușa.

Galeria găzduiește un vernisaj al unei tinere artiste *mixed media*[3] deosebit de promițătoare, Willow Tanaka, pe care surorile o reprezintă. A apărut în numărul din această săptămână al revistei *New York.*

La intrarea surorilor, toate capetele se întorc – invitații își îndreaptă spatele și afișează zâmbete largi, strălucitoare. Ele se simt pe deplin în largul lor în acest mediu cultivat și sofisticat – știu ce haine să poarte, cum să mănânce corect stridiile oferite de un chelner care trece pe lângă ele și cum să încheie cu grație conversațiile neproductive.

Văzându-le pe Cassandra și Jane în acest moment, nimeni nu ar ghici vreodată detaliile trecutului lor: tatăl lor a murit când Jane era foarte mică. Mama lor a făcut eforturi s-o scoată la capăt. Fetele purtau haine vechi și, deseori, mâncau sandvișuri cu unt de arahide la cină, în timp ce se uitau singure la televizor.

Dar surorile au ceva ce banii nu pot cumpăra. Ceva mai curajos decât perseverența și mai puternic decât hotărârea. Ceva ce le-a ajutat pe Cassandra și Jane să facă facultatea, punându-și laolaltă bursele și împrumuturile și lefurile de la slujbele cu jumătate de normă, și le-a condus spre o viață de invidiat, într-unul dintre cele mai strălucitoare orașe ale lumii.

În timp ce Cassandra acceptă un pahar de șampanie de la un chelner, se uită la colajul atârnat pe perete, care are un preț de șaptesprezece mii de dolari.

Pânza, una dintre cele cincisprezece expuse, înfățișează țărmul unei mări. Valuri mari și înspumate se sparg de bolovani cenușii, sub un cer sumbru. E ceva delicat, dar încrezător și puternic – cel puțin la prima vedere.

Când surorile au văzut pentru prima oară lucrarea lui Willow în micul ei apartament cu miros de terebentină, care adăpostea, în același timp, și atelierul ei, au fost fascinate. În straturile de vopsea sunt prinse obiecte neașteptate: o pană, tasta unei mașini de scris și o ciupercă uscată.

În acest moment, Willow se află la doar câțiva metri distanță, vorbind cu un potențial cumpărător. Este la fel de fascinantă ca și creațiile ei: părul ei tuns bob și vopsit în blond platinat contrastează cu linia groasă trasată cu dermatograf roșu și rochia ei de un negru profund.

— Asta-i preferata mea, îi spune Cassandra surorii sale, arătând spre o lucrare ce înfățișează munții Kiso.

Colajul conține ochii unui pește fugu, o floare de oleandru și mercurul argintiu dintr-un termometru, toate atât de perfect integrate în tușele de pensulă, încât durează câteva momente până ca privirea să le distingă.

La fel ca în toate lucrările lui Willow, elemente aparent disparate au un numitor comun: toate sunt legate de tema morții. Chiar și tasta provine de la mașina de scris a unui criminal în serie.

Însă în lipsa informațiilor relevante, ingredientele par inofensive.

„Poate că trebuie deprinsă o lecție de aici”, gândește Cassandra. Până acum, au adunat fapte despre Shay. Dar le lipsește ingredientul invizibil care să lege toate părțile disparate.

Și Shay pare inofensivă. Dar așa să fie, oare?

Gândurile Cassandrei sunt întrerupte de Willow, care se grăbește să le îmbrățișeze pe amândouă.

— Noroc! spune Jane, ridicând cupa de șampanie și întinzându-i una și lui Willow. Seara asta este un triumf.

— Recenzia din *The Times* va fi o nebunie, zice Cassandra.

Surorile vor să savureze momentul, dar tonul de notificare setat pentru SMS-urile de la Valerie – deosebit de sunetele atribuite celorlalte contacte ale lor – izbucnește deodată pe ambele telefoane.

Valerie o supraveghează pe Shay în seara asta – mai exact, monitorizează dispozitivul de localizare din colierul pe care Shay l-a obținut cumva de la Amanda.

Cassandra și Jane nu se uită una la cealaltă, dar un fir de energie pulsează între ele. Cassandra îi murmură lui Willow câteva cuvinte în chip de scuză, în timp ce Jane se întoarce cu spatele și își scoate telefonul din poșetă exact când primește un al doilea mesaj.

„Shay tocmai a părăsit apartamentul și are colierul la ea”.

Apoi: „Se îndreaptă spre centru. Sunt la 20 de minute distanță de ea. Iau un taxi”.

Când Cassandra privește telefonul peste umărul lui Jane, apare un nou mesaj-text: „A trecut de Starbucks și merge spre metrou”.

Este exact traseul urmat de Amanda în ultima zi din viața ei.

Surorile o pornesc spre ieșire. Fac cu mâna unui cunoscut, lasă cupele de șampanie pe o masă goală, ocolesc un bărbat care le aține calea zâmbitor, fără a se opri vreo clipă, dar totodată fără a da impresia că se grăbesc să iasă din galerie.

De ce tocmai acum, la atâtea zile după moartea Amandei, mută Shay colierul? Și mai important, unde îl duce?

Au ajuns aproape la ușă când o mână aterizează pe brațul lui Jane.

— Dragele mele! Doar nu plecați atât de curând? Seara abia începe!

Este Oliver, patronul galeriei și singura persoană, în afară de Willow, pe care Cassandra și Jane nu o pot refuza. Când surorile și-au început afacerea, au cumpărat în mod extravagant un tablou abstract pe care l-au pus în holul noului lor sediu. Oliver a fost cel care li l-a vândut, iar cu această ocazie, s-a îndrăgostit de ele și le-a anunțat: „Eu voi fi zâna voastră bună!"

Oliver, un britanic zvelt, organizează dineuri fastuoase, dar intime, atrăgând un amestec de persoane de vază din oraș. În afară de Willow, le-a făcut cunoștință surorilor și cu alți doi clienți buni.

— Veniți cu mine, le poruncește el, arătând spre grosul mulțimii. Trebuie să faceți cunoștință cu cineva!

Din nou, sunetul identic izbucnește din telefoanele lor. Abia se distinge pe fundalul zarvei din galerie. Dar surorile numai asta aud.

Jane trage adânc aer în piept. Palma Cassandrei strânge mai tare mânerul poșetei.

Un alt sunet de notificare. Fiecare dintre surori simte tensiunea crescând nu doar în ea, ci și în cealaltă.

— Îmi pare rău, dar ne grăbim, îi spune Jane lui Oliver.

— Mă simt cam rău, zice Cassandra, punând o mână pe stomac și pălind cu totul, ca pentru a-și susține minciuna.

— Biata fată, du-te să te odihnești.

Oliver le trimite sărutări din vârful degetelor.

De data aceasta, reușesc să plece fără alte opriri.

Își scot telefoanele și citesc noile mesaje primite de la Valerie:

„49th Street. Tocmai am văzut-o pe Shay traversând strada".

„Unde sunteți???"

Apoi: „Am coborât din taxi. Sunt chiar în spatele ei".

Jane îi telefonează șoferului și îi cere să vină cât mai repede posibil.

Cassandra îi scrie lui Valerie: „Suntem în Chelsea, venind cât de repede putem".

— Hai odată! spune Jane, mergând de colo colo pe trotuar și înălțând capul pentru a vedea dacă nu apare șoferul.

Dar traficul este aglomerat – e încă oră de vârf –, iar limuzina nu se vede.
Le-a păcălit oare Shay cu timiditatea și viața ei liniștită?
Ar putea distruge tot ce au reușit să clădească surorile.
Apare mesajul final.
Jane strânge brațul surorii sale în timp ce Cassandra șoptește:
— Nu!
„Shay tocmai a intrat într-o secție de poliție”.

13.

SHAY

Singurătatea se răspândește în rândul tot mai multor oameni, aproape ca un virus. Actualmente, aproximativ patruzeci la sută dintre americani declară că se simt în mod constant izolați – de două ori mai mulți față de cei aproximativ douăzeci la sută care declarau același lucru în anii 1980. Un sondaj a constatat că membrii generației Z (cei născuți după 2001) sunt cei mai singuratici, urmați de mileniali (cei născuți în perioada 1980 – 2000, adică generația mea).

Jurnal de date, pagina 15

Nu am mai fost niciodată într-o secție de poliție, dar televiziunea m-a pregătit destul de bine pentru ceea ce aveam să găsesc la Secția 17: două bănci cam șubrede sunt lipite de pereții holului, linoleumul imprimat în careuri este tocit, iar un polițist în uniformă mă privește din spatele unui geam despărțitor.
Continuă să se holbeze în timp ce mă apropii, dar așteaptă ca eu să vorbesc prima.
— Mă numesc Shay Miller. Am vorbit mai devreme cu doamna detectiv Williams și mi-a cerut să aduc asta.
Bag mâna în geantă, ca să scot plicul alb conținând colierul Amandei. Am scris pe el „Dnei detectiv Williams”, pentru a mă asigura că nu se va pierde și a doua oară.
Dau să-l strecor prin deschizătura de sub geam, când ofițerul spune:

— Stați puțin!

Întinde mâna către telefon și se răsucește ușor într-o parte, iar eu nu reușesc să aud nimic din ce spune. Apoi închide și se întoarce din nou spre mine.

— Doamna detectiv Williams va veni imediat.

— Oh!

Din ce vorbisem cu ea, mi-am imaginat că voi lăsa pur și simplu colierul la poliție, pentru ca ea să-l returneze familiei Amandei. Dar poate că vrea să-l preia personal.

Mă uit în spate, la băncile lungi din lemn, pline de zgârieturi. Sunt prinse cu șuruburi de podea. Rămân locului încă o secundă, apoi mă îndrept spre cea mai apropiată dintre ele și mă așez pe marginea ei, ținând încă plicul în mână. Simt lănțișorul metalic și forma pandantivului prin hârtia subțire.

Înainte să o sun pe detectiva Williams, m-am uitat îndelung la colier. Mi se părea în continuare că arăta ca un soare arzător, cu razele bătând în toate direcțiile. Aurul era solid, dar delicat. Părea scump și m-am gândit că familia Amandei l-ar putea dori ca amintire. Mai observasem ceva – lănțișorul era rupt.

Poate că de aceea căzuse de la gâtul Amandei. Dar, în timp ce mă îndreptam spre secția de poliție, și alte posibilități mi-au venit în minte. Cineva ar fi putut să i-l smulgă de la gât. Sau ar fi putut să-l smulgă chiar ea.

— Shay?

Ridic privirea și o văd pe detectiva Williams ieșind cu pași mari pe ușa de siguranță. Are tenul întunecat, neted, și o coafură afro foarte scurtă. Poartă un costum de un albastru aprins, asemănător cu cel gri pe care îl avea când am întâlnit-o prima dată, iar pe chip, are aceeași expresie impasibilă ca atunci când m-a chestionat pe peronul de la metrou, după sinuciderea Amandei.

— Vino cu mine, te rog, spune, cu vocea ei blândă.

Mă încrunt. Ce altceva mai poate vrea de la mine?

O urmez printr-un coridor de-a lungul căruia se află câteva mici camere goale – probabil, acolo sunt interogați suspecții – și intrăm într-o încăpere mare, plină de birouri și scaune. Miroase a cartofi prăjiți și văd o pungă de la McDonald’s pe biroul unui polițist care cinează și scrie rapoarte în același timp.

— Ia loc! zice ea și îmi face semn către un scaun.

Ar putea fi o invitație, dar din tonul vocii îmi dau seama că e aproape un ordin.

Ocolește biroul și se așază. Își trage scaunul mai aproape, cu mișcări lente și hotărâte.

Întinde mâna să ia un carnet și un pix din sertarul de sus, apoi mă țintuiește cu ochii ei impasibili, de un căprui întunecat, și simt că mi se usucă gura.

Nu pot să-mi alung senzația că am probleme.

Nu poate să suspecteze că eu aș fi avut vreo legătură cu moartea Amandei. Sau poate?

Deschide carnetul la prima pagină goală.

— Spune-mi din nou cum ai ajuns să-ți dai seama că acest colier i-a aparținut Amandei Evinger.

— L-am văzut în poza ei de la come…

Îmi dau seama brusc că detectiva Williams se va întreba, probabil, de ce am mers la comemorarea unei femei pe care nu am cunoscut-o.

„Nu am făcut nimic ilegal”, gândesc cu frenezie. „Am fost doar într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit”.

Dar țin în mână un colier rupt care a fost la gâtul Amandei și eram lângă ea când a făcut saltul spre moarte. Ar fi putut crede cineva că o împing când am întins mâna pentru a încerca să o țin?

Respirația îmi este atât de sacadată, încât îmi fac griji că va părea o dovadă a vinovăției mele. Defectiva Williams așteaptă. Nu rostește niciun cuvânt.

— Știu că sună ciudat, spun repede. Dar am simțit o… o legătură cu ea, pentru că am fost acolo chiar înainte ca ea… explic eu, găsindu-mi cu greu cuvintele. Asta a fost tot. M-am dus să-i aduc un omagiu.

Defectiva scrie ceva în carnet. Îmi doresc cu disperare să văd ce anume, dar nu pot să-i deslușesc literele minuscule, mai cu seamă când sunt așa, cu susul în jos. Pare că scrie la nesfârșit.

Își ridică din nou capul. Nu-mi dau seama dacă crede vreo iotă din ce i-am zis.

— De unde ai știut despre reuniunea de comemorare?

Mă crispez în sinea mea. Simt că mă afund într-o groapă tot mai adâncă. Deasupra buzei de sus și pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare. Inima

îmi bate atât de tare, încât am impresia că detectiva Williams o poate vedea pulsându-mi pe sub cămașă – ca pe o altă dovadă în cazul pe care s-ar putea să-l construiască. Mă îndoiesc că oamenii nevinovați intră în panică în asemenea hal.

— Am nevoie de un avocat? rostesc cu voce tremurândă.

Ea se încruntă.

— De ce ai crede așa ceva?

Îmi împing ochelarii mai sus pe nas și înghit în sec.

— Uite, eu doar… i-am găsit adresa după ce mi-ai spus cum o cheamă. Mă tot gândeam la ea, și ea locuia lângă mine. Așa că am luat o floare și am lăsat-o pe pragul ei. Acolo am văzut anunțul despre comemorare.

Mă întreb dacă detectiva știe deja despre narcisa galbenă pe care am lăsat-o la intrarea în blocul ei și despre faptul că am mințit la comemorare cum că o cunoșteam pe Amanda.

Detectiva Williams mă fixează lung cu privirea.

— Mai vrei să-mi zici ceva? Te mai duci pe la apartamentul ei?

Clatin din cap.

— Nu, am fost doar o dată, spun eu, simțind că mă podidesc lacrimile. Asta-i toată povestea, jur!

Își închide carnetul și întinde mâna spre mine. Pentru o clipă, am impresia că vrea să o strângă pe a mea, însă de fapt vrea doar plicul. I-l dau, remarcând că s-a mototolit și s-a umezit cât timp l-am ținut în palmele mele transpirate.

— Asta-i tot ce îmi trebuie pentru moment.

Se ridică.

Fac la fel, simțind că-mi tremură picioarele de ușurare.

În timp ce străbatem din nou coridorul la întoarcere, detectiva Williams îmi pune o ultimă întrebare:

— Pari încă foarte tulburată de toate astea. N-ai pe cineva cu care poți vorbi?

„Nu, nu n-am pe nimeni”, gândesc o oră mai târziu, în timp ce stau față în față cu un scaun gol, la o masă de două persoane, din restaurantul meu grecesc favorit, situat la câteva străzi de apartamentul meu.

După ce am plecat de la secția de poliție, m-am oprit la un magazin alimentar pentru a lua șase sticle de Blue Moon, berea preferată da lui Sean,

și una care îmi place și mie. Mi s-a părut că ar fi spus ceva cum că Jody e plecată și speram să-l găsesc singur.

Când am scos cardul Visa din portofel, am atins cu vârfurile degetelor cartea de vizită a Cassandrei Moore.

— O, am uitat să iau o portocală! i-am spus casierului, apoi m-am dus repede să iau una.

Beam întotdeauna berea Blue Moon cu o felie de portocală înfiptă pe gâtul sticlei, pentru un plus de aromă, de când un barman ne-a servit-o așa. Am fost curioasă cu privire la originea acestei garnituri, așa că m-am informat cu ceva timp în urmă – co-fondatorului companiei îi venise ideea după ce văzuse niște barmani servind bere cu felii de lămâie. Deși americanii nu mai beau la fel de multă bere ca pe vremuri, în ultimii ani, marca Blue Moon aproape că și-a dublat vânzările. Prin schimbarea fructului, co-fondatorul a adăugat o asociere distinctivă mărcii respective.

În timp ce luam punga de la casier, m-am imaginat stând cu Sean pe canapea și vorbind, așa cum făceam înainte. Sean e la fel de amabil pe cât este de analitic. Nu m-ar judeca. Ar încerca să mă ajute.

Dar când am descuiat ușa apartamentului nostru, am auzit râsete. Sandalele argintii ale lui Jody erau sub băncuță, împreună cu două perechi de pantofi pe care nu le-am recunoscut.

— Vrei niște sangria? m-a întrebat Sean după ce m-a prezentat celuilalt cuplu din sufrageria noastră. Jody a preparat-o. Bem ceva repede, înainte de a ieși la cină.

— E destul pentru toată lumea, a adăugat Jody.

Dar tonul ei nu prea se potrivea cu vorbele amabile. M-am uitat la carafa drăguță din sticlă și la șervețelele roz de cocktail pe care scria, cu litere aurii: „De ce să limitezi fericirea la doar o oră?”[4]

— Mulțumesc, am spus eu veselă. Aș vrea să pot, dar am și eu planuri.

Apoi am băgat în frigider punga cu berile și am ieșit din casă cât de repede am putut.

•

În urmă cu trei săptămâni, am luat masa la același restaurant grecesc în care mă aflu acum.

Atunci, încăperea mi se păruse caldă și primitoare. Este un local deținut de o familie, iar Steve, patronul, îmi adusese un al doilea pahar de vin din partea casei, așa cum face uneori pentru clienții fideli. Mă întrebase despre

cartea lui Malcolm Gladwell, pe care o citeam pe telefon, iar eu îi explicasem regula de zece mii de ore a lui Gladwell: o persoană trebuie să dedice zece mii de ore unui anumit lucru înainte de a se putea considera specialist în domeniul respectiv. Steve glumise că, din moment ce rețetele pe care le folosea el îi fuseseră transmise de la bunica lui, respectau „regula secolului”. Înainte de a începe să mănânc falafelul fierbinte și savuros, îi spusesem că sunt de acord. Zăbovisem acolo, iar conversațiile de la mesele din jur mă învăluiseră plăcut.

În seara asta, mănânc același lucru, sorb din același vin alb, ieftin, și stau la doar câteva mese distanță.

O altă statistică din Jurnalul meu de date: „Procentul adulților care mănâncă în mod obișnuit singuri este estimat undeva între patruzeci și șase și șaizeci la sută. Unele studii arată că a mânca singur este un factor mai puternic asociat cu nefericirea decât oricare altul, cu excepția afecțiunilor psihice”.

Până acum nu m-a deranjat acest lucru.

În timp ce ciugulesc din falafel și din garnitura de spanac sotat, pe care de obicei le devorez, mă întreb dacă Sean și Jody au plecat deja, împreună cu celălalt cuplu. Tot ce vreau să fac este să iau un Ambien și să mă bag în pat.

Tocmai sunt pe cale să-i cer chelneriței să-mi pună mâncarea la pachet și să-mi aducă nota de plată când o femeie trece pe lângă mine strigând:

— Scuze! Scuze!

Mă întorc și o văd îndreptându-se către o masă unde se află patru femei și dându-i ocol pentru a le îmbrățișa pe rând. Au în jur de patruzeci de ani și par să emane familiaritatea nonșalantă a prieteniilor vechi.

— Nu-ți face griji, ți-am comandat deja o vodcă tonică, cu extra limetă, spune una dintre ele.

— Tu ai fost întotdeauna preferata mea, rostește femeia.

Continuă să flecărească vesele, cu capetele apropiate, cu vocile și râsetele lor calde împletindu-se și răsunând în jur.

Chelnerița îmi aduce nota de plată, iar de data aceasta, când scot cardul Visa, scot și cartea de vizită a Cassandrei.

Îmi trec prin minte frânturi din cele întâmplate la comemorare – cele trei femei îmbrățișate, privind cu luare-aminte fotografia Amandei; „Ai pahat mahina în Hahvad Yahd?”; gropița lui Jane înfiripându-se când mi-a

zâmbit; căldura mâinii Cassandrei pe brațul meu gol, când mi-a spus că o pot suna oricând.

Cuvintele Cassandrei îmi răsună în minte: „E extrem de important ca noi să păstrăm legătura”.

Am luat de bun tot ce am avut: pe iubitul meu din facultate, care voia să se însoare cu mine; pe Mel, trântindu-se pe patul meu ca să stăm de vorbă; chiar și pe colegii de la fostul serviciu, care, în serile de joi, mergeau împreună la un bar, după muncă.

Unul câte unul, au dispărut cu toții.

Îmi trec vârfurile degetelor peste literele în relief ale numelui Cassandrei.

În seara aceea, Jane mă invitase să bem ceva împreună.

Aș da orice să mă pot întoarce în timp și să accept.

14.

SHAY

Într-un studiu făcut asupra persoanelor care au fost martore la o sinucidere, șaizeci la sută la sută au declarat că, ulterior, s-au gândit la respectivul eveniment, deși nu au dorit. Treizeci la sută au avut reacții fizice când li s-a amintit de eveniment, cum ar fi transpirație, greață și dificultăți de respirație. Aproape toți au declarat că acea experiență a avut un impact semnificativ asupra vieții lor.

Jurnal de date, pagina 17

Îmi pregătesc la micul dejun smoothie-ul meu obișnuit cu banane și unt de migdale și părăsesc apartamentul înainte de ora opt dimineața, aceasta fiind rutina mea în zilele când mă duc la slujbă. În geantă, am prânzul – un sandviș cu carne de curcan, măr și covrigi. Am încetat să mă duc la Paula pentru că ședințele sunt prea costisitoare, chiar și cu asigurarea care le compensează parțial, dar încerc să fac câteva dintre lucrurile pe care mi le-a sugerat. Săptămâna trecută, am reușit chiar să cobor pe jumătate scările de la metrou – stația de lângă locul meu de muncă.

De asemenea, am primit numărul de telefon al unui nou agent de recrutare, la care Jody mi-a spus că apelase fratele ei.

I-am mulțumit când mi-a oferit recomandarea, deși bănuiesc că motivele ei nu sunt complet altruiste. Sunt sigură că i-ar plăcea să lipsesc mai mult de acasă, astfel încât ea și Sean să aibă tot apartamentul la dispoziția lor.

În plus, cu câteva zile în urmă, Jody ștergea vasele în bucătărie – este organizatoare profesionistă, iar casa noastră e mult mai îngrijită de când a început ea să vină la noi – și a scos din sertar un prosop cu logoul „Tough Mudder lok”[5] pe el.

— Care dintre voi, maniacilor, a participat la așa ceva? a întrebat ea, fluturându-l în aer.

O mică strângere de inimă m-a făcut să tac. Dar Sean s-a repezit să răspundă:

— Am participat amândoi. Anul trecut în august, nu, Shay? Frate, am fost terminați.

— Cu toate astea, eu am reușit cumva să ajung, eroic, până la cortul cu bere, am glumit eu.

Jody a izbucnit într-unul din râsetele ei cristaline. Dar figura ei părea crispată. A continuat să facă curat în bucătărie, aruncând bețișoarele nefolosite de la mâncarea chinezească luată la pachet și cutia cu lapte de migdale din care beam și eu, și Sean – Jody prefera să bea jumi-juma –, chiar dacă tocmai turnasem din ea și știam că mai rămăsese destul.

Am găsit o scuză pentru a pleca, lucru la care ajunsesem să mă pricep foarte bine. Dar, în timp ce închideam ușa camerei mele și îmi alungam din minte imaginea lui Jody ștergând cu buretele blatul de bucătărie, de-acum perfect gol, nu m-am putut abține să nu mă simt ca un alt obiect inutil de care Jody abia aștepta să scape.

La scurt timp după aceea, Jody mi-a oferit datele de contact ale agentului de recrutare.

Am de gând să-l sun în pauza de prânz.

În timp ce mă îndrept spre stația de autobuz, observ schimbarea produsă în oraș – este începutul lunii septembrie, iar Manhattanul, care se golește în august, revine acum la viață.

Navetiștii cu pahare de cafea în mână și căști în urechi pășesc pe trotuare, în vreme ce părinții sau bonele îi duc la școală pe copiii mici, cu rucsacuri noi în spinare.

Aerul este cald și înăbușitor, iar cerul e cenușiu, anunțând o altă furtună de sfârșit de vară. Simt o picătură atingându-mi creștetul și hotărăsc să mă întorc înăuntru și să-mi iau umbrela.

În clipa aceea, o văd.

Părul castaniu-auriu îi atârnă pe umeri, iar rochia verde, cu buline, se leagănă ușor în timp ce pășește.

„Amanda!”

Nu mai pot să respir, să gândesc, să mă mișc. Apoi, de parcă am fi conectate printr-un cablu, pornesc pe urmele ei.

Luptându-mă cu frica înghețată care îmi cuprinde corpul, îmi spun că nu este cu adevărat ea. Dar am văzut rochia aceea de atâtea ori în coșmarurile mele. Nuanța verde-strugure, croiala simplă, cambrată pe talie. Arată identic.

Două femei din New York ar putea avea aceeași rochie. Dar care sunt șansele să aibă aceeași culoare a părului, aceeași coafură și aceeași conformație? Datele nu se potrivesc.

Pieptul mi se strânge, dar continui să merg. Nu o pot scăpa din ochi. Rochia cu buline este ca un far călăuzitor prin mulțimea de costume întunecate și pelerine de ploaie, conducându-mă după un colț.

Spre stația de metrou din 33rd Street.

„Ar putea fi un vis?” mă întreb frenetic. „Unul dintre coșmarurile acelea care par foarte reale chiar și după ce te trezești?”

Trag cu putere de elasticul de la încheietura mâinii. Simt durerea. Câteva picături de ploaie mă lovesc ușor și simt mirosul clătitelor de la o tonetă aflată la colțul străzii. Totul este aievea.

Așa că și ea trebuie să fie aievea.

Lumea se clatină și se învârte în jurul meu, dar mă silesc să înaintez, aproape împleticindu-mă, cu ochii ațintiți asupra ei, de parcă ar fi singura persoană din întregul oraș.

Ea continuă să meargă fără să întoarcă vreodată capul. Nu se grăbește, dar nici nu face pauze, pașii ei fiind la fel de constanți ca un metronom. Sunt la un sfert de stradă în spatele ei și, cu toate că aș putea să o ajung din urmă dacă aș alerga, gândul de a-i vedea fața mă îngrozește.

Ploaia cade tot mai tare, picăturile acoperindu-mi ochelarii și încețoșându-mi vederea. Îmi trec mâna peste ochi, ștergând umezeala.

Acum, se apropie de gura de metrou.

Văd în față stâlpul verde și scările care coboară în acea gaură întunecată. Iuțesc pasul și alunec pe trotuarul umed, cu glezna răsucindu-se sub mine. Îmi zgârii palma în care mă sprijin pentru a-mi opri căderea, dar sar repede în picioare. În jurul meu se deschid mai multe umbrele și o pierd din vedere.

Unde s-a dus? Întorc capul în stânga și în dreapta, căutând-o cu disperare din priviri. Apoi o văd.

Face primul pas pe scările metroului.

— Stai! încerc să strig, dar aproape că mi-am pierdut glasul, iar cuvintele sună ca o șoaptă răgușită.

Mă apuc de stâlpul metroului, simțindu-mă atât de amețită, încât vederea mi se tulbură din nou. Vreau să fug după ea, s-o opresc. Dar corpul mă trădează, încremenind în loc. Mă simt iarăși ca prinsă în ciment. Complet imobilizată.

Lacrimile îmi curg pe obraji, amestecându-se cu ploaia. Hainele mi s-au lipit de piele. Oamenii continuă să treacă pe lângă mine, grăbindu-se să se adăpostească la metrou.

Deja aproape că n-o mai văd. Întind gâtul ca să o zăresc pentru ultima oară înainte ca hăul s-o înghită.

A dispărut.

Încep să respir tot mai sacadat și mai zgomotos. Mă închid în mine și îmi acopăr urechile cu mâinile, incapabilă să fac altceva decât să aștept scrâșnetul roților metroului.

Apoi ploaia dispare brusc.

Cineva stă lângă mine, ținând deasupra noastră o umbrelă mare. Întorc capul, clipesc și vederea mi se limpezește. Reușesc să o văd pe femeia de lângă mine.

Cassandra Moore.

— Eu… ăă… mă bâlbâi confuză.

Alături de Cassandra se află sora ei, Jane, care mă privește cu aceeași expresie îngrijorată.

— Shay, spune Cassandra, cu vocea ei joasă și răgușită. Te simți bine?

Am impresia că este un miracol – singurele două persoane cunoscute care o știau pe Amanda se află chiar lângă mine.

Cassandra mă apucă ușor de cot, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Ochii ei căprui, cu irizații aurii, precum cei ai unui tigru, sunt plini de

îngrijorare și blândețe.

— Amanda, icnesc eu. Tocmai… tocmai am văzut-o. A coborât la metrou.

Arăt în josul scărilor, dar ambele surori își păstrează privirile ațintite asupra mea.

— Cine? întreabă Cassandra.

— Amanda? Nu se poate să fi fost ea…, spune Jane.

— Vă rog! insist eu. Poate… poate cineva să meargă să verifice?

— Shay… începe Jane, dar suspinele mele o întrerup.

— Trebuie s-o ajutăm, șoptesc eu.

Cassandra mă privește cu ochi ficși. Apoi face ceva extraordinar.

— Așteptați aici, zice și îmi întinde umbrela ei. Mă duc să văd.

O privesc cum coboară repede, iar picioarele ei goale i se întrezăresc când și când pe sub impermeabilul de culoarea macilor, strâns în talie cu o curea.

Din depărtare se aude huruitul metroului care se apropie.

„Grăbește-te!”, gândesc eu, chiar dacă îmi dau seama că ceea ce mi se pare că am văzut e cu neputință.

— E posibil să fi fost cineva care semăna cu Amanda? mă întreabă Jane.

Clatin din cap. Dinții îmi clănțăne puternic.

— Era la fel… jur că am văzut-o… sunt sigură… Dar cum ar putea să fi fost ea?

Stau sub umbrela Cassandrei, iar stomacul mi se strânge când aud scârțâind frânele trenului. Dar apoi, o clipă mai târziu, aud metroul plecând din stație, iar huruitul roților sale devine din ce în ce mai slab.

Nu s-a întâmplat nimic. A fost o simplă oprire a unei garnituri de metrou.

Aproape că încep să mă întreb dacă a fost *ceva* aievea, dacă nu cumva mintea mi-a jucat feste. Dar Jane este încă lângă mine, fusta și bluza pe care le port sunt ude leoarcă, iar eu strâng în palmă mânerul neted din lemn al umbrelei uriașe a Cassandrei.

Cassandra apare urcând scările – mai întâi i se vede doar creștetul acoperit cu păr negru lucios, apoi trăsăturile ei accentuate, simetrice, și, în cele din urmă, trupul zvelt.

— Totul este în regulă, Shay, îmi zice, punând o mână pe brațul meu, așa cum a făcut-o și la comemorare.

Atingerea ei este singura sursă de căldură a corpului meu.

— Nu am văzut pe nimeni acolo, jos, care să semene cu Amanda.
— Ești sigură? o întreb disperată.
Dar bătăile inimii mi se domolesc. Datorită surorilor, parcă lumea nu se mai învârte cu mine.
O văd pe Cassandra aruncându-i lui Jane o privire rapidă, înainte de a clătina din cap.
— Nu cred, dar poate că mi-a scăpat. S-ar putea să fi luat metroul înainte să ajung acolo?
E imposibil; un singur metrou a trecut de când femeia a coborât scările și până acum.
Încerc să explic din nou ce am văzut. Dar, chiar înainte de a ajunge la partea despre rochia cu buline, mă opresc. Poate că am văzut într-adevăr o femeie care semăna cu Amanda. Dar una îmbrăcată la fel? Aș părea nebună – mai ales având în vedere cum trebuie să arăt în hainele mele ude și cu părul lipit de față. Așa că încuviințez din cap.
— Probabil că ai dreptate, zic, înghițind în sec. Îmi pare foarte rău… Nu știu ce s-a întâmplat…
Cassandra mă ia de braț.
— Ședința noastră de dimineață a fost anulată. Te grăbești?
— Noi aveam de gând să bem un ceai, adaugă Jane. E o cafenea micuță după colț. Ce-ar fi să vii cu noi?
Mă uit uimită la ele. După toate astea, vor să fie cu mine?
E mai mult decât un act de bunătate. Îmi pare a fi un cadou.
Care sunt șansele de a le întâlni pe surorile Moore exact în acest moment, ca ele și Amanda să apară din nou în viața mea? Pare cu neputință. Și, cu toate acestea, iată-le!
Voi întârzia la serviciu, dar mă trezesc încuviințând din cap. Voi suna la locul de muncă și voi spune că s-a ivit o situație de urgență și că voi recupera orele de lucru în seara asta.
Nu voi refuza din nou o invitație din partea acestor femei.

15.

CASSANDRA & JANE

Tremurând toată, tulburată și nesigură pe picioare, Shay o apucă de braț pe Cassandra, în timp ce surorile o conduc prin aerul cețos, umezit de ploaie, către o cafenea.

Chelnerița încearcă să le așeze lângă geam.

— De fapt, am putea sta în separeul acela? întreabă Cassandra, făcând semn cu mâna. Pare mai confortabil, iar prietena noastră e udă leoarcă.

E și mai intim, având în vedere că mai sunt câțiva clienți în localul de lux.

— Desigur, spune femeia, zâmbindu-i Cassandrei.

După ce Shay se așază, Cassandra își scoate impermeabilul și-l pune pe umerii lui Shay.

— Cred că ai înghețat, cu aerul ăsta condiționat. Vrei să mănânci ceva?

Shay clătină din cap în timp ce Cassandra ia loc pe bancheta opusă, astfel încât ambele surori se află acum față în față cu Shay.

După câteva clipe, cu haina uscată strânsă bine pe trup și ținând în mâini o ceașcă aburindă cu ceai de mușețel, Shay se oprește din tremurat.

Dar pare încă fragilă și amețită – exact cum își doreau surorile. Când oamenii se simt vulnerabili, este mai probabil să-și dezvăluie secretele.

— Trebuie să-ți fie tare dor de Amanda, începe Jane cu blândețe. Și nouă ne este. Vorbim despre ea tot timpul.

Shay privește în jos, spre ceașca de ceai. Deși fără îndoială că i-e frig, obrajii i se îmbujorează.

— Ăăă… adevărul e că… se bâlbâie ea, simțind că tot trupul i se încordează.

Jane se trage spre marginea banchetei, înfigând unghiile în muchia de lemn. Dar expresiile de pe fețele surorilor rămân impasibile. Shay trebuie să se simtă în siguranță și să nu fie zorită.

— Nu știu de ce moartea ei mă afectează atât de mult.

Shay dă să mai zică ceva, apoi își ia ceașca și soarbe o înghițitură. Cassandra răsuflă atât de încet și de ușor, încât nu scoate un sunet. Jane nici nu se clintește. Shay este la un pas de a spune ceva esențial, iar ele nu vor să-i deturneze atenția.

Shay își ține mai departe ochii ațintiți asupra ceștii. Surorile așteaptă, neîndrăznind nici măcar să se uite una la cealaltă.

— Eu și Amanda nu eram prietene, șoptește Shay. De fapt, nu am cunoscut-o deloc.

Niciuna dintre surori nu reacționează vizibil, ceea ce necesită un efort extraordinar din partea lor, având în vedere că ambele simt că li s-a tăiat răsuflarea. Dacă e adevărat, cum de a știut Shay unde locuia Amanda? De ce s-ar fi simțit obligată să pună o floare pe pragul ei? Și de ce ar părea atât de chinuită de moartea ei?

În mod clar, Shay se simte vinovată; e aproape copleșită de frică. Asta pentru că minte din nou?

Miza pare mai mare decât oricând. Poate că e unica șansă a surorilor de a afla răspunsurile. O singură mișcare greșită, și Shay s-ar putea să se închidă în sine sau să fugă.

— Oh? face Cassandra, cu vocea atât de slabă, încât sună aproape ca o răsuflare. Dar n-ai spus că mergeați la același veterinar?

Shay ridică privirea chinuită, uitându-se fix în ochii Cassandrei. Apoi, în cei ai lui Jane. Și încuviințează din cap.

— Da… ăăă… am văzut-o acolo o dată sau de două ori, dar nu acesta este motivul pentru care am venit la comemorare… De fapt, m-am aflat alături de Amanda pe peron, atunci când… când a murit. Nu mi-o pot scoate din minte… mă gândesc la ea mereu. Mă întreb întruna ce a putut s-o împingă spre un asemenea gest disperat…

Shay se lasă brusc pe spătar, arătând de parcă s-ar aștepta să fie mustrată.

Cassandra pare un pic mai relaxată acum. Jane își descleștează mâinile de pe banchetă.

„Shay s-a aflat pur și simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit”. Mințile celor două surori încep să funcționeze la turație maximă, punând elementele cap la cap.

— O, Amanda a suferit de depresie toată viața, spune cu blândețe Jane.

Shay încuviințează din cap.

— Și cum ai aflat despre comemorare?

Cassandra întinde mâna, ia ceainicul și umple din nou ceașca lui Shay. Mâna Cassandrei tremură ușor din pricina tensiunii acumulate, așa că și-o retrage repede în poală.

Shay nu pare să fi observat; clipește încă, pentru a-și reține lacrimile.

— Am trecut pe la blocul ei să las o floare în semn de omagiu și am văzut anunțul…

— Dar de unde ai știut unde locuiește? o întrerupe Jane.

Cassandra atinge ușurel mâna surorii sale, avertizând-o să nu se grăbească.

— A fost o detectivă care mi-a pus întrebări la metrou, după ce… după tot ce s-a întâmplat. În fine, ultima dată când am vorbit cu ea, mi-a spus numele Amandei, iar după aceea, am aflat adresa ei…

La menționarea detectivei, Jane icnește ușor. Din felul cum s-a exprimat Shay, reiese că a discutat de mai multe ori cu poliția, plus că, recent, a făcut o vizită la Secția 17. Înainte, exista o singură întrebare presantă: de unde o știa Shay pe Amanda?

Acum există una și mai presantă: ce le-a spus Shay polițiștilor?

Știau deja că Shay lăsase colierul la Secția 17, deoarece punctul gri de pe telefonul lui Valerie rămăsese în acel loc după ce Shay ieșise din clădire. Dar deplasările ei ulterioare din acea seară fuseseră atât de obișnuite, încât deveniseră curioase. Dacă Shay le-ar fi dezvăluit polițiștilor o informație-bombă, dacă ar fi descris evenimentele care duseseră la sinuciderea Amandei, atunci cu siguranță ar fi fost mai agitată. Nu s-ar fi plimbat agale spre casă, singură. Nu ar fi luat-o pe scurtătura pustie și întunecată dintre clădiri, fără să se uite măcar o dată în spate.

Shay le interpretează greșit tăcerea.

— Sunteți supărate? Îmi pare rău că v-am indus în eroare. Pur și simplu, n-am știut ce să spun când am venit la comemorare.

Jane clatină din cap.

— Nu suntem supărate. Și în niciun caz nu te-am judeca vreodată pentru asta.

— A fost foarte drăguț din partea ta că ai venit să-ți prezinți omagiile, adaugă Cassandra.

Expresia de pe chipul lui Shay devine melancolică.

— Din câte îmi amintesc, m-am gândit că Amanda pare a fi o persoană cu care aș vrea să fiu prietenă.

Alte piese ale puzzle-ului se așază la locurile lor: în zilele când Shay merge la serviciu, iese în pauza de prânz, se așază pe o bancă și scoate din geantă un sandviș înfășurat în folie alimentară, pe care îl mănâncă singură. Când merge cu autobuzul la lucru sau se îndreaptă spre sala de sport, nu vorbește la telefon, ci, de obicei, pare pierdută în gânduri. Își petrece majoritatea serilor în apartamentul ei.

Shay este disperat de singură.

Cassandra pune deoparte acea observație-cheie, pentru a o discuta mai târziu cu Jane, deși suspectează că Jane a ajuns deja la aceeași concluzie, gândurile surorilor fiind adesea perfect sincronizate.

— Amanda a fost o persoană foarte bună, spune Cassandra. Ați vorbit vreodată la veterinar?

Shay clatină rapid din cap.

— Nu, nu chiar, iar pisica mea a murit anul trecut, așa că…

— Ah! face Cassandra. Ei bine, ți-ar fi plăcut de Amanda, și ei, de tine.

Jane ia o înghițitură de ceai înainte de a duce conversația într-o nouă direcție.

— Nu e de mirare că te-ai panicat mai devreme, când ai văzut-o pe femeia aceea intrând la metrou.

— Din ziua aia, n-am mai putut să merg cu metroul, îmi vine greu și să mă apropii de scări… Iar femeia aceea semăna foarte mult cu Amanda, explică Shay, iar expresia de pe chipul ei devine crispată. Dar… cred că mi-am imaginat totul.

Privirea Cassandrei o întâlnește pe a lui Jane. Surorile observaseră că Shay avusese ochii în lacrimi la comemorare, când se uitase la fotografia Amandei, iar mai târziu, o văzuseră traversând în mod repetat strada, parcă pentru a evita gurile de metrou. De asemenea, fusese văzută părăsind un birou care ulterior a fost identificat ca aparținând unei psihoterapeute.

Iluzia creată de cele două surori avusese efectul scontat. Probabil că Valerie se îndreaptă deja spre apartamentul ei, unde își scoate peruca și pantofii cu toc, care au adăugat câțiva centimetri înălțimii ei de un metru șaptezeci, își șterge machiajul profesional, menit să dea impresia că avea nasul mai îngust și ochii mai mari, și își dezbracă rochia cu buline pe care o cumpărase de la un magazin online. În câteva momente, Valerie avea să se transforme dintr-o copie a Amandei într-o femeie de treizeci de ani, drăguță, dar nu memorabilă, care se pierde în mulțime. Spectacolul oferit de ea s-a terminat. Va pune rochia la păstrare în fundul dulapului, în caz că va fi necesară din nou.

Dacă Shay ar fi răspuns la toate întrebările nerostite ale surorilor, ele i-ar fi oferit liniștea sufletească, pe post de dar de despărțire. Cassandra ar fi pretins că și ei i se păruse că a văzut-o pe Amanda cu câteva zile în urmă și că s-a simțit puțin tulburată după aceea. Jane ar fi spus că era normal ca oamenii să-și imagineze astfel de lucruri după moartea cuiva.

Dar ele nu fac asta. În schimb, Jane o apucă pe Cassandra de mână, pe sub masă. Cassandra înțelege semnalul: această întâlnire pusă la cale de ele nu a lămurit toate aspectele necunoscute legate de moartea Amandei, așa cum speraseră. Prin urmare, nu puteau să-și termine ceaiul și să plece fără să se uite înapoi.

Shay susține și acum că a întâlnit-o pentru prima dată pe Amanda la cabinetul veterinar, iar surorile Moore știu că asta este o minciună.

Spune că o cunoștea doar din vedere pe Amanda. Cu toate acestea, avea colierul ei.

Ce alte minciuni le-o mai fi spus?

Cassandra se uită la telefonul mobil al lui Shay, așezat cu fața în jos pe masă. Se întreabă ce informații conține.

Stacey ar putea să-l pirateze rapid, fiind expertă în instalarea de programe-spion pe telefoane mobile, după cum le-a dovedit deja membrelor grupului.

Nu a fost o simplă coincidență că Jane și Cassandra au intrat în magazinul lui Daphne la scurt timp după ce ea i-a trimis un text scurt – „Sper să putrezești în iad" – unui bărbat pe nume James Anders.

Surorile îl monitorizau de multă vreme pe James. Îl urmăreau. Întocmiseră un jurnal al programului și activităților sale uzuale – cum ar fi obiceiul lui de a merge la un bar numit Twist, în majoritatea serilor de joi. În cele din urmă, datorită programului-spion pe care Stacey îl instalase pe telefonul său într-o seară când îl lăsase nesupravegheat, putuseră să-i citească mesajele.

În timp ce se gândeau la diferite modalități de a-l pedepsi pe James, mesajul dur, primit de la un număr cu prefixul orașului New York, aterizase simultan pe telefonul său mobil și în computerele lor.

Valerie intuise că provenea de la o femeie căreia James îi făcuse rău; surorile știau deja despre cel puțin o altă tentativă de viol săvârșită de el.

Stacey căutase numărul expeditorului și descoperise că figura ca aparținând unui mic magazin de haine numit Daphne's, deținut de o femeie necăsătorită, de treizeci și ceva de ani. La scurt timp după aceea, Cassandra și Jane au făcut o vizită la magazin și s-au împrietenit cu proprietara lui.

Nu a durat mult până când Daphne a lăsat garda jos. Când a făcut-o, suspiciunile surorilor cu privire la ceea ce James i-a făcut au fost confirmate. Apoi au cooptat-o pe Daphne în grupul lor.

Cassandra își desprinde privirea de la telefonul mobil al lui Shay. Regretă că Stacey nu este cu ele; se gândește că ratează astfel ocazia de a afla secretele lui Shay. Vor trebui să creeze alte oportunități.

16.

STACEY

Cu un an și două luni în urmă

Untul ateriză în tigaie cu un sfârâit.

Stacey puse brânză topită pe trei felii de pâine integrală, aruncând o privire spre telefonul mobil care vibra pe blatul ciobit de lângă ea. „Mâncare pentru câini acum”, scria în mesaj.

Puse sandvișul în tigaie și își linse degetele înainte de a lua telefonul pentru a răspunde: „În 15 minute”.

Drogatul care tânjea după doza lui de cocaină trebuia să mai aștepte. Ea nu mâncase nimic toată ziua.

Prin peretele subțire al apartamentului se auzi glasul ascuțit al fetiței din vecini, cântând împreună cu protagoniștii serialului *Pitch Perfect,* în timp ce bătea ritmic cu ceva:

— „Când nu voi mai fi… când nu voi mai fi… Îmi vei duce dorul când nu voi mai fi…”

— Nu mai bate cu lingurile alea, se răsti mama fetei.

Stacey întoarse sandvișul. Partea de jos era maronie-aurie, iar brânza începuse să se scurgă. Stomacul îi chiorăia. Scoase din bufet o cană de plastic cu sigla clubului de fotbal american Philadelphia Eagles. Iubitul ei, Adam, rămăsese extrem de loial echipei din orașul lor natal, deși locuiau de ani întregi în Bronx. O umplu până la buză cu pepsi.

A doua zi era sâmbătă, ziua vizitei la închisoare. Asta însemna un drum de patru ore dus-întors cu autobuzul, aceleași soții cu fețe obosite, copii și prietene pe care le vedea în fiecare lună. Putea petrece o oră cu Adam, strângându-și mâinile peste o masă, sub ochii vigilenți ai gardienilor.

— „Mi-am luat biletul pentru un drum lung…”, cântă fetița.

— Ți-am spus o dată să taci! se răsti mama, dar pe un ton nu foarte nervos – cel puțin în comparație cu alte ocazii când o mai auzise Stacey.

Din când în când, Stacey văzuse vânătăi pe trupul fetei, care părea să aibă vreo opt ani. La un moment dat, chiar remarcase un ghips pe brațul fetei.

Stacey încercase să o întrebe ce pățise, dar copila fugise ca un șoricel speriat.

— Mi-ai spus doar să nu mai bat. Nu mi-ai zis că n-am voie să cânt, protestă fetița.

Stacey apăsă sandvișul cu spatula.

Drogatul îi trimise un nou mesaj pe telefonul lui Adam: „Cât mai durează? Câinele meu e flămând".

În lipsa lui Adam, ea preluase clienții lui, fără a-i extinde afacerea, ci făcând doar atâția bani cât să-și poată plăti chiria până când va reuși să-și găsească un loc de muncă real, unde să aibă asigurat cel puțin salariul minim. Completase zeci de solicitări. Însă o femeie ca ea – care, deși de familie bună, abandonase liceul și nici nu era din cale-afară de frumoasă – nu avea prea multe oportunități.

Sorbi îndelung din pepsi și aruncă o privire spre perete. Alături era liniște. Chiar și muzica se oprise.

Tocmai își punea sandvișul pe o farfurie, când auzi țipătul.

Stacey închise ochii și strânse din dinți.

— Nu mai fac! Nu! țipă fetița.

Când fetița țipă din nou, Stacey încleștă mâna pe mânerul tigăii.

Apoi, țipătul înalt și pătrunzător încetă.

Absența sa păru și mai îngrijorătoare.

Stacey simțea furnicături pe piele. Nu ezită. Luă tigaia și ieși în fugă pe ușă, năpustindu-se în apartamentul vecin. Din prag, văzu clar bucătăria. Cu ochi sălbatici, mama ținea capul fiicei sale cufundat într-o chiuvetă plină cu apă murdară și vase.

— Dă-i drumul! urlă Stacey, repezind tigaia ca pe o bâtă de baseball în capul mamei, care se prăbuși pe podeaua bucătăriei.

Micuța scoase capul din apă, respiră anevoie de câteva ori, apoi începu să tușească, în timp ce zoaiele i se scurgeau pe față și pe cămașa de noapte cu prințesa Elsa.

Stacey ridică tigaia pentru a lovi iarăși, dar copila o imploră să se oprească. Așa că lăsă mâna jos.

Când se uită din nou în jur, văzu că fetița fugise pe ușa deschisă a apartamentului, dispărând așa cum probabil că o făcuse de multe ori, ca mecanism de supraviețuire în timpul scurtei sale vieți marcate de violență.

Stacey se întoarse în apartamentul ei, lăsând-o pe mamă prăbușită la podea. Nici nu-și termină bine sandvișul, când doi polițiști în uniformă dădură buzna pe ușa ei.

Încercă să le explice ce se întâmplase cu fetița, dar mama susținea că Stacey o jefuise și o atacase. Iar pe Stacey nu o ajută nici faptul că avea o pungută cu cocaină lângă ea, pe blatul din bucătărie, pregătită pentru a o livra clientului lui Adam.

A doua zi, stătea sprijinită de banca tare care îi servea drept pat și privea în gol, când gardianul bătu pe gratiile celulei sale și îi spuse că avea o vizitatoare.

Îl privise surprinsă. Nimeni nu știa că se află acolo. Nici măcar nu-și folosise dreptul de a da un telefon. Adam nu avea cum s-o ajute. Tatăl ei și cele două surori încuiate și ariviste nu mai vorbiseră cu ea de ani de zile, de când îl adusese pe Adam, drogat, la prima petrecere aniversară a nepotului ei, iar el băgase o paletă pentru servire direct în tort și se servise cu prima îmbucătură. Iar mama ei – care păstrase în secret legătura cu ea, în ciuda dorinței tatălui ei – avea Alzheimer în stadiu incipient.

Stacey îl lăsă pe gardian să o încătușeze și să o conducă în sala îngustă unde deținuții își primeau vizitatorii.

O femeie cu părul roșu, scurt și cârlionțat o aștepta la o masă mică.

— Bună, Stacey, eu sunt avocata ta din oficiu, spusese ea, accentul bostonian subliniindu-i cuvintele. Numele meu este Beth Sullivan.

•

Chiar dacă Stacey avea o avocată excelentă, dovezile împotriva ei erau copleșitoare. Totuși, Beth a reușit să-i obțină o pedeapsă redusă, de numai patru luni de închisoare, deoarece nu se găsiseră urme de droguri în organismul ei – nu consumase niciodată –, iar procurorul nu a putut dovedi că vindea cocaină.

— E o prostie, spusese Beth când judecătorul dăduse verdictul. I-ai salvat viața copilei.

Beth clătinase din cap când îi zisese lui Stacey că devenise avocat pentru că voise să le confere o voce oamenilor care, altfel, erau reduși la tăcere. Dar, în schimb, văzuse prea mulți vinovați rămânând în libertate și prea mulți nevinovați ajungând după gratii. Voise să ofere ceva, dar se trezise că altceva îi fusese răpit, și anume încrederea în sistemul juridic.

— Cred că ar trebui să o cunoașteți pe Stacey, le-a spus Beth surorilor Moore, la una dintre întâlnirile lor obișnuite.

De când Valerie le-o prezentase pe Beth Cassandrei și lui Jane, deveniseră toate patru un grup unit.

Când Beth le-a dus pe Cassandra și Jane să o întâlnească pe Stacey la penitenciarul de securitate medie, cele două surori au fost imediat atrase de blonda micuță de statură, care privea neîncetat în jur în timp ce vorbeau. Părea că simte în permanență nevoia să se asigure că nu i se poate întâmpla ceva, de parcă ar fi fost obișnuită să fie considerată o pradă.

— Merită o nouă șansă, îi spusese Cassandra lui Jane în vreme ce îi priveau pe gardieni adunându-le pe deținute la sfârșitul orei de vizită. Beth avea dreptate.

Când Stacey a fost eliberată din închisoare, se gândea că perspectivele ei, de infractoare condamnată – și, pe deasupra, părăsită de nenorocitul ei de iubit pentru o tipă atrasă de pușcăriași, pe care o cunoscuse online –, vor fi și mai sumbre. În schimb, o aștepta o mică garsonieră în Alphabet City. Pe canapeaua extensibilă erau întinse așternuturi moi și curate – divine în comparație cu cearșafurile aspre din închisoare. În frigider avea fructe, iaurt și pâine. Cassandra și Jane, care veniseră de mai multe ori împreună cu Beth să o viziteze pe Stacey la închisoare, aflaseră despre priceperea ei în domeniul informaticii și o angajaseră să le ajute la birou.

După ce își dovedise calitățile în fața surorilor, acestea i-au dat referințe extraordinare. Stacey și-a găsit rapid o slujbă de consultant și a insistat să le înapoieze surorilor fiecare bănuț pe care-l cheltuiseră pentru ea. Chiar și așa însă, Stacey considera că le era îndatorată pentru totdeauna.

Pierduse o familie, dar găsise alta.

17.

SHAY

În medie, femeile declară că au opt prietene apropiate. Studiile au arătat că, în condiții de stres, femeile tind să apeleze la aceste prietene. În locul simplei reacții de tipul „luptă sau fugi”, bazată pe afluxul de adrenalină,

femeile secretă și „hormonul atașamentului”, oxitocina. Acest fenomen a fost denumit „îngrijește și împrietenește-te”.

Jurnal de date, pagina 18

În această dimineață, la cafenea, am aflat foarte multe lucruri despre Cassandra și Jane Moore: de la aroma ceaiului pe care îl beau – iasomie pentru Cassandra și măceșe pentru Jane – până la modul în care Jane ridică ușor din sprâncene atunci când ascultă și gesturile pe care Cassandra le schițează atât de grațios cu degetele ei subțiri.

În timp ce mă îmbrățișau la despărțire, Cassandra mi-a spus să păstrez impermeabilul, pentru că ea avea umbrela. „Trimite-mi un mesaj și vedem cum facem”, mi-a zis ea, apoi cele două surori s-au apropiat de bordură, ca să cheme un taxi. Bineînțeles, în doar câteva secunde, unul a oprit în dreptul lor.

În timp ce stăteam jos în autobuzul spre serviciu, mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să fiu sinceră și să recunosc că nu aveam nicio pisică. Anulasem cel puțin parțial minciuna explicând că fusesem alături de Amanda când sărise în fața metroului, și de aceea moartea ei mă afectase atât de profund. Dar eram așa de dărâmată când mă găsiseră agățată de stâlpul de la metrou; cum aș fi putut recunoaște că născocisem cu totul faptul că eu și Amanda mergeam la același cabinet veterinar? Aș fi părut nebună cu acte-n regulă.

Mai cu seamă în ochii acestor femei; nu numai că sunt elegante și fascinante, ci au și succes în afaceri. Când le-am căutat pe Google, am aflat că și-au fondat propria firmă de PR pe când aveau în jur de douăzeci și cinci de ani și că reprezintă câteva nume pe care până și eu le recunosc. Cassandra are treizeci și doi de ani, iar Jane, treizeci, așa că vârsta mea mă plasează chiar între ele, ceea ce face ca realizările lor să fie și mai impresionante.

De asemenea, din câte am descoperit, cursul de yoga frecventat de Cassandra necesită mai mult forță brută decât o mentalitate Zen.

— Câinele cu fața la sol! ne cere instructorul de la Yoga Flow și se apropie de mine pentru a-mi corecta poziția.

Port colanții și maioul pe care i-am luat la mine pentru ora de fitness pe care o aveam în plan pentru seara aceea. Dar după ce am găsit în impermeabilul Cassandrei chitanța pentru un pachet de zece cursuri la o

sală de yoga, împreună cu o cutie de bomboane mentolate cu scorțișoară, mi-am schimbat planul.

Când am sunat la sală pentru a rezerva un covoraș la ora de Ashtanga de la opt seara, mi-am spus că va fi o activitate tonifiantă și relaxantă – exact ce îmi trebuia după tulburarea profundă din cursul dimineții. Dar nu acesta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Cassandra și Jane sunt puternice, încrezătoare, captivante – tot ceea ce eu nu sunt.

Cred că am vrut doar să intru puțin în lumea lor.

Îmi trec limba peste dinți, simțind încă gustul vag de scorțișoară. Cutia de bomboane era aproape plină, iar Cassandra nu ar avea cum să observe una lipsă.

— Să ne pregătim pentru Savasana, spune instructorul.

Mă uit la femeia de lângă mine, pentru a căpăta un indiciu despre respectiva poziție, apoi mă întind pe spate, cu palmele ridicate în sus.

— Cuvântul de astăzi este „recunoștință". Lăsați să pătrundă în mintea voastră imaginea unor lucruri sau persoane față de care simțiți recunoștință, continuă instructorul, apoi sună de patru ori dintr-un clopoțel, iar notele clare și delicate reverberează prin aer.

„Cassandra și Jane", mă gândesc instantaneu. Dacă nu ar fi apărut ca prin farmec în această dimineață la metrou, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Mă simțeam de parcă mă făceam țăndări, iar ele m-au adunat la loc.

Știu că niște femei atât de solicitate și de speciale precum Cassandra și Jane nu au nevoie de o prietenă ca mine. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc cum a sunat cuvântul acesta pe buzele Cassandrei, atunci când i-a spus chelneriței că vrem un separeu.

Până și numele lor au rezonanța unor mantre.

Închid ochii și îmi simt trupul cufundându-se în saltea.

Când clopoțelul instructorului sună din nou, mă ridic încet și îmi iau din dulap lucrurile, printre care și impermeabilul Cassandrei. Mi-a ținut de cald astăzi, dar știu că, la fel precum compania Cassandrei și a lui Jane, nu îl pot păstra.

Îmi iau telefonul și tastez încet un mesaj: „Voiam să-ți mulțumesc din nou ție și lui Jane pentru ce ați făcut azi. Pot trece mâine să-ți aduc haina, dacă e în regulă". Mă uit fix la telefon cel puțin un minut, dar nu primesc niciun răspuns.

•

Este aproape nouă și jumătate când ajung acasă. Urc scările până la apartamentul 2C și caut cheile în geantă. Înainte de a apuca să descui, Sean deschide ușa. Surprinsă, fac un pas îndărăt.

— Oh, pleci undeva?

— De fapt, nu, te-am așteptat, zice el, dregându-și glasul. Ai un moment să vorbim?

— Sigur.

Ochii lui se desprind de ai mei. Discursul său este mai formal decât de obicei. Pare că nu știe ce să facă cu mâinile, așa că, în cele din urmă, le împreunează în față.

Toate acestea sunt indicii că urmează să-mi dea niște vești proaste.

— Vrei o bere? Tocmai voiam să-mi deschid una.

Nu vreau, dar scot din frigider două dintre sticlele de Blue Moon pe care le-am adus acasă seara trecută, iar Sean taie portocala pe care i-o arunc.

— Deci, care-i treaba?

Se duce să se așeze pe canapea, iar eu simt cum mi se strânge inima.

Dar când, în cele din urmă, îmi spune despre ce este vorba, mă silesc să zâmbesc. Ba chiar îl îmbrățișez.

— Nicio problemă. Înțeleg. Și mă bucur pentru tine.

Sean sugerează să stăm pe canapea și să ne uităm la un film, ca pe vremuri.

— Desigur, zic eu. Doar că n-am mâncat nimic în seara asta, așa că alege tu un film, iar eu mă duc să cumpăr niște gustărele.

De îndată ce ajung la colț, mă lipesc de zidul unei clădiri și-mi îngrop fața în palme.

Contractul de închiriere al lui Jody expiră luna viitoare. Vor să locuiască împreună. „Îmi pare rău. Știu că ai trecut prin multe, cu slujba și cu toate celelalte", spusese Sean. „Putem să ne căutăm noi un alt apartament…"

Dar i-am zis că o să mă mut eu. „Tu locuiești aici dintotdeauna. E mai degrabă locuința ta decât a mea".

„Nu-i nevoie să te grăbești", replicase el.

Nu tu serviciu stabil. Nu tu relație. Nu tu casă.

Stau acolo câteva clipe lungi, neștiind ce să fac, trăgând cu putere aer în piept.

Apoi aud un clinchet, un sunet slab, răsunând în aer și amintindu-mi de clopoțelul de la cursul de yoga.

Bag mâna în geantă și scot telefonul. Pe ecran este un mesaj nou-nouț: „Desigur, poți trece mâine să-mi lași haina. Sau ai putea veni joia asta să bei ceva cu mine și cu Jane și să mi-o dai atunci? Pup, C”.

Îl citesc de două ori. Apoi îmi îndrept spatele și mă îndepărtez de clădire.

Mă silesc să aștept treizeci de secunde, apoi scriu: „Mi-ar face plăcere să beau ceva cu voi!”

Îmi recapăt suflul; sentimentul de disperare a mai slăbit.

În timp ce mă îndrept spre magazin ca să iau câteva pungi de popcorn pentru microunde, mă întreb de ce sunt interesate să petreacă mai mult timp cu mine. Apoi îmi amintesc că Amanda nu părea să fie la fel de fascinantă precum Cassandra și Jane, și totuși erau prietene apropiate.

Așadar, poate că există loc și pentru mine în lumea Cassandrei și a lui Jane.

18.

SHAY

Tindem să ne placă oamenii pe care îi percepem ca fiind asemănători cu noi. Și cu cât avem mai puține informații despre o persoană, cu atât mai importante sunt aceste similitudini pentru obținerea unei aprobări din partea noastră.

Jurnal de date, pagina 19

Mi-am petrecut toată dimineața și o parte din după-amiază căutând garsoniere pe internet, ba chiar am mers să văd două. Prima avea capcane pentru șoareci în holul ponosit și o băltoacă de apă sub frigider. A doua – descrisă ca „intimă” – era atât de mică, încât nu aș mai fi avut loc pentru alt mobilier în afară de patul dublu și comoda mea.

M-aș simți complet demoralizată și neliniștită dacă nu m-aș întâlni cu Cassandra și Jane în seara asta.

După ce termin de căutat garsoniere, trec pe la Zara, magazinul acela care vinde imitații după creațiile marilor designeri. În ambele ocazii când le-am întâlnit-o pe surori, erau șic fără să fie la modă. Deși genul de haine pe care le poartă depășesc cu mult bugetul meu – impermeabilul pe care mi l-a împrumutat Cassandra avea eticheta „Stella McCartney”, iar la o căutare pe Google am aflat că ar costa o mie două sute de dolari –, pot încerca măcar să arăt un pic mai elegant.

O rog pe vânzătoare să mă ajute, iar ea îmi creează o ținută din cap până în picioare, cu tot cu pantofi și o brățară. Îmi arată și o pereche drăguță de cercei asortați, dar îi spun că nu am urechile găurite. Tresar când văd suma totală, dar îi dau totuși cardul de credit.

Apoi trec pe la Sephora și îi cer unei vânzătoare câteva sfaturi. Ea ajunge să exagereze – fardul pentru pleoape este prea strălucitor, iar buzele conturate mi se par ciudate –, însă, înainte de a pleca, cumpăr un luciu de buze și iau câteva șervețele pentru a mai da jos din machiaj.

Mă întorc acasă pentru a îmbrăca hainele noi și a-mi lăsa cumpărăturile, apoi chem un Uber ca să mă ducă la locul întâlnirii. E cald și nu vreau să-mi fac apariția acolo transpirată, anulându-mi astfel toate eforturile. Deschid meniul restaurantului pe telefonul meu, ca să aleg ce vreau să beau.

Un cocktail margarita cu jalapeño sună delicios, dar am de gând să comand doar dacă voi fi prima pe care chelnerul o va întreba ce dorește să bea. În caz contrar, voi urma exemplul surorilor, deoarece oamenii tind să se simtă în largul lor mai degrabă alături de cei care fac alegeri similare. Pantalonii mei negri, strâmți, și bluza vaporoasă fără mâneci, tușul de ochi arămiu, chiar și manichiura pe care mi-am făcut-o – nu pot pretinde că scopul ar fi altul decât acela de a le face pe aceste femei să mă placă.

Numeroase studii au ajuns la concluzia că persoanele atrăgătoare și îngrijite sunt percepute ca având trăsături pozitive fără nicio legătură cu aspectul lor, fiind considerate mai inteligente, mai interesante și mai de încredere. Acest fenomen poartă uneori numele de „efect de halo”.

Poate că de aceea m-am pregătit pentru această seară mai mult decât pentru orice întâlnire, reuniune școlară, interviu pentru o slujbă și chiar mai mult decât pentru nunta lui Mel, la care am fost domnișoară de onoare. Sper să fie de ajuns.

Uber-ul oprește la bordură, iar eu cobor. Cassandra mi-a dat adresa și numele barului, Bella’s, dar nu văd niciun semn care să indice unde se află.

Apoi observ o ușă neagră, cu cifre argintii pe ea: 242. E numărul străzii din adresa pe care am primit-o.

Deschid ușa și mă îndrept spre recepție. Afară este încă lumină, dar aici domnește o atmosferă intimă, semiobscură. În loc de separeurile obișnuite, este ca și cum ai fi în sufrageria cuiva – canapelele și fotoliile sunt grupate laolaltă. Mobilierul este eclectic, dar până și eu îmi dau seama că piesele se potrivesc de minune împreună.

— Aveți rezervare? întreabă fata de la recepție.

Un zâmbet larg se înfiripă pe fața mea.

— De fapt, mă întâlnesc cu niște prietene.

Apoi aud numele meu strigat din încăpere:

— Shay! Aici!

Cassandra și Jane stau la o masă joasă, rotundă, aflată în spate, făcându-mi semne și zâmbind. Mă grăbesc spre ele. Mă așteaptă cu brațele larg deschise, pentru a mă îmbrățișa.

— Mă bucur tare mult să te văd! spune Jane.

— Arăți *minunat*! adaugă Cassandra.

Simt că tenul mă trădează din nou, înroșindu-se, dar, de data aceasta, de plăcere. Odată, am citit că un compliment sincer are o asemenea forță deoarece activează centrii recompensei din creier, creând aceeași reacție ca atunci când primești bani. Senzația e cu adevărat cea pe care ți-o dă primirea unui cadou.

Mă bucur foarte mult că am făcut acest efort, deoarece Cassandra este îmbrăcată într-o rochie elegantă, cu o curea subțire, care imită pielea de aligator, iar Jane poartă un sacou din piele crem, jeanși și pantofi cu toc negri. Câțiva tipi stau la o masă din apropiere și îl văd pe unul întorcând capul pentru a se uita la ele. Surorile nici nu par să observe, căci e probabil ceva ce li se întâmplă tot timpul.

Ele au ocupat fotoliile aflate față în față, ceea ce înseamnă că eu voi sta la mijloc.

— Oh, ca să nu uit, zic eu, întinzându-i Cassandrei o pungă țeapănă de la Lululemon.

Am primit-o anul trecut, când am cumpărat la reducere o pereche de colanți pentru alergare, și am păstrat-o fiindcă era mult mai drăguță decât pungile obișnuite, din plastic sau de hârtie, pe care le oferă magazinele. Acum, impermeabilul Cassandrei este împăturit cu grijă înăuntru. Cardul ei

pentru cursul de yoga și bomboanele sunt în buzunarul din stânga, unde le găsisem.

— Mulțumesc! exclamă Cassandra de parcă i-aș fi făcut un cadou, și nu i-aș fi înapoiat ce mi-a împrumutat.

— Ce brațe tonifiate ai! adaugă Jane. Asta explică punga de la Lululemon. Cu cine te antrenezi, cu instructorul personal al lui Michelle Obama?

— Mulțumesc! zic eu, pufnind în râs și simțindu-mă ușor jenată. Locul ăsta e foarte cool. E aglomerat, dar mesele sunt suficient de îndepărtate, încât să ai parte și de intimitate.

— Stai să încerci cocktailurile! răspunde Jane. Nouă ne place Moscow Mule.

Habar n-am care sunt ingredientele, dar, când vine chelnerul, comand și eu unul.

Cassandra se apleacă spre mine.

— Deci, cum te mai simți?

„Nu m-am simțit de mult timp atât de bine”, îmi zic în sinea mea. Toate grijile legate de locul de muncă, de situația cu casă, ba chiar și de noua mea fobie par să fi dispărut ca prin farmec. Am fost atât de distrasă de pregătirile pentru seara asta, încât toate acele probleme sâcâitoare par să se fi risipit. Însă spun doar:

— Mă simt bine. Mulțumesc din nou pentru ce-ați făcut zilele trecute – nu prea dormisem și treceam prin niște momente dificile.

— Știm cu toții cum e, spune Jane atingându-mi ușor brațul. În urmă cu câteva luni, un bancher de investiții cu care credeam că o să mă căsătoresc s-a despărțit de mine. Nici măcar nu puteam să mă ridic din pat, dar ea – arată cu degetul mare spre Cassandra – mi-a tot adus cafele cu lapte și m-a târât la serviciu. Dacă n-ar fi fost ea, m-aș ascunde și acum sub plapumă.

„E greu de imaginat că cineva s-ar putea despărți de Jane”, gândesc eu, privindu-i buzele pline arcuindu-se într-un zâmbet care îi dezvăluie dantura albă, perfectă. Dar Cassandra încuviințează din cap și spune:

— Hei, la ce sunt bune surorile? Bine, pentru asta și ca să-ți șterpelească hainele preferate.

Râdem toate, iar mica mea cădere nervoasă de zilele trecute nu mai pare atât de umilitoare.

— Trei cocktailuri Moscow Mule, spune chelnerul așezând pe masă cănile de cupru, garnisite cu felii de limetă și crenguțe proaspete de mentă.

Cassandra își ia cana și o ridică spre noi.

— Noroc!

Ciocnesc cu ele, apoi sorb o înghițitură. Băutura este rece ca gheața și revigorantă, cu o aromă puternică de ghimbir.

Regula numărul unu pentru a-i face pe oameni să te placă este să te interesezi de ei. Așa că le adresez surorilor o întrebare.

— Lucrați în apropiere?

Știu deja că așa este. M-am uitat pe site-ul lor și chiar i-am căutat pe Google pe câțiva dintre clienții lor: un designer de genți, proprietarul unei galerii și un tânăr actor care joacă într-un film independent ce urmează să se lanseze pe piață.

Ele vorbesc o vreme despre compania lor, apoi mă întreabă despre mine. Explic în ce constă meseria mea de analist de date și spun că sunt angajată pe perioadă determinată la o firmă de avocatură. Dar las impresia că aș avea o mulțime de posibilități și că este doar o chestiune de timp până voi găsi un post nou și interesant.

Cassandra și Jane se apleacă spre mine, ascultând cu atenție. Jane zâmbește tot timpul, arătându-și gropița din obraz, în timp ce Cassandra dă încurajator din cap.

Apoi se întâmplă ceva ciudat: pe măsură ce vorbesc despre oportunitățile mele, încep să cred că se vor materializa. Mă simt mai expansivă, mai sigură pe mine. Este ca și cum încrederea și succesul lor ar fi molipsitoare.

Chelnerul apare cu alte trei căni de cupru.

— Încă o rundă de cocktailuri Moscow Mule, cu complimente din partea domnilor de-acolo.

Arunc o privire spre masa bărbaților, iar unul dintre ei ridică paharul spre noi.

— Noroc, băieți! strigă Cassandra, apoi se întoarce către mine.

Parcă ar fi mulțumit cuiva că i-a deschis ușa – este grațioasă, dar complet nonșalantă. Probabil că și asta li se întâmplă tot timpul.

Încep să sorb din noua mea băutură. Simt că mă încălzesc și strălucesc pe dinăuntru, dar nu știu dacă ar trebui să pun asta pe seama alcoolului sau a companiei lor. Cassandra a lăsat o semilună purpurie perfectă pe buza cănii sale. O diferență dintre Cassandra și Jane este că ea pare să prefere un

aspect mai dramatic, în timp ce Jane este mai discretă. Rujul ei lasă o vagă urmă roz, ca a mea.

Chiar și bijuteriile Cassandrei sunt izbitoare – un inel gros, cu o piatră de onix, pe mâna dreaptă, și cercei lungi, din aur. Dar colierul cu care se joacă este…

Mă uit mai bine.

Este un lănțișor simplu, din aur, cu un pandantiv în formă de soare.

Sunt prea stupefiată ca să vorbesc.

Mai întâi, Amanda a dispărut, iar apoi mi s-a părut că o văd coborând la metrou. După care am dus colierul ei la poliție, iar acum, mă uit la el.

Cassandra vede că am rămas cu gura căscată, își coboară mâna și mă privește cu atenție.

— Colierul tău… este…

Cassandra se uită la el de parcă nici nu s-ar fi gândit la ce purta.

— Amanda a avut unul la fel, reușesc să spun în cele din urmă.

Este singura explicație.

Jane face ochii mari.

— De fapt, nu ea. Eu am avut unul la fel și i l-am împrumutat Amandei. Le-am primit cadou de Crăciun de la mama, când eram adolescente.

Cassandra zâmbește, arătând ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Mama ne-a spus că suntem ca soarele de pe cer pentru ea. Cred că acesta este motivul pentru care prețuim atât de mult colierele, chiar dacă acum nu mai suntem apropiate de mama.

Văzându-mi surprinderea, ridică din umeri.

— În familia noastră s-a produs o ruptură, cu ani în urmă.

— Cred că pe al meu l-am pierdut odată cu Amanda, spune Jane cu amărăciune.

Îmi vine să mă scufund în fotoliu. Am dat colierul special al lui Jane. Trebuie să-i zic, să-i explic că nu am avut de unde să știu. Înghit în sec.

— Cred… adică știu unde ar putea fi colierul.

— Știi? icnește Jane. De unde știi?

— Chiar înainte ca Amanda… înainte să o văd… l-am găsit pe peronul stației de metrou. Până în urmă cu câteva zile, am uitat de el.

Jane se apleacă și mă apucă de mână.

— Îl ai? Aș da orice ca să-l recuperez.

Cassandra îmi zâmbește de parcă tocmai le-aș fi rezolvat toate problemele.
— Probabil că soarta ne-a adus împreună.
Îmi dreg glasul.
— Chestia e că, din moment ce am crezut că i-a aparținut Amandei, l-am dus la poliție.
Mă aștept ca surorile să fie supărate, poate chiar furioase. Dar par ciudat de ușurate. Jane răsuflă încet și își încrucișează picioarele. Cassandra ia o înghițitură lungă din băutura ei, înainte de a vorbi din nou:
— Înțeleg.
— Pot încerca să-ți aduc colierul înapoi, mă ia gura pe dinainte.
— Ai putea, da? zice Jane.
— Mă voi duce la secția de poliție și îi voi explica detectivei Williams că am greșit, că acel colier nu i-a aparținut Amandei. E și adevărat, de altfel.
Mi-o imaginez pe detectiva Williams conducându-mă de-a lungul acelui coridor lung și tăcut. Dar încerc să-mi alung nodul din stomac: teama mi-a încurcat deja de prea multe ori viața. La această masă nu-și are locul!
— Ar fi incredibil, spune Cassandra.
— Și-aș fi foarte recunoscătoare, adaugă Jane.
În seara asta, e ceva cu mine – endorfinele sau poate cel de-al doilea cocktail – care mă face să simt că pot realiza aproape orice.
Sunt disperată să aflu mai multe despre surori și despre Amanda, să descopăr detaliile intime pe care nu le poți găsi online. Așa că le întreb cum au cunoscut-o. Aveam impresia că o cunoșteau încă din copilărie, deoarece Cassandra și Jane găzduiseră comemorarea Amandei și am văzut-o pe Cassandra îmbrățișând-o pe femeia aceea care trebuie să fi fost mama Amandei.
Dar, când le întreb dacă erau prietene de familie, Cassandra și Jane par surprinse. Jane clatină din cap.
— Nu, era din Delaware. Ne-am cunoscut aici, în oraș.
— E straniu, zice Cassandra, nici măcar nu o cunoșteam pe Amanda de prea mult timp, dar pur și simplu ne-am înțeles foarte bine de la început.
Dau din cap cu nerăbdare, aplecându-mă înainte.
— A avut o copilărie dificilă, mărturisește Jane. Nimeni nu a avut cu adevărat grijă de ea, de aceea e cu atât mai admirabil faptul că a devenit asistentă medicală pentru a-i ajuta pe alții. Tatăl ei a murit când avea cinci

ani, iar mama ei a început să bea mult. Nu s-a recăsătorit niciodată. Sărmana Amanda venea acasă de la școală și o găsea leșinată pe canapea. A început să-și facă singură de mâncare seara, pe când era doar o copilă.

— Poate că între noi s-a creat o legătură atât de profundă pentru că nici eu și Jane nu avem rude apropiate, spune Cassandra. E ceva greu de înțeles dacă ești apropiat de familia ta și ai bunici și veri pe care îi adori… Dar noi, cei care ne simțim puțin mai singuri pe lumea asta, tindem să ne recunoaștem reciproc.

Cuvintele ei mă lovesc din plin. Parcă mi-ar fi ghicit cea mai profundă dorință.

— Într-un fel, Amanda a devenit ca o soră pentru noi, încheie Cassandra.

Cu acele câteva cuvinte, Cassandra tocmai a dat glas dorinței mele nu doar din ultima vreme, ci dintotdeauna, aceea de a găsi un loc căruia să-i aparțin. Un cămin, fără nicio legătură cu vreo structură fizică, ci cu sentimentele de dragoste și acceptare.

— Știu, șoptesc eu. Și eu sunt singură la părinți… Și nu sunt foarte apropiată de niciunul dintre ei.

Nu am mai rostit aceste cuvinte până acum. Cred că nu am vrut niciodată să le recunosc, nici chiar în sinea mea. Jane și Cassandra se uită una la cealaltă, apoi se întorc amândouă spre mine, privindu-mă cu ceea ce pare a fi un interes sporit.

— Nu mi-am dat seama că avem atât de multe în comun, spune Jane.

Cuvintele ei planează între noi ca un fir de păianjen. Mă aflu aici cu aceste două femei incredibile, care par să-mi devină prietene. Se pare că studiile nu mint: împărtășirea informațiilor și emoțiilor personale duce la creșterea sentimentului de apropiere.

Vorbim încă o oră și sunt surprinsă de interesul arătat de surori în tot ceea ce mă privește – de la slăbiciunea mea pentru ciocolată până la faptul că Jody se simte în mod clar deranjată de prezența mea în viața lui Sean.

În tot acest timp, mă bucur să știu că acum am un motiv să le revăd.

Pentru seara asta, am încercat să arăt ca ele.

Dar este mult mai important să știu că ne asemănăm și în aspecte mai profunde și mai ascunse ale personalităților noastre.

19.

CASSANDRA & JANE
Cu douăzeci de ani în urmă

— Asta e camera ta, Cassandra, spuse tatăl lor vitreg, deschizând o ușă ce dezvălui o perspectivă ca scoasă dintre paginile revistei *Teen.*

Piesa de rezistență era un pat alb cu baldachin, cu o cuvertură roz cu volane și perne decorative. În încăpere mai erau un șifonier de un alb lucios și un birou asortat. Pereții sunt acoperiți cu o vopsea în nuanța crem a cochiliilor, atât de proaspătă, încât mirosul se simte încă în aer.

— Iar a ta, Jane, este aici.

Traversă coridorul și deschise o altă ușă, dând la iveală un dormitor identic.

Surorile se uitară una la alta înainte de a se îndrepta în direcții diferite, cu pași tăcuți, în șosete, pe covorul gros. Întotdeauna stătuseră împreună în cameră.

Dar știau ce se aștepta de la ele chiar înainte de a simți ghionturile puternice ale mamei lor.

— Mulțumesc! rostiră ele la unison.

— E foarte frumos, adăugă Jane.

Tatăl lor vitreg încuviință din cap – era un om taciturn –, apoi se întoarse și coborî scările, care scârțâiră puternic sub greutatea lui.

Dormitoarele elegante au fost doar începutul schimbărilor care aveau să se producă. Mama lor le spusese deja că, în curând, aveau să primească haine noi, să se transfere la școala privată din orașul lor și să ia lecții de pian.

— Ce-ar fi să vă spălați, fetelor? Cina este la șase, le spuse mama lor în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă pe proaspătul ei soț. Fac limbă-de-mare cu garnitură de sparanghel.

Până și mama lor se schimbase – folosea cuvinte mai prețioase și se lăsase de fumat. Începuse să-și facă manichiura la salon, în loc să-și dea singură unghiile cu ojă. De asemenea, gesticula mai mult cu mâna stângă, cea la care avea un diamant mare.

Cassandra se uită la Jane și ridică din umeri. I se părea că mama lor fusese înlocuită de Carol Brady. Dar tatăl lor vitreg nu semăna nici pe

departe cu Mike Brady[6] – ochii lui ușor bulbucați și buzele pline le evoca surorilor imaginea unei broaște.

— Ce e aia limbă-de-mare? șopti Jane și începură amândouă să chicotească.

Mai exista o altă mare schimbare – acum aveau un frate vitreg, un adolescent chipeș, atletic, cu părul auriu, care venea să stea cu ei din două în două weekenduri. Chiar și porecla lui – Trey, pentru că era al treilea bărbat care moștenea același nume, după bunicul și tatăl său – era cool.

Prima dată când îl văzură, surorile stăteau pe marginea piscinei aflate în curtea din spate, cu picioarele atârnând în apa rece, clorurată. Străbătu curtea în fugă și plonjă, cu genunchii strânși la piept, în capătul adânc. Când apăru la suprafață, fetele râdeau și își scuturau picăturile de apă din păr.

— Bună! spuse el, călcând fără efort apa. Vreți să vedem cine își poate ține cel mai mult respirația sub apă?

În timpul celor două weekenduri pe lună, Trey dădea viață casei, care părea a fi un veritabil un muzeu atunci când tatăl lor vitreg era prin preajmă. Trey le lua pe sus, le plimba pe umerii lui și le șoptea secrete despre tatăl său – de pildă, că ținea un flacon de Viagra în sertarul noptierei. În camera de jocuri de la subsol, cu un bar mare din lemn și un televizor uriaș, Trey le-a învățat să joace biliard, aplecându-se deasupra lor și ajustând unghiul tacurilor.

— Nu te grăbi să lovești bila, le spunea el.

Trey lua pe furiș din bar sticla de whisky sau de tequila și le întindea paharul lui, râzând când surorile luau cele mai mici înghițituri posibile și strâmbau din nas.

Îi făcea complimente mamei lor și avea grijă să-i deschidă mereu ușa, cucerind-o instantaneu. Îi zicea tatălui său „domnule”, fără nicio urmă de sarcasm. Când Trey o vedea pe femeia de serviciu luptându-se să care pe scări aspiratorul greu, se repezea s-o ajute. Adulții îl adorau.

— Trey e un adevărat gentleman, îi plăcea mamei lor să spună. Nici că aș fi putut cere un fiu vitreg mai bun.

Apoi, la câteva luni după ce surorile s-au mutat în casă, Cassandra și Jane au descoperit o vrăbiuță zăcând năucită pe verandă, după ce se lovise de ușile de sticlă.

— Biata păsărică! o căină Jane.

Cassandra prelua conducerea.
— Se uită la noi. Trebuie s-o ajutăm.
Au dat fuga înăuntru și au găsit o cutie de pantofi solidă – mama lor avea deja destul de multe –, pe care au început s-o umple cu prosoape de hârtie din sulul de la bucătărie.
— Putem s-o hrănim cu viermi, zise Cassandra în timp ce fratele lor vitreg tocmai intra în bucătărie, îmbrăcat în uniforma sa de lacrosse, după partida de sâmbătă după-amiază.
— Pe cine hrăniți cu viermi? întrebă Trey, scoțând niște lapte din frigider și bând direct din cutie.
— Am găsit o pasăre, spuse Cassandra. E rănită, așa că i-am făcut un cuib.
— O cheamă Tweety, adăugă Jane.
Trey puse laptele jos pe blat și le urmă afară.
Pasărea se afla exact în aceeași poziție, uitându-se la ei cu ochișorii ei întunecați, scăpărători. Fetele se lăsară pe vine lângă ea.
— S-o luăm în mână? întrebă Jane.
Dar niciuna dintre fetițe nu schiță vreun gest.
— Sunteți jalnice, se amuză Trey. Vreți să vă ajut?
— Ai putea s-o pui pe Tweety în cutie? întrebă Cassandra.
El se apropie de pasăre. Se aplecă și se uită la ea.
— Bună, micuțo!
Apoi piciorul lui – purtând încă pantoful de lacrosse cu crampoane – se ridică în aer și coborî brusc.
Un trosnet dezgustător răsună prin aer.
Jane și Cassandra se holbară nevenindu-le a crede, în timp ce fratele lor vitreg comentă:
— Oricum ar fi murit.
Apoi Trey se răsuci pe călcâie și plecă, lăsându-le îngenuncheate pe veranda de piatră, în timp ce șocul lor inițial se preschimba în lacrimi.
Au plâns cât au înfășurat trupul păsăruicii într-un alt strat de prosoape de hârtie și au scris „Tweety” cu un marker pe cutia menită să fie un pat de infirmerie, dar devenită acum sicriu. Au desenat pe ea flori și curcubeie și au ales cel mai frumos loc din grădină, sub o tufă de trandafiri galbeni. După ce au terminat de netezit pământul pe mormânt, Cassandra și Jane s-au luat de mâini.

— Ne pare rău, spuse Cassandra. Ar fi trebuit să te protejăm.

După aceea, l-au evitat pe cât posibil pe fratele lor vitreg. Însă el era în continuare atras de ele. O trăgea pe Cassandra de breteaua bustierei, iar când trecea pe lângă Jane pe coridor, striga: „Uite-o și pe Jane cea fără vino-ncoa'!" Cu toate că avea baia lui, intra adesea în cea pe care o împărțeau Cassandra și Jane, când fetele se pregăteau de culcare.

— Am nevoie de un ibuprofen, zicea el, deschizând ușa fără să bată.

Asta părea să se întâmple întotdeauna numai când vreuna dintre ele făcea duș – probabil că aștepta să audă apa curgând. Surorile încercau să se acopere când el le privea prin sticla vălurită.

•

Dar nu a fost nevoie să se ferească prea multă vreme de Trey. La un an și cinci luni de când mama lor purtase rochia albă și lungă de dantelă – de parcă ar fi fost mireasă pentru prima dată – și plânsese artistic în timp ce își rostise jurămintele, tatăl lor vitreg le-a dat afară din casă și a cerut divorțul.

Schimbările și haosul din viața lor le-au unit și mai mult, mai cu seamă că mama lor a devenit și mai ursuză și distantă. Unite de secrete și asemănări, Cassandra și Jane nu au lăsat niciodată pe nimeni să intre în bula protectoare pe care au construit-o în jurul lor. Erau mereu împreună. Se susțineau una pe cealaltă. Se apărau una pe cealaltă. Se iubeau una pe cealaltă.

Se protejau una pe cealaltă.

20.

SHAY

În Statele Unite există un milion trei sute de mii de tați vitregi. În fiecare zi se formează peste o mie trei sute de noi familii mixte și peste 50% dintre copiii sub treisprezece ani trăiesc cel puțin o parte din timp cu un părinte biologic și unul vitreg.

Jurnal de date, pagina 21

Cu douăzeci de ani în urmă

În ziua când am împlinit unsprezece ani, și care a căzut într-o sâmbătă, mama m-a dus la cumpărături într-un mall din oraș. I-a spus vânzătoarei de la magazinul Lord & Taylor că am nevoie de o ținută specială pentru o ocazie specială. Eu nu eram genul de fetiță care să viseze la volănașe sau tul roz, preferând fotbalul și ecuațiile. Însă când am probat rochia aceea de un albastru-regal, lungă până la genunchi și strânsă cu o curea în talie, m-am simțit specială.

Am ieșit din magazin îmbrăcată cu ea, apoi ne-am dus la un salon unde eu și mama am stat pe fotolii din piele cu spătar rabatabil și ni s-a făcut manichiura și pedichiura. Ceva mai târziu, când mama a oprit mașina în fața casei stil *ranch* în care locuiam acum, împreună cu Barry, l-am văzut pe tatăl meu vitreg urcat pe o scară din aluminiu, îmbrăcat în jeanși prespălați și un tricou cu Bruce Springsteen, lovind cu ciocanul într-o țiglă desprinsă. Am simțit privirea lui Barry ațintită asupra mea în timp ce mă îndreptam spre ușa din față.

— Bun venit, Dichisito! a strigat el spre mine, iar eu i-am făcut vag cu mâna, ținându-mi capul plecat.

Purtam încă rochia cea nouă, atât de moale la atingere, când mama m-a chemat la cină – mâncarea mea preferată, spaghete cu chiftele –, așa că mi-am așternut cu grijă un șervet în poală, ca să nu murdăresc cumva catifeaua.

De obicei, mama îl servea mai întâi pe Barry, dar, în seara aceea, prima farfurie pe care a umplut-o a fost a mea.

— Hei, scumpo, îmi mai pui niște zeamă pe paste?

Barry era din Bronx și spunea mereu „zeamă”, în loc de „sos de roșii”. După ce l-am auzit prima oară folosind acel termen, l-am notat în jurnalul meu de date, alături de alte regionalisme, precum „țâșnitoare” – ceea ce am auzit-o pe o colegă din Rhode Island numind „fântână arteziană” –, „sodă”, în loc de „sifon”, și „șosea”, cum numesc cei de pe Coasta de Vest, în special din California, o autostradă.

— Desigur, a răspuns mama și i-a mai pus niște sos de roșii pe spaghete.

Barry a băut două beri Coors la cină – și îl văzusem aruncând o cutie goală înainte de a veni la masă. Două beri pe seară nu era ceva neobișnuit.

Dar, de la trei în sus, era deja o problemă. Se înfuria… pe șeful care nu-l plătea suficient de bine, pe ticălosul cu BMW care îi tăiase calea la întoarcerea acasă sau pe politicienii care îi tot impozitau banii câștigați cu greu.

Când mama s-a dus la bucătărie, ca să aducă desertul, Barry a urmat-o și și-a luat încă o bere.

— Mulți ani trăiască! a început mama să cânte.

Avea în mâini un platou cu o duzină de brioșe cu glazură de ciocolată, desertul meu preferat. Am închis ochii, mi-am pus ca dorință să primesc un cățeluș pe care să-l alint și am suflat în lumânări.

— Hai să vedem dacă ți s-a îndeplinit dorința! a spus ea veselă. Vino, cadoul trimis de tatăl tău e în curtea din spate!

A pus platoul pe masă, iar eu am fost atât de entuziasmată, încât nu m-a deranjat să las brioșele, care păreau delicioase, să mai aștepte.

M-a luat de mână în timp ce mergeam, pășind cu grația tipică dansatoarei care fusese. Eram deja cu cinci centimetri mai înaltă decât ea și mă apropiam vertiginos de înălțimea lui Barry. Singurele trăsături pe care le moștenisem de la ea erau despicătura bărbiei și nasul subțire, ușor cârn. În schimb, ea și Barry – care era scund și musculos, cu părul des și negru și tenul măsliniu – se potriveau perfect din punct de vedere fizic.

De garaj stătea sprijinită o bicicletă de un roșu strălucitor, cu zece trepte, având o fundă mare pe șa.

— Surpriză! a strigat mama.

Am simțit că-mi dau lacrimile – un câine ar fi fost cel mai bun prieten al meu și mi-ar fi ținut mereu companie –, dar mi-am venit repede în fire, mușcându-mi cu putere buza de jos, pentru ca mama să nu-și dea seama.

— Pot să ies acum la o plimbare?

Mama s-a uitat la rochia mea.

— Ce-ar fi să mâncăm desertul, și apoi să te schimbi și să te duci la plimbare? Va fi încă lumină.

Când ne-am întors, am văzut că Barry nu se clintise de la masă. Avea cutia de bere în mâna stângă. Vârful degetului mic îi fusese retezat de fierăstrăul circular, cu ani în urmă, în timpul unuia dintre proiectele sale de construcție, iar unghia îi lipsea.

— Îți place cadoul tău? m-a întrebat, pe un ton avertisment.

Am încuviințat din cap, m-am așezat pe scaunul meu și mi-am aranjat cu grijă șervetul, astfel încât să nu trebuiască să-i întâlnesc privirea. Bănuiam că pensia alimentară lunară pe care tatăl meu i-o plătea mamei reprezenta o sumă destul de frumușică, judecând după ceea ce-l auzisem pe Barry spunând.

— Și eu am avut o bicicletă când eram mic. Dar mi-am cumpărat-o singur. Din banii câștigați distribuind ziare.

— Barry, a rostit mama încet. Hai să mâncăm desertul.

A pus prima brioșă pe farfuria lui, apoi m-a servit pe mine și, la urmă, pe ea.

Glazura era groasă și lipicioasă, cu bombonele crocante, de diferite culori, presărate deasupra. Am lins o parte din ea, savurându-i dulceața, pentru că era partea mea preferată.

Exact când am deschis gura pentru a lua o mușcătură mare și lacomă, Barry a vorbit din nou:

— Dacă vrei să porți o rochie de genul ăsta, trebuie să renunți la brioșe.

Am încremenit. Apoi mi-am pus cu grijă brioșa înapoi pe farfurie.

— Barry! Urât din partea ta! a zis mama și s-a întors numaidecât spre mine. Scumpo, e ziua ta. Mănâncă câte vrei.

Barry a ridicat brațele, de parcă nu ar fi avut niciun gând rău.

— Zău acum, eu încerc doar să fiu de ajutor! Băieților nu le plac fetele care sunt mai mari decât ei.

Nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Chiar dacă nu am scos niciun sunet, mama le-a văzut rostogolindu-mi-se pe obraji. A sărit de pe scaun, roșie la față. Nu o mai auzisem niciodată țipând la tatăl meu vitreg, dar atunci s-a dezlănțuit.

— Ce te-a apucat? Nu vorbi așa cu ea!

M-am ridicat de pe scaun.

— E-n regulă, am spus încet.

Barry nici măcar nu s-a uitat la mine, scuzele lui fiind adresate doar mamei.

— Îmi pare rău, iubito. Nu știu ce mi-a venit. Am avut o săptămână dificilă.

Am dat fuga în curtea din spate și m-am urcat pe bicicletă. Când am trecut pe lângă fereastra sufrageriei, l-am văzut pe Barry trăgând-o pe

mama în poala lui și frecându-și nasul de gâtul ei. Ea nu zâmbea, dar se lăsa dezmierdată.

M-am plimbat cu bicicleta pe unde am văzut cu ochii, până când a început să se întunece, apoi m-am întors acasă. Mi-am pus bicicleta în garaj și am intrat tăcută în casă. Barry se uita la televizor în sufragerie, dar mama mă aștepta la etaj. M-a îmbrățișat cu putere și a șoptit:

— Lui Barry îi pare sincer rău. Și ți-am lăsat pe birou o brioșă și un pahar cu lapte.

Am mâncat-o, dar nu mai era nici pe departe la fel de gustoasă ca atunci când am simțit prima oară gustul dulceag.

•

Am fost atât de cufundată în amintirea acelei aniversări, încât picioarele m-au purtat aproape pe nesimțite către Secția 17.

Când trec pe lângă vitrina unui magazin, îmi remarc reflexia. Umerii îmi sunt încovoiați, iar brațele, încrucișate la piept. Îmi dau seama că încerc să mă fac mică. Aceasta este moștenirea pe care mi-a lăsat-o Barry, chiar dacă, după acea aniversare, a avut grijă să-mi servească răutățile când eram doar noi doi.

Mă opresc și mă întorc să mă privesc din cap până-n picioare. Îmi desfac brațele și le las să atârne pe lângă trup. Mă îndrept și îmi trag umerii spre spate. Redevin femeia care eram cu numai câteva minute în urmă, când stăteam la masă cu Cassandra și Jane.

Cuvintele lui Barry îmi sunt alungate din minte de cele rostite de Jane: „Ce brațe tonifiate ai! Cu cine te antrenezi, cu instructorul personal al lui Michelle Obama?”

Ajung la secția de poliție, intru și trec pe lângă băncile paralele din lemn. De data aceasta, ofițerul de la recepție este o femeie. Își ridică ochii pentru a mă privi, dar nu îmi vorbește, iar eu îmi amintesc cât de intimidant este locul acesta. Dar nu mă las păgubașă.

— Bună ziua, aș dori s-o văd pe doamna detectiv Williams.

— Nu este aici.

Mă simt brusc dezamăgită, dar îmi vin repede în fire și întreb dacă îi pot lăsa un bilet.

Polițista încuviințează din cap, iar eu scot din geantă un pix și o chitanță veche. „Vă rog să mă sunați”, îi scriu. „Colierul nu îi aparținea de fapt

Amandei”. Trec și numărul telefonului meu mobil, în caz că Williams nu-l mai are.

Am pus deja la punct un plan în cazul în care colierul a ajuns la mama Amandei. O pot căuta pe internet. Pot să-i aflu numărul de telefon și adresa și să-i explic ce s-a întâmplat.

Nu le voi spune surorilor Moore despre eforturile pe care le-am făcut pentru a-l recupera. Mă voi mulțumi să le dau vestea bună.

21.

CASSANDRA & JANE

Surorile mint doar când este absolut necesar.

S-o facă pe Shay să aibă o părere mai bună despre sine era esențial, motiv pentru care Cassandra inventase povestea despre bărbatul care îi frânsese inima lui Jane. De fapt, Jane încheiase relația cu frumosul bancher atunci când acesta începuse să solicite prea mult din timpul ei.

În rest, singura minciună inventată se referea la adevărata proprietară a colierului dispărut. Căci cel al lui Jane se odihnea frumos în cutia ei de bijuterii.

Shay păruse foarte dornică să-l recupereze. Surorile se așteptau să primească rapid vești de la ea, mai ales că Valerie o urmărise pe Shay când plecase de la Bella’s și o văzuse îndreptându-se către Secția 17 de Poliție, probabil pentru a recupera colierul.

Dar restul serii a trecut fără ca Shay să le contacteze, între timp, orele au devenit zile, iar Shay tace în continuare. De îndată ce a lăsat colierul la secția de poliție, surorile au încetat să urmărească unde se află. Nu pot risca să lase o urmă electronică, în caz că poliția ar descoperi localizatorul.

Când asistenta Cassandrei și a lui Jane le întrerupe bătând la ușă, în timpul unei ședințe de stabilire a strategiei, pentru a anunța că au un apel urgent, preț de o clipă, ambele surori se gândesc că este Shay.

Însă e Daphne, cu glasul atât de întretăiat de furie, încât abia poate articula cuvintele:

— Kit… clienta care m-a combinat cu James… tocmai a sunat. Poliția i-a făcut o vizită… a întrebat-o despre…

— Așteaptă! o întrerupe Cassandra.

Stacey le avertizase că era posibil ca linia să nu fie sigură.

Daphne pare să înțeleagă.

— Scuze!

Vocea îi este încă sacadată, dar își alege cu mai multă grijă cuvintele.

— Kit vine încoace… la magazinul meu.

Cassandra și Jane au în program o întâlnire la prânz cu un nou editorialist de la *Post.* Dar nu o pot lăsa pe Daphne să se descurce singură. Cassandra telefonează la restaurant ca să schimbe rezervarea, pentru două persoane în loc de trei, în timp ce Jane dă fuga afară pentru a opri un taxi.

Când Kit intră grăbită în magazin și își ridică pe creștet ochelarii de soare supradimensionați, Jane se află în spate, uitându-se la pardesie. Alți clienți nu mai sunt în micul magazin.

Kit o cuprinde pe Daphne în brațe.

— Îți vine să crezi? se plânge ea, iar vocea îi răsună cu ușurință în spațiul restrâns. Azi-dimineață, când am deschis ușa ca să plec la cursul de Pilates, am dat nas în nas cu un tip care stătea acolo, cu pumnul ridicat!

Daphne încuviințează din cap și își încrucișează brațele la piept. E clar că această reacție slabă nu este cea la care se aștepta Kit.

— Se pregătea să bată, dar tot m-a speriat la culme, în fine, și-a scos insigna. Când o vezi în fața ochilor, să știi că e mai mare decât pare la televizor. Mi-a pus o grămadă de întrebări – cum l-am cunoscut pe James și așa mai departe apoi a vrut să afle despre întâlnirea *ta* cu James. Nu-i așa că e ciudat?

— Atenție! șoptește Jane, prea încet pentru ca vreuna dintre femei să o audă.

— De ce ar întreba detectivul despre asta? Am ieșit cu el doar o dată.

— Știu! exclamă Kit. Iar asta s-a întâmplat acum o veșnicie! Ai spus că a fost drăguț, dar că nu e chiar genul tău. Și nici James nu a pomenit vreodată de tine. I-am explicat polițistului toate astea…

Un bubuit, răsunând din spatele magazinului, le face pe ambele femei să se întoarcă brusc.

— Vai, îmi pare tare rău! strigă Jane. Nu pot să cred cât de neîndemânatică sunt!

Daphne se grăbește să o ajute pe Jane, care stă în genunchi lângă bustul căzut al unui manechin împodobit cu eșarfe și curele.

— Nu-ți face griji, spune Daphne.

Când Daphne începe să adune accesoriile, Jane observă că mâinile îi tremură. Kit vine lângă ele, fremătând, practic, de nerăbdare.

— Încerc să găsesc câteva piese noi de purtat la serviciu, îi spune Jane lui Daphne. Ai putea să mă ajuți?

— Desigur, zice Daphne, apoi se ridică și pune la loc pe masă jumătatea de manechin. Preferi rochii sau pantaloni?

— Ambele. Trebuie să-mi reînnoiesc garderoba.

Pe chipul lui Kit se citește clar dezamăgirea, în timp ce privirea îi fuge de la Jane la Daphne și înapoi.

— Ar fi cazul să plec. Te sun mai târziu!

Daphne și Jane o privesc pe Kit până când iese pe ușă, apoi Daphne se prăbușește pe un scaun capitonat, aflat lângă masa pe care sunt expuse diverse produse.

— Nu pot să cred că poliția încă îmi pune întrebări.

Este trasă la față și palidă.

Cu siguranță, detectiva remarcase uriașa discrepanță din povestea lui Daphne. Daphne spusese poliției că James nu o mai contactase după ceea ce, conform descrierii ei, fusese o seară intimă, încheiată în apartamentul ei. Explicase că acela fusese motivul pentru care trimisese mesajul furios, prin care îi ura lui James să putrezească în iad. Dar Kit relatase o versiune diferită a serii, și anume că Daphne îi spusese că întâlnirea fusese plăcută, dar că nu simțise nicio atracție față de James.

De la acest firicel sâcâitor se putea destrăma totul.

— Faci față foarte bine situației, o asigură Jane pe Daphne, punând o mână pe umărul ei. Îți garantez că nu ai de ce să-ți faci griji.

Și această minciună era necesară. Nu-și permiteau ca Daphne s-o ia la vale, așa cum se întâmplase cu Amanda.

22.

SHAY

Majoritatea oamenilor mint într-o conversație atunci când încearcă să pară agreabili și competenți. Un studiu celebru a constatat că 60% dintre oameni au mințit cel puțin o dată în timpul unei conversații de zece minute. Dacă ai de gând să spui o minciună, iată cum trebuie să procedezi:

• *Fă-o să pară credibilă;*
• *Exersează felul în care o spui;*
• *Ai grijă să fie scurtă;*
• *Spune-o cu convingere.*

Jurnal de date, pagina 24

Jody nu ar trebui să se mute până la sfârșitul lunii, dar, când intru pe ușă, simt prezența ei peste tot în jur – perne noi, cu motive florale, împodobesc canapeaua maro cu pielea crăpată, iar un poster înfățișând niște nuferi de Monet atârnă deasupra băncuței sub care ne punem pantofii. Pe masa din capătul încăperii, este așezată o poză cu ea și Sean, într-o ramă argintie, deși mai deunăzi, acolo nu se aflau decât niște suporturi pentru pahare.

Totul îmi amintește – de parcă ar mai fi nevoie! – că timpul meu aici este limitat. Astăzi, am petrecut două ore pe site-uri precum Apartaments.com și Trulia, căutând o garsonieră. În cele din urmă, am găsit o locuință care părea promițătoare, dar, când am sunat, agentul imobiliar mi-a spus că noul chiriaș semnase contractul la o oră după publicarea anunțului.

În timp ce mă descalț, aud vocea lui Jody. Ea și Sean sunt în dormitorul lui, cu ușa închisă, însă pereții sunt subțiri.

— Se numește „regula de un minut”, explică Jody, iar vocea ei pare puțin mai ascuțită și mai stridentă decât de obicei. Dacă un lucru durează mai puțin de șaizeci de secunde, atunci trebuie să-l faci pe loc. De asta sunt vase în chiuvetă și haine aruncate pe scaun.

Mi-l pot imagina pe Sean trecându-și mâinile prin părul său roșcat. Nu e un tip dezordonat, dar, uneori, lasă chestiile de reciclat să se adune sau mai uită produsele neperisabile în pungi, pe blat, vreme de câteva ore.

Vocea lui este mai gravă și mai domoală, dar mi se pare că sesizez o vagă iritare în ea:

— … muncă… vreau să mă relaxez…

„Dacă nu durează decât un minut, de ce nu faci *tu* treaba aia, Jody?” mă gândesc eu.

— Ei bine, eu nu mă pot relaxa când e atâta dezordine!

Acum, cu siguranță e țâfnoasă.

Un fior de entuziasm mă străbate. E pentru prima dată când îi aud certându-se. Dacă se despart, atunci nu va mai trebui să mă mut.

Aud din nou vocea lui Sean. Apoi Jody râde. Și cu asta, momentul a trecut.

Sean are replică la orice.

Ăsta-i unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la el.

Îmi scot pantalonii și bluza purtate la serviciu și îmi pun niște colanți, un tricou vechi și pantofii de alergare. Toamna, îmi place să fac jogging pe lângă East River.

Îmi iau căștile și îmi leg o geacă subțire în jurul taliei. Înainte să plec, mai fac un lucru. Îi telefonez detectivei Williams.

Nu a răspuns la biletul pe care i l-am lăsat. Ieri, am sunat-o de câteva ori, dar era pe teren și mi-a fost jenă să-mi las din nou numele. Probabil că se ocupă de crime și spargeri. Să răspundă la mesajul meu ar fi ultimul lucru din lista ei de priorități.

De data asta, răspunde.

Mi-am plănuit micul discurs. Îl rostesc mai repede decât îmi doresc, pentru că simplul fapt de a-i auzi vocea mă face să mă simt agitată.

— Bună ziua, sunt Shay Miller. Am sunat ca să vă spun că acel colier pe care vi l-am dat nu i-a aparținut, de fapt, Amandei. O prietenă i-l împrumutase. Aș putea să trec să-l iau?

Detectiva Williams nu spune nimic și nu pot decât să-mi imaginez ce crede despre mine. Mi-a zis să renunț la toate astea și mi-a sugerat să apelez la ajutorul unui psihoterapeut.

Tăcerea este atât de grea, încât încep să vorbesc aiurea.

— Ăă… știu că sună ciudat, dar am întâlnit niște prietene de-ale ei și, din vorbă-n vorbă, am aflat că acel colier nu-i aparține Amandei… Chiar trebuie să-l returnez… Am promis că voi…

— Un moment! spune detectiva, iar vocea ei este atât de poruncitoare, încât tresar. Vorbești cu prietenele Amandei?

— M-am întâlnit cu ele pe stradă… Ne-am cunoscut la comemorare.

Detectiva Williams pare enervată.

— Uite ce este, Shay, nu mai vorbi cu prietenele Amandei. I-am trimis deja colierul mamei sale. Trebuie să treci peste toate astea, îmi spune, pe un ton categoric.

Am ajuns într-un punct mort. Mă gândesc la expresia de încântare a lui Jane când i-am zis că voi recupera colierul. Mi-o amintesc pe Cassandra spunând: „Probabil că soarta ne-a adus împreună”.

— Îmi pare rău, îi zic detectivei Williams, chiar înainte ca ea să închidă telefonul.

Nu mi-am cerut scuze pentru că am deranjat-o.

Mi-am cerut scuze pentru că nu am de gând să trec peste toate astea.

•

— Bună ziua, mă numesc Melissa Downing, îi spun femeii de la recepţia camerei de gardă de la City Hospital. Dacă se poate, aș dori să vorbesc cu Amanda, asistenta amabilă de la urgențe.

Femeia face ochii mari.

— Oh! face ea, cu un aer șovăielnic, și aproape că îi văd gândurile cum i se zbat în minte. Pot să întreb despre ce este vorba?

Schiţez un zâmbet. „Ai grijă ca minciuna să fie credibilă”.

— Am fost adusă aici cu câteva săptămâni în urmă. Ea era asistenta de serviciu. A avut grijă de mine și a fost minunată. M-am gândit să vin și să-i mulţumesc.

Am în mână un buchet de flori. Narcise galbene, din nou.

Evit să duc mâna la gură, la piept sau la pântec, toate aceste gesturi fiind indicii că cineva nu spune adevărul.

— Înțeleg. Mă scuzați un moment?

— Desigur.

Mă retrag și mă așez pe unul dintre scaunele din plastic, având grijă ca mișcările mele să fie cât mai nonșalante.

Dar nu durează doar un moment. Stau pe acel scaun cel puţin cincisprezece minute, în timp ce femeia de la recepţie șușotește mai întâi ceva la telefon, apoi începe să lucreze iarăși la computer, evitându-mi privirile.

Într-un colţ se află un televizor, pornit, fără sonor, pe CNN, iar burtiera se derulează în partea de jos a ecranului. Mai sunt câteva persoane care așteaptă, dar nimeni nu pare să aibă vreo suferință teribilă. Totuși, aud gemetele slabe ale cuiva aflat nu prea departe, apoi ţipătul unui bărbat.

Probabil că trebuie să fii o persoană plină de compasiune pentru a lucra într-un astfel de mediu, ca să nu mai vorbim că e necesar și un grad înalt de competență. Înainte de a veni aici, am analizat diverse statistici despre

asistentele medicale și am găsit un studiu care arăta că 98% dintre asistentele medicale care lucrează în spitale spun despre munca lor că este solicitantă atât din punct de vedere psihic, cât și fizic.

Mă întreb dacă Amanda a fost unul dintre ei. Să fii în mod constant martor la suferințe și moarte trebuie să fie copleșitor. Un alt articol pe care l-am citit releva că asistentele medicale sunt cu 23% mai predispuse să se sinucidă decât restul femeilor – poate pentru că multe au acces facil la doze letale de medicamente.

Amanda probabil că a avut acces la medicamente precum fentanil, oxicodonă, diazepam sau hidrocodonă. Cu toate acestea, a ales să se arunce în fața unui tren de metrou.

Am notat toate acestea în jurnalul meu de date. Poate că sinuciderea ei are acum un pic mai mult sens pentru mine, nu însă și metoda pe care a ales-o.

— Melissa?

Nu reacționez până când nu sunt strigată și a doua oară. Îmi ridic privirea și văd o asistentă într-o uniformă medicală roz. Are părul prins în coadă de cal, nu e machiată și pare complet epuizată. Acum am și mai mult respect față de profesia ei – asistentele medicale sunt la fel de prost plătite ca și profesorii.

— Oh! Îmi pare rău, eram cufundată în gânduri.

Mă ridic în picioare. O privesc întrebător, sperând să-i las impresia că mă așteptam să o văd pe Amanda.

— Eu sunt Gina. Am fost șefa Amandei. Ce-ar fi să vorbim aici? zice și mă conduce într-un colț relativ liniștit al sălii. Ai fost pacienta Amandei?

— Da, mint eu. Mi s-a rupt apendicele.

Am pregătit această poveste deoarece mi-am închipuit că ar fi foarte puțin probabil ca un angajat al spitalului să-mi împărtășească informații personale despre Amanda dacă ar fi cunoscut adevărata mea legătură cu ea.

Ea încuviințează din cap, iar eu sunt recunoscătoare că nimeni nu mi-a căutat numele în baza de date, pentru a verifica dacă am fost efectiv internată aici.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar Amanda a murit în urmă cu câteva săptămâni.

Preț de câteva clipe, sunt luată prin surprindere de maniera directă în care mă înștiințează. Apoi îmi dau seama că, probabil, trebuie să dea astfel de

vești toată ziua.
— O, Doamne! Ce s-a întâmplat?
— A fost ceva brusc și neașteptat.
Gina își împinge o șuviță de păr în spatele urechii. Se uită la un bărbat care intră pe ușă, cu piciorul bandajat, sprijinindu-se de brațul unei femei mai tinere, apoi mă privește din nou.
— Dar sunt sigură că ar fi apreciat vizita dumitale. Îi păsa cu adevărat de pacienții ei.
Clatin din cap de parcă nu mi-ar veni a crede. Îmi cobor privirea spre florile din mâna mea.
— Voiam să-i dau astea. Mi-a salvat viața.
Sirena tânguitoare a unei ambulanțe amuțește în timp ce vehiculul se oprește de cealaltă parte a ușilor mari de sticlă. Știu că nu mi-a mai rămas mult timp, iar Gina probabil că deja mi-a zis mai multe decât își poate permite. Ridic capul și clipesc.
— Aș vrea să-i scriu mamei ei, doamna Evinger. Cred că ar trebui să-i transmit condoleanțele mele și să-i spun ce asistentă minunată a fost Amanda.
Gina dă să-mi răspundă, dar din interfon izbucnește un anunț, cu intermitențe.
— Lasă un mesaj la recepție, iar noi i-l vom transmite, spune și se îndepărtează cu un pas.
Am presupus că Amanda și mama ei aveau același nume de familie, deoarece surorile Moore menționaseră că mama ei nu se recăsătorise după moartea tatălui Amandei. Gina nu mă corectase când am numit-o „doamna Evinger”, așa încât am încredere că informația este corectă. Dar îmi trebuie mai multe date.
— Aș putea afla prenumele mamei sale? Ca să pot personaliza mesajul.
Anunțul răsună din nou, iar eu abia aud răspunsul neatent al Ginei:
— Ăăă… Ellen… Stai, nu, e Eleanor. Lasă mesajul la recepție, iar eu i-l voi trimite.
Eleanor Evinger.
Știu deja că este din Delaware. Nu pot fi prea multe femei cu acest nume. Tot ce trebuie să fac este s-o găsesc pe cea care mă interesează.

23.

VALERIE

În loc să facă ordine în așteptarea vizitatoarei sale, Valerie începe să creeze haos.

În dormitorul principal al apartamentului ei din East Village, răvășește cu grijă conținutul sertarelor comodei și își amestecă, în șifonier, hainele de vară cu cele de iarnă. Ia rochia verde-deschis cu buline de pe un umeraș din spate și o ascunde într-o sacoșă de la Bloomingdale, pe care o bagă sub pat. Împrăștie câteva perechi de pantofi pe podea și aruncă două sacouri subțiri pe spătarul unui scaun.

Aranjarea întâlnirii cu organizatoarea profesionistă a fost floare la ureche. În timpul apelului telefonic introductiv, pentru stabilirea întâlnirii, Valerie afirmase că era liberă oricând după-amiaza târziu sau seara. Ceea ce era adevărat – Cassandra și Jane îi spuseseră că această treabă era mult mai importantă decât oricare alta de la firma lor de PR.

Jody sugerase să se vadă în ziua următoare, la ora patru.

— Clienții mei fac cele mai mari progrese într-un interval de trei ore, deoarece mai mult decât atât este obositor.

— Abia aștept, răspunsese Valerie, zâmbind peste muchia telefonului mobil, către Jane și Cassandra, care se aplecaseră ca să audă discuția. Știu că mă vei ajuta foarte mult.

Nu aveau nicio veste de la Shay, în ciuda promisiunii ei că va recupera colierul. Iar poliția părea să se apropie tot mai mult de Daphne. Surorile trebuiau să intre în ofensivă. Poate că iubita lui Sean, Jody, le putea oferi mai multe informații despre misterioasa lui colegă de apartament.

Acum, la nici douăzeci și patru de ore de la conversația telefonică, Valerie mai dă o raită prin apartamentul ei, ascunzând fotografiile personale, precum și corespondența conținând date de identificare. De asemenea, intenționează să plătească în numerar.

Valerie se îmbracă într-o ținută potrivită personajului ei, o femeie proaspăt divorțată, înstărită, destul de banală: balerini, jeanși ușor decolorați și un tricou de două sute de dolari. Ca o măsură de precauție

suplimentară, are părul prins într-un coc neglijent, astfel încât lungimea și stilul coafurii să nu poată fi identificate, și își pune ochelari de vedere falși.

Valerie coboară în holul blocului cu zece minute înainte de ora stabilită.

Când Jody sosește, Valerie o întâmpină cu un zâmbet cald și începe să converseze despre vreme, în timp ce o conduce pe Jody pe lângă portar. Cei mai mulți vizitatori le spun portarilor numele persoanei la care urmează să se ducă, dar acest lucru nu se poate întâmpla astăzi. Valerie nu își folosește numele real.

Valerie apasă butonul pentru etajul șase și se întoarce zâmbind spre Jody. Jody este exact așa cum și-a imaginat – minionă, plină de viață, cu un aer de profesionalism ușor afectat. Shay le-a descris-o bine Cassandrei și lui Jane, până la detalii precum coada de cal care îi saltă când pășește.

— O, Deena, ce frumos e apartamentul tău! exclamă Jody după ce Valerie descuie ușa și o poftește înăuntru. Îmi place combinația de culori. Și blaturile astea de granit! Bucătăria ta e de vis.

— Mulțumesc.

Jody se apropie de blatul din bucătărie și își trece mâna peste o vază albă, în care se află niște bujori strălucitori. Vaza are forma unei mâini, cu palma sprijinită pe masă și încheietura goală pe dinăuntru, pentru a susține tulpinile florilor.

— Ce vază nostimă! Te superi dacă te întreb de unde ai luat-o? Întotdeauna caut lucruri pe care să le recomand clienților mei.

— A, a fost cadou.

— Îmi place la nebunieee, zice Jody, prelungind ultimul cuvânt, iar Valerie râde ușurel.

După ce mai vorbesc câteva clipe, Valerie o conduce pe Jody la șifonierul ei.

— După cum vezi, am nevoie de ajutor.

— Oh, dar nu e chiar așa de rău. Ar trebui să vezi alte garderobe de care m-am ocupat! Acum, primul lucru pe care îl vom face va fi să scoatem toate lucrurile pe care le ai și să le punem pe pat.

— Chiar și sutienele și chiloții?

— *Tot!*

— De când am divorțat, în octombrie anul trecut, nimeni altcineva nu mi-a văzut chiloții.

Partea cu divorțul e adevărată, momentul însă reprezintă o minciună. Valerie și soțul ei s-au despărțit cu peste un deceniu în urmă.

— Oh, îmi pare rău!

— Mulțumesc, dar nu are de ce să-ți pară, zice Valerie imprimând un ton încrezător vocii sale, în timp ce începe să scoată sertarele scrinului și să îngrămădească tricourile și șosetele pe pat. Sunt fericită că am scăpat de el.

— Îhh. Păi atunci, drum bun și cale bătută! Acum hai să scăpăm și de alte lucruri nedorite!

Cele două femei izbucnesc în râs, la unison. Prima sămânță a fost deja plantată.

Apoi încep să sorteze hainele în trei grămezi, după cum cere Jody – de păstrat, de donat/aruncat și de reparat/modificat. Vorbesc întruna, Valerie povestind întâmplări din viața ei – unele reale, altele fictive – și punându-i întrebări lui Jody.

Jody este sinceră și vorbăreață și îi spune lui Valerie cum a devenit organizatoare.

— Nu e prea ușor, trebuie să obții certificarea și toate cele.

Apoi îi mărturisește că este pe cale să se mute cu iubitul ei.

După ce umplu câțiva saci menajeri și nu mai rămân decât lucrurile de păstrat, Valerie propune să bea un pahar cu vin. Jody protestează, dar fără prea multă convingere.

— O, haide, e trecut de ora cinci. Doar n-o să mă lași să beau singură!

— Poate doar unul.

Valerie aduce două pahare și o sticlă desfăcută de vin franțuzesc Sancerre. Umple paharele cu generozitate, apoi îi dă unul lui Jody.

— Noroc! Pentru noi începuturi!

Jody bea o gură.

— Ești gata să trecem la accesorii?

— Haide!

Continuă să discute în timp ce sortează împreună pantofii, apoi gențile lui Valerie.

Jody admiră o mică poșetă metalică, când Valerie se uită pe pat și se încruntă. Ia un pulover bej din teanc.

— Acesta ar trebui, de fapt, aruncat. Fostul soț mi l-a cumpărat și nu vreau să-mi amintească de el. Îl purtam când l-am prins înșelându-mă.

— O, da?

Jody mai ia o înghițitură de vin. Este, în mod evident, dornică să audă o poveste picantă.

— Îți vine să crezi că ticălosul s-a culcat cu vecina noastră? Nici măcar nu era prea drăguță. Au pretins că sunt doar prieteni, explică Valerie, schițând ghilimele în aer la cuvântul „prieteni" și clătinând din cap.

Este o minciună, dar Valerie e foarte convingătoare: încleștează maxilarele, iar privirea îi devine dură pentru o clipă.

— Îngrozitor! face Jody, apoi își pune paharul de vin pe comodă și începe să împăturească un tricou. Chiar nu ai bănuit nimic?

— Acum, că privesc în urmă, au existat câteva semne. Amândoi erau pasionați de golf, pe care eu îl urăsc, așa că jucau împreună din când în când… Tu ce crezi? Bărbații și femeile pot fi cu adevărat prieteni?

— Ei bine…, începe Jody, în timp ce întinde palmele și netezește agresiv un alt tricou de pat. Ca să-ți spun drept, iubitul meu locuiește cu o altă femeie, dar sunt doar prieteni. Cel puțin, el se consideră doar prietenul ei. Dar cred că, în secret, ea e îndrăgostită de el.

Valerie dă aprobator din cap.

— Femeile își dau întotdeauna seama. Și ea cum e? Colega de apartament.

Jody așază frumos tricourile într-un sertar al comodei și ridică din umeri. Întinde mâna după paharul de vin și ia o înghițitură zdravănă.

— E drăguță. Adică, nu are cine știe ce viață socială…

Jody ezită. Valerie îi zâmbește încurajator.

— Haide, spune ce ai pe suflet.

— Adevărul este că e puțin cam ciudată.

— Oho, în ce sens?

Jody reia cu glas șoptit, deși sunt singure.

— Are un caiet ciudat, pe care îl cară tot timpul după ea. Când l-am văzut prima dată, am crezut că e un jurnal. Dar, la un moment dat, l-a lăsat la vedere…

— Pun pariu că nu ai rezistat să nu te uiți. Eu, una, n-aș fi putut.

Valerie mai toarnă niște vin în paharul lui Jody.

— M-am gândit că poate a scris ceva despre Sean. Sau despre mine. Dar nu, nici pe departe.

Valerie devine brusc încordată.

— Are scrise în el doar niște statistici bizare.

— Statistici? face Valerie, încruntându-se. Cum ar fi?

— Nu sunt sigură că așa se numesc, dar este vorba despre fobii și cât de mulți oameni se sinucid. Există și o pagină întreagă despre asistente medicale. De exemplu, ce procentaj dintre asistente se sinucid și la ce fel de medicamente au acces atunci când o fac. Adică, cine cercetează lucruri de genul acesta?

Valerie e prea uluită ca să vorbească. Din fericire, Jody confundă acest lucru cu șocul revelației.

— Cred că e obsedată de moarte. E chiar înfiorător și aș vrea să se mute odată.

— Da, îmi dau seama de ce.

Valerie se întoarce cu spatele, sub pretextul că vrea să-și umple din nou paharul, pentru a câștiga timp ca să-și vină în fire.

Își dorește cu disperare s-o dea afară pe Jody, ca să le poată suna pe Cassandra și Jane, dar nu poate face asta. Jody ar putea fi o resursă importantă în viitor. Valerie trebuie să se comporte normal în următoarele treizeci de minute, până când timpul alocat de Jody se va fi încheiat.

Îl petrec vorbind, bând vin și punând hainele la locurile lor.

În tot acest timp, mintea lui Valerie este frământată de întrebări.

„De ce continuă Shay să fie obsedată de sinuciderea Amandei? Și cât știe, de fapt, despre ce s-a întâmplat cu Amanda Evinger?”

24.

SHAY

Aproape cinci sute de milioane de colete poștale sunt livrate în fiecare zi și o sută patruzeci și șase de miliarde, în fiecare an. Furtul corespondenței este o infracțiune pedepsită cu până la cinci ani de închisoare și o amendă de până la două sute cincizeci de mii de dolari. Unele estimări arată că uneia din trei persoane i s-a furat cel puțin un colet livrat acasă. Pentru a combate acest fenomen, unele departamente de poliție folosesc colete pe post de momeală, cu un localizator GPS ascuns în ele, care sunt lăsate pe

verandele voluntarilor. De îndată ce un astfel de pachet este luat, polițiștii primesc o alertă și îl pot urmări.

Jurnal de date, pagina 25

Găsesc mai multe femei cu numele Eleanor Evinger, dar numai una care are vârsta potrivită.

După ceva mai multă muncă de cercetare, descopăr un site care confirmă faptul că este înrudită cu Amanda.

Femeia locuiește în Wilmington, Delaware, la aproximativ două ore de Manhattan.

În următoarea mea zi liberă, închiriez o mașină de la Zipcar[7], lucru pe care l-am mai făcut doar de câteva ori.

Traficul nu este prea aglomerat, deoarece părăsesc orașul după ora de vârf. Mențin vitezometrul la o sută de kilometri pe oră în timp ce mă îndrept spre sud, pe autostrada interstatală 95. Ascult o conferință TED susținută de un bărbat pe nume Daniel Kish, pentru a-mi distrage atenția nu numai de la problemele care au ajuns să fie o durere surdă și constantă în mintea mea – lipsa unui serviciu stabil, ca să nu mai vorbim de cea a unei locuințe –, dar și de la ceea ce urmează să fac, o vizită-surpriză unei mame îndurerate.

Planul meu este să fiu sinceră cu mama Amandei. Am spus prea multe minciuni în ultima vreme, iar acestea nu au făcut decât să înrăutățească lucrurile, înfășurându-se în jurul meu, cuprinzându-mă în plasa lor. Îi voi zice doar că am găsit colierul și am crezut că este al Amandei, dar, de fapt, nu e al ei. Când repet în gând acele cuvinte, sună foarte simplu.

Dar sună totodată și foarte rece. Nu știu însă ce altceva să fac.

Două ore mai târziu, intru pe Pine Street. În cartierul acela liniștit, de ambele părți ale străzii sunt numai case de cărămidă cu un singur nivel, aproape identice. O găsesc pe cea care mă interesează – are în față o mică verandă din lemn – și opresc la bordura de peste drum.

Iau buchetul de narcise, pe care le-am păstrat proaspete învelindu-le tulpinile într-un prosop de hârtie umed – am ajuns deja să asociez aceste flori cu Amanda – și ies din mașină. Îmi iau blazerul, deoarece mi se pare mai respectuos decât să mă prezint doar în cămașă, și îmi netezesc părul.

Primul lucru pe care îl observ este aspectul dezolant al gazonului, ca și cum nu ar fi fost plivit sau tuns de săptămâni bune. În curtea laterală se află

un leagăn din lemn, pentru două persoane, de pe care se cojește vopseaua.

Casa este foarte asemănătoare cu cea în care locuiesc mama și Barry – în care ne-am mutat când aveam zece ani –, cu excepția faptului că Barry întreține cu scrupulozitate curtea. Văd câteva păpădii zburlite care cresc lângă aleea din față și mi-o imaginez pe Amanda în copilărie, rupând una și suflând puful alb. Exact așa cum făceam și eu.

Puseul de vinovăție pe care l-am simțit mai devreme revine în forță. Mă silesc să nu mă opresc din drum.

Deschid ușa cu plasă a verandei, tresărind în timp ce scârțâie puternic. Dau să mai fac câțiva pași până la ușa din față și să bat.

Dar nu mă pot abține să nu arunc mai întâi o privire în jur. Pe verandă se află un balansoar și alte câteva piese de mobilier, printre care și o noptieră înțesată de teancuri de plicuri, reviste și ziare. Coșul pentru reciclare de lângă ea aproape că dă pe dinafară.

În colț, adormită pe o canapea de răchită, o văd pe femeia pe care am venit să o vizitez. Mama Amandei. O recunosc de la comemorare, unde stătea pe un scaun, lângă poza Amandei, lăsându-se îmbrățișată de Cassandra.

Are gura ușor întredeschisă și stă pe o parte, cu mâinile împreunate sub bărbie. Pe masa din fața ei se află o sticlă de Chardonnay aproape goală, un pahar de vin răsturnat și un sandviș cu ton mâncat pe jumătate. Aud o muscă bâzâind în jurul sandvișului.

Mi se pare o intruziune să o văd așa: e un gest profund intim să privești pe cineva dormind. Pare foarte vulnerabilă și cu mult trecută de cei cincizeci și ceva de ani pe care îmi imaginez că-i are.

Îmi doresc să o fi sunat ca s-o anunț că vin. Dar m-am gândit că, luând-o prin surprindere, va avea prea puțin timp de gândire ca să mă ia la întrebări. Sau, mai rău, să-mi spună să nu vin.

Mă îndrept spre ea, apoi mă opresc. Oricine s-ar speria dacă un necunoscut s-ar înființa pe veranda lui și l-ar trezi brusc din somn.

Poate că ar trebui să mă întorc la mașină și să aștept. Dar nu pare să fie o simplă moțăială. Aș putea sta ore întregi așteptând-o să se trezească.

Îmi cântăresc în gând opțiunile – să-mi dreg zgomotos vocea, să ies și să bat în ușa verandei –, dar apoi mă uit din nou la corespondență. Teancurile par să se fi adunat acolo de ceva vreme.

„I-am trimis deja colierul mamei Amandei”, spusese detectiva Williams.

Mă apropii mai mult, cu răsuflarea tăiată.

Deasupra, se află un catalog al magazinului universal Sears, într-o folie de plastic. Văd colțurile plicurilor ițindu-se de sub el, dar nu-mi dau seama ce conțin.

Detectiva ar fi putut să-l trimită în plicul simplu în care i l-am dat, dar la fel de bine l-ar fi putut expedia într-un plic căptușit.

Mă uit la mama Amandei. Nu s-a mișcat, iar răsuflarea ei este lentă și egală. Pun ușurel florile pe măsuța de cafea, lângă vin.

Mai fac apoi un pas spre masă, care este la doar câțiva centimetri de capul ei.

Mâna mea planează deasupra catalogului. Dacă îl iau, nu va exista nicio explicație plauzibilă pentru acțiunile mele.

Îmi bag degetele pe sub el și îl ridic încet. Nu am unde să-l pun, așa că îl țin în mâna stângă, în timp ce iau următorul lucru. Este o factură la apă.

Plicul detectivei Williams ar putea fi oriunde, teancurile fiind împrăștiate la nimereală. Sper să fie aproape de vârf, printre scrisorile mai recente.

Dar s-ar putea să nici nu fie aici.

Musca trece bâzâind la un centimetru distanță de nasul meu și tresar, alungând-o cu mâna.

Mama Amandei scoate un murmur slab. Îmi țin respirația. Tot ce trebuie să facă este să deschidă ochii, și m-ar vedea chiar lângă ea. Dar rămâne adormită.

Iau factura la apă și o pun în mâna stângă, deasupra catalogului. Apoi ridic rapid următoarele plicuri. Pe măsură ce le iau, sunt conștientă că mă afund din ce în ce mai adânc.

Îmi amintesc de ceea ce se cheamă „efectul bulgărelui de zăpadă”, pe care l-am cercetat cu ceva timp în urmă. În esență, înseamnă că persoanelor care comit mici fapte necinstite le este tot mai ușor să spună noi și noi minciuni. Pe măsură ce fabulațiile se acumulează, anxietatea și rușinea încep să dispară.

Prima dată când am întâlnit-o pe Cassandra, am mințit-o. Apoi, când am luat ceaiul cu ea și cu Jane, am mers mai departe cu minciuna cum că eu și Amanda mergeam la același cabinet veterinar. După aceea, am inventat o altă poveste când am fost la spital și am vorbit cu Gina. Și acum, asta.

Îmi jur că va fi ultima oară. Că se va încheia aici.

Când încerc să scot o revistă, stiva se răstoarnă. Vreo zece scrisori și facturi cad foșnind pe podea.

Înlemnesc când mama Amandei se întoarce pe partea cealaltă. Ridică un braț și, pentru o clipă, sunt îngrozită că o să mă înșface. Însă îl ridică doar deasupra capului și apoi îl coboară, așa de aproape, încât vârfurile degetelor mai că îmi ating piciorul.

După un moment de agonie, privesc corespondența care a căzut pe podea. Două plicuri sunt destul de pastelate, de tipul celor în care vin felicitările Hallmark. Probabil că sunt mesaje de condoleanțe.

O rușine arzătoare mă cuprinde. Dar nu mă pot opri, nu când sunt atât de aproape. Colierul trebuie să fie aici. Iar defectiva Williams este atât de ocupată, încât probabil că nu a telefonat pentru a-i spune că i-l trimite. Dacă așa stau lucrurile, mama Amandei nu va ști niciodată că a dispărut.

Ridic alte șase sau șapte plicuri. Apoi văd unul alb și lung, cu o adresă a expeditorului imprimată în colțul din stânga sus: „NYPD Secția 17, New York, NY 10022”.

Întind mâna și îl iau încet. Este foarte ușor, dar simt un obiect dur în interior, prin hârtia subțire.

Îmi spun că, dacă ar fi fost important pentru ea, l-ar fi deschis.

Încet, las teancul de corespondență din mâna stângă înapoi pe masă. Este imposibil să fac asta fără zgomot, și tresar. Dar mama Amandei nu se mișcă.

Strecor plicul în geantă.

Deschiderea corespondenței cuiva, nemaivorbind de furt, este o infracțiune federală.

„Dar nu fur cu adevărat”, îmi zic eu. Colierul nu i-a aparținut Amandei.

Mă uit la corespondența împrăștiată pe podea. Nu pot risca să mai fac zgomot ridicând-o, așa că o las acolo. Poate va crede că o pală de vânt a dat-o jos de pe masă.

Pornesc cu pași mici și neauziți spre ușă. Când ajung acolo, întorc capul și mă uit la mama Amandei, îmbrăcată în capotul ei fără formă. Mă cuprinde tristețea. Această sărmană femeie și-a pierdut soțul, iar acum, fiica. Și pare să se fi pierdut și pe sine.

Este complet singură.

Mi-aș dori să pot petrece câteva ore aici, făcându-i curat pe verandă și aducându-i un pahar cu apă rece. Nu ar compensa ce am făcut, dar ar fi un

mod de a-mi cere scuze.

Deschid ușor ușa și mă încordez când scârțâie.

Apoi pășesc pe gazon, iar aerul pare mai proaspăt aici decât pe veranda ticsită, cu sandvișul abandonat.

Mă îndrept rapid spre mașină, simțind la fiecare pas că o voi auzi pe mama Amandei strigând după mine. Mâinile îmi tremură când scot cheia din geantă.

În timp ce deschid portiera, îmi dau seama că am lăsat florile pe masă. Sunt pe cale să risc și să mă întorc să le iau, când aud pe cineva strigând:

— Bună ziua!

Mă întorc brusc, simțindu-mi inima gata să-mi sară din piept. O femeie cu părul scurt și alb, îmbrăcată în blugi și cu o cămașă de flanelă, stă îngenuncheată în grădină, lângă trotuar. Este, evident, vecina care locuiește chiar peste drum.

Se ridică și se apropie de mine, iar eu fac instinctiv un pas îndărăt.

— Ai fost prietenă cu Amanda? Ne-a părut atât de rău când am auzit cumplita veste.

E clar că vrea să vorbească, poate chiar a văzut-o pe Amanda crescând în acest cartier. Dar nu pot începe o conversație cu ea.

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc foarte tare, zic în timp ce intru în mașină. Mă bucur că v-am cunoscut.

Îi fac cu mâna prin geamul deschis, în timp ce o iau din loc. O văd în oglinda retrovizoare privind în urma mea.

Oftez ușor, în vreme ce iau virajul prea repede, scrâșnind din roți. Trec de câteva intersecții, apoi opresc și scot telefonul.

„Am luat colierul de la poliție”, le scriu Cassandrei și lui Jane. „Vi-l aduc cu plăcere oricând doriți”.

Las telefonul și apăs pedala de accelerație, ceva mai ușor de această dată.

Mi-am încălcat în mai puțin de zece minute jurământul de a nu mai minți.

25.

AMANDA

Cu două luni în urmă

— Mamă, trebuie să închid, spuse Amanda, peste sunetul tânguitor al sirenei unei ambulanțe. Pauza mea s-a terminat.

Nu se terminase, dar dorea să încheie convorbirea telefonică. Amanda simțea că stomacul i se strânge instinctiv la auzul potopului de insulte dezlănțuit de mama ei. Și avea lucruri mult mai presante în minte decât să asculte văicărelile mamei sale despre fiul unui vecin care îi blocase din nou aleea.

Amanda își băgă telefonul mobil în buzunarul halatului medical.

„Acum sau niciodată”, își zise ea, simțind că inima-i stă în loc pentru o clipă.

Se îndreptă spre spital, iar ușile de sticlă ce dădeau spre camera de gardă se deschiseră automat.

Paznicul în uniformă aflat la birou o salută din cap.

— Căldura e dată la maximum astăzi.

Ea clipi nedumerită înainte să-și dea seama că se referea la temperatura de-afară.

— E așa o arșiță, că găinile fac ouă fierte, răspunse ea, trecându-și cardul de acces prin fantă, pentru a intra în incinta camerei de gardă.

Speră ca paznicul să nu fi băgat de seamă că mâna îi tremura.

În apartamentul lui Jane, când stătuse lângă Cassandra și simțise privirile celorlalte femei ațintite asupra ei, totul păruse foarte simplu. „Pot să o fac”, se oferise ea. „Nicio problemă!”

„O, Amanda, ești grozavă!” replicase Cassandra, aplecându-se spre ea pentru o îmbrățișare rapidă. Simțise părul mătăsos al Cassandrei atingându-i obrazul, în timp ce inspira aromele vagi de rozmarin și mentă ale șamponului ei. Amanda știa marca, se uitase odată în dulăpiorul cu cosmetice și medicamente din baia Cassandrei, curioasă să afle ce produse de înfrumusețare folosea aceasta.

Amanda mai avea cinci minute de pauză.

„Fac asta în fiecare zi”, se îmbărbătă Amanda, în timp ce se îndrepta spre camera de depozitare a medicamentelor, unde se afla arsenalul de narcotice al spitalului.

Pe alte secții, asistentele distribuiau de obicei medicamentele la orele pare – la zece dimineața, la prânz, la ora două și așa mai departe. Asta

însemna că, înainte cu circa treizeci de minute de acele ore, începea cea mai mare aglomerație în încăperea respectivă, deoarece asistentele se grăbeau să ia diferitele tratamente necesare pacienților.

Altfel stăteau însă lucrurile la camera de gardă, unde nu exista niciun fel de predictibilitate.

În momentul acela, camera de depozitare a medicamentelor era goală. Dar o altă asistentă putea da buzna pe ușă din clipă-n clipă.

„Repede!” își spuse Amanda.

Își simți trupul înghețat când puse vârful degetului pe tastatură și introduse numărul de identificare. Luă sticluța de morfină lichidă de care avea nevoie pentru victima cu arsuri care fusese adusă mai devreme în cursul zilei și care urma să primească în curând altă doză. Până în clipa aceea, nu făcuse nimic rău.

Acum venea partea dificilă, momentul în care urma să încalce limita.

Încleștă degetele în jurul unei a doua sticluțe cu morfină. O strecură alături de prima, în buzunarul halatului.

Închise dulapul cu medicamente, ieși din cameră și o porni rapid către vestiar, aflat la capătul holului, cu saboții scârțâindu-i pe podeaua acoperită cu linoleum lucios.

Simțea o strânsoare în piept, fiindcă pretutindeni în spital erau ochi, de la agenții de securitate la angajații care priveau camerele de supraveghere. Dar nimeni nu avea niciun motiv să o urmărească pe ea – în fond, era o asistentă care lucra acolo cu sârguință, de ani întregi.

Împinse ușa vestiarului. Norocul îi surâdea și de această dată – nu era nimeni acolo.

Își deschise dulapul și scoase din borseta termoizolantă unde ținea pachetul pentru prânz o sticluță goală, în care fusese apă de gură. Transferă cu grijă șaizeci de miligrame, încercând să-și controleze tremurul mâinilor. Apoi puse la loc sticluța de Listerine, alături de bisturiul pe care îl învelise într-o fașă, mai devreme în cursul zilei.

Un val de entuziasm o cuprinse, alungându-i neliniștea, în timp ce își imagina mesajul pe care urma să-l trimită Cassandrei și lui Jane imediat ce avea să părăsească spitalul: „Am rezolvat!”

Fiecare dintre cele șapte femei din grupul lor avea abilități speciale, dar numai Amanda putea îndeplini această sarcină specială. Morfina lichidă

alină durerea și, de obicei, provoacă o somnolență extremă. Doza furată avea să fie utilizată în acele scopuri precise.

Mâna în care se afla sticla aproape plină cu morfină se îndreptă spre buzunarul halatului.

— Hei, fată, iar ți-e foame?

Amanda se sperie și aproape că scăpă sticla. Își strânse degetele în jurul ei și duse mâna la spate, în timp ce se întorcea.

— Gina! M-ai speriat!

Oare șefa ei o privea ciudat?

Amanda încercă să zâmbească.

— Am vrut să iau o gustare.

Gina se îndreptă spre dulapul ei.

— Și eu vreau.

Scoase un baton de granola. Îl desfăcu și se lăsă să cadă pe banca lungă dintre dulapuri.

— L-ai văzut pe tipul care aproape că și-a retezat degetul mare tăind o gogoașă? zise Gina, clătinând din cap și mușcând apoi din batonul de granola.

— Încă unul? Astfel de cazuri primim de obicei duminica, zise Amanda, întorcându-se cu spatele și băgând mâna în buzunar, cu speranța că trupul ei o împiedica pe Gina să vadă ce face. Ne vedem acolo! adăugă și o porni spre ușă.

Acum, Gina chiar că se uita ciudat la ea.

— Păi și gustarea ta?

Amanda simți că obrajii îi iau foc. Încercă să vină cu o replică spirituală, dar mintea i se blocase.

— Nu mi-e chiar atât de foame, răspunse ea în cele din urmă și se grăbi să iasă din încăpere înainte ca Gina să mai apuce să zică și altceva.

26.

CASSANDRA & JANE

Seara aceasta trebuia să fie un veritabil triumf pentru surorile Moore. În Manhattan are loc premiera unui film în care joacă unul dintre clienții lor,

un actor pe nume Dean Bremmer, pe care lumea îl compară cu Denzel Washington în tinerețe.

Cu toate acestea, în loc să bea șampanie în birourile lor, în timp ce se machiau, surorile au petrecut ora de dinaintea premierei concepând o strategie.

Daphne a sunat de două ori în cursul zilei, anunțându-le, cu glas neliniștit și mai ascuțit decât de obicei, că un polițist aflat într-o mașină de patrulare îi supraveghea magazinul. Dar când Valerie, care până atunci reconfirmase răspunsurile invitațiilor la premieră, s-a grăbit să se ducă în West Village, polițistul plecase deja. Surorile sunt de acord că nu a fost, probabil, nimic serios. Ofițerul ar fi putut face o mulțime de lucruri, inclusiv să ia pur și simplu o pauză.

Totuși, nici Cassandra, nici Jane nu se simt în stare să ia cina.

— O să renunț la premiera lui Dean și o să rămân lângă telefon, spune Jane.

Cassandra consideră și ea că una dintre ele trebuie să fie accesibilă în permanență, cu atâtea mine terestre în jurul lor.

După ce Cassandra pleacă – cu părul strâns într-o coadă de cal, pentru că și-a anulat programarea la coafor, și uitând să-și schimbe pantofii cu alții negri, cu toc cui, pregătiți lângă canapeaua din birou –, Jane se așază la biroul ei din sticlă și crom și încearcă să mai rezolve din actele care s-au adunat.

Dar îi este imposibil să se concentreze. Tresare de fiecare dată când telefonul ei vibrează, anunțând primirea unui SMS sau a unui e-mail.

Apoi un sunet strident curmă tăcerea: telefonul fix sună, chiar dacă programul de lucru s-a încheiat de mult. Jane verifică identitatea apelantului: „City Hospital”.

Fostul loc de muncă al Amandei.

Jane își pune căștile *hands-free* și răspunde imediat.

Este Gina, fosta șefă a Amandei la camera de gardă. De îndată ce Gina îi explică faptul că mama Amandei i-a dat numărul firmei lor de PR, Jane se mai relaxează.

— La începutul săptămânii, am golit în sfârșit dulapul Amandei, spune Gina. A durat câteva zile până când mama ei m-a sunat înapoi. Și a vrut să vă întreb, pe tine și pe sora ta, dacă puteți lua lucrurile Amandei. Nu sunt multe – niște haine, o umbrelă și câteva obiecte de toaletă.

— Desigur.

Jane își imaginează cum s-a desfășurat conversația. Mama Amandei se arătase mai mult decât dispusă să cedeze surorilor responsabilitatea în toate privințele, de la eliberarea apartamentului Amandei până la organizarea și costurile aferente întrunirii de comemorare.

Iar surorile sunt mai mult decât dornice să-și asume responsabilitatea pentru orice aspect legat de Amanda.

— Aș putea trece pe la spital în seara asta, se oferă Jane.

— O, eu tocmai plecam. Cândva în cursul zilei de mâine ar fi în regulă?

— Desigur.

Gina fusese una dintre puținele persoane din afara grupului căreia Amanda îi trimitea din când în când mesaje – câte un desen haios despre asistente sau detalii legate de vreun cadou pentru bebelușul unei colege. Gina nu putuse participa la comemorare deoarece fusese de gardă.

Acum, Jane avea ocazia s-o cunoască.

— Nici acum nu-mi vine să cred că s-a dus, spune Jane.

— Da, nici mie.

— Simt că ar fi trebuit să detectez niște semnale, dar nu am observat nimic diferit la ea. Tu ai remarcat?

Gina ezită, iar Jane aude prin telefon zgomotele spitalului – sunetele statice care preced un anunț la difuzor, o sirenă îndepărtată, voci, când mai înalte, când mai joase.

— A părut puțin cam… Ei bine, nu „absentă” ar fi cuvântul potrivit, dar e singurul care îmi vine în minte. Cred că am observat asta prima oară cu câteva săptămâni înainte să moară.

— Hm…

Jane ia un blocnotes galben și un pix. Nu poate transcrie conversația pe computerul ei, deoarece Gina ar putea auzi ticăitul tastelor.

— Iar apoi, chiar înainte de a muri, s-a comportat foarte ciudat. A făcut câteva greșeli, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Și la ultima tură împreună, a plecat grăbită la jumătatea programului. A fost ultima dată când am văzut-o.

Jane devine brusc încordată.

— Mă întreb ce se întâmpla.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Se comporta foarte ciudat, spune Gina, cu un oftat.

Jane oftează și ea.

— Este o pierdere teribilă pentru noi! A fost o asistentă minunată. E ușor să ajungi cumva la saturație, să pui o pavăză între tine și pacienți, ca să nu suferi dacă nu supraviețuiesc. Dar Amanda nu a făcut asta.
— Știu. Îi păsa cu adevărat, mai ales de năpăstuiții lumii.
Jane pune pixul jos și se ridică. Paharul cu apă este gol, așa că se îndreaptă spre micul dozator de lângă recepție, ca să și-l umple.
— Chiar zilele trecute o femeie venise să-i aducă flori, în semn de mulțumire că Amanda i-a salvat viața.
— Ce drăguț!
Jane apasă maneta de apă. Se va opri curând din muncă, fiindcă este prea distrasă ca să poată face mare lucru, apoi se va duce acasă, va desface o sticlă de vin și va vorbi cu Daphne.
— Da, părea foarte afectată de moartea Amandei.
Jane încremenește. Apoi ia mâna de pe manetă, deși paharul este doar pe jumătate plin. Se întoarce repede la biroul ei, făcând eforturi să-și mențină tonul dezinvolt:
— Serios?
— În fine, trebuie să plec…
— Scuze, o întrerupe Jane, cu pixul planând din nou deasupra paginii. Femeia cu florile… era cumva înaltă, cu păr castaniu și ochelari cu rame din baga?
Jane sesizează surprinderea Ginei, la celălalt capăt al liniei.
— De unde știi?
Jane strânge pixul între degete. „Shay”, scrie ea, apoi subliniază numele cu atâta putere, încât vârful pixului străpunge hârtia.
— E o poveste lungă și îți voi explica totul, dar mi-ai putea spune în două vorbe ce altceva a mai făcut?
Jane simte că i se strânge stomacul, în așteptarea răspunsului.
— Nimic, spune Gina, cu un glas nedumerit. A cerut adresa mamei Amandei, ca să-i poată trimite un mesaj de condoleanțe.
Jane închide ochii.
— I-ai dat-o?
— Nu, i-am zis că nu pot să i-o dau, dar că îi transmit cu plăcere mesajul ei.
Jane își ia deja geanta și haina.

— Nu vreau să te îngrijorez, dar femeia asta a făcut nişte lucruri foarte ciudate, spune repede Jane. A apărut la comemorarea Amandei şi a minţit cu privire la modul în care a făcut cunoştinţă cu ea. Nu cred că i-a fost pacientă. Nu ştiu ce i-ar fi putut scrie mamei Amandei, dar sigur nu e vorba despre un mesaj de condoleanţe.

— O, vai, vorbeşti serios? Habar n-am avut. A fost foarte convingătoare.

— Numele ei este Shay Miller. Dacă mai apare acolo, te rog să mă suni imediat, bine?

— *S-H-A-Y*? Mie mi-a zis că o cheamă altfel, parcă ceva cu M. Stai puţin să ajung la un computer şi să verific ceva.

Preţ de câteva clipe, se aşterne tăcerea. Apoi Gina spune:

— Nicio persoană cu numele de Shay Miller nu a fost internată *vreodată* aici. Am căutat în baza de date.

— O voi suna imediat pe mama Amandei. Nu trebuie să deschidă acea scrisoare.

— Stai puţin! zice Gina, apoi ezită. Acum, că mă gândesc mai bine, n-a lăsat niciun mesaj.

*

— Un reporter de la *E! Entertainment* vine încoace, îi zice Cassandra lui Dean Bremmer, actorul în vârstă de douăzeci şi doi de ani aflat lângă ea. Îţi va pune două întrebări. Prima va fi cum a fost să lucrezi cu Matthew McConaughey. Apoi te va întreba ce te-a atras la personajul tău. Ştii ce ai de spus, ai mai răspuns la aceste întrebări de vreo zece ori.

Dean încuviinţează din cap.

— Va deveni mai uşor cu timpul?

— Categoric!

Cassandra îi zâmbeşte.

Lumina puternică a camerei celor de la revista *E!* tocmai se răsfrânge asupra lui Dean, când Cassandra simte o mână prinzând-o de cot.

Jane se apleacă spre ea. Cineva care le-ar privi şi-ar putea imagina că îi şopteşte surorii sale cât de mult i-a plăcut filmul.

— Tocmai am vorbit cu una dintre colegele Amandei, Gina, apoi am sunat-o pe mama Amandei, murmură Jane.

Cassandra zâmbeşte de parcă ar fi nespus de încântată de spusele surorii ei.

— Cum a fost să lucrezi cu Matthew? îl întreabă reporterul pe Dean.

— O, un coșmar total! spune Dean pe un ton glumeț, afișând un surâs cuceritor.

Cassandra dă aprobator din cap către Dean, în timp ce Jane șoptește din nou:

— Cu câteva zile în urmă, Shay s-a dus la spital, pretinzând că e una dintre fostele paciente ale Amandei. Încerca să obțină adresa mamei Amandei.

Aproape imperceptibil, Cassandra devine brusc încordată.

Reporterul de la *E!* pune a doua întrebare aprobată în prealabil de Cassandra:

— Ce te-a atras la acest personaj complicat și uneori enervant?

— Important a fost să înțeleg care era adevărul lui, răspunde cu seriozitate Dean.

Jane continuă:

— Gina nu i-a dat adresa, iar eu am sunat-o pe mama Amandei pe drum încoace. Shay nu a luat legătura cu ea. Dar mi-a spus că, astăzi, când s-a trezit dintr-un pui de somn, a găsit un buchet de flori pe veranda din față.

— Nu înțeleg, murmură Cassandra. Cineva i-a lăsat flori mamei Amandei, dar nu a încercat să vorbească cu ea?

Jane rostește trei cuvinte la urechea surorii sale:

— Erau narcise galbene.

27.

SHAY

Una dintre cele mai bune modalități de a face pe cineva să te placă este să-i ceri să-ți facă o favoare. Conform unui studiu realizat atât în SUA, cât și în Japonia, subiecții, care credeau că lucrează la un proiect comun, au declarat la final că le-a plăcut mai mult de o persoană atunci când aceasta le-a cerut ajutorul în legătură cu sarcina respectivă. Este ceea ce se cheamă „efectul Benjamin Franklin”. Fenomenul este numit astfel datorită faptului că părintele fondator a folosit această tactică pentru a atrage de partea sa un rival politic, cerându-i să-i împrumute o carte din biblioteca sa.

Când interfonul bâzâie, apăs butonul pentru a le deschide ușa surorilor Moore.

Țin în mână colierul lui Jane, cu pandantivul în formă de soare, și mă gândesc că aș putea să nu le spun adevărul – că am făcut efortul de a închiria o mașină și de a șofa patru ore și jumătate pentru a-l recupera. M-ar face să par disperată. În plus, cum aș putea recunoaște că, în esență, l-am furat?

Mă uit prin apartamentul meu și îmi dau seama cât de mic și nesofisticat apare. Mă gândesc să cobor repede scările și să mă întâlnesc cu ele la parter, dar ar fi nepoliticos.

Sean și Jody stau tolăniți pe canapea, ea cu picioarele în poala lui, urmărind un film cu Tina Fey. Nici măcar nu își ridică privirile când se aude interfonul. Probabil se gândesc că am comandat niște mâncare chinezească. Nu am avut niciun vizitator de luni bune, de când Mel a venit la cină, înainte de nașterea bebelușului ei.

Îmi dreg glasul.

— Hei… ăăă… cineva vine să…

Se aude o singură bătaie puternică în ușă.

Deschid și dau nas în nas cu cele două surori, arătând ca și cum tocmai ar fi coborât de pe un podium de modă. Cassandra poartă o rochie mulată cu imprimeu alb-negru, iar Jane, o rochie mini, din piele de căprioară, și cizme peste genunchi. Părul lor este strălucitor și perfect coafat, în ciuda faptului că afară bate vântul. Să le văd în pragul ușii mele înguste și cu vopseaua scorojită mi se pare aproape un miraj.

— Intrați! rostesc eu zâmbind.

Tocurile lor răsună pe parchet, iar aromele vagi ale parfumurilor lor florale se răspândesc în aer.

Jody se ridică instantaneu în capul oaselor și își smulge elasticul din păr, pentru a-și elibera coada de cal, nemaiacordând nicio atenție filmului. Sean îl oprește și se uită când la una dintre surori, când la cealaltă.

— Cassandra și Jane, el este colegul meu de apartament, Sean, și ea e prietena lui, Jody.

— Încântată, spune Jane.

— Cum v-ați cunoscut? întreabă Jody, nedumerirea ei fiind evidentă.

Habar n-am ce să răspund. Dar Cassandra îi adresează unul dintre zâmbetele ei electrizante.

— O, ne-am întâlnit în urmă cu câteva săptămâni și am devenit prietene instantaneu.

Jody mă privește de parcă nu m-ar fi văzut niciodată până acum – sau poate că nu m-a văzut în această lumină specială, ca pe o persoană a cărei companie poate fi dorită de asemenea femei frapante și misterioase.

— Poftim! rostesc eu și îi dau colierul lui Jane.

— Ești *extraordinară*! spune ea și mă îmbrățișează.

Cassandra întinde mâna spre lănțișor și îl prinde la gâtul surorii sale. Pandantivul se așază în spațiul gol dintre claviculele lui Jane.

— Perfect! zice Cassandra.

— N-ați vrea să beți ceva? întreabă Sean.

Și el, și Jody s-au ridicat deja în picioare.

Le văd pe Cassandra și Jane analizând cadrul ambiant – paharele de vin identice din fața lui Sean și Jody, pătura cu care fuseseră acoperiți și lipsa absolută a oricărui alt loc în care ai fi putut sta.

— E foarte drăguț din partea ta, rostește Jane. Dar vom refuza.

Inima mi se strânge. Când vor pleca, vor lua lumina pe care au adus-o în apartamentul meu. Probabil că îmi voi petrece seara singură în dormitorul meu, reluându-mi căutările pe Apartaments.com. Dar nu asta este cea mai rea parte. Acum, că au recăpătat colierul, nu mai am o scuză pentru a încerca să mă întâlnesc din nou cu ele.

Simt că mi se pune un nod în gât și înghit în sec.

Sunt pe cale să le mulțumesc că au venit, când Cassandra își petrece brațul pe după al meu.

— Sper că nu vă deranjează dacă o răpim pe Shay.

*

O oră mai târziu, mă aflu în mijlocul unui apartament mic, dar elegant, simțind că norocul îmi surâde, în cele din urmă.

Clădirea de pe East 12th Street, cu paisprezece etaje și portar la intrare, are tot ce îi trebuie unei femei singure din New York, plus multe alte lucruri, inclusiv o mică sală de gimnastică la subsol.

Bucătăria proiectată eficient este dotată cu un espressor și un blender Vitamix, pe lângă obișnuitele tacâmuri, oale și tigăi.

În sufragerie, o canapea dreptunghiulară este orientată spre televizorul cu ecran plat și rafturile încorporate, pline cu romane și memorii. Lângă pervazul ferestrei se află o jardinieră din fier forjat, cu câteva orhidee delicate, și un mic acvariu cu pești viu colorați.

— Dormitorul principal este acolo, iar aici e camera de oaspeți pe care ai putea s-o folosești, spune Jane, deschizând o ușă.

Când surorile Moore le-au zis lui Sean și Jody că mă răpesc, mă așteptam să mergem din nou să bem ceva. În schimb, mi-au spus că au o surpriză pentru mine – un apartament de care să am grijă și în care aș putea locui, dacă mi-ar fi pe plac.

Intru în dormitor știind că nici nu trebuie să-l văd pentru a accepta propunerea. Aș fi fericită să dorm și pe canapeaua din sufragerie.

Patul dublu este acoperit cu o pătură albă și perne pufoase. Arată atât de confortabil, încât mă întreb dacă voi mai avea nevoie de somnifere. O fereastră cu banchetă încorporată dă spre strada udă de ploaie de dedesubt, în colț, birou micuț este lipit de perete. Pe noptieră se află o lumânare și o lalea roșie într-o vază îngustă.

Pare a fi genul de loc pentru care, dacă l-aș găsi pe site-ul Airbnb, aș fi dispusă să plătesc mai mult decât îmi permit.

— E și un dulap gol, îmi arată Cassandra. Și o mică baie de oaspeți, cu duș.

— E perfect, le spun Cassandrei și lui Jane.

— Îmi pare rău că ea nu te va plăti pentru asta, dar ne-ai face o mare o favoare, precizează Cassandra.

— Doamne, glumești? Sunt încântată!

Ne întoarcem din nou în bucătărie și îmi imaginez cum va fi să îmi pregătesc cafeaua fără să fie nevoie să-mi iau halatul pe mine și fără să-mi fac griji că voi auzi gemete venind din dormitorul în care se află Sean și Jody.

— Așa a fost să fie, spune Jane, sprijinindu-se de blatul din granit.

Totul aici este luminos și impecabil. Chiar dacă este doar un aranjament temporar, mi se pare un nou început. Abia aștept să mă duc acasă și să-mi fac bagajele.

— Tot ce trebuie să faci este să hrănești peștii și să uzi orhideele în fiecare zi. Florile sunt puțin cam temperamentale, așa că pune un cub de gheață pe pământul din ghivece, zice Cassandra.

— Fac cu plăcere orice îi mai trebuie prietenei voastre. Să-i curăț covoarele cu aburi? Să-i renovez bucătăria?

Surorile râd, iar eu adaug:

— Sper ca sora prietenei voastre să se însănătoșească în curând.

— Am sentimentul că așa va fi, răspunde Cassandra în timp ce ieșim pe coridor, iar ea încuie ușa. Și va fi încântată să afle că apartamentul ei e pe mâini bune.

Când părăsim clădirea, le îmbrățișez pe surori înainte de a ne despărți. Rămân acolo o clipă, simțind pe piele șoaptele ultimelor picături de ploaie, dându-mi o senzație de purificare și făcându-mă să mă simt ca nouă.

28.

BETH
Cu un an și zece luni în urmă

Răpăitul domol al dușului curgând în baia alăturată era la fel de liniștitor ca o ploaie ușoară. Beth zăcea în pat, învelită cu pătura călduroasă, ascultând ritmul blând al apei.

Putea rămâne ghemuită acolo încă două ore, dormind pe săturate, fiindcă primul ei proces era programat abia la unsprezece dimineața. Era un gând tentant. De când începuse să facă chimioterapie, cu peste o lună în urmă, energia și exuberanța ei dispăruseră, lăsând locul unei profunde epuizări.

De asemenea, de când începuse tratamentul, nu mai întreținuse relații intime cu soțul ei, Brett. Trecuse chiar mai mult de atât de când nu mai făcuseră duș împreună, acesta fiind unul dintre preludiile lor amoroase preferate.

Așa că se ridică de pe pat și își trase peste cap cămașa de noapte din flanelă, cu mâneci lungi, întrezărindu-se în oglinda care acoperea ușa dulapului, pe interior, își văzu coastele și șoldurile ascuțite; corpul ei, cândva cu forme frumoase, îi devenise acum aproape de nerecunoscut.

Porni spre baie, întrebându-se de ce se simțea ușor neliniștită. Ea și Brett erau împreună de cinci ani, iar de trei, erau căsătoriți. Începuseră să discute despre posibilitatea de a face un copil, dar puseseră punct acelor conversații

după ce medicul ei îi telefonase pentru a-i comunica rezultatul mamografiei. Dar nu era prima situație de criză de care avuseseră parte. Brett a susținut-o atunci când părinții ei au refuzat să participe la nunta lor, deoarece Beth le sfidase dorința și apelase la un judecător de pace, în loc ca preotul familiei să efectueze ceremonia interconfesională. Când editură după editură a respins volumul de poezii al lui Brett, a venit rândul lui Beth să fie alături de soțul ei. Nu numai că l-a încurajat să scrie în continuare, dar a acceptat să se mute de la Boston în Brooklyn, astfel încât el să poată intra în cercurile literare. El gătea cina, deoarece slujba cu jumătate de normă ca profesor de scriere creativă îi lăsa mai mult timp liber, iar ea plătea majoritatea facturilor.

Beth se gândea adesea că formau o echipă frumoasă.

Deschise încet ușa băii. Aburul umplea încăperea, iar ea simți mirosul proaspăt și dulceag al șamponului. Ochelarii lui Brett se aflau pe marginea chiuvetei, iar silueta lui palidă și slabă era vizibilă dincolo de ușa din sticlă mată a cabinei de duș. Capul și gâtul lui erau aplecate ca un semn de întrebare.

Nu se mișca, pur și simplu stătea acolo, lăsând apa să-i cadă pe cap.

„Poate că se concentrează să găsească o metaforă perfectă la ultimul lui poem”, gândi ea.

Simți un val de tandrețe pentru acel om sensibil, creativ, care iubea atât de mult cuvintele și care se putea retrage fericit în mintea lui, în timpul plimbărilor de optzeci de kilometri cu bicicleta, pe care le făcea în zilele libere. Se uita doar la History Channel și la vechi filme în alb-negru și completa careurile de cuvinte încrucișate cu stiloul. Era foarte diferit de ea, care nu putea să sufere exercițiile fizice și adora comediile romantice, considerându-le o evadare din întunericul slujbei sale de avocat din oficiu, dar tocmai asta făcea ca relația lor să funcționeze.

Trase adânc aer în piept și deschise ușa dușului.

Brett privea fix scurgerea.

Sau, mai precis, la smocul de păr roșcat care o înfunda.

Beth își duse instinctiv mâna la cap. Părul ei se rărea și îi căzuse de tot pe alocuri, dar avea încă destul.

— O, hei! rosti Brett în cele din urmă.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, apoi se uitară repede în altă parte.

— Eu am terminat, așa că te las pe tine.

Știa că îl durea s-o vadă cum se chinuie. O atingea cu mare blândețe în ultima perioadă, de parcă ar fi fost îngrijorat că s-ar putea sparge, li punea într-un termos supă-cremă de legume preparată în casă, pentru ca ea s-o bea la prânz – era unul dintre puținele lucruri pe Beth care le putea digera – și începuse să doarmă pe canapea, pentru ca ea să se poată odihni mai bine.

Dar, în ziua aceea, Beth nu dorea ca el să o vadă ca pe o invalidă sau ca pe o pacientă.

Voia să o vadă ca pe o femeie.

Nu știa cum să-i spună asta; el era cel înzestrat cu darul cuvintelor, nu ea. Așa că se dădu pur și simplu la o parte, pentru a-l lăsa să iasă de la duș.

Când își trecu degetele prin bucle pentru a se da cu balsam, o șuviță de păr îi rămase în palmă. Trase anevoie aer în piept. „Va crește din nou”, își spuse ea. „E ceva temporar”.

Opri apa și se înfășură într-un halat gros – acum îi era mereu frig apoi folosi un pumn de șervețele pentru a aduna tot părul din scurgere și a-l arunca la fundul coșului de gunoi.

A doua zi se întâlni cu câțiva clienți – o femeie surprinsă în flagrant acostând un polițist sub acoperire, în cadrul unei misiuni de arestare a prostituatelor, un tânăr de nouăsprezece ani acuzat de atac deosebit de grav –, iar în timp ce își bea supa la prânz, își făcu o programare pentru a-și lua o perucă. Se gândi că poate îi va face o surpriză lui Brett apărând blondă.

Dar el fu primul care îi făcu o surpriză.

Două zile mai târziu, Beth veni acasă de la serviciu și strigă:

— Brett?

Nu primi niciun răspuns. Nu auzi muzica lui Wagner, pe care adora să o asculte la combina stereo, și nici nu simți miros de cartofi dulci la prăjit sau de pâine la copt.

În dormitor, biroul lui, de obicei dezordonat, era curat. Vechiul ceas de aur aflat mereu deasupra lui lipsea.

Un bilet era sprijinit pe scrinul folosit de amândoi.

Dragă Beth,

Îmi pare nespus de rău. Nu pot face asta. Nu pot să-ți ofer ceea ce îți trebuie ție. Meriți mai mult. Te voi iubi mereu.

Brett

Citi de șase ori cuvintele acelea, dar tot nu le pricepea sensul.

Nu vărsase nicio lacrimă când părinții ei o repudiaseră pentru că era atât de diferită – pentru că se măritase cu un bărbat care nu era catolic, pentru că era liberală, pentru că spunea întotdeauna ce gândea. Nu clacase nici când oncologul îi confirmase că avea cancer de sân în stadiul doi.

Dar când, în timp ce privea fix cuvintele de pe hârtia cu margini zdrențuite, își dădu seama că fusese ruptă din carnetul legat în piele pe care i-l cumpărase lui Brett ca să-și scrie poeziile, se prăbuși și începu să plângă în hohote.

•

Câteva săptămâni mai târziu, în holul blocului, în timp ce Beth se chinuia să care două pungi cu alimente – acum nu mai putea suporta decât berea de ghimbir, pâinea și budinca de vanilie –, sticlele grele făcură ca una dintre pungile de hârtie să se rupă.

O sticlă se rostogoli pe podeaua acoperită cu gresie și se opri brusc sub adidasul unei femei cam de o seamă cu Beth, îmbrăcată în haine negre, de sport.

— Pot să te ajut? se oferi femeia, aplecându-se pentru a aduna alimentele lui Beth.

— Ți-aș fi recunoscătoare, mulțumesc, spuse Beth, uitându-se la punga distrusă.

Singură, ar fi trebuit să facă două drumuri ca să ducă totul în apartament, și era extrem de obosită.

— Nu e departe, stau la 3F.

— Nicio problemă, vecino! replică femeia, îndreptându-și spatele.

Se uită în ochii lui Beth, iar Beth avu brusc sentimentul că femeia aceea vedea direct prin ea, dincolo de hainele care atârnau pe ea ca pe un umeraș și dincolo de eșarfa care îi acoperea capul, acum chel, pătrunzând până în miezul ființei sale și zărind totul: cancerul, trădarea, singurătatea.

— Încântată de cunoștință. Eu sunt Valerie. M-am mutat aici din L.A., cu câteva luni în urmă.

29.

SHAY

Aproximativ o treime dintre traumatisme se produc la domiciliu, iar una dintre cele mai periculoase zone este bucătăria. Două dintre cele mai frecvente traumatisme produse în bucătărie sunt arsurile și tăieturile de cuțit Dacă o rană continuă să sângereze după ce ai aplicat presiune directă timp de cinci până la zece minute, este posibil să ai nevoie de copci.

Jurnal de date, pagina 34

Lama cuțitului îmi străpunge atât de rapid pielea, încât încep să sângerez înainte de a simți durerea.

Iau un prosop de hârtie și îl înfășor, tremurând, în jurul vârfului degetului.

Tăietura nu este prea gravă. Foloseam un cuțit mic ca să-mi tai un ardei roșu pentru salată. Dar am nevoie de niște unguent cu neomicină și de leucoplast.

Trec prin dormitorul meu și intru în baia de oaspeți, dar dulapul de deasupra chiuvetei este gol. Geanta mea cu articole de toaletă este ticsită – am în ea tablete de ibuprofen, tampoane, șampon și orice am mai considerat de cuviință, dar am omis articolele de prim-ajutor.

O pată roșie se formează deja prin prosopul de hârtie, deși l-am împăturit în două. Dacă apăs pe tăietură, sângerarea se va opri. Așa că s-ar putea să n-am nevoie de leucoplast.

Dar am folosit cuțitul pe un tocător pe care l-am găsit sprijinit de chiuvetă. Și am citit odată o statistică îngrozitoare, pe care nu am reușit să mi-o scot din minte – pe tocătoare se pot afla cu două sute la sută mai multe bacterii fecale decât pe un scaun de toaletă.

Presupun că aș putea să dau o fugă până la farmacie și să iau un unguent antibacterian. Dar tocmai pusesem niște paste la fiert. Și nici nu știu unde este cea mai apropiată farmacie.

Am însă o altă opțiune.

Mă întorc în sufragerie și mă uit la ușa închisă a dormitorului principal. Trebuie să existe și o toaletă privată, deoarece Cassandra a descris-o pe a mea drept baia pentru oaspeți.

Surorile Moore nu mi-au spus în mod explicit să nu intru acolo. Nu cred că s-ar simți cineva deranjat dacă merg acolo doar ca să iau un tub de unguent și un plasture.

Totuși, simt o reticență stranie.

În timp ce străbat sufrageria, sunt conștientă de liniștea totală. Pereții de aici sunt acoperiți cu tencuială groasă, iar podelele au mochete luxuriante. Este foarte diferit de apartamentul pe care îl împart cu Sean, unde zgomotele ce răzbat din apartamentele învecinate și din stradă sunt atât de frecvente, încât abia dacă le mai bag de seamă.

Mă apropii de ușa dormitorului principal, întind mâna spre mâner și mă întreb cum arată camera din spatele ei. Apoi îmi dau seama că nici Cassandra, nici Jane nu mi-au spus numele proprietarei apartamentului. Bănuiesc că nu am nevoie de această informație, dar mi se pare ciudat să beau cafea din cănile unei străine și să dorm în așternuturile ei, fără măcar această simplă formalitate.

Ezit cu mâna pe mânerul metalic, rece. „Voi intra și voi ieși în două minute, cel mult”, îmi zic eu. „Și voi lăsa toate lucrurile exact așa cum le-am găsit. Nimeni nu o să știe”.

Un zornăit puternic se aude dinspre bucătărie. Tresar și fac rapid calentoarsă.

Telefonul meu, aflat pe blatul din bucătărie, vibrează pe suprafața de granit. Mă apropii repede și văd numele „Jane Moore” licărind pe ecran.

Zâmbesc chiar înainte de a răspunde.

— Shay! se aude vocea ei dulce. Mă bucur că te-am prins! Ce faci?

— Nimic deosebit, pregătesc cina, răspund, înfășurându-mi mai strâns prosopul de hârtie în jurul degetului. Tu ce mai faci?

— Grozav. Doar că eu și Cassandra ne-am gândit la tine, că nu mai circuli cu metroul. Și ne-am dat seama că nu există nicio stație de autobuz aproape de apartament.

Nu pot să cred că surorile și-au pierdut vremea gândindu-se la situația mea.

Dar au dreptate. În această dimineață, drumul meu către serviciu a fost de-a dreptul labirintic. Există o stație de metrou la doar o stradă distanță de apartament, ceea ce mi-ar ușura mult drumul.

— O, nu e mare lucru! spun eu, râzând ușurel.

Îmi pun telefonul între ureche și umăr, pentru a-mi elibera mâinile. Scot prosopul de hârtie și dau drumul la robinet, lăsând apa rece să-mi curgă pe deget.

— Avem o idee.

Vocea lui Jane este blândă și ademenitoare, dându-mi impresia că se pregătește să-mi facă o mărturisire.

— Sper să nu consideri că depășim măsura. Dar avem o prietenă. Ți-ar plăcea tare mult de ea, e grozavă. În fine, cu mult timp în urmă, ea ne-a ajutat cu o problemă personală cu care ne confruntam, și de atunci, și alte prietene de-ale noastre au apelat la ea când au avut dificultăți. Pun pariu că te-ar putea ajuta în privința asta.

Am încercat deja psihoterapia – în minte îmi vine metoda elasticului, sugerată de Paula –, dar nu m-a ajutat. Nu sunt sigură că întâlnirea cu prietena lor ar fi mai eficientă. Dar, când deschid gura, mă pomenesc zicând:

— Ar fi nemaipomenit.

„Cassandra și Jane mi-au schimbat deja atât de mult viața, într-un timp extrem de scurt", gândesc eu, privind în jur prin apartamentul liniștit și minunat. Poate reușesc să găsească și o modalitate de a mă scăpa de teama de metrou".

— Ești liberă mâine-dimineață? Pun pariu că te-ar putea ajuta.

Surorile Moore nu pierd vremea. Am menționat o situație dificilă din viața mea și mi-au găsit o locuință provizorie. Acum, se ocupă de fobia mea.

Iar mâine nu trebuie să mă duc la muncă, sunt complet liberă.

Plănuisem să-mi petrec ziua căutând garsoniere de închiriat, deoarece cât am stat aici – întinzându-mă pe canapea, cântând la duș – mi-am dat seama ce prost mă simt să fiu tot timpul cu Jody și Sean. Dar să fiu cu una dintre prietenele Cassandrei și ale lui Jane pare aproape la fel de plăcut ca a fi cu ele.

— Sigur, aș putea face asta. Mi-ar plăcea să o cunosc. Cum o cheamă?

— Cum? A, o cheamă Anne. În fine, cum e apartamentul? Ai găsit tot ce-ți trebuie?

Degetul meu nu mai sângerează. Nici măcar nu mă mai doare.

Lângă chiuvetă, văd un săpun antibacterian. Pot să mă spăl pe mâini cu el și, la noapte, să pun un prosop de hârtie curat în jurul degetului. Mâine voi lua o cutie cu plasturi.

— Apartamentul e perfect. Nu am nevoie de nimic. Tocmai făceam niște paste, iar în câteva minute, o să mă tolănesc pe canapea și o să mă uit la un film.

— Și eu voi face la fel, zice Jane, râzând.

Mai stăm puțin de vorbă, apoi Jane îmi promite că îi va da prietenei sale Anne numărul meu de telefon, ca să putem aranja o întrevedere pentru mâine.

Puțin mai târziu, după ce clătesc bolul din care am mâncat paste și îl pun în mașina de spălat vase, trec pe lângă dormitorul principal în drum spre camera mea, pentru a-mi lua încărcătorul telefonului, deoarece bateria s-a descărcat.

Mă opresc brusc, la un pas de ușa închisă.

O mică pată de sânge se află pe podeaua de lemn lucios, lângă pragul ușii.

Mă reped înapoi în bucătărie, umezesc un prosop de hârtie pentru a curăța sângele, apoi mă las în genunchi lângă ușă și încep să frec. Iese imediat.

Mă las pe călcâie. Dacă aș fi intrat în dormitor, mi-ar fi putut picura sânge pe podea sau, mai rău, pe vreun covor scump și poate că nici nu aș fi observat.

Dar, cu siguranță, chiriașa apartamentului ar fi văzut.

Mă uit din nou pe jos, pe lângă ușă, și verific iarăși mânerul. Dar totul este curat.

Apoi mă îndrept spre bucătărie, ca să arunc prosopul de hârtie, gândindu-mă: „Slavă Domnului că Jane a sunat exact atunci!”

30.

CASSANDRA & JANE

Stacey așteaptă până când Valerie îi trimite un mesaj pentru a-i spune că apartamentul este gol, apoi intră în holul clădirii lui Valerie, cu o cutie de unelte într-o mână și o șapcă de baseball cu cozorocul mult coborât pe frunte.

— Lucrez pentru Valerie Ricci, îi zice ea portarului, care a fost anunțat despre sosirea ei.

Acesta îi dă cheia de rezervă, iar, câteva clipe, Stacey se află în liftul de serviciu.

Va avea de lucru aproximativ o oră, timp în care Valerie, astăzi dându-se drept o femeie pe nume Anne, îi va distrage atenția celei care locuiește în apartamentul ei.

Instrucțiunile primite de Stacey sunt clare: să instaleze o cameră suplimentară în spatele canapelei pe care musafirei lui Valerie îi place să stea, precum și un program de tip *key logger* pe laptopul ei, care să trimită automat surorilor tot ce tastează ea. Să ia sacoșa Bloomingdale de sub patul din dormitorul principal. Să caute caietul îmbrăcat în piele al musafirei și să fotografieze fiecare pagină, asigurându-se că toate cuvintele sunt lizibile.

Stacey nu s-a întrebat de ce Valerie a invitat pe cineva în casa ei doar pentru ca apoi să-i invadeze intimitatea. Și nu s-a întrebat nici de ce Valerie folosea numele de Anne.

Loialitatea ei redutabilă este mai puternică față de surori decât față de oricine altcineva, poate cu excepția lui Beth, care a fost avocata ei din oficiu atunci când Stacey s-a trezit acuzată de atac deosebit de grav și deținere de droguri.

O oră și jumătate mai târziu, când Valerie și Shay își încheie întâlnirea de la stația de metrou din 33rd Street, Stacey se află deja în alt metrou, îndreptându-se spre Moore Public Relations.

În clipa când ajunge, Jane o conduce în biroul Cassandrei.

— Te rog, ai grijă să nu fim întrerupte decât în caz de urgență, o instruiește Cassandra pe asistenta ei, care nu se poate abține să nu se uite pe furiș la Stacey, vădit curioasă în privința acelei femei minione, cu o atitudine arogantă, o șuviță de păr verde-smarald și o cutie de unelte în mână.

De îndată ce ușa este închisă, Stacey scoate un laptop din cutie și îl deschide, dezvăluind prima pagină a jurnalului de date al lui Shay. Fără să i se ceară, se dă la o parte, ca să le ofere surorilor intimitate în timp ce parcurg conținutul. Acestea citesc rapid notele:

„Aproximativ 40% dintre americani declară că se simt izolați…”

„Într-un studiu făcut asupra persoanelor care au fost martore la o sinucidere…”

„Dacă ai de gând să spui o minciună, iată cum trebuie să procedezi…”

„Asistentele au acces la medicamente precum fentanil, oxicodonă, diazepam sau hidrocodonă…”

„Unele departamente de poliție folosesc colete pe post de momeală, cu un localizator GPS ascuns în ele…”

Când ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Jane, Cassandra face ochii mari.

De când surorile au examinat prima dată fotografia lui Shay în fața blocului Amandei, ținând în mână o narcisă galbenă, Shay a părut să se tot schimbe, transformându-se din amenințătoare în inofensivă și invers. Este o iluzie optică femeia asta, ca faimoasa imagine în alb-negru care se rotește și ilustrează două lucruri diferite – o cotoroanță și o tânără frumoasă –, în funcție de modul în care sunt interpretate liniile trasate de artist.

Această nouă dovadă nu consolidează cu nimic imaginile contrastante.

Mascarada lui Shay de a se da drept pacientă la City Hospital nu era consemnată în caietul ei.

Nici bizara ei vizită acasă la mama Amandei, pentru a lăsa un buchet de flori. De ce făcuse acea lungă călătorie când putea cere ca florile să fie livrate de o florărie? Shay este obsedată de Amanda și de sinucideri; poate că s-a dus în Delaware pentru a afla mai multe despre trecutul Amandei.

Shay este foarte curioasă și extrem de analitică. Curiozitatea și hotărârea ei de a înțelege fapte aparent disparate sunt periculoase.

Surorile au multe de discutat, dar nu vor să vorbească nici măcar în fața lui Stacey.

— Ne poți trimite fișierul complet pentru înregistrările noastre? întreabă Jane.

Stacey dă aprobator din cap și se apropie de laptop. Apasă câteva taste.

— Am terminat. Și iată și sacoșa de la Bloomie!

Cassandra ia punga și o bagă sub birou.

— Ești fantastică, Stacey! Mulțumim.

Stânjenită de laude, Stacey ridică din umeri.

— A, și am pus camera suplimentară într-o gură de aer condiționat. Dacă cineva folosește un laptop pe canapea, ar trebui să îi puteți vedea ecranul.

În timp ce Stacey se îndreaptă spre ușă – are o zi încărcată în față, cu trei clienți unul după altul –, Jane rostește:

— Să ne spui cum va fi vizita la medic a mamei tale, săptămâna viitoare.

Surorile au aranjat ca mama lui Stacey să fie consultată de un specialist de renume în boala Alzheimer, din orașul în care locuiește aceasta,

Philadelphia. La doar cincizeci și șase de ani, mama lui Stacey nu-și mai recunoaște fiica.

— Mulțumesc, zice Stacey, cu vocea neobișnuit de moale. Sper să o poată ajuta.

Tânăra își ascunde bine durerea. Puțină lume știe că o poartă mereu în suflet.

Stacey lasă ușa deschisă în urma ei, iar Jane se grăbește să o închidă. Trebuie să examineze fiecare cuvânt din caietul lui Shay. Dar abia se pun pe treabă, când primesc un telefon de la Oliver, proprietarul galeriei.

— Dragelor! S-a întâmplat ceva foarte ciudat. O polițistă tocmai a fost în galeria mea. La început, am crezut că ar putea fi o stripteuză, doar că nu e ziua mea. În plus, voi două ați fi știut că tipa nu e genul meu.

Râsul lui Oliver pălește când își dă seama că surorile nu împărtășesc același amuzament. Jane se apropie de Cassandra și o apucă de mână, strângându-i-o cu putere. Cassandra se uită drept înainte, cu o expresie hotărâtă pe chip.

— În fine, continuă Oliver pe un ton vădit preocupat, a avut câteva întrebări despre deosebita voastră prietenă Daphne, pe care ați trimis-o la mine în urmă cu câteva luni. Voia să știe la ce oră a venit și cât a stat. Din fericire, am avut o copie a chitanței pentru acuarela micuță pe care a cumpărat-o și am avut chiar și poza noastră făcută cu telefonul meu, pe care ea mi-a sugerat să v-o trimit. Dragelor, a dat cumva de vreun necaz?

Pentru prima oară, surorile nu știau ce să spună.

31.

SHAY

Termenul déjà-vu *înseamnă „deja văzut” și până la 70% din populație declară că a trăit această senzație. Procentajul pare a fi cel mai ridicat în rândul persoanelor cu vârste cuprinse între cincisprezece și douăzeci și cinci de ani, iar aceste experiențe se răresc odată cu vârsta. Cât despre ceea ce este* déjà-vu *și ce anume îl provoacă, există peste patruzeci de teorii, variind de la reîncarnare la erori ale proceselor memoriei noastre.*

Aici, în acest apartament, sunt o altă persoană.

Seara, mă culc în liniștea binecuvântată a camerei de oaspeți, cu pereții săi albaștri și jaluzelele opace.

Mi-am adus flaconul de somnifere Ambien, pentru orice eventualitate, dar a rămas neatins pe noptieră. Nu am nevoie de medicamente pentru a dormi.

Și – aproape că nu îmi vine să cred – merg din nou cu metroul.

În această dimineață, mi-am făcut *smoothie*-ul preferat, cu unt de migdale și banane, folosind blenderul Vitamix de pe blatul de bucătărie, cel care stă lângă o vază ciudată, ca o mână cu palma în jos. Apoi m-am întâlnit la colțul străzii cu Anne, prietena Cassandrei și a lui Jane. M-am gândit că Anne ar putea fi una dintre femeile pe care le-am văzut la comemorare, dar nu am recunoscut-o. Nu avea nicio trăsătură distinctivă, părul ei era castaniu, nici lung, nici scurt, undeva între ondulat și drept. Avea ochii căprui, cea mai comună culoare, și purta pantaloni negri, simpli, și o bluză neagră, ca jumătate dintre femeile din New York.

A venit spre mine afișând un zâmbet larg pe chip, iar eu am plăcut-o instantaneu.

— Mă bucur să te cunosc, a spus ea.

În timp ce vorbeam, am detectat la ea un ușor accent sudist. Anne avea o personalitate exuberantă, făcea gesturi ample și vorbea repede. Mi-a zis că e căsătorită și că are doi copii la școala primară și că, după ce l-a născut pe al doilea, a renunțat la slujba ei de la o firmă de avocatură. Asta explica de ce avea timp să mă ajute pe mine în mijlocul unei zile de lucru.

— De când le cunoști pe Cassandra și Jane? am întrebat-o eu.

— Pe cele două surori?

Și-a dat capul pe spate și a râs.

— Am impresia că le cunosc dintotdeauna!

Am pornit spre stâlpul verde care marchează stația din 33rd Street și am început să coborâm scările de beton.

— Hai s-o facem! a spus ea și m-a luat de mână.

Nici nu am avut timp să ezit, că m-a și tras după ea.

— Te descurci minunat!

A continuat să sporovăiască întruna în vreme ce am trecut de turnichete și am înaintat spre peron.

Valuri de panică se abăteau asupra mea, dar Anne m-a ajutat să lupt cu ele.

— Respiră, spunea ea sau îmi distrăgea atenția cu întrebări precum: „Care este cea mai ciudată mâncare pe care ai mâncat-o vreodată?"

Exact când metroul a intrat tunător în stație, ea a făcut o glumă:

— Stația asta se cutremură mai tare ca vibratorul meu!

Chiar am *râs.* Tensiunea adunată în mine s-a eliberat brusc; am simțit-o fizic, ca pe o sfâșiere. Apoi m-am pomenit că intram în metrou, așa cum o făcusem de mii de ori înainte.

Și cum știam că o voi face de mii de ori de atunci încolo.

— Sper să ne revedem curând! a spus Anne și m-a îmbrățișat când ne-am despărțit la colț.

I-am făcut cu mâna și am privit-o cum se îndepărtează, apoi am rămas pironită-n loc, aproape nevenindu-mi a crede.

Cassandra și Jane îmi schimbaseră irevocabil viața, în decurs de numai o săptămână.

Trebuia să-mi mențin avântul. Atunci când aveam să le mulțumesc că mi-au făcut cunoștință cu Anne, voiam să le povestesc cum mi-am petrecut ziua. Doream să par ocupată și interesantă, cum erau ele.

După ce Anne a dispărut din raza mea vizuală, m-am grăbit să mă întorc în locuința mea provizorie din 12th Street, mi-am luat geanta de gimnastică și m-am dus cu metroul la cursul meu preferat de CrossFit din SoHo.

— Unde ai fost, Shay? m-a întrebat instructorul când m-a văzut în primul rând.

— Nu m-am simțit prea bine, am mințit eu, dar am compensat cu un adevăr: Dar acum mi-am mai revenit.

Am recăpătat tot timpul pe care îl petreceam planificându-mi traseele și stând în autobuze care abia se mișcau; îmi voi revendica viața.

Decid să folosesc o parte din timpul redobândit în seara asta, pentru a intra pe diverse site-uri de întâlniri matrimoniale. Îmi imaginez că fac din asta o poveste amuzantă pentru Jane și Cassandra și că le aud din nou râzând.

•

Când ajung acasă, fac un duș cald, apoi mă schimb într-un trening curat. Pun la cuptor o pizza vegetală congelată, cu conopidă, iau o bere și mă așez pe canapea, încep să culeg date, încercând să stabilesc ce site-uri de întâlniri

sunt recomandabile pentru femeile de peste treizeci de ani care doresc o relație de durată. Notez totul în caiet. Nu-mi fac un profil – am nevoie de fotografii mai bune decât cele de pe telefon –, dar cel puțin am început.

Mă ridic de pe canapea, simțind o durere plăcută în coapse după cursul intens de CrossFit, apoi mă îndrept spre oglinda de la intrare și mă uit bine la mine. Îmi scot ochelarii și mijesc ochii.

Aș putea să acord o nouă șansă lentilelor de contact. Mel m-a îndemnat s-o fac, spunându-mi că nu ar trebui să-mi ascund ochii frumoși. Dar, după ce m-am ales cu o infecție din pricina căreia am avut ochii roșii și dureroși, am revenit la ochelari.

Las capul într-o parte. Apoi, ceva în colțul reflexiei îmi atrage atenția. Mă aplec mai aproape și impresia mi se confirmă: apartamentul nu este exact așa cum l-am lăsat de dimineață.

M-am întors aici de ore întregi, dar abia acum – cu sufrageria și dormitoarele în spatele meu la un anumit unghi – am observat că ușa dormitorului principal pare a fi ușor întredeschisă.

Îmi pun ochelarii și mă îndrept spre ea.

Este abia întredeschisă, dar cu siguranță nu este închisă de tot, așa cum a fost aseară. Sunt sigură de asta. Am stat aici, cu mâna pe mâner, câteva secunde bune.

Mă întreb dacă nu este posibil să-l fi răsucit din greșeală prea mult și să fi deschis astfel ușa.

Dar știu că nu am făcut-o.

Cineva trebuie să fi fost în apartament. Ar putea fi aici chiar acum.

Fac rapid un pas înapoi.

— Hei! strig eu, cu voce tremurată.

Niciun răspuns.

Mă forțez să iau în considerare faptele: sunt aici de câteva ore și nimic nu s-a întâmplat. Am făcut chiar și duș. Nu am auzit niciun sunet. Și toate lucrurile sunt în perfectă ordine. Poate că administratorul a trebuit să verifice caloriferul sau ceva de genul ăsta. Nu aș fi fost anunțată eu, ci chiriașa apartamentului.

Pentru orice eventualitate, îmi iau telefonul și le trimit un mesaj Cassandrei și lui Jane: „Bună, fetelor, sper că vă merge bine. Totul e în regulă aici, voiam doar să vă anunț că am găsit ușa dormitorului principal

întredeschisă. Poate vreți să verificați dacă nu cumva administratorul a fost în apartament cât am lipsit”.

Aproape instantaneu, apar cele trei puncte de suspensie, indicând că una dintre ele îmi răspunde.

„Oh, ar fi trebuit să-ți spunem! A fost administratorul, a trebuit să verifice o scurgere. Dar totul era în regulă”, mi-a scris Cassandra.

Răsuflu ușurată și mă duc să închid ușa dormitorului principal. Apoi mă întorc la oglinda din hol.

Îmi scot din nou ochelarii și, cu mâna liberă, îmi ridic părul în creștet, întrebându-mă dacă nu ar trebui să-l tai. Încă din liceu, l-am purtat drept și lung până

la găicile sutienului. Mă gândesc cum mi-ar sta cu o tunsoare până la umeri.

O senzație extrem de bizară – asemănătoare cu un *déjà-vu* – pune stăpânire pe mine în timp ce stau acolo, răsucindu-mi capul dintr-o parte în alta. Nu port ochelarii, iar părul îmi este turtit de la duș. Mi se pare că semăn cu cineva, dar nu-mi dau seama cu cine.

Mintea mea analizează posibilitățile: poate o colegă de facultate? O fostă colegă de serviciu? O actriță pe care am văzut-o la televizor?

În cele din urmă, renunț să mai încerc. Îmi las părul jos, îi dau un pic de volum și îmi pun din nou ochelarii. Și, dintr-odată, semăn din nou cu mine.

32.

CASSANDRA

Seamănă cu Amanda.

Cassandra privește fix în monitorul computerului ei, simțind furnicături pe piele.

Shay se uită aproape direct în camera de supraveghere instalată deasupra oglinzii din hol.

Cassandra se apleacă mai aproape, abia respirând. Cu câteva săptămâni în urmă, când a privit mai întâi la fotografia lui Shay, având o narcisă galbenă în mână, și apoi la cea a Amandei, ținând în brațe o pisicuță tărcată, a observat o oarecare asemănare – înălțimea, forma generală a fețelor.

Acum, cu părul ridicat și fără ochelari, Shay *aproape* că ar fi putut trece drept sora Amandei.

Cassandra face o captură de ecran, pentru a păstra imaginea lui Shay în acest moment.

Când a dat clic pe pictograma de pe computerul ei pentru a accesa camerele din apartamentul lui Valerie, imediat după ce Shay a trimis un mesaj despre ușa pe care Stacey probabil că a lăsat-o deschisă, Cassandra se aștepta să o vadă pe Shay tastând la laptop sau scriind în caietul ei.

În schimb, fața lui Shay este atât de aproape, încât pare să privească în computerul Cassandrei.

În mintea ei, Cassandra modifică și mai mult imaginea, deschizând la culoare părul lui Shay și tăindu-l într-un bob în trepte, care îi ajunge până la clavicule. În locul treningului larg, și-o imaginează pe Shay într-o rochie – în stilul feminin, vaporos pe care îl prefera Amanda.

Cassandra o studiază pe Shay, și simte că pulsul i se accelerează când Shay își înclină capul dintr-o parte în alta. Ochii Amandei nu erau la fel de distanțați că ai lui Shay și nici nu avea o despicătură în bărbie. Dar cu hainele potrivite, tunsoarea potrivită, *pregătirea* potrivită…

Cassandra își ia telefonul și o sună pe Stacey, care răspunde imediat.

— Mă poți ajuta rapid cu ceva? spune Cassandra, lapidar și sec. Poți accesa calendarul lui Shay de pe computerul ei?

— Imediat.

Nu se mai aud decât niște clicuri rapide.

— Gata! Ce-ți trebuie?

— Trimite-mi o captură de ecran cu luna august.

Și aproape înainte să-și termine propoziția, Stacey răspunde:

— Gata!

Cassandra deschide calendarul, parcurgându-l cu privirea, în căutarea unei anumite date.

Când o găsește, își ține răsuflarea.

Aproape că se teme să se uite.

Una dintre amenințările cu care se confruntă grupul este interesul detectivei Santiago față de legătura dintre Daphne și James.

Cealaltă este Shay, care scormonește neîncetat prin viața Amandei.

Poate că există o modalitate de a conecta aceste amenințări și de a le elimina simultan.

Cassandra citește notele de la o anumită dată: „Serviciu, dentist, alergare 10 km”.

Cassandra oftează ușor. Simte că o furnică pielea.

Totul se potrivește atât de bine, încât i se pare aproape ca și cum șirul evenimentelor ar fi fost aranjat dinainte, de parcă o mână nevăzută ar fi condus-o pe Shay pe peronul stației de metrou din 33rd Street, pentru a fi lângă Amanda în acea dimineață fatidică de duminică.

Inițial, surorile au crezut că Shay era cea mai nepotrivită persoană pentru a fi implicată în urmările sinuciderii Amandei. Acum, contrariul pare adevărat.

E perfectă.

În tot acest timp, s-au străduit să-și dea seama cine era Shay.

Acum, surorile își vor îndrepta atenția asupra celei care ar putea fi.

PARTEA A DOUA

33.

SHAY

O *femeie cheltuiește în medie aproximativ trei sute treisprezece dolari pe lună pentru aspectul ei fizic – și aproximativ un sfert de milion de dolari pe parcursul vieții –, potrivit unui studiu finanțat de Groupon. În general, femeile cheltuiesc cel mai mult pe tratamente faciale, urmate de coafor, apoi de manichiură și pedichiură. Un alt studiu, realizat de Clairol, a constatat că aproximativ trei sferturi dintre femei își vopsesc părul. Iar 88% dintre femei spun că felul în care arată părul lor le influențează încrederea în sine.*

Jurnal de date, pagina 41

— Arăți… perfect, spune Jane, părând de-a dreptul impresionată.

Philip, stilistul, îmi desface pelerina neagră și o trage în lateral. Apoi își trece mâinile prin părul meu, în timp ce eu mă privesc cu gura căscată în oglindă.

— Nu-i așa că e superbă? întreabă Philip, uitându-se la Cassandra și Jane și căutând clar aprobarea lor.

Ce schimbare cu numai zece centimetri tăiați, o tunsoare în scări și deschiderea la culoare cu două nuanțe!

— Ți se potrivește de minune culoarea asta, spusese Jane în timp ce ne îndreptam spre salon, arătându-mi o pagină ruptă dintr-o revistă de modă, pe care o scosese din geantă.

I-o dădusem lui Philip, iar el reușise să obțină nuanța identică și adăugase câteva șuvițe mai blonde în jurul feței, care mă făceau să par mai stilată și mai drăguță.

— Ochii tăi chiar ies în evidență acum! exclamă Cassandra, aplecându-se spre mine pentru a vedea mai bine.

La sugestia Cassandrei, Philip mi-a conturat și sprâncenele.

— Sprâncenele clar definite îți vor pune în valoare trăsăturile feței, îmi explicase ea.

Toate aceste trucuri de înfrumusețare m-au făcut să arăt complet diferit. Și, ca în cazul tuturor celorlalte lucruri bune care mi s-au întâmplat în ultimul timp, Cassandrei și lui Jane trebuia să le mulțumesc pentru asta.

A început foarte simplu: cu câteva seri în urmă, Cassandra m-a sunat pentru a-mi da vestea bună că aș putea să mai stau în apartament încă o săptămână și am stat de vorbă o vreme. Tocmai primisem un e-mail de la șeful departamentului de Resurse Umane de la Avenues Agency, în care îmi cerea să revin pentru un al doilea interviu, iar Cassandra nici că ar fi putut să fie mai încurajatoare.

— Și ce altceva ai mai făcut? mă întrebase ea.

Așa că i-am povestit, în glumă, despre investigația mea privind întâlnirile online.

— Sper doar să nu ajung în congelatorul cuiva.

Cassandra râsese.

— Oh, am fost mereu curioasă în privința acestor site-uri de întâlniri! Pe care vrei să te înscrii?

— Mă gândesc la Cupid. Se pare că o mulțime de oameni se înscriu pe mai multe, așa că aș putea să aleg măcar două. Acum trebuie doar să-mi fac niște fotografii mai bune. Poza-bust corporatistă pe care o am un poate concura cu fotografiile în bikini pe care le văd pe toate site-urile.

— Oh, taci, arăți grozav!

Cassandra răsese din nou. Apoi se oprise.

— Dar, dacă vrei cu adevărat o schimbare, trebuie să ne lași să te ajutăm! Eu și Jane trăim pentru asta. E ceva ce facem pentru mulți dintre clienții noștri.

Eu nu mă gândisem la o schimbare totală, ci doar să mă dau cu dermatograf, să-mi pun niște haine drăguțe și, eventual, să-mi tund vârfurile. Dar entuziasmul din vocea Cassandrei a stârnit ceva în mine, un soi de entuziasm la gândul posibilităților care mi se deschideau.

„Cine ar fi mai potrivit să mă ghideze decât superbele surori Moore?” m-am gândit eu când Cassandra mi-a spus că va încerca să facă o programare pentru sâmbătă la un stilist pe care îl cunoștea.

— Chiar dacă e ocupat toată ziua, va găsi o cale să te strecoare în programul lui. Și nu-ți face griji cu privire la preț, că îi trimitem atât de multe cliente, încât ne oferă mereu o reducere imensă.

Acum, în timp ce mă privesc în oglindă – cu Cassandra și Jane stând în spatele meu și aruncându-mi zâmbete aprobatoare –, mă gândesc cum am început să mă simt o cu totul altă persoană de când m-am mutat în apartamentul de care am grijă.

Poate că este firesc să și arăt diferit.

ti las lui Philip un bacșiș generos, deoarece el refuză să mă taxeze. Apoi ieșim din salon, iar Jane își petrece brațul pe după al meu.

Urmează o programare la optician. După un consult ocular rapid și un test de stabilire a dioptriilor, îmi dă niște lentile de contact provizorii și îmi spune că cele pe comandă vor fi gata săptămâna viitoare. Sunt surprinsă cât de ușor este să mi le pun.

Când ajungem la recepție, unde Jane și Cassandra probează ochelari de soare, mă simt cumva golașă. Poate că nu m-am folosit de ochelari doar pentru a vedea mai bine, ci și ca de un scut în spatele căruia să mă ascund.

Cassandra își coboară ochelarii Ray Ban supradimensionați și mă privește cu gura căscată, în timp ce Jane fluieră admirativ, ceea ce îl face pe tipul care așteaptă lângă noi să izbucnească în râs. Mă înroșesc sub privirile lor și clipesc, cu toate că lentilele sunt atât de moi și de subțiri, încât nici nu le simt.

Afară este o vreme superbă, așa că decidem să o pornim pe High Line[8] și să găsim un loc unde să facem fotografii pentru site-ul de întâlniri.

— Cine știe, s-ar putea să încerc și eu, spune Cassandra, ceea ce mi se pare absurd.

În timp ce mergem pe stradă, observ în continuare bărbați care întorc capul după cele două surori. N-ar trebui decât să facă un popas la colț și s-ar alege cu zeci de întâlniri.

Înainte de a ajunge pe High Line, văd o pisică cenușie, făcută ghem în vitrina unei mici librării, iar stomacul mi se strânge pe loc. Mă rog ca surorile Moore să nu observe, fiindcă s-ar putea să mă întrebe despre pisica mea fictivă, care chipurile murise, și nu vreau să mă afund și mai mult în minciuna stupidă pe care am inventat-o. Nu știu de ce nu am recunoscut pur și simplu că nu o mai văzusem pe Amanda înainte de ziua în care a murit, dar acum este prea târziu.

Așa că fac semn către un restaurant coreean cu grătar, aflat peste drum.

— Locul acela arată bine.

Câteva secunde mai târziu, am trecut de vitrina librăriei, iar eu respir din nou ușor.

Mai petrecem câteva ore împreună, cumpărând înghețată pe băț cu aromă de margarita, de la un vânzător stradal, și probând pălării la un chioșc.

Ambele surori îmi dau indicații cum să stau în vreme ce îmi fac fotografii cu telefoanele lor.

— Ridică bărbia și zâmbește, vulpițo! spune Jane, făcându-mă să râd.

Încheiem cu ceea ce mi se pare a fi încă o zi de sărbătoare cu ele: împărțind o sticlă de rosé și un platou cu brânzeturi la o cafenea în aer liber, râzând despre potențiala mea prezentare de profil, pe site-ul de întâlniri.

Mă autoironizez, simțindu-mă cam expansivă de la vin.

— Sunt o partidă pe cinste, ca să știți. Ca titlu, ce-ați zice de: „Șomeră în vârstă de 31 de ani, fără adăpost, care caută iubirea”?

Ele râd împreună cu mine, apoi Cassandra își pune mâna peste a mea.

— Nu trebuie să gândești așa, Shay. *Ești* o partidă pe cinste. Ești cumsecade, amuzantă și deșteaptă. Orice tip ar fi norocos să iasă cu tine.

Jane încuviințează din cap. Simt o strânsoare în piept. De parcă abia mai poate stăpâni toate emoțiile care se amplifică în mine. Așa că las capul jos și le mulțumesc.

— Îți vom trimite cele mai bune fotografii! rostește Cassandra în vreme ce urcă într-un taxi, iar eu rămân pe trotuar și le fac cu mâna.

Apoi mă îndrept spre metrou. Când trec pe lângă un restaurant cu pereți de sticlă, îmi zăresc reflexia. Merg cu spatele drept și umerii trași înapoi, așa cum face Cassandra. Părul îmi este neted și strălucitor și îmi saltă pe umeri.

Și mai observ un lucru. Un tip aflat înăuntru, care stă singur la o masă, se uită la mine.

•

Temperatura ar trebui să scadă săptămâna viitoare și să se simtă în sfârșit că a venit toamna. Așa că mă hotărăsc să trec pe la apartamentul meu, pentru a lua o jachetă mai călduroasă și o pereche de cizme din piele pe care îmi place să le port cu blugii. De asemenea, vreau să-mi iau costumul negru pentru al doilea interviu, deoarece prima dată l-am purtat pe cel gri.

După o săptămână în care am locuit în altă parte, mi se pare ciudat să urc din nou scările. Am impresia că mă întorc după o absență mult mai lungă. După ce străbat coridorul și ajung la ușă, ezit. Am cheia în mână, dar poate că ar trebui să bat.

Fac un compromis, bătând în ușă în timp ce o descui.

— Hei! strig eu și, din reflex, îmi dau jos balerinii cumpărați de la Zara.

Sean scoate capul din bucătărie exact în momentul în care observ că băncuța de lângă ușă lipsește.

— Hei! zice și își șterge mâinile pe un șorț în dungi albastre, pe care nu l-am mai văzut până acum.

Se uită mirat la mine.

— Uau, arăți… altfel.

Îmi ating cu palmele vârfurile părului.

— Da, am decis că e timpul pentru o schimbare, îi explic, iar apoi arăt și spre ochii mei. Și am trecut la lentile de contact acum.

Jody apare purtând o versiune în dungi galbene a aceluiași șorț.

— Ce îmi place părul tău! strigă ea, bătând din palme. Unde ți l-ai făcut?

— Cassandra și Jane m-au dus la un salon pe care-l știau. În centru.

O văd pe Jody făcând ochii mari când pomenesc de surorile Moore, dar nu-i dau alte detalii.

Îmi îndrept privirea spre balerinii mei, iar Sean arată cu capul spre pantofar.

— Devenea cam aglomerat, așa că am început să ne ținem încălțările acolo.

— Ah! fac eu și pornesc spre dormitorul meu.

„Cu siguranță, Jody nu pierde deloc timpul, deja își pune amprenta asupra locului”, mă gândesc eu.

— În fine, eu am venit doar ca să iau câteva lucruri. Mai stau o săptămână în apartamentul acela.

Mă aștept ca Sean să se ducă după Jody în bucătărie, dar n-o face. În schimb, vine după mine.

— A fost ciudat să nu te am prin preajmă. Vrei să bem o bere săptămâna viitoare și să stăm la taclale?

Chiar dacă aștept cu nerăbdare să cunosc pe net niște tipi drăguți, când îl văd pe Sean în pragul ușii mele, cu șorțul ăla prostesc și părul lui roșcat zburlit la spate, simt fluturi în stomac. Îmi amintesc ce am scris în jurnalul

meu de date când am început să mă îndrăgostesc de Sean: „40% dintre cupluri se formează pornind de la o prietenie”. Șansele nu erau mici, atât doar că nu au fost în favoarea noastră.

— Desigur, răspund eu. Săptămâna viitoare ar fi grozav.

El zâmbește, dar, înainte de a apuca să spună ceva, Jody îl strigă din bucătărie.

— O să-ți trimit un mesaj, rostește el.

Întind pe pat un sac pentru haine și bag costumul în el. Împachetez și restul lucrurilor pe care le vreau și apuc în grabă și trusa cu farduri din baie.

Când ies din clădire, mă uit în jur, la orașul care, nu cu mult timp în urmă, mi se arăta potrivnic. Acum, pare mai luminos și mai binevoitor. Dreptunghiuri galbene de lumină se revarsă de la ferestrele clădirilor din apropiere, agitația traficului și a oamenilor par confortabil de familiare și aud o muzică veselă de salsa dintr-o dubiță care merge în ralanti pe lângă bordură.

Chiar dacă am străbătut kilometri întregi în High Line, împreună cu surorile, îmi simt corpul ușor și plin de energie.

Interviul pentru noua slujbă este programat pentru luni. De data asta, mă voi duce cu încredere. Nu fiindcă am memorat informații despre cele mai eficiente modalități de a face o impresie bună, ci pentru că, în cele din urmă, mă simt, în sinea mea, încrezătoare.

Și mai este un lucru pe care îl aștept cu nerăbdare. Cassandra și Jane au sugerat să luăm masa împreună într-o seară, săptămâna viitoare.

Și o să mă văd și cu Sean, la o bere.

Brusc, am o viață socială.

Este posibil să obțin și o slujbă.

Și de îndată ce voi primi fotografiile făcute astăzi, îmi voi completa profilul pentru site-urile de întâlniri.

Am scăpat, în cele din urmă, de ghinioane.

Singura casetă nebifată din viața mea rămâne găsirea unui apartament.

34.

CASSANDRA & JANE

Fantoma Amandei este cu ele, în apartament.

Pașii lui Jane răsună prin camera prăfuită. Cassandra stă cu spatele la fereastră, uitându-se la spațiul gol unde odinioară se afla canapeaua albastră de la IKEA și perdelele cu flori, dar unde acum nu sunt decât amintiri.

Aproape că simte aromele de scorțișoară, vanilie și unt care se răspândeau în aer. O vede și acum pe Amanda trântindu-se pe canapea, punându-și picioarele în poala lui Beth și plângându-se că o să facă monturi din cauza turelor ei de douăsprezece ore. Și comentând cât de mică era baia: „Nici măcar nu pot să deschid ușa aia nenorocită fără să se lovească de toaletă!”

Cassandra clatină din cap, pentru a-și alunga amintirile. Trebuie să rămână concentrate.

— Să-l dichisim nițel, ca să pară mai atrăgător? întreabă Cassandra. Câteva piese de mobilier, poate o zugrăveală?

Jane se gândește la asta, apoi clatină din cap.

— Nu e bine să-l facem să pară prea frumos ca să fie adevărat.

— Ce-ai zice de un anunț de genul ăsta: „Garsonieră confortabilă în popularul cartier Murray Hill. Aproape de metrou, restaurante și magazine”?

— Mai trebuie ceva.

Din nou, folosesc cuvintele drept momeală, la fel cum au făcut atunci când au scris anunțul pentru comemorarea Amandei.

Cassandra zâmbește.

— „Disponibil imediat”.

— Perfect. Valerie îl va posta în seara asta pe Apartaments.com.

Surorile au golit garsoniera Amandei, în săptămânile ce au urmat decesului ei. Acum, fac o ultimă verificare, uitându-se prin dulapurile din bucătărie și în mașina de spălat vase.

Cassandra deschide cuptorul. O formă pentru tort stă singuratică pe grătarul de jos.

— Tare îi mai plăcea să facă prăjituri.

Cassandra scoate forma și o pune sub braț.

Nu mai rămâne nimic din Amanda aici.

Jane încuviințează din cap.

— La început, am crezut că ar putea fi prea moale – o asistentă cumsecade, cu platoul ei cu prăjituri.

— Dar avea o anumită duritate.

Cassandra își amintește că aflaseră de asistenta care lucra la urgențe de la Valerie, care se dusese la City Hospital după ce își fracturase glezna împiedicându-se de o bordură.

Amanda era de serviciu în acea zi. În timp ce se ocupa de Valerie, vorbise despre un alt pacient, un adolescent bătut grav, care fusese adus cu câteva ore în urmă. Părinții băiatului îl dăduseră afară din casă după ce acesta mărturisise că era gay și trăia pe străzi când fusese atacat. Chiar și după ce au aflat că fiul lor era în comă indusă, părinții au refuzat să vină la el.

„Aș vrea să-i ciomăgesc pe părinții ăia cu o bâtă de baseball”, spusese Amanda. „Și apoi, să-i găsesc pe membrii bandei care i-au făcut asta”.

Valerie se uitase mai bine la asistenta care îi bandaja cu delicatețe laba piciorului și glezna. Două zile mai târziu, Amanda se dusese la Sweetgreen să ia o salată. Valerie intrase în restaurant la câteva momente după Amanda, prefăcându-se surprinsă să o vadă. Ajunseseră să se așeze la aceeași masă și să stea de vorbă.

„Am un sentiment bun în privința Amandei”, le spusese Valerie celorlalte femei – Cassandra, Jane, Beth, Stacey și Daphne –, la următoarea lor întâlnire. Toate ați petrecut deja puțin timp cu ea. Cred că poate fi una dintre noi”.

„Să votăm”, sugerase Jane. „Cine este «pentru» să ridice mâna”.

Stacey a fost ultima care a ridicat mâna, dar, când a făcut-o, votul a fost unanim, aceasta fiind regula pentru a trece la pasul următor.

Rezultatul votului nu însemna că Amanda avea să fie invitată în grup.

Însemna doar că cele șase femei decideseră s-o testeze.

Acum, Jane atinge ușor brațul Cassandrei, aducând-o cu picioarele pe pământ.

— Gata?

Cassandra încuviințează din cap.

Ies pe ușă, lăsând în urmă amintirile cu Amanda.

Cu toate că pe piața imobiliară concurența este foarte strânsă, acea garsonieră va rămâne goală până când Shay o va solicita. Cei cinci mii de dolari pe care surorile i-au pus într-un plic, pentru proprietar, vor asigura acest aspect.

— Numele ei este Shay Miller, îi spusese Cassandra proprietarului, care îl notase pe dosul plicului. Va fi o chiriașă ideală.

35.

SHAY

Apartamentele de închiriat reprezintă 63% din totalul locuințelor din New York. Dar asta nu înseamnă că sunt ușor de găsit Rata de neocupare este, după cum bine se știe, extrem de scăzută. Anul trecut a fost de 3,63% – aproape jumătate față de rata de neocupare la nivel național, care este de 6,9%.

Jurnal de date, pagina 42

Apartamentul este ireal.

Se află la doar câteva intersecții distanță de clădirea în care am stat cu Sean. E un mic apartament cu două camere, ceea ce îmi convine de minune, fiindcă, după cum am descoperit de curând, îmi place să locuiesc singură.

Nu e mare, dar este curat și are o fereastră înaltă, care dă spre sud. Iar chiria e surprinzător de convenabilă. Cu doar două sute de dolari în plus pe lună față de cât plăteam până acum.

Plus că astăzi s-a mai întâmplat ceva care face să pară că întreg universul conspiră pentru ca eu să iau acest apartament.

N-am obținut slujba de la Avenues Agency – au preferat pe altcineva.

Am primit însă o ofertă și mai bună.

O angajată din cadrul departamentului de resurse umane al Quartz Inc. m-a contactat pe LinkedIn. Aveau nevoie de un cercetător în regim de colaborare, care să lucreze patruzeci de ore pe săptămână, pentru o retribuție mai mare decât salariul de la ultimul meu loc de muncă.

Înainte de a-i telefona, am căutat pe internet compania, care are sediul în Palo Alto. Această mică, dar inovatoare firmă de marketing și publicitate este condusă de un tip care și-a început cariera la Google.

După ce am vorbit, mi-a aranjat o întrevedere cu șefa ei, Francine DeMarco, care mi-a oferit postul la sfârșitul unui interviu ce a durat aproape o oră.

Nu m-am putut abține să nu o întreb de ce au nevoie de cineva în New York, când în California sunt o mulțime de analiști de date. Cred că am fost puțin neliniștită că ar putea să mă înlocuiască cu cineva din zonă.

Francine răsese.

— Căutăm optsprezece cercetători și avem nevoie ca toți să înceapă cât mai curând posibil. Nu s-a anunțat încă, dar Quartz tocmai a preluat un proiect enorm, așa că avem nevoie de mulți oameni.

De asemenea, mi-a dat clar de înțeles că aș putea obține un contract pe durată nedeterminată.

Urmează să încep lunea viitoare.

Acum mă uit din nou la fotografiile de pe Apartaments.com, remarcând baia mică – tipic newyorkeză – și aparatele surprinzător de moderne din bucătăria amenajată pe lung. Nu este la fel de luxos ca apartamentul de care am grijă, dar are tot ce îmi trebuie.

„Disponibil imediat”.

Aș putea să mă mut în acest weekend.

Există o singură problemă.

Nu mi-am dat seama de la început – am dat clic pe fotografii înainte de a face orice altceva –, dar, când am citit anunțul, am recunoscut imediat adresa.

Este vechiul apartament al Amandei.

Cred că are sens ca, la câteva săptămâni de la moartea ei, apartamentul să fie scos pe piață. Și ca eu să-l găsesc, deoarece am cercetat aproape zi de zi site-urile de închirieri.

Dar cum aș putea locui acolo?

•

Îi pun această întrebare lui Sean, în seara următoare, când ne întâlnim să bem ceva.

— Un apartament drăguț, aflat practic după colț, și la un asemenea preț? zice el, fluierând mirat. Ai fi nebună să-l lași să-ți scape!

— Probabil că s-a dat deja.

Îmi scot telefonul și deschid site-ul pe care l-am marcat.

Dar apartamentul Amandei încă este disponibil.

— Uite ce e, înțeleg că ar putea fi ciudat ca noile tale prietene să te vadă acolo, zice Sean, lăsându-se pe spate și întinzând picioarele, așa cum fac tipii înalți. Dar toate regulile dispar atunci când vine vorba de piața imobiliară din New York. Ai putea să cauți șase luni și să nu găsești nimic nici măcar pe-aproape la fel de bun.

Mai iau o înghițitură din berea mea Sam Adams, gândindu-mă la capcanele de șoareci, infiltrațiile și plânsul copilului pe care l-am auzit prin pereții subțiri ai ultimului apartament pe care l-am vizitat. Sean are dreptate.

— Chestia este că mă văd acolo, îmi alung din minte gândul că este puțin tulburător faptul că viața mea se intersectează din nou cu a Amandei.

Chelnerița vine la masa noastră, iar Sean comandă încă un rând de beri.

— Eu fac cinste, zice și își ciocnește paharul de al meu. Felicitări pentru noua slujbă! zice, apoi râde. Încă nu mă pot obișnui cu tine fără ochelari.

— Nici eu. Încerc să-i împing pe nas, dar nu sunt acolo.

— Arăți bine. Dar arătai bine și înainte.

Port ținuta Zara pe care am cumpărat-o pentru întâlnirea cu Cassandra și Jane, dar am înlocuit balerinii cu cizmele mele de piele. Cred că, deși știu că Sean este cu Jody, am vrut totuși să arăt bine pentru el.

„Și tu arăți bine”, gândesc eu, dar nu-i spun.

— Știi ce cred că ar trebui să faci? rostește Sean, iar eu îmi amintesc că întotdeauna am apreciat mult sfaturile lui blânde și directe. Sună-ți prietenele! Dacă ele au o problemă cu asta, vei sta cu mine până îți vei găsi altceva. Dar poate că nu le va deranja deloc. Poate că se vor bucura pentru tine.

Dă să mai spună ceva, însă telefonul lui, aflat pe masă, anunță sosirea unui mesaj. Îmi cobor din reflex privirea și văd numele lui Jody.

— Scuză-mă o secundă! zice el, apoi tastează repede ceva.

Mă întreb dacă Jody știe că suntem împreună. Dacă nu încerc măcar să obțin apartamentul Amandei, peste doar câteva zile, voi sta din nou împreună cu ei. O voi auzi chicotind, îi voi vedea drăgălindu-se pe canapea și voi trece în vârful picioarelor pe lângă ușa închisă a dormitorului lor.

— Crezi că ar trebui să discut acum cu Jane și Cassandra?

Va fi puțin ciudat să le sun de față cu Sean, dar, dacă nu o fac, mă tem că voi rata această șansă.

— Sigur, zice și își pune telefonul cu fața în sus pe masă. Eu dau o fugă până la baie.

O sun pe Cassandra. În timp ce ascult telefonul sunând, cobor privirea și văd răspunsul trimis de Sean lui Jody: „Mă întorc curând”.

Mă uit repede în altă parte. Nu aveam nevoie să mi se aducă aminte că Sean îmi este doar împrumutat pentru câteva ore.

Cassandra răspunde și aud zgomotul traficului pe fundal.

— Hei, Shay! Ce mai faci? Eu și Jane mergem la yoga.

— Hm, am o întrebare ciudată. Mă simt cam aiurea să vă întreb așa ceva, dar am nevoie de părerea voastră în legătură cu ceva.

— Sigur.

— Am găsit un apartament de închiriat.

Mă joc absentă cu pliculețele de zahăr și de îndulcitor din suportul metalic de pe masa noastră, în timp ce încerc să îmi adun gândurile.

— Oh, asta e grozav!

O aud spunând ceva departe de receptor, apoi răspunsul ușor estompat al lui Jane.

— Minunat, unde este?

— Asta e partea ciudată.

Nu există nicio modalitate de a îndulci pilula, mai ales că ele se grăbesc. De asemenea, îl văd pe Sean venind spre masa noastră.

— La început, nu mi-am dat seama… dar este fostul apartament al Amandei.

Se lasă o liniște desăvârșită. Simt un nod în stomac.

— Oh?

Îmi este imposibil să descifrez tonul Cassandrei.

Sean se așază pe scaunul din fața mea. Ridică din sprâncene și își îndreaptă degetul mare în sus, apoi în jos.

Ridic din umeri.

— Nici măcar nu știu dacă m-aș simți în largul meu acolo. Dar, mai întâi, am vrut să vă întreb pe voi…

— Hmm, uau! o aud pe Jane spunând.

Vocea ei pare mai aproape acum, ca și cum Cassandra ar ține telefonul între ele.

— E puțin cam dificil.

— Nici măcar nu ar fi trebuit să vă întreb, mă grăbesc să spun. A fost o idee proastă.

— Stai puțin, Shay! zice Cassandra. Am fost doar surprinse… dar cred că e normal ca proprietarul să-l fi dat spre închiriere. Și evident că ai dat peste el. Doar te uiți în fiecare zi pe Apartaments.com.

Nu-mi amintesc să le fi spus asta, dar probabil că am făcut-o, pentru că este adevărat.

— Pot găsi altceva.

— Realitatea e că nu-i deloc ușor să găsești un apartament bun în Manhattan, spune Jane. Iar Amandei i-a plăcut. E o locuință foarte confortabilă.

Sean mai ia o înghițitură de bere, apoi se apleacă spre mine. Îmi dau seama că este curios să afle răspunsul lor, așa că înclin telefonul spre el.

— Jane, cred că ar trebui să-l ia, rostește Cassandra. Cineva tot va locui acolo. Ar putea foarte bine să fie Shay.

Îmi țin respirația.

— De fapt, mă bucură că va locui acolo cineva de care ne place, spune Jane. Nu ți-o poți imagina pe Shay venind de la jogging și făcând unul dintre smoothie-urile ei de banane în bucătăria aceea grozavă?

Sean zâmbește și mă înghiontește ușurel. Îmi cunoaște bine dependența de smoothie-uri pe bază de banane.

— Ba cum să nu! zice Cassandra. Shay, trebuie să-l iei înainte să dispară. Ce-ți pierzi timpul vorbind cu noi? Sună-l pe proprietar!

Râd atât de ușurată, încât îmi simt corpul slăbit.

— Bine, bine! Îl sun acum.

— Dă-ne un mesaj să ne anunți dacă l-ai luat! exclamă Cassandra.

Orice urmă de nemulțumire sau surprindere a dispărut din vocea ei, care debordează acum de entuziasm.

— Va trebui să dăm o petrecere de casă nouă.

— Categoric! spun eu, înainte de a închide. Distracție plăcută la yoga!

Mă uit la Sean, nevenindu-mi a crede.

— A mers bine, zice el. Bănuiesc că mai ai un telefon de dat.

Până să ne terminăm berile și să plecăm, am stabilit o întâlnire pentru mâine la ora nouă dimineața, ca să văd apartamentul.

„Să aveți pregătit un cec pentru garanție”, mi-a spus proprietarul. „Dacă vă decideți să-l luați, aș vrea să finalizăm toate procedurile pe loc”.

— Se pare că totul îți merge ca pe roate, îmi zice Sean, în timp ce mă îmbrățișează la despărțire.

Mă întorc și pornesc în cealaltă direcție, imaginându-mi patul meu în acel mic dormitor și bucătăria având ceainicul meu și wok-ul meu pe aragaz și fructiera mea pe blat.

De asemenea, mă imaginez deschizând ușa și poftindu-le înăuntru pe Cassandra și Jane.

36.

CASSANDRA & JANE
Cu șapte luni în urmă

— Intrați, intrați, vă rog! spusese Amanda, în timp ce le deschidea ușa.

— Am pus deja cinci kilograme numai de la mirosurile de-aici, glumise Jane în timp ce surorile Moore o îmbrățișau pe Amanda și își scoteau paltoanele.

Amanda pregătise o mulțime de dulciuri pentru reuniunea lor – prăjiturele cu lămâie, negrese cu caramel, fursecuri cu ciocolată și o plăcintă cu căpșune și rubarbă. În apartamentul ei mirosea dumnezeiește.

— Simt deja untul lipindu-mi-se de șolduri, gemuse Beth, apoi oftase adânc și luase un fursec.

Toate cele șase femei din grup erau prezente: Cassandra, Jane, Valerie, Beth, Daphne și Stacey.

În prima jumătate de oră, au băut vin, au devorat dulciurile și au strecurat subtil întrebări în conversație, chestionând-o pe Amanda despre copilăria ei, despre relațiile ei și despre modul în care își petrecea timpul liber.

Apoi a început.

— Ia ghiciți ce am aflat zilele trecute! zise Beth, uitându-se la celelalte, cu o expresie care vădea că nu erau lucruri bune. Fostul meu are o lectură de poezie săptămâna viitoare, la Slam.

— Glumești? făcu Cassandra, deși nu era prima dată când surorile auzeau asta.

— O prietenă comună a postat evenimentul pe Facebook, explică Beth. Am șters-o imediat din lista de prieteni, dar era prea târziu. Nu-mi pot scoate detaliile din cap.

— Despre ce e vorba? întrebă Amanda.

Beth i-a spus atunci Amandei toată povestea despre fostul ei soț, începând cu diagnosticul de cancer mamar și terminând cu faptul că el o abandonase.

Amanda a mângâiat-o pe mână, dar expresia ei era furioasă – acel amestec de oțel și blândețe pe care Valerie îl observase la camera de gardă.

— Am văzut mulți oameni comportându-se prostește atunci când cei dragi suferă, rosti Amanda. Dar asta este una dintre cele mai groaznice povești pe care le-am auzit.

— Beth s-a mutat aici pentru tipul ăsta, ea l-a susținut o grămadă de ani, în timp ce el stătea cu fundul pe cămașă și se juca de-a rimele, iar el a părăsit-o, spuse Cassandra, urmărind-o cu atenție pe Amanda. Se ducea și se întorcea de la ședințele de chimioterapie cu Uberul. Ajunsese să cântărească patruzeci și cinci de kilograme.

— Deci, nu ai avut pe nimeni alături de tine? o întrebă Amanda, nevenindu-i a crede.

— Câteva prietene s-au oferit, dar, în unele zile, abia mă puteam ridica din pat, zise Beth dând din umeri, însă expresia îi deveni crispată când își aduse aminte. Eram bolnavă, rănită și deprimată și pur și simplu nu voiam să fiu văzută de nimeni în starea aceea. Și nici nu aveam energie pentru a mă preface că sunt bine. Dar, pe vremea aceea, eu și Valerie locuiam în aceeași clădire, iar într-o zi, când mă luptam să duc niște alimente acasă, ea m-a ajutat. Apoi, a doua zi, a bătut la ușa mea pentru a vedea cum mă simt.

— Și-a dat seama că nu voi accepta un refuz, interveni Valerie.

Beth și-a dat deoparte farfuria, deși nu luase nicio mușcătură din plăcinta cu care tocmai se servise.

— Mult timp, am fost foarte furioasă. Am crezut că am trecut peste toate astea, dar ideea că el ar putea avea succes… Și unde mai pui că încă trebuie să-i plătesc pensie alimentară.

— Incredibil! scuipă printre dinți Amanda.

Beth clătina din cap.

— Aș da orice să-l văd plătind pentru ce mi-a făcut! zise, cu glas tremurând. Se pare că una dintre poeziile sale se numește „Cancer”.

Jane întinse mâna și o mângâie pe Beth pe umăr.

— Îmi pare tare rău, scumpo!

— Ar trebui să-i sabotăm lectura, sugeră Valerie.

Cassandra luă o înghițitură de vin și rosti pe un ton gânditor:

— N-ar fi rău dacă i s-ar zice că ora lecturii s-a schimbat și că a sosit prea târziu pentru a mai citi ceva.

Testul începuse.

Jane zâmbea.

— Sau dacă i s-ar face atât de greață, că nu ar putea rămâne pe scenă.

Beth dădu capul pe spate și râse.
— O, dulce dreptate! Ar fi perfect. Dar cum am putea face acest lucru?
Toată lumea tăcea. Era important de văzut dacă Amanda avea să ducă lucrurile mai departe.
Amanda mușcă din negresa ei cu caramel. Nu părea deranjată de tăcerea bruscă. Părea că se gândește.
— Sirop de ipecacuanha, rosti ea. Pe vremuri, se dădea copiilor, pentru a le provoca vărsături dacă înghițeau ceva otrăvitor. Nu se mai recomandă, dar încă există pe piață. Anorexicii îl mai folosesc uneori, din păcate.
Cassandra simțise că i se pusese sângele în mișcare. Mai târziu în acea seară, în drum spre casă, când a discutat despre momentul respectiv cu Jane și Valerie, a aflat că și ele simțiseră același lucru.
Valerie se aplecă în față, iar ochii ei căprui aruncau săgeți.
— Cum putem s-o facem?
— Puteți turna puțin în băutura lui, zise Amanda, ridicând din umeri. Un pic e de ajuns. Prea mult poate fi cu adevărat periculos și chiar și o cantitate mică îți dă niște stări foarte rele. Te poate face să vomiți necontrolat și să dai fuga la toaletă. Deci trebuie să fiți atente.
— Dar de unde am putea să-l procurăm? întrebă Cassandra.
— Este disponibil fără rețetă. Aș putea lua o sticluță de la farmacie, spuse Amanda.
Celelalte se uitaseră una la alta.
Amanda nu știa, dar tocmai trecuse cu brio testul.

37.

SHAY

Șansele ca undeva în lume să existe două persoane care arată leit – adică toate cele opt trăsături faciale măsurabile să fie identice – sunt extrem de rare, de aproximativ una la un trilion. Dar, pentru că oamenii văd în întregime chipul persoanei la care se uită, în loc să cerceteze fiecare element în parte, adesea li se pare că există asemănări izbitoare între persoane care, de fapt, nu prezintă multe similarități faciale măsurabile.

Apa caldă îmi șiroiește pe spinare și iau sticla cu gel de duș cu lavandă. În timp ce reglez temperatura apei, făcând-o puțin mai caldă, îmi privesc mâna, aflată pe robinetul argintiu. Ieri, după ce am terminat cu mutatul, m-am dus să-mi fac manichiura. Unghiile roz și ovale nu par a fi ale mele.

Sunt mâinile unei persoane mai sofisticate și mai feminine.

Precum Amanda.

Probabil că Amanda a stat în același loc și a răsucit de același robinet în fiecare zi. Inclusiv în ziua în care a murit.

Iau numaidecât mâna de pe robinet. Mă clătesc repede, apoi îmi înfășor un prosop în jurul corpului. Halatul meu este încă într-una dintre cutiile maro stivuite lângă șifonier.

Îmi pun un trening, îmi strâng părul umed într-o coadă de cal și îmi pun ochelarii, deoarece tot ce am de gând să fac în seara asta este să comand ceva de mâncare și să termin despachetarea.

Pentru a alunga neliniștea stăruitoare pe care am simțit-o la duș, îmi conectez iPhone-ul la un mic difuzor portabil și pun niște muzică pop.

Comand o pizza medie cu ciuperci și ardei, apoi îi trimit rapid un mesaj noului proprietar, pentru a-i reaminti să-mi dea cheia de la căsuța poștală din holul blocului. Există două rânduri a câte zece cutii micuțe, de culoarea bronzului, câte una pentru fiecare dintre cei douăzeci de chiriași din clădire. Am completat deja la oficiul poștal un formular de schimbare a adresei, așa că ar trebui să încep cât de curând să primesc corespondența.

Apoi iau o foarfecă și tai banda adezivă din partea de sus a celei mai apropiate cutii. Încep să-mi umplu sertarele de la comodă cu tricouri și pulovere, apoi trec la dulap. Îmi atârn sacourile și gecile și mă apuc să pun pantalonii, când aud soneria.

Sunetul are o notă mai joasă decât la fostul apartament, iar, pentru o clipă, am impresia că face parte din melodia pe care o ascult. Dar se aude din nou.

Mă ridic în picioare, mă duc la ușă și mă uit pe vizor.

Mă aștept să-l văd pe tipul cu pizza, dar este o femeie cu o sticlă de vin în mână. Are în jur de patruzeci de ani, fața rotundă și ochii calzi.

— Bună, vecino, spune ea când deschid ușa. Eu sunt Mary.

— Bună, eu sunt Shay.

Îmi întinde sticla de Merlot.

— Mulțumesc.

Nu sunt sigură dacă vrea să o bem împreună, așa că întreb:

— Nu vrei să intri?

Deschid ușa puțin mai larg.

Ea clatină din cap zâmbind.

— Nimeni nu vrea oaspeți în ziua mutării. Voiam doar să-ți urez bun venit în clădire. Face un semn către ușa deschisă de pe hol. Eu stau acolo, în caz că vei avea vreodată nevoie să împrumuți o ceașcă de zahăr sau altceva.

Apoi Mary se uită pe lângă mine, în sufragerie, deja plină cu canapeaua pe care am adus-o din vechiul apartament împărțit cu Sean și o măsuță rotundă cu două fotolii pe care le-am luat de la un magazin cu reduceri.

Expresia ei se schimbă în timp ce tristețea îi umple ochii.

— Știu ce s-a întâmplat cu femeia care a locuit aici înaintea mea, spun eu repede. Adică, în caz că ați fost prietene… vreau doar să știi că îmi pare rău…

Mary oftează adânc.

— Am cunoscut-o pe Amanda. Nu am fi fost foarte apropiate, dar, din când în când, beam împreună câte un pahar de vin, iar uneori, când călătoream, îmi hrănea pisica.

Vocea lui Mary pare să se piardă undeva în depărtare, când îmi amintesc de minciunile spuse Cassandrei și lui Jane – despre faptul că am cunoscut-o pe Amanda fiindcă mergeam la același medic veterinar și despre pisica mea fictivă care murise.

Un sentiment de groază începe să mă cuprindă.

— Și Amanda a avut o pisică, nu-i așa? întreb eu.

În fotografia de la comemorare, avea în brațe o pisicuță tărcată. Sunt sigură de asta. Detaliul acesta a stat la originea minciunii pe care o regret nespus de mult și care capătă, parcă, tot mai multă amploare.

Mary pare surprinsă.

Am o presimțire cumplită; simt o zvâcnire în piept.

— Nu, Amanda nu avea animale de companie.

„Firește că nu avea”, îmi zic în gând. În toate conversațiile pe care le-am purtat cu Jane și Cassandra, nu au menționat niciodată că Amanda ar fi lăsat în urmă o pisică.

Totuși, ceva încă nu se leagă.

— Dar pisica ta… rostesc aproape frenetic. E tărcată?

Poate că, în acea fotografie, Amanda ținea în brațe pisica lui Mary. Se poate că Mary făcuse poza.

Mary clătină din cap, părând confuză. Se răsucește pe călcâie și strigă:

— Felix!

Apoi plescăie din limbă.

Aud un mieunat slab, iar o pisicuță cenușie iese pe ușa deschisă și vine la picioarele lui Mary.

— El e Felix, zice Mary și ridică motanul în brațe. E un mic vagabond. L-am găsit afară într-o seară, iarna trecută. Abia după două săptămâni în care i-am lăsat mâncare afară, a avut suficientă încredere în mine ca să pot să-l prind. În fine, te lăsăm să-ți vezi de treabă. Pe curând!

Și, cu asta, se face nevăzută în apartamentul ei. Închid ușa și mă sprijin de ea, cu răsuflarea întretăiată.

Cassandra trebuia să-și fi dat seama că nu am putut să o întâlnesc pe Amanda la veterinar. Dar nu s-a arătat deloc contrariată de povestea mea – nu s-a încruntat, nu mi-a pus nicio întrebare și nici nu m-a provocat, în ziua aceea ploioasă când am băut ceai împreună, am amplificat minciuna, spunându-le Cassandrei și lui Jane că pisica mea a murit. Și Jane păruse să-mi înghită minciuna.

Prin urmare, trebuie să fi știut că mințeam.

38.

SHAY

Pretutindeni în lume, inclusiv în SUA, anxietatea și depresia au atins cele mai înalte cote din toate timpurile, împreună cu psihoterapia și medicamentele, exercițiile fizice pot ajuta la combaterea acestor probleme de sănătate mintală, stimulând producția de endorfine și encefaline. Pentru a avea eficacitate, se recomandă săptămânal minimum trei sesiuni, de câte treizeci de minute fiecare.

Jurnal de date, pagina 46

Există mai multe motive posibile pentru care surorile Moore au decis să nu-mi dea în vileag minciuna legată de faptul că mergeam la același cabinet veterinar ca și Amanda.

Dar cel mai probabil dintre acestea este bunătatea lor.

Când m-am adâncit și mai mult în minciună, imediat după ce m-am întâlnit cu ele pe neașteptate, cu ocazia acelei furtuni, eram profund tulburată.

Probabil că nu au vrut să mă facă să mă simt și mai stânjenită.

Ziua în care mi s-a părut că am văzut-o pe Amanda coborând scările spre metrou a fost cea în care am clacat efectiv. Fusesem extrem de stresată, plus că se poate ca și somniferul să fi avut un efect negativ asupra minții mele. Am auzit povești despre oameni care au devenit somnambuli, gătind sau chiar șofând după ce au luat Ambien. Așadar, mă pot gândi că și pastilele respective m-au afectat.

Dar nu am mai luat somnifere de două săptămâni. Nu am nevoie de ele; acum vreau să văd lumea cu ochii limpezi. Ieri mi-am petrecut prima seară în noua mea locuință. Și, cu toate că încă nu am perdele sau jaluzele – am lipit hârtie de ambalaj maro pe fereastra dormitorului meu pentru a împiedica lumina să intre –, am dormit neîntrerupt timp de opt ore.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei de azi organizându-mă. Am pregătit toate cutiile de ambalare pentru reciclare, iar bucătăria mea este amenajată așa cum îmi place, cu blenderul pe blat, lângă castronul meu cu banane, și în bufet am unt de migdale, cafea neagră, paste și batoane cu proteine. Și, desigur, ciocolată.

„Mi-am recăpătat vechea viață, dar este o versiune mai bună”, gândesc eu în timp ce ies din metrou și pășesc pe peron. Trec de turnichete bucurându-mă că bătăile inimii îmi sunt regulate, iar palmele, uscate. Zâmbesc când îmi amintesc gluma lui Anne despre vibratorul ei. Am scăpat de panică de parcă n-ar fi existat niciodată.

Îmi ridic geanta de gimnastică mai sus pe umăr, în timp ce mă îndrept spre scări și încep să urc. Este aproape șapte fără un sfert, ora la care trebuie să mă întâlnesc cu Jane. Ultima dată când am văzut-o, m-a întrebat dacă poate să vină cu mine la un curs de CrossFit. „Trebuie să fac ceva în privința asta”, spusese ea, ciupindu-se de abdomenul plat. Am râs și i-am zis că vreau să știu secretul ei, dar am fost încântată că vrea să încerce cursul de CrossFit. Cel de diseară, de la ora șapte, este greu, dar eu mă

pricep. Pot ridica haltere grele și pot face genuflexiuni cu ele fără a avea nevoie de multe pauze. Cred că sunt încântată că Jane mă va vedea în elementul meu.

Dar chiar când ajung la sală, ea îmi trimite un mesaj: „Îmi pare rău, a intervenit ceva la slujbă. Va trebui să lăsăm pe altă dată! Până atunci, îți trimit cele mai bune fotografii de zilele trecute. Abia aștept să aud cum merge treaba după ce îți creezi profilul”.

„Nicio problemă și mersi!”, îi răspund, deși sunt dezamăgită.

Fotografiile sunt bune: m-au surprins râzând în timp ce încercam o pălărie de paie și arătând puțin mai serioasă în timp ce priveam spre apă. Dar sunt doar patru și, din câte îmi amintesc, surorile mi-au făcut zeci. Cred că mi le-au trimis doar pe cele mai reușite.

Las telefonul, mă schimb în vestiar și intru în sală. Găsesc un loc în al doilea rând. E aglomerat, ca de obicei, fiindcă instructorul este foarte apreciat.

După patruzeci și cinci de minute, sunt leoarcă de sudoare. Brațele îmi tremură și știu că mâine mă vor durea picioarele. Însă mintea îmi este fantastic de limpede.

Intru în vestiar și mă îndrept spre chiuvetă, pentru a-mi da cu apă rece pe față și a mă spăla pe mâini. Când ridic din nou capul, remarc o femeie la chiuveta din stânga mea.

Seamănă foarte mult cu roșcata pe care am văzut-o la comemorarea Amandei.

Ochii ni se întâlnesc în oglindă, iar ea pare surprinsă. Poate pentru că m-a văzut privind-o.

Zâmbesc.

— Bună!

Ea doar încuviințează din cap.

Poate că nu e aceeași persoană, mai ales că, atunci, nu m-am apropiat atât de mult de ea. Și chiar dacă ar fi ea, probabil că nu m-a recunoscut. Nu mai port ochelari, iar părul meu e mai deschis la culoare și mai scurt.

Mă întorc repede și îmi adun lucrurile.

Când ies din studio, ea este chiar în fața mea, împingând ușa. Se uită în urma ei ținând-o deschisă, așa cum faci când vrei să te asiguri că nu trântești ușa în nasul cuiva, iar eu trec.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere!

Accentul bostonian îi subliniază cuvintele. „Ai pahat mahina în Hahvad Yahd?” Ea trebuie să fie.

Mă privește încă puțin nedumerită, de parcă n-ar ști de unde să mă ia. Sunt pe cale să-i spun unde ne-am întâlnit, dar apoi îmi imaginez cum ar decurge conversația noastră: „Te-am văzut la o comemorare… Nu, nu o cunoșteam pe Amanda, dar m-am împrietenit cu prietenele ei… Cred că sunt și prietenele tale…”

Ar fi ciudat.

Când pășesc pe trotuar, ea e încă în fața mea. Dar nu o ia în nicio direcție. Pare că așteaptă. Așa că o iau la dreapta, spre metrou.

Nu mă uit în urmă. Dar aș putea jura că îi simt privirea ațintită asupra mea.

•

Până ajung să urc treptele stației din 33rd Street, uit aproape cu totul de ea. Sunt încântată de ceea ce voi face în seara asta – îmi voi pregăti o cină sănătoasă, apoi îmi voi activa profilul pe unul dintre site-urile de întâlniri.

Discut cu mama în timp ce merg pe stradă, spunându-i mai multe despre postul de cercetare de la Quartz și promițându-i că voi veni acasă de Ziua Recunoștinței. Mă simt pregătită să suport un weekend întreg cu Barry.

Dar se întâmplă un lucru foarte ciudat. Cred că memoria musculară sau un anumit tipar din creierul meu trebuie modificat.

Intru în vechea mea clădire, înainte de a-mi aminti că nu mai locuiesc acolo.

Nici măcar nu mai am cheile, i le-am dat lui Jody.

Mă opresc în hol și privesc o clipă în jur. Apoi ies în stradă.

Femeia care am fost pe când locuiam aici nu mai există.

39.

CASSANDRA & JANE

— DataGirl, spune Jane în timp ce degetele i se mișcă pe tastatura laptopului. Stacey a zis că Shay și-a activat profilul cu mai puțin de o oră în urmă.

Surorile sunt singure în apartamentul din Tribeca al lui Jane, la câteva străzi distanță de locuința Cassandrei. Sunt încă în hainele purtate la serviciu, dar și-au dat jos pantofii cu toc, iar sushi-ul care le-a fost livrat pentru cină se află pe insula de granit din bucătărie. Niciuna dintre femei nu s-a atins de el.

Pantalonii negri și mulați ai Cassandrei îi alunecă pe șolduri în timp ce se plimbă din sufragerie în bucătăria deschisă și înapoi. Pisica lui Jane – cea pe care Amanda o adora – sare pe canapea și își freacă drăgăstoasă capul de piciorul lui Jane. Hepburn a fost neobișnuit de afectuoasă în ultima vreme, ca și când ar fi simțit suferința stăpânei sale.

— Am găsit-o! rostește Jane.

Cassandra se îndreaptă spre canapea, iar Jane înclină ecranul astfel încât să poată vedea amândouă.

— Frumoasă poză! comentează Cassandra, pe un ton cam tăios.

Shay debordează de entuziasm în fotografia de profil pe care a încărcat-o pe Cupid. Probează o pălărie de paie și râde cu fața la soare.

Acea imagine a lui Shay este izbitor de asemănătoare cu cea în care Amanda a făcut exact același lucru, la același chioșc de pe High Line, primăvara trecută. Jane a făcut și fotografia aceea. Amanda a postat-o pe pagina ei de Facebook, cu câteva luni înainte de a muri.

Shay fusese ușor de manipulat: după ce o duseseră pe High Line, Cassandra se oprise la chioșc. Ea și Jane luaseră câteva pălării, iar Jane o pusese pe cea de paie în mâinile lui Shay și îi spusese cum să pozeze.

Mai târziu se putea dovedi de neprețuit să aibă dovezi publice ale dorinței neîncetate a lui Shay de a reproduce elemente din viața Amandei.

Dar nu avea să fie suficient.

Trebuia pus la punct un aspect și mai important: celelalte femei din grup trebuiau să ajungă să creadă că Shay era obsedată de Amanda și că preocuparea ei se intensificase după moartea acesteia.

Mai devreme în această seară, surorile au încercat să sădească în mintea lor sămânța obsesiei lui Shay, trimițându-le pe Beth și Shay să intre în coliziune. Jane a stabilit cu fiecare în parte să se întâlnească la același curs de CrossFit. Jane a anulat întâlnirea cu câteva minute înainte de începere, invocând o așa-zisă urgență apărută la serviciu.

Fiecare dintre cele două femei a crezut că doar ea urma să se vadă cu Jane la sală.

Surorile au fost de acord că, în cel mai bun caz, Beth avea s-o remarce pe Shay, recunoscând-o de la comemorarea Amandei sau din fotografia pe care Cassandra le-o arătase înainte de asta. Chiar dacă Beth nu și-ar fi amintit de Shay, era posibil să fie șocată de asemănarea dintre aceasta și Amanda.

Părea puțin probabil să se întâmple contrariul, și anume ca Shay să-și aducă aminte că o văzuse pe Beth la comemorare și să o abordeze. Dar, dacă s-ar fi întâmplat așa, surorile puteau folosi acest lucru în avantajul lor, ca dovadă a obsesiei periculoase a lui Shay.

Din păcate, textul trimis de Beth imediat după cursul de CrossFit nu pomenea nimic neobișnuit: „Nu te voi ierta niciodată că m-ai înscris la tortura asta și nu ai mai venit. Abia mai pot să merg!"

Surorile trebuiau să găsească rapid altceva. Poliția sigur identificase discrepanța dintre povestea spusă de Daphne și cea auzită de la Kit. Era posibil ca Daphne să nu reziste dacă ar fi convocată pentru întrebări suplimentare.

Tot ce construiseră ele putea fi distrus.

Cassandra se prăbușește lângă Jane, pe perna groasă din janilie, vârându-și picioarele sub ea. Citește din profilul lui Shay:

— „Caut pe cineva activ, dar căruia îi place să se și relaxeze pe canapea, împărțind o pizza, stând de vorbă sau urmărind un film… Ar fi minunat dacă ai fi cel puțin la fel de înalt ca mine (am un metru și șaptezeci și opt de centimetri, dar rareori port tocuri)…" Vrea un tip ca Sean, comentează Cassandra, apoi continuă: „Prietenele mele spun că sunt o persoană cumsecade, amuzantă și deșteaptă și că orice tip ar fi norocos să iasă cu mine. Cine sunt eu să le contrazic? :) Dacă ți se pare că aș fi o persoană pe care ai vrea s-o cunoști, am putea începe prin a bea ceva împreună și să vedem încotro merg lucrurile…"

— Cred că, în privința tipului norocos, te-a citat pe tine, spune Jane.

— E destul de maleabilă.

Cassandra se uită din nou la fotografia lui Shay. Acum sunt foarte multe similitudini ciudate între ea și Amanda. Totuși, stilurile lor sunt diferite. În poze, Shay poartă jeanși și o cămașă de flanelă în carouri, lucruri pe care Amanda nu le-ar fi ales niciodată.

— Garderoba lui Shay are nevoie de ceva modificări, rostește Cassandra, pe un ton meditativ. Ar trebui să o ducem la cumpărături.

Jane încuviințează încet din cap.

— Sau i-am putea sugera să viziteze un anumit magazin, de unde să-și ia niște ținute grozave, pentru când începe să meargă la întâlniri.

Un zâmbet se lățește pe chipul Cassandrei.

— Genial! O vom trimite la Daphne. N-au cum să nu se vadă una pe alta.

40.

SHAY

Potrivit Biroului de Statistică a Muncii, în medie, o persoană va trece prin zece locuri de muncă înainte de împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Unul dintre motivele pentru care oamenii își schimbă serviciul este că salariul crește în medie cu doar 3% pe an în cazul celor mai multe profesii – în schimb, mutarea la o altă companie poate însemna o creșterea mai substanțială a salariului. De-a lungul vieții, femeile au aproape la fel de multe locuri de muncă precum bărbații, în ciuda faptului că, de obicei, își întrerup mai mult timp cariera, dedicând timpul respectiv activităților legate de creșterea copiilor.

Jurnal de date, pagina 51

La cinci și jumătate după-amiază, îmi pun jacheta și ies din casă. Temperatura începe să scadă sub zece grade Celsius și, în curând, va fi întuneric, dar am stat înăuntru toată ziua și tânjesc după o gură de aer curat.

Mi-am petrecut ziua completând formularele pentru departamentul de resurse umane de la Quartz, apoi am început cercetările pentru prima sarcină care mi-a fost desemnată: analizarea diferitelor băuturi energizante de pe piață și prezentarea similitudinilor și diferențelor dintre ele.

Orele au trecut pe nesimțite în timp ce m-am cufundat în compilarea caracteristicilor și cotelor de piață pentru fiecare marcă. Mi-am setat telefonul pe modul „Nu deranja”, pentru a nu mă lăsa distrasă, permițând doar apelurile și e-mailurile de la Quartz. Dacă voiam ca proiectul acesta să se transforme într-un loc de muncă stabil, trebuia să-l tratez corespunzător.

Acum, în timp ce mă îndrept spre sud, pe Second Avenue, îmi parcurg e-mailurile și SMS-urile. Nu am primit nimic interesant, așa că deschid

aplicația pentru Cupid.

Un mic emoticon reprezentându-l pe Cupidon are o bulă în formă de inimă care îi iese din gură, iar în ea se află scris cuvântul „Patru!”

Dau clic și văd patru mesaje. Simt o mică fluturare în piept. Nu am mai avut nicio întâlnire de luni bune. Și acum, *patru* tipi ar putea fi interesați de mine?

Abia aștept să văd cine vrea să mă cunoască. Arunc o privire în jur și văd un bistrou nou, îmbietor, chiar în față, la colțul străzii. Mă îndrept într-acolo, ținând telefonul în mână.

O mulțime de mese sunt libere, fiindcă este devreme, așa că cer una lângă șemineu. De îndată ce chelnerul îmi ia comanda – un pahar de vin roșu, o farfurie de hummus cu legume și o lipie –, deschid aplicația.

Mă simt un pic ca în dimineața de Crăciun, când sunt pe cale să desfac fundele misterioaselor cadouri. Orice – sau, mai exact, oricine – ar putea fi înăuntru.

Mă dezumflu un pic când citesc primul mesaj. Numele de profil este SilverFox. Și începe cu: „Te-ai gândit vreodată să te întâlnești cu un bărbat mai în vârstă?”

„Nu cu cineva care ar putea fi taică-miu”, mă gândesc eu.

Trec la următorul mesaj. Tipul ăsta a atașat o fotografie, pe care dau clic pentru a o deschide.

Apoi, dau înapoi. Nu e prea indecentă – e doar un *selfie* fără cămașă dar mi se pare de prost gust. Nici mesajul lui nu-mi face o impresie mai bună. Nu a scris decât: „Hei!” îmi imaginez că trimite asta aproape fiecărei femei de pe site.

Al treilea tip are o singură fotografie, în care poartă ochelari de soare și o șapcă de baseball. „Am un program foarte încărcat, așa că nu caut nimic serios. Dar vrei să ne întâlnim la o băutură, într-o seară?”

Mi-aș dori să fi scris mai multe despre el, așa că îi verific profilul. Este destul de sumar. E greu să-ți dai seama ce fel de om este. Mă întreb dacă nu cumva e însurat. Mă gândesc puțin la asta și decid să-i scriu: „Mai întâi, îmi poți spune mai multe despre tine?”

Dar, înainte să o fac, verific ultimul mesaj. Primul lucru pe care îl observ este fotografia – a unui tip cu păr castaniu, un zâmbet timid și ochelari cu rame de baga. Arată suplu și în formă. Atractiv, dar nu intimidant. Numele său de utilizator este TedTalk.

Simt un gol în stomac.

„Bună, DataGirl, eu sunt Ted. Sunt, cu siguranță, un tip activ – ador baschetul și drumețiile –, dar îmi place și să mă relaxez la o pizza bună”.

— Scuzați-mă! spune chelnerul, iar eu ridic privirea și văd că mi-a adus vinul și farfuria cu hummus.

— Pardon!

Îmi iau brațele de pe masă. Sper că nu a văzut ce era pe ecranul meu. Deși, din câte se pare, toată lumea își dă întâlniri online în zilele noastre, totuși nu vreau ca un străin să afle un lucru atât de personal despre mine.

Chelnerul zăbovește mult prea mult timp ca să aranjeze tacâmurile și să-mi ofere apă. Tot ce vreau este să revin la Ted.

În momentul în care chelnerul pleacă, mă întorc la mesajul lui: „Tocurile nu vor fi o problemă pentru mine, deoarece am un metru și optzeci și cinci de centimetri. Dacă vrei să mai vorbești cu mine, știi unde să mă găsești”.

Dau imediat clic pe profilul lui.

Informațiile despre el sunt enumerate: treizeci și cinci de ani, niciodată căsătorit, inginer mecanic, locuiește în Manhattan. Caută o relație serioasă.

Radiez de bucurie. A trimis mesajul la unsprezece și jumătate în această dimineață. Așadar, au trecut mai mult de șase ore. Nu voi părea prea nerăbdătoare dacă răspund.

Nu mă pricep să flirtez în persoană, dar pare mai ușor aici, în barul întunecat. Mă gândesc un minut, apoi scriu: „Bună, Ted! Iată o întrebare importantă: blat gros sau subțire? DataGirl/alias Shay. P.S.: Și mie îmi plac drumețiile, dar nu sunt multe locuri pentru așa ceva pe-aici. Cunoști tu vreun loc secret?”

I-am pus două întrebări. A fost ceva intenționat, pentru a continua conversația.

Mă reped la farfuria mea cu hummus, brusc înfometată. În timp ce ronțăi dintr-un morcov, încep să derulez fotografiile altor bărbați disponibili care îndeplinesc parametrii pe care i-am stabilit: vârsta între douăzeci și opt și treizeci și opt de ani, singur, care să stea la mai puțin de treizeci de kilometri de mine și să dorească o relație serioasă.

Este incredibil cât de mulți sunt – foarte mulți tipi doresc același lucru ca și mine. Probabil că am trecut pe lângă câțiva dintre ei pe stradă sau am stat lângă ei la coadă la magazinul alimentar sau în metrou. Vreunul ar putea fi chiar în acest bar.

Există indicii universal recunoscute care arată că unii oameni nu sunt disponibili – un inel de logodnă, o verighetă, chiar și un inel *claddagh*[9] –, dar nimic similar care să permită lumii să știe că ești în căutarea cuiva.

Mă uit în continuare la fotografii. Tot au rămas câțiva tipi atrăgători, chiar și după ce i-am eliminat pe cei în cămăși descheiate la bust și încordându-și mușchii, precum și pe cei care par să-și etaleze statutul pozând lângă mașini sau bărci scumpe.

Am parcurs zeci de profiluri. Unele sunt amuzante, altele sunt directe și multe sunt atât de sumare, încât nu conțin decât detalii biografice.

Dar niciunul dintre tipi nu mi se pare la fel de atractiv ca Ted.

Exact când mă gândesc la asta, pictograma cupidonului îmi apare pe ecran. „Unu!"

Dau rapid clic pe număr și, în momentul în care văd că Ted a răspuns, îmi dau seama că exact asta speram.

„Shay, asta-i o întrebare dificilă, deși nu sunt foarte pretențios în materie de pizza. Ca ingrediente, orice merge, în afară de anșoa. Așadar, care este pizzeria ta preferată? Eu nu prea cunosc New York-ul – abia m-am mutat aici, din Colorado, în urmă cu câteva luni – și încă încerc să aflu cât mai multe despre oraș. Este un fel de șoc cultural, dar îmi place, chiar dacă apartamentul meu actual are dimensiunea fostei mele debarale. Ha-ha!"

Îmi simt buzele arcuindu-se într-un zâmbet. Ted a așteptat doar în jur de cincisprezece minute înainte de a răspunde. Îmi place că nu se joacă. Iar dacă tocmai s-a mutat aici, din Colorado, probabil că nu cunoaște multă lume. Poate că și el se simte singur.

Nici eu nu mă voi juca. Totuși, aștept până termin vinul, înainte de a-i răspunde.

„Sunt total de acord cu tine în ceea ce privește anșoa. Cine pune pește pe pizza? ;) Pizzeria mea preferată e Grimaldi's din Brooklyn – blat subțire, clasic. Trebuie să încerci dacă nu ai făcut-o deja".

Ezit, gândindu-mă ce să scriu în continuare. I-aș putea cere detalii despre slujba lui, dar nu vreau să aibă impresia că ocupația și nivelul venitului său sunt importante pentru mine.

Așa încât continui: „Am fost o singură dată în Colorado, când am mers la schi cu colega mea de cameră și cu familia ei. A fost foarte frumos. Mi-ar plăcea să mai ajung cândva acolo".

„Mai pune-i o întrebare”, îmi amintesc eu. Mă uit din nou la fotografiile lui – pare și mai atrăgător acum – și remarc că, în una dintre ele, are o ceașcă de cafea în mâna stângă.

Scriu: „Ești stângaci?”

Apoi șterg ce am scris. Nu vreau să creadă că i-am studiat cu atâta atenție pozele. Sunt foarte nouă în domeniul ăsta, nu cunosc regulile.

În cele din urmă, mă decid pentru o întrebare neutră: „Schiezi?”

Apoi trimit mesajul.

Achit nota de plată și ies din local. Este și mai rece acum și e complet întuneric, dar orașul freamătă. Mă întreb unde se află Ted acum. Poate în garsoniera lui de mărimea unei debarale. Sau poate că e încă la birou. Ar putea fi în oricare dintre clădirile pe lângă care trec.

Știind că el este undeva aici, orașul pare cumva mai mic, și asta într-un mod pozitiv.

Superstițiile nu sunt logice, dar nu mă pot abține să nu joc un mic joc cu mine însămi: dacă nu îmi verific telefonul până mă întorc la apartament, el îmi va răspunde între timp.

Ajung acasă și, de îndată ce îmi dau jos haina și mă descalț, îmi scot telefonul.

Ted mi-a scris. Și a pus două întrebări:

„Ce-ai zice să continuăm conversația față în față? Ne-am putea întâlni să bem ceva vineri seară?”

41.

AMANDA
Cu două luni în urmă

Un firicel de sânge se prelinse pe pielea Amandei.

Ea înjură, luă un prosopel, îl presă de tăietura micuță, apoi opri dușul. Se grăbise să-și treacă aparatul de ras peste gambe, pentru că întârziase. Exact când se pregătise să-și încheie tura, un camion de livrare intrase în spatele unui autocar plin cu copii, pe FDR Drive. Șase copii fuseseră aduși de urgență la camera de gardă, cu diverse leziuni, de la traumatisme cervicale

și vânătăi și până la unele mai severe, o încheietură a mâinii fracturată și o posibilă comoție cerebrală. Nu putuse să plece în timp ce copiii plângeau în camerele de examinare, iar părinții dădeau năvală în spital.

Fusese cel mai prost moment posibil pentru un accident de autobuz.

Rămăsese o oră în plus, liniștind un băiețel cu brațul bandajat, până la sosirea tatălui său. În drum spre ieșire, îi dăduse copilului o acadea, simțindu-se vinovată că făcuse la repezeală actele de externare.

În puțin peste o oră, trebuia să ajungă la un bar numit Twist, aflat în Central Park, undeva mai în partea de nord. Avea să întârzie.

În mod normal, dacă își petrecea seara în oraș, își aranja părul, creând onduleuri delicate în jurul umerilor. Însă de data aceea, îl uscă repede și îl prinse într-un coc lejer. Pierdu cam mult timp cu machiajul, aplicând o cremă hidratantă nuanțatoare și accentuându-și sprâncenele cu un creion maro-deschis. Din fericire, își alesese deja ținuta: o rochie ușoară de culoarea grâului, cu bretele late, cercei rotunzi, de aur, sandale fără toc și o poșetă mică.

Puse în ea un telefon cu cartelă, niște bani, un card de credit și o pereche de ochelari cu rame negre, tip ochi-de-pisică, cu lentile fără dioptrii, deoarece vederea ei era perfectă. Deschise dulăpiorul de sub chiuveta din baie și băgă mâna în spatele pachetelor de hârtie igienică, pipăind până când reuși să apuce sticluța de apă de gură. Verifică de două ori capacul, pentru a se asigura că e bine strâns, înainte să strecoare recipientul în poșetă.

Se îndreptă de spate, se uită în oglindă și își îndepărtă, cu vârful degetului, o mică urmă de rimel de sub sprânceana dreaptă. Apoi făcu ochii mari. Cum de putuse uita de luciul de buze? Această simplă greșeală ar fi putut să strice totul. Luă un șervețel și își șterse gloss-ul roz-piersiciu.

Nu reușise să mănânce nimic toată ziua. Știa că ar fi fost bine să ciugulească ceva, mai ales că avea să bea în curând, dar simțea un nod în stomac.

Aruncă o ultimă privire prin apartament. Recipientele Tupperware de pe blatul din bucătărie păstrau dovezile nopții nedormite: brioșe cu lămâie și semințe de mac, negrese cu cremă de brânză și fursecuri clasice cu ciocolată. Gătitul era terapia ei.

Ieși în aerul sufocant al serii.

Își imaginase de multe ori această seară. Acum, că sosise în cele din urmă, atmosfera i se părea aproape suprarealistă. Simțurile i se ascuțiră, făcând-o să tresară la auzul claxonului unui Uber în ralanti și întoarse capul din pricina mirosului urât al micii bălți lăsate de labradoodle-ul plimbat în lesă, la câțiva metri în fața ei.

Aerul se simțea dens și apăsător, de parcă ar fi vrut să o oprească.

Transpirația începu să i se adune la subsuori, dar încă nu putea să ia un taxi. Trebuia să se mai îndepărteze câteva străzi de locuința ei. Se opri la intersecția aglomerată dintre Park și 32nd Street și ridică mâna. Era oră de vârf și, cu toate că era august, când orașul avea un ritm mai liniștit, tot trecură patru minute prețioase până când unul opri.

Se strecură pe bancheta din spate, îi spuse șoferului destinația, apoi lăsă capul în jos, prefăcându-se ocupată cu telefonul. În mod normal, discuta cu șoferii. Îi plăcea să le audă poveștile – stătuse de vorbă cu șoferi care străbătuseră zeci de ani străzile din Manhattan și aveau drept dovadă accentul tipic cartierului Brooklyn, cu imigranți care lucraseră ca ingineri în țările lor de baștină și cu taximetriști care transportaseră vedete și le plăcea să povestească despre întâlnirile lor cu celebrități.

În acea seară, singura voce care se auzea în mașină era a lui Alex Trebek, de la emisiunea *Jeopardy!*, care rula pe ecranul tactil:

— Titlul acestui popular serial *Netflix* despre deținute face referire la două culori.

Un autobuz intră brusc pe banda lor, făcându-l pe șofer să apese cu putere pedala de frână.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el, întâlnind privirea Amandei în oglinda retrovizoare.

— Nu-i nimic, murmură ea și lăsă din nou capul în jos.

Barul se apropia, distinctiva marchiză roșie aflându-se la doar două intersecții distanță.

— Aici este?

Taximetristul opri mașina în fața unui restaurant mexican. Cursa costa cincisprezece dolari și șaizeci de cenți. Îi dădu o bancnotă de douăzeci, împăturită, și coborî.

Așteptă până când el ajunse la jumătatea străzii, înainte a-și pune ochelarii pe care îi cumpărase pentru acea seară și începu să meargă grăbită.

Intră la Twist cu douăzeci de minute după ora stabilită. Se opri în prag, lăsându-și ochii să se adapteze la lumina slabă. Melodia *Yellow* a trupei Coldplay răsuna din sistemul audio, iar din spatele încăperii se auzi sunetul unui tac lovind o bilă de biliard.

O văzu pe Beth la capătul îndepărtat al sălii mari, dreptunghiulare, cu un pahar de vin alb în fața ei. Ochii lui Beth trecură peste Amanda, fără să poposească asupra ei.

Barul era aglomerat, dar nu peste măsură, având în vedere că era o seară de joi. Dacă ar fi ajuns la timp, probabil că ar fi fost și mai multe scaune goale. Dar singurele nerevendicate erau cele de la capăt, de lângă Beth.

Se uită din nou în jur, parcă pentru a se decide unde să se așeze. Câțiva bărbați jucau biliard în camera din spate. Alți oameni erau împrăștiați pe la mese și în separeuri.

Trase adânc aer în piept, se îndreptă spre bar și se strecură în micul spațiu dintre două scaune ocupate, îi zâmbi barmanului, care umplea un pahar cu bere de la robinet. El îi făcu semn că va veni imediat să ia comanda.

Se simțea amețită. Lipsa de somn, cele două căni de cafea pe care le băuse în timpul turei de la spital, stomacul gol – totul conspira împotriva ei.

Își încordă mușchii picioarelor, pentru a încerca să le oprească din tremurat, apoi se sprijini de tejghea, înghiontindu-l pe bărbatul din dreapta ei. Acesta se întoarse din reflex.

Ea se aplecă în față și își lipi brațele de corp, astfel încât decolteul în formă de „V” al rochiei se adânci și mai mult.

— Scuze! rosti ea chiar în momentul în care barmanul veni să-i ia comanda. Ce bei? Arată bine!

Tipul de pe scaun – trecut de treizeci și cinci de ani, cu umeri largi și păr blond, rar – își ridică paharul aproape gol.

— Whisky cu sifon.

Amanda dădu din cap către barman și îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Vrem două.

— Hei, mulțumesc! făcu bărbatul și se răsuci un pic, pentru a fi față în față cu Amanda.

O măsură din cap până-n picioare, părând să-i placă ce vede.

— Eu sunt James.

42.

SHAY

Patru indicii că oamenii s-ar putea să *nu se simtă bine în preajma ta:*

1. Își ating gâtul (*acolo unde există terminații nervoase; acest lucru îi ajută inconștient să se calmeze*).
2. Nu stau cu picioarele îndreptate spre tine.
3. Evită contactul vizual sau clipesc.
4. *Își încrucișează brațele la piept sau se retrag fizic și plasează un obiect între voi* (*de pildă, iau o pernă în poală*).

Jurnal de date, pagina 53

În mod normal, nu aș intra niciodată într-un astfel de magazin. Se poate observa din afară că hainele sunt scumpe și sofisticate. Îmi dau seama de ce Cassandra și Jane își fac cumpărăturile aici, dar eu nu mă simt în elementul meu. Cu toate acestea, când intru la Daphne's, îmi dispare pe loc orice urmă de tensiune.

Miroase superb, a portocale proaspete. Se aude o muzică veselă, ritmată, iar pe un platou sunt așezate niște brioșe care arată delicios. Micul magazin emană o aură de fericire.

O femeie se apropie, iar eu o recunosc instantaneu: este tipa *glossy* de la comemorarea Amandei – cea cu părul, tenul și unghiile strălucitoare. Astăzi poartă o pereche de jeanși largi și o bluză crem de mătase.

— Bun venit, spune ea în timp ce se apropie.

Ezită, face ochii mari, iar zâmbetul îi pălește.

— Eu sunt Daphne.

— Bună, eu sunt Shay.

Aștept, dar numele meu pare să nu-i zică nimic. Poate că cele două surori au uitat să-i spună că voi trece pe-aici.

— Shay. Încântată de cunoștință… zice și mă privește din cap până-n picioare.

Poate că se întreabă de ce ar intra cineva ca mine în acest magazin elegant, tip butic de lux.

— Cauți ceva anume? întreabă ea în cele din urmă.

Acum, sunt sigură că habar nu are cine sunt. Cassandra și Jane mi-au sugerat să vin aici, ca să iau o ținută pentru întâlnirea mea cu Ted. „Lucrurile ei sunt scumpe, dar are și reduceri extraordinare – nu știi niciodată ce vei găsi”, zisese Cassandra. „Și o să-ți placă nespus de Daphne!”

— Ăăă, o să am o întâlnire cu un tip. Iar prietenele noastre comune, Cassandra și Jane, mi-au sugerat să vin aici…

Daphne pare din nou surprinsă, dar își revine repede.

— O, minunat! Sunt două dintre persoanele mele preferate.

— Da, sunt grozave.

Se pare că nu se poate abține să nu se holbeze la mine. Apoi își scutură puțin capul, ca și cum ar vrea să-și limpezească gândurile.

— Așadar, o întâlnire, rostește ea repede. Unde vă duceți?

— Încă nu știu. De fapt, e prima întâlnire. Doar o să bem ceva.

— Am câteva bluze frumoase acolo.

Mă conduce la un suport de umerașe și caută puțin. Scoate o bluză și mi-o întinde. Este de un albastru îndrăzneț, cu un decolteu amplu, asimetric.

— Ar merge de minune cu tenul tău.

Continuă să caute printre bluze, scoțând diverse articole, pentru ca eu să le încerc. Le duce în cabina de probă, unde se află un scaun capitonat, o oglindă imensă și niște bare argintii pe pereți. Agață umerașele de bare, apoi trage draperia. Tocmai îmi scot puloverul, când îi aud vocea aproape. Probabil că este chiar de cealaltă parte a draperie.

— De unde le cunoști pe Cassandra și Jane?

Trebuie să ocolesc această întrebare. Nu aș avea cum să explic în câteva cuvinte prietenia noastră complicată.

— O, printr-o cunoștință comună.

Îmi spun că nu este întru totul o minciună. Vorbesc în continuare, ca să nu-mi ceară mai multe detalii.

— De fapt, în ultima perioadă am petrecut mult timp împreună. Zilele trecute, am fost să bem ceva.

Rămâne tăcută câteva clipe. Mă întreb dacă mai e acolo.

Mai întâi, probez bluza albastră. Nu aș fi ales-o niciodată, dar Daphne are dreptate, îmi stă bine cu ea.

Apoi mă uit la eticheta cu prețul. Costă două sute optzeci de dolari – nu am cheltuit niciodată atâția bani pe o bluză.

Mă uit la etichetele celorlalte și văd că au prețuri și mai mari. Nu mă voi deranja să le probez.

Mă privesc din nou în oglindă. Îmi imaginez că intru în bar îmbrăcată cu această bluză frumoasă, pentru a-l întâlni pe Ted. Mi-l închipui zâmbind, încântat să mă vadă.

În plus, simt că trebuie să cumpăr ceva.

Îmi scot bluza și o pun cu grijă pe umerașul căptușit. Mă îmbrac din nou cu puloverul meu simplu, gri, apoi ies din cabină.

Daphne este lângă casa de marcat, tastând ceva pe telefon. Când mă vede, îl pune cu fața în jos pe tejghea.

— Ai terminat repede. Ți-a plăcut ceva?

Ridic umerașul și îl flutur ușor.

— Ai avut dreptate. Asta e perfectă.

Ea zâmbește – parcă ușor forțat – și mi-l ia din mână.

— Grozav!

Introduce prețul în casa de marcat.

Acum, nu mai face conversație. Pare că se concentrează pe împachetarea bluzei într-o hârtie fină. Îmi trec cardul bancar prin cititorul de carduri, reprimându-mi un suspin.

Un stilou argintiu e așezat pe o agendă frumoasă, deschisă pe tejghea. Văd că oamenii și-au scris îngrijit numele, adresele și e-mailurile. În apropiere se află un mic afiș: „Vă rugăm să-i oferiți lui Daphne datele de contact, pentru a afla primul despre viitoarele noastre reduceri și evenimente private!”

Daphne este încă ocupată, punând pachetul învelit în hârtie într-o pungă și legând mânerele cu o fundă. Fără să mă gândesc prea mult, iau stiloul și îmi trec numele pe lista de corespondență.

Apoi ajung la coloana pentru adresă. Încep să scriu automat vechea mea adresă. Dar mâna îmi încremenește brusc.

Nu mai locuiesc acolo. Locuiesc în apartamentul Amandei, unde Daphne probabil că a fost în vizită.

Probabil că va recunoaște adresa. Cum i-aș putea explica *asta?*

Cu Cassandra și Jane, totul s-a desfășurat într-o serie de pași. În primul rând, le-am mărturisit că am întâlnit-o pe Amanda pe peronul de la metrou și că am fost afectată de moartea ei. Asta s-a întâmplat atunci când am băut un ceai împreună, după întâlnirea noastră neașteptată din acea zi ploioasă,

când eram cu moralul la pământ și mi s-a părut că o zăresc pe Amanda. Câteva zile mai târziu, ne-am întâlnit la Bella’s, ca să-i returnez Cassandrei impermeabilul. Am băut cocktailuri Moscow Mule și le-am spus că găsisem colierul. Când am aflat că, de fapt, este al lui Jane, l-am recuperat pentru a i-l da înapoi, ceea ce a presupus o nouă întâlnire. Au aflat mai multe despre viața mea când au făcut cunoștință cu Sean și Jody, ceea ce le-a făcut să-mi ofere posibilitatea de a avea grijă de un apartament și să mă prezinte prietenei lor, Anne. Iar apoi, când apartamentul Amandei a fost dat spre închiriere, m-au încurajat să-l iau.

Totul a venit de la sine. Însă nu aș avea cum să-i explic lui Daphne. Abia dacă reușesc eu însămi să urmăresc firul lucrurilor.

Șterg ceea ce am scris și notez adresa mea de e-mail.

Ridic privirea și văd din nou ochii verzi și pătrunzători ai lui Daphne cercetându-mă cu luare-aminte. Împinge punga pe tejghea, spre mine.

— Mulțumesc, spun eu. Sper să ne revedem cândva. Poate, cu Jane și Cassandra.

Ea rămâne în spatele casei de marcat, cu brațele pe lângă corp și un aer ușor rezervat. „Poate că așa e firea ei”, îmi spun eu. Apoi îmi amintesc că, la comemorare, râdea printre lacrimi și își îmbrățișa prietenele.

Daphne nu răspunde la comentariul meu. În schimb, zice:

— Distracție plăcută la întâlnire!

43.

CASSANDRA & JANE

Cassandra și Jane ajung la restaurant cu douăzeci de minute înaintea celorlalte.

Săptămâna aceasta au luat masa aici, pentru a vedea organizarea spațiului. Au convenit că masa cea mai bună era în separeul circular aflat în colțul din dreapta, în spate. Cinci persoane puteau sta confortabil acolo. Fiecare membră a grupului avea să fie prezentă în acea seară, cu excepția lui Valerie, care avea o altă treabă.

Separeul le permite o vedere doar puțin obstrucționată asupra barului. Oricine stă la bar – aflat de-a lungul peretelui stâng față de intrarea în local – este cu spatele la colțul din dreapta al încăperii. Iluminarea este slabă, ceea ce le va asigura o acoperire suplimentară.

Beth este prima care intră pe ușă, ceea ce e surprinzător, având în vedere că, de obicei, este ultima care ajunge. Una dintre poalele cămășii e afară, iar blazerul este puțin șifonat.

Surorile ies din separeu și o îmbrățișează cu afecțiune.

— Ce săptămână lungă! zice Beth, în timp ce se așază pe bancheta de piele și își bagă servieta grea sub masă.

Apoi se lasă pe spate și oftează. Jane se întinde spre ea și o strânge de mână.

— Hai să-ți luăm ceva de băut!

Beth este cam obosită în seara asta, dar nu e ceva neobișnuit, cu meseria ei dificilă. Însă, altfel, pare optimistă. Beth a învins cancerul, iar acum, părul ei roșu aprins este la fel de des și de creț ca întotdeauna și, mai important, spiritul ei este mai puternic decât era înainte de a primi diagnosticul.

Când chelnerul se apropie, iar femeile comandă cocktailuri, Cassandra o vede intrând pe Stacey. Se ridică în picioare, îi face semn cu mâna și se bucură să constate că Stacey are nevoie de câteva clipe până să o vadă. Masa lor este localizată într-adevăr discret.

Cassandra iese din separeu, pentru ca Stacey să se poată așeza cu spatele la perete, așa cum preferă de obicei. Femeile pălăvrăgesc așteptând sosirea lui Daphne. Beth le povestește despre noul ei caz, apoi Stacey le spune că a atras drept client o mare corporație, trebuind să creeze un software pentru o nouă filială a companiei. Când celelalte femei ridică paharul în cinstea ei, Stacey le oferă unul dintre rarele ei zâmbete, ceea ce o face să pară mai tânără ca oricând – mai ales că poartă un tricou *vintage* cu Wonder Woman și jeanși Levi's.

La șapte fără douăzeci, Daphne intră grăbită și își cere scuze că a întârziat:

— Îmi pare rău, dar asistenta mea a fost nevoită să plece mai devreme, așa că a trebuit să închid eu.

Un pahar de Pinot Noir așteaptă în fața locului gol din separeu. Toate știu că este băutura preferată a lui Daphne, așa cum știu și că preferă să

stea la marginea separeului. Ușoara ei claustrofobie este o altă moștenire rămasă după atacul lui James.

Daphne întinde cu recunoștință mâna spre pahar și ia o înghițitură. Cassandra și Jane o lasă câteva momente să-și tragă sufletul, apoi conduc conversația către motivul pentru care le-au cerut prietenelor lor să se întâlnească.

— Valerie nu poate veni, dar o vom informa mai târziu, precizează Cassandra. Daphne, ce-ar fi să începi tu și să le spui tuturor ce s-a întâmplat zilele trecute?

Daphne își pune paharul pe masă și trage adânc aer în piept. Începe cu momentul în care Shay a intrat în magazinul ei, susținând că ar fi fost trimisă de Jane și de Cassandra, și termină cu faptul că Shay i-a zis că speră să o revadă cât mai curând, poate împreună cu Cassandra și Jane. Daphne nu omite niciun detaliu relevant, insistând asupra celui care a frapat-o cel mai mult:

— Seamănă atât de bine cu Amanda!

Daphne se cutremură și ia din nou paharul cu vin.

Privirea lui Beth trece de la Cassandra la Jane, apoi la Daphne.

— Un moment, deci *nu* ați trimis-o voi pe tipa asta?

Jane clatină din cap. Scoate o fotografie din poșetă și o pune pe masă.

— Vă amintiți de această femeie? Ați văzut-o la evenimentul de comemorare.

Din fotografie, Shay le privește cu ochi mari și ușor șovăielnici, aflați în spatele ochelarilor cu rame de baga, iar părul ei lung și castaniu îi ajunge până la umeri.

— Ar putea fi ea cea care a venit la magazinul tău? o întreabă Cassandra pe Daphne.

— Da, da! Nu am recunoscut-o până acum. Dar asta-i o nebunie – arată diferit! Și-a schimbat coafura și a renunțat la ochelari. Și părea atât de supusă și de blândă la comemorare… Dar, când a intrat în magazinul meu, era zâmbitoare și vorbăreață… cel puțin la început. Când a văzut că m-am speriat, a devenit puțin mai reținută.

— Zâmbitoare și vorbăreață? rostește Stacey. Așadar, nu doar că încearcă să arate ca Amanda, dar încearcă și să se poarte ca ea.

Beth studiază în tăcere fotografia. O ridică și o întoarce spre lumină.

— Știți toate că, la comemorarea Amandei, atunci când am vorbit cu Shay, ne-a spus că ea și Amanda se duceau la același cabinet veterinar, ceea ce este evident o minciună, începe Cassandra. Ce nu v-am zis încă este că, în urmă cu câteva săptămâni, ne-am întâlnit cu Shay. În acel moment am crezut că e o coincidență. Am invitat-o să bem un ceai împreună, pentru a vedea dacă mai putem scoate niște informații de la ea. Iar ea a recunoscut ceva șocant.

Cassandra se uită la expresiile încordate ale celorlalte femei.

— Shay era pe peronul de la metrou când Amanda a murit.

Daphne icnește și duce brusc mâna la gură.

— Shay a recunoscut că acesta a fost motivul pentru care a venit la comemorare, continuă Cassandra.

— Ce na…? începe Stacey.

— Acum știu unde am văzut-o! o întrerupe Beth, apoi se întoarce spre Jane. La cursul ăla de CrossFit la care trebuia să mergem împreună.

Jane face ochii mari.

— Ești sigură?

Beth arată cu degetul spre poză.

— Nu purta ochelari și s-a mai tuns. Avea părul strâns într-o coadă de cal. Nu arăta exact așa și nu arăta exact ca Amanda. Dar sigur era undeva la mijloc.

Cassandra se sprijină de peretele separeului. Așadar, până la urmă, Beth o văzuse pe Shay. Totul ieșea de minune. Deși Cassandra și Jane nu sunt încântate la gândul că le înșală încrederea celorlalte femei, este necesar s-o facă pentru a le proteja. Dacă vor fi vreodată interogate de cineva de la poliție în legătură cu Shay – și dacă totul merge bine, ar putea fi –, răspunsurile lor vor fi sincere. Dacă ar fi nevoie, ar trece chiar și testul cu detectorul de minciuni.

Cât despre Shay, ea trebuie sacrificată. Va fi o victimă necesară, chiar dacă e păcat.

— E chiar mai sinistru decât am crezut.

Vocea Cassandrei este joasă. Se apleacă în față, scrutând fețele întunecate ale celorlalte femei.

— Shay a încercat să se insinueze printre noi. Am făcut greșeala de a-i da numerele noastre de telefon în ziua în care am fost împreună la ceainărie. Părea fragilă, puțin pierdută. A spus că a fost foarte zdruncinată de ce a

văzut în acea zi, la metrou. Cred că ne-a părut rău pentru ea. Dar acum… ne trimite SMS-uri și ne sună, încercând să găsească tot felul de pretexte pentru a ne întâlni.

— Dar de ce vrea să semene cu Amanda? întreabă Beth. Și de ce ne urmărește?

Cassandra clatină din cap, aruncând în același timp o privire discretă spre ceas. Ora șapte și două minute. Venise timpul.

Exact un minut mai târziu, ușa se deschide, iar Shay își face apariția.

Jane îi aruncă o privire rapidă, dar plină de subînțeles, Cassandrei. Surorile Moore sunt singurele de la masă care au observat sosirea lui Shay.

Era mai bine dacă una dintre celelalte ar fi anunțat prezența lui Shay.

Cassandra își drege glasul.

— Cred că trebuie să luăm în considerare câteva lucruri. Să începem cu faptele concrete. Știm ce ne-a spus Shay și știm cum a acționat. Trebuie să fim precaute în privința ei. Ar putea minți în orice privință sau chiar în toate. Dar acțiunile ei vorbesc de la sine, iar aceste acțiuni sunt dovedite.

Celelalte dau aprobator din cap.

— Și ce ne zic acțiunile ei? întreabă Daphne.

— Nu mi-e ușor să fac asemenea afirmații, zice Cassandra și se uită în jur, la prietenele ei apropiate, la femeile pe care le consideră ca pe niște surori.

Ar face orice pentru ele. A *făcut* lucruri de care, cu doar un an în urmă, nu s-ar fi crezut capabilă.

— Ceva este profund în neregulă cu ea. Pare… dezechilibrată.

— Sunt de acord. Dacă vezi pe cineva sinucigându-se, de ce ai vrea să începi să semeni cu persoana respectivă și să fii în preajma prietenilor săi? rostește Daphne. E absurd.

Femeile continuă să discute despre Shay și despre posibilele sale motivații.

Apoi Stacey se ridică brusc de pe banchetă și arată spre bar.

— Ea este?

Stacey întinde gâtul și dă să iasă din separeu, dar Cassandra o oprește.

— O, Doamne, ea e! șuieră Daphne.

— Stacey, calmează-te. Trebuie să ne gândim bine la asta, zice Cassandra, punând o mână pe brațul lui Stacey. Dacă Shay e cu adevărat nebună, iar femeia de la bar e chiar ea, trebuie să fim atente.

Jane își ia telefonul și tastează rapid un mesaj pe sub masă: „Au văzut-o pe Shay”. Îi trimite mesajul lui Valerie, care se află în apropiere, dar stă ascunsă. Deși Cassandra și Jane au creat profilul fals al lui TedTalk și au comunicat cu Shay pe Cupid, în seara asta, Valerie va fi cea care va prelua rolul lui Ted.

Stacey încă e în picioare, respirând anevoie.

— Probabil că a urmărit-o pe una dintre noi până aici. Ne urmărește!

— Nici măcar nu se uită la noi, spune Daphne. Parcă se preface că e aici dintr-un cu totul alt motiv.

Exact în clipa aceea, Shay bagă telefonul în geantă, se ridică de pe scaun și își ia haina și poșeta. Iese repede din restaurant, fără să se uite înapoi. Dar, când se întoarce pentru a închide ușa, toată lumea din separeu îi vede fața. Este la câteva zeci de metri distanță, iar lumina nu e grozavă, dar este categoric Shay.

— Ar trebui s-o urmărim, zice Stacey, dar apoi se trântește la loc pe banchetă.

Se face liniște pentru o clipă.

— Chestia asta e super ciudată, spune Beth. Nu mi-am dat seama la sală, dar ai dreptate. Încearcă să semene cu Amanda.

Daphne se cutremură.

— Cât de îngrijorate ar trebui să fim?

— Nu îmi lasă impresia că ar fi violentă, rostește Jane. Doar… dereglată.

— Dacă mă urmărește vreodată… zice Stacey, ridicând bărbia.

— Se pare că Shay încearcă să preia viața Amandei, intervine Beth. Vrea să o înlocuiască cumva?

„Exact”, gândește Cassandra, în timp ce privirea ei o întâlnește pe a lui Jane.

În curând, Shay va deveni un fel de înlocuitoare. Doar că nu așa cum bănuiesc celelalte femei.

44.

SHAY

Mai *mult de jumătate dintre americani cred în dragoste la prima vedere, această credință fiind mai răspândită în rândul tinerilor. Patru din zece americani spun că s-au îndrăgostit la prima vedere. Un sondaj a relevat că aproape trei sferturi dintre americani cred că există „o singură iubire adevărată”.*

Jurnal de date, pagina 54

Intru pe ușa barului Atlas la câteva minute după ora șapte.

Ted a propus să ne întâlnim la bar, așa că mă uit la clienții aflați deja pe scaune. Dar niciunul dintre tipii înalți și zvelți nu e singur.

Mă așez la capătul îndepărtat, ca să pot vedea ușa din față. Îmi pun haina și poșeta pe scaunul de lângă mine.

— Ce-ați dori? mă întreabă barmanul, ștergând cu o cârpă tejgheaua, în dreptul meu.

— Deocamdată, doar apă. Aștept pe cineva.

El umple un pahar cu apă de la dozator, adaugă o felie de limetă pe buza lui, apoi îl pune pe un suport în fața mea. Zâmbesc, îi mulțumesc și iau o mică înghițitură.

Sunt agitată. Mai mult decât mă așteptam. Ultima întâlnire pe care am avut-o, în urmă cu câteva luni, a fost un aranjament. Soțul lui Mel a vrut să-l cunosc pe unul dintre vechii lui prieteni de la facultate. Nu am simțit nicio chimie și pot afirma cu certitudine că sentimentul a fost reciproc. Am avut o conversație plăcută, dar, după ce am epuizat poveștile despre Mel și soțul ei, nu am mai avut ce să ne spunem. Niciunul dintre noi nu l-a căutat pe celălalt după acea întâlnire.

Îmi dau seama că stau un pic cam cocoșată, așa că îmi îndrept spatele. Mi-am petrecut ziua făcând muncă de cercetare pentru cei de la Quartz – de data aceasta, cu privire la varietatea produselor de purificare a tenului disponibile în prezent și la cota de piață a fiecăruia –, dar, la cinci fix, am început să mă pregătesc. Mi-am pus noua bluză albastră și jeanșii preferați. M-am dat cu unul dintre parfumurile primite ca mostră când mi-am cumpărat luciul de buze de la Sephora. Ba chiar am folosit și puțin dermatograf și rimel. Mi-am făcut griji că am exagerat cu rimelul – îmi tot păta pielea sub sprâncene –, așa că am mai șters din el cu un șervețel.

Arunc o privire la ceas. Este ora șapte și șapte minute.

Eu și Ted ne-am trimis mesaje sporadice toată săptămâna. După ce mi-a propus să ne întâlnim, mi-a spus că va găsi un local bun. Am făcut și schimb de numere de telefon.

Îmi scot telefonul și verific, dar nu am primit niciun mesaj nou de la el. Ultimul a venit ieri: „Abia aștept să ne vedem mâine-seară”.

Derulez mesajele anterioare, pentru a mă asigura că sunt la locul potrivit. Dar numele barului și adresa pe care mi le-a dat sunt trecute și pe meniurile pe care le văd stivuite pe tejghea, în capăt. Și sigur a spus ora șapte.

Mai iau o înghițitură de apă, apoi răspund la un mesaj pe care mama mi l-a trimis ceva mai devreme, întrebându-mi cum merge noul meu job.

„Foarte bine, până acum!” îi răspund eu, ceea ce este adevărat. Lucrez deja la mai multe campanii și am vorbit de câteva ori la telefon cu Francine, șefa mea. Pare inteligentă și competentă. Cred că aș avea multe de învățat de la ea. Vine la New York luna viitoare și a sugerat să ne întâlnim la prânz.

Barmanul se apropie din nou de mine.

— Nu doriți și altceva?

Îi zâmbesc larg.

— Nu, e în regulă.

Parcurg și celelalte mesaje recente, ca să par ocupată. Sub schimburile de mesaje cu mama, Mel și Sean, care mă întrebau despre noua mea slujbă, am și ultima conversație cu Cassandra și Jane. După ce am vizitat magazinul lui Daphne, le-am trimis surorilor Moore un mesaj de grup: „Am găsit o bluză foarte interesantă! Abia aștept să v-o arăt!”

Doar Jane îmi răspunsese: „Super!”

De atunci, nu mai știam nimic despre niciuna dintre surori.

Sunt sigură că au avut o săptămână aglomerată. Nu e nimic personal.

Mă gândesc să le trimit un mesaj rapid, câteva cuvinte amuzante, dar ceva mă reține.

Este ora șapte și șaptesprezece minute.

Traficul din New York este foarte imprevizibil, iar metrourile au întotdeauna întârzieri. De asemenea, este posibil ca Ted să fi fost reținut la serviciu. Probabil, chiar în clipa asta, se grăbește să ajungă aici.

Dar de ce nu mi-a trimis un mesaj pentru a mă anunța că întârzie?

Simt un gol în stomac. În mesajele sale, a părut foarte prietenos și politicos. Mai mult decât atât, întotdeauna mi-a răspuns rapid. A părut sincer interesat de mine.

Este posibil să fi întâlnit pe cineva de ieri până azi? Pare o partidă pe cinste. Nu se poate să fiu singura femeie de pe site cu care a luat legătura.

În timp ce îmi privesc fix telefonul, intră un mesaj. Este de la Ted.

„Îmi pare nespus de rău! A apărut o urgență la muncă – voi sta aici ore în șir. Am vrut să-ți trimit un mesaj mai devreme, dar șeful meu m-a luat pe sus chiar când ieșeam pe ușă”.

Este ora nouăsprezece și douăzeci și cinci de minute.

Clipesc pentru a-mi alunga înțepăturile din ochi. Înțeleg de ce nu a putut veni. Doar că sunt foarte dezamăgită. Cred că îmi doresc să mă fi anunțat chiar atunci când șeful lui l-a împiedicat să plece. Dar poate că nu avea telefonul la el, și poate că șeful lui e un nemernic.

„Nicio problemă”, îi răspund eu. „O lăsăm pe altă dată!”

Bag o bancnotă de cinci dolari sub suportul pentru pahar și îmi iau haina și poșeta, fără a zăbovi nici măcar cât să-mi pun haina. Mă grăbesc să ies.

Este vineri seară, iar pretutindeni în jurul meu pe trotuar, oamenii sunt în perechi sau grupuri – cupluri care merg mână în mână, un grup de tineri râzând la un colț de stradă, în timp ce așteaptă să se schimbe culoarea semaforului, doi tipi la costum, care bat palma.

Cel puțin, am o locuință numai a mea unde să mă duc.

Dar nu vreau să fiu singură în seara asta, așa iau metroul ca să mă duc la Athena’s.

Când intru, văd că este aglomerat, dar Steve îmi face cu mâna și mă conduce la o măsuță aflată în spate.

— Nu te-am văzut în ultima vreme, drăguțo. Unde te duci așa gătită și cu coafura ta nouă?

— Oh, trebuia să mă întâlnesc cu un prieten, ca să bem ceva, dar a fost reținut la serviciu, spun eu cu însuflețire.

Steve se uită la mine puțin mai atent și își pune mâna, cu degetele sale cam noduroase, pe umărul meu.

— Să păstrezi loc pentru desert. Am niște baclava proaspătă pentru tine.

Când mi se aduce mâncarea, constat că, până la urmă, nu îmi este atât de foame, dar mă silesc să mănânc puțin mai mult de jumătate. Las un bacșiș mare chelneriței – nepoata lui Steve, care a început să lucreze aici în urmă cu câteva săptămâni – și o rog să-mi pună la pachet ce a rămas.

Intru în casă pe la ora nouă, având în mână o pungă albă, care conține nu doar restul de falafel, ci și o bucată mare de baclava, pe care Steve a insistat

să mi-o ofere.

Un plic alb, simplu, este pe podea, chiar lângă ușă, ca și cum cineva l-ar fi strecurat pe dedesubt.

Arată exact ca plicul pe care i l-am dat detectivei Williams, cel care conținea colierul.

Pe el este scris numele meu, dar atât de dezordonat, încât abia recunosc literele.

Îl ridic. Este ușor, dar înăuntru se află un obiect micuț și dur. Pare a fi ceva de metal.

Îl deschid și văd cheița de la cutia poștală. Se pare că proprietarul a ajuns în cele din urmă să mi-o dea, după ce ieri i-am lăsat un alt mesaj pentru a-i aminti.

Iau brelocul și o atașez de el. Mă îndoiesc că am ceva important în cutia poștală de la parter. Probabil că ar trebui totuși să verific.

Dar, mai întâi, mă schimb, așezând cu grijă pe umeraș bluza albastră. Îmi pun un trening și mă încalț cu șlapi, pentru că merg doar până la parter.

Cutiile poștale sunt înșirate pe două rânduri suprapuse, fiind douăzeci în total. O găsesc pe a mea – 3D – și bag cheia în broască. Trebuie să o zgâlțâi puțin pentru a o face să se răsucească. Deschid ușița de culoarea bronzului și câteva plicuri cad pe podea. Cutia dă efectiv pe afară.

Scot catalogul de deasupra și văd că îi este adresat Amandei. Corespondența ei sosește și acum tot aici. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Cum ar putea companiile și cei care se ocupă de marketing să știe ce s-a întâmplat cu ea?

Bag din nou și din nou mâna în micul spațiu dreptunghiular, îngrămădind în brațe facturi, scrisori și alte cataloage. În spate de tot se află un plic gros, îndoit între pereții și fundul cutiei poștale. Trag cu unghiile de el pentru a-l desprinde.

Duc teancul de corespondență în casă și pun totul pe mica mea masă de lemn. Încep să-l sortez în două grămezi: a Amandei și a mea.

Aproape toată corespondența este pentru ea. Aș putea să o trimit mamei sale, deoarece am adresa, deși s-ar putea să-i fie greu să deschidă un asemenea pachet. Decid să le întreb pe Cassandra și Jane ce cred că ar trebui să fac cu ea.

Când termin de sortat, nu am două grămezi. Am trei.

Plicul gros care a fost îndesat în fundul cutiei nu are niciun nume pe el. Nici adresă, ștampilă sau timbru poștal. Nu e absolut nimic trecut pe el.

Era atât de in spate, încât trebuie să fi fost în cutie de ceva vreme, pentru că, atunci când poștașul aducea o nouă corespondență, împingea plicul din ce în ce mai departe de ușiță.

Totuși, cum este posibil ca acest plic fără adresă să fi ajuns în cutia poștală? Din câte mi-a spus proprietarul, aceasta nu avea decât trei chei, a Amandei, a poștașului și o cheie-master, după care proprietarul mi-a făcut în cele din urmă o copie. Așa că unul dintre ei trebuie să fi băgat plicul acolo. Îl pot exclude pe poștaș, deoarece plicul nu are nici adresă, nici timbru, nici ștampila poștei.

Este posibil ca proprietarul să mi-l fi lăsat și să nu-mi fi trecut numele pe el. Nu e un tip prea responsabil, având în vedere că a trecut o săptămână până să-mi aducă o copie a cheii.

Dar pare mai probabil ca Amanda să-l fi lăsat acolo.

De ce ar păstra Amanda ceva în propria cutie poștală?

Iau plicul și îl întorc de pe o parte pe alta. Conținutul pare a fi moale și voluminos. Plicul nu este sigilat. Doar clema metalică este trecută prin orificiul din clapetă.

Ar fi ușor să arunc o privire înăuntru și să îl închid apoi imediat. Poate că unul dintre vecini, cum ar fi Mary, care stă vizavi, i l-a dat poștașului în timp ce acesta îmi băga alte lucruri în cutie. Poate că *este* pentru mine.

Există doar o modalitate de a afla. Îndoi capetele clemei metalice și deschid clapeta.

Înăuntru este o pungă mare cu fermoar, în care e sigilat un obiect. Pare a fi un prosop albastru, simplu, împăturit neglijent în formă de pătrat.

Nu are niciun sens. Poate că este ceva învelit *în* prosop.

Deschid punga și, cu vârfurile degetelor, trag prosopul. În timp ce apuc de un colț pentru a-l desface, de dincolo de fereastră se aude o împușcătură.

Mă trag îndărăt, speriată.

Aștept un alt sunet – un țipăt sau poate o nouă împușcătură. Apoi aud un motor turat și îmi dau seama că fusese un rateu.

Trag adânc aer în piept și îmi îndrept spatele. „Ar trebui să fii deja obișnuită cu zgomotele orașului”, îmi reproșez eu.

Ridic o margine, dar prosopul tot este pliat pe din două. Acum nu mai e un pătrat, ci un dreptunghi. Lângă marginea de jos se află o picătură

minusculă, semănând cu o pată de rugină.

Mi s-a ridicat părul pe brațe. Instinctul îmi spune să bag prosopul la loc în pungă și să-l arunc. Nu vreau să văd ce e înăuntru.

Dar degetele nu mă ascultă și continuă să tragă chiar de vârful prosopului.

Îl desfac complet și tresar.

Mă holbez la pata ruginie din mijlocul prosopului și la micul bisturiu – de genul celor folosite de chirurgi la operații – care se află în centrul său. Și pe bisturiu sunt pete cărămizii.

Pare a fi sânge uscat.

45.

AMANDA
Cu două luni în urmă

— Bună, James, spuse Amanda. Încântată de cunoștință.

Barmanul le aduse whisky-urile cu sifon, iar Amanda luă o înghițitură mică. Îi arse gâtlejul – bea rar, iar când o făcea, de obicei își lua o singură bere –, iar ea își suprimă o grimasă.

— Nu te-am mai văzut aici, zise James, cuprinzând paharul cu mâna.

Imaginea degetelor lui încleștate i se întipări pe retină; trebui să-și îndepărteze privirea.

— O, am mai fost, o dată sau de două ori, minți ea. Dar tu probabil că nu erai pentru că te-aș fi remarcat.

Surorile îi spuseseră că, în serile de joi, James frecventa barul Twist. De obicei, venea în jurul orei șase, la șapte deja era bine dispus și nu părea să prefere un anumit tip de femeie.

— Va trebui să improvizezi, o instruise Cassandra. Gâdilă-i orgoliul.

James se ridică.

— Ia loc pe scaunul meu.

Ea zâmbi în timp ce se așeză pe scaunul de lemn, care păstra căldura corpului său. El purta o cămașă albă, cu mânecile suflecate, sacoul albastru fiind pus pe spătarul scaunului. Își sprijini brațul pe sacou, în jurul

Amandei. Încăperea era aglomerată, dar nu era necesar ca el să se apropie atât de mult. Ea își înăbuși un fior.

Deocamdată, lucrurile mergeau bine.

Amanda parcurse încăperea cu privirea, în timp ce se juca nervoasă cu unul dintre cercei. Un tip era aplecat peste bar și își flutura cardul de credit, încercând să-i atragă atenția barmanului.

Bătăile inimii i se accelerară când își dădu seama că tipul îi obtura vederea către Beth.

James își ridică din nou paharul și îl goli, apoi întinse mâna spre băutura pe care o comandase Amanda.

— Mmm! Miroși bine.

Era atât de aproape de ea, încât Amanda îi vedea capilarele sparte din jurul nasului. Și mama ei avea așa ceva, ca o consecință a consumului excesiv de alcool.

Tipul cu cardul de credit se lăsă pe spătar. Scaunul lui Beth era gol.

Amanda înlemni. Nu se așteptase ca lucrurile să evolueze atât de rapid. Își trase poșeta în poală și spuse:

— Și tu cu ce te ocupi?

Se uita fix la James în vreme ce strecura mâna în geantă, căutând sticluța de apă de gură. Cunoștea deja trecutul lui James suficient de bine pentru a-i scrie biografia: divorțase cu mai mulți ani în urmă, avea o fată la școala primară, se trăgea dintr-o familie înstărită, dintr-un mic oraș aflat în nordul statului New York, risipise cea mai mare parte a moștenirii sale, își petrecea zilele de lucru alergând prin oraș, încercând să pună pe picioare o nouă afacere, care presupunea vânzarea de echipamente sportive personalizate.

O parte dintre aceste informații proveneau din urmărirea lui. Altele fuseseră obținute după ce Stacey pusese pentru scurt timp mâna pe telefonul lui mobil și instalase pe el un program-spion.

— Da, încerc să mă mențin activ, spunea James.

Amanda încuviința din cap pentru a-l încuraja să vorbească mai departe, în timp ce ea bâjbâia după sticluță.

Apoi văzu o sclipire de păr roșu și creț.

„E prea devreme!” dori să strige. „Nu sunt gata!”

Dar Beth punea deja o mână pe brațul lui James.

— Doug!

El se întoarse pentru a o privi.

— M-am gândit eu că tu ești!

În cele din urmă, Amanda atinse sticluța. Pe sub marginea tejghelei, ca să nu fie văzută, încercă să apuce capacul și să-l desfacă.

Însă degetele îi tremurau și nu se coordonau, iar capacul refuza să li se supună.

— Îmi pare rău, numele meu nu este Doug. M-ai confundat cu altcineva.

Beth râse.

— Sunt sigură că tu ești! Convenția de la Dallas, acum câțiva ani?

În cele din urmă, Amanda scoase capacul. Avea nevoie de mai mult timp. Dar James voia să-i întoarcă deja spatele lui Beth.

Amanda simți că-i stă inima-n loc. Avea sticluța deschisă în mâna stângă. Dacă James și-ar fi coborât acum privirea, ar fi văzut-o.

Simțea că o cuprinde panica.

— Poate că am reținut greșit numele. Stai puțin, am o poză cu noi de la dineul acela!

Beth ridică telefonul, atrăgând din nou privirea lui James. Asta nu făcea parte din scenariu. Beth improviza.

Cu mâna liberă, Amanda își luă paharul, tresări când cuburile de gheață scoaseră un clinchet și îl coborî sub marginea barului.

Oare barmanul se uita la ei? Vocea lui Beth era puternică, aceasta fiind singura dovadă a faptului că se simțea neliniștită.

Acum venea partea critică. Amanda nu avea voie să ezite sau să greșească, trebuia să-i iasă perfect. Turnă cele șaizeci de miligrame de morfină lichidă din sticluța de apă de gură direct în paharul cu whisky și sifon, având grijă ca nicio picătură din prețiosul medicament să nu cadă pe podea.

Apoi băgă sticluța goală înapoi în geantă. Dar nu se terminase încă.

— Imediat, imediat, știu că e aici pe undeva! spunea Beth.

— Mă confunzi, repetă James, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Beth se uită la Amanda, făcând ochii mari.

Amanda ținea încă în mână băutura care conținea morfina, dar nu avusese vreme să o amestece cu bețișorul și să schimbe paharele.

Mai avea nevoie de zece secunde.

Beth îl bătu pe James pe umăr. El o ignoră și ridică din sprânceană.

— Zău că nu folosesc un nume fals. Chiar nu mă cheamă Doug.

Beth dispăru în mulțime. Se întoarse la locul ei de la bar.

Amanda rămăsese pe cont propriu.

James întinse mâna spre băutura lui – băutura greșită.

Ar putea să-i împingă brațul, să încerce să-i verse whisky-ul cu sifon și să-i ofere paharul ei sau…

Vocea calmă și autoritară a Cassandrei îi răsună în minte: „Gâdilă-i orgoliul”.

Amanda întinse mâna și o puse peste cea a lui James, oprindu-i-o în loc.

— Probabil că genul ăsta de lucruri ți se întâmplă foarte des. Blonda aia superbă de-acolo – Amanda face semn din bărbie pentru a arăta undeva în spatele lui – se uită la tine de când am ajuns aici.

James întoarse numaidecât capul. Amanda amestecă rapid băutura, apoi puse paharul pe bar și îl împinse lângă al lui. Nu era nicio diferență între cele două pahare, dar, dacă nu și-ar fi adus aminte să-și șteargă luciul de buze, o semilună trădătoare ar fi pătat marginea celui din care băuse ea.

Luă băutura lui și strânse cu putere în palmă paharul rece, în timp ce îl ridică la buze și se prefăcu că soarbe din el.

— Ești singura femeie pentru care am ochi, spuse James întorcându-se spre ea. Cu aerul ăsta al tău de bibliotecară sexy…

Lichidul făcea încă niște mici vârtejuri în paharul din fața lui. Dar el nu păru să observe. Își ciocni paharul de al ei.

— Hai, noroc! zise, apoi luă o înghițitură zdravănă.

Douăzeci de minute mai târziu, își punea pe tejghea paharul gol.

— Încă un rând?

Medicamentul începea să-și facă efectul; cuvintele lui deveneau ușor neclare. Sau să fi fost doar efectul alcoolului?

Amanda se aplecă spre el și îi șopti la ureche:

— Te-ar deranja dacă am merge într-un loc mai liniștit?

James îi făcu semn barmanului că dorește nota de plată, iar acesta încuviință din cap și îi aduse nota pentru băuturile pe care James le consumase înainte de sosirea Amandei.

James plăti cu cardul și se uită cu ochi mijiți la chitanță, clipind repetat în timp ce scotea un pix din buzunarul de la piept. Amanda știa că începea să-și simtă membrele tot mai grele. Cuvintele lui erau pe cale să devină aproape de neînțeles. În curând, nu avea să mai poată nici să meargă prea bine.

Trebuia să-l scoată rapid de-acolo.

Se ridică în momentul în care el semnă chitanța. Apoi auzi un clinchet metalic aproape imperceptibil. Duse instinctiv mâna la ureche. Nu mai avea cercelul.

Decise că nu avea timp să-l recupereze. Era doar un simplu cerculeț de aur, cum avea aproape fiecare femeie din New York. Probabil că avea să fie măturat la sfârșitul serii, împreună cu șervețelele mototolite, bețișoarele de amestecat băutura și diverse firimituri, și aruncat la coșul de gunoi.

James se împletici puțin când păși pe trotuar, aproape izbindu-se de un bărbat care vorbea la mobil.

— Sunt amețită, chicoti Amanda, agățându-se de brațul lui.

— Luăm un taxi? sugeră el, articulând cu greu cuvintele.

— Te-ar deranja dacă, mai întâi, ne-am plimba puțin, ca să luăm niște aer?

Amanda îl luă de mână, ghidându-l.

Intrară în Central Park. Era ora întunecată care preceda întunericul. Oameni care își plimbau câinii, cei care făceau jogging și chiar cei câțiva care se întorceau târziu de la serviciu străbăteau alte părți ale parcului, dar acea zonă era pustie. O adiere străbătu aerul serii de vară, înfiorându-i pielea pe brațe.

Îl conduse pe James către o bancă dintr-un loc mai retras, sub ramura joasă a unui stejar uriaș. Știa exact unde să meargă; exersase dinainte traseul.

Exact când ajunseră la bancă, lui James îi cedară genunchii, iar el se prăbuși pe ea. Se lăsă pe o parte, iar capul i se bălăngănea, cu ochii închiși.

Amanda se întoarse și se îndepărtă iute, lăsându-și părul pe umeri, apoi dându-și jos ochelarii și băgându-i în poșetă.

În mai puțin de zece minute, avea să intre într-un restaurant din vecinătatea parcului și să ceară o masă pentru o persoană, care să fie undeva spre centrul sălii, deoarece în seara aceea nu voia să fie invizibilă. Înainte de a comanda, urma să poarte o conversație cu chelnerul, iar la sfârșit, să achite nota cu un card bancar pe numele ei.

Începu să meargă și mai repede, respirând precipitat. Misiunea ei se încheiase.

Era aproape de ieșirea din parc când telefonul ei cu cartelă sună, iar, la celălalt capăt al liniei, auzi vocea repezită a lui Stacey. Și tonul ei trăda ceva

ce Amanda nu mai simțise niciodată la Stacey – frica.
Amanda se opri brusc.
— Ceva nu e în regulă, rosti Stacey. Întoarce-te!

46.

CASSANDRA & JANE

— Shay tocmai a citit mesajul prin care Ted își cere din nou scuze că i-a tras clapa, spune Jane în dimineața următoare, arătându-i Cassandrei telefonul. Totuși, ea nu i-a răspuns.
— Las-o până diseară. Ted poate să se mai frământe puțin.
Cassandra întinde mâna și apasă butonul interfonului pentru apartamentul 3D. O clipă mai târziu, surorile aud vocea lui Shay:
— Urcați!
Cassandra și Jane urcă scările până la etajul trei. După ce cotesc și intră pe coridor, amândouă se opresc brusc.
Shay stă în pragul ușii Amandei, zâmbind larg.
Sentimentul comun de *déjà-vu* al surorilor este copleșitor. De la transformarea ei, au văzut-o pe Shay de câteva ori, dar imaginea ei exact în locul în care Amanda obișnuia să le aștepte este totuși șocantă.
— Ce mă bucur să te văd! exclamă Cassandra.
Shay le poftește înăuntru, iar ele se uită în jur. Bucătăria deschisă este mai puțin aglomerată decât atunci când Amanda locuia aici – avea cratițe pe fiecare ochi al aragazului, iar pe blat erau un aparat de gătit la aburi Cuisinart, o mașină de făcut pâine și pungi de făină și de zahăr. Ambele femei aleseseră același loc pentru canapea, dar măsuța de cafea a lui Shay este pătrată, în vreme ce a Amandei era rotundă.
— Doriți ceva de băut? le întreabă Shay.
— Mai întâi, avem un mic cadou pentru tine, îi spune Jane în timp ce Cassandra îi întinde o cutie grea, cu o fundă argintie.
Jane are în mână o pungă de cumpărături maro, simplă, pe care o așază lângă canapea, unde nu este foarte vizibilă.

— E un cadou doi în unu, pentru a sărbători noua ta slujbă și noua ta locuință, zice Cassandra.

Shay se uită la cutie.

— Chiar nu era nevoie să-mi aduceți nimic.

— Deschide-o! îi ordonă Jane râzând.

Shay desface funda și scoate capacul cutiei, dezvăluind o poșetă bleumarin din piele. Este mult mai feminină și mai luxoasă decât geanta simplă de umăr pe care o folosește ea.

— O, Doamne! Shay se holbează la ea, nevenindu-i a crede. E superbă!

— Scoate-o! o îndeamnă Cassandra. Unul dintre noii noștri clienți a conceput-o, așa că am primit și noi câte una.

În afară de culori – a lui Jane este de un roz fumuriu, iar a Cassandrei e neagră –, gențile în stil *hobo* sunt identice.

Shay o scoate cu grijă din cutie. O ridică de baretă și și-o pune pe umăr.

Localizatorul este ascuns în căptușeală, care a fost cusută la loc cu măiestrie.

— Este perfectă pentru noul tău look, spune Jane.

— O ador!

— Lasă-mă să fac o fotografie, ca să i-o arăt clientului nostru, zice Jane.

Shay zâmbește stânjenită, în vreme ce Jane își ridică telefonul și îi face o poză.

— Acum, uită-te înăuntru, îi spune Cassandra lui Shay.

Ea desface fermoarul și găsește o lumânare Nest cu aromă de fursecuri făcute-n casă, cu note de vanilie tahitiană și caramel infuzat cu bourbon.

— Vai, mă ia foamea numai uitându-mă la asta! glumește Shay.

De asemenea, în geantă se mai află niște ochelari de soare Warby Parker, o eșarfă cu imprimeu floral și un luciu de buze de un roz-piersiciu.

— E prea mult… începe Shay să protesteze.

Cassandra o întrerupe.

— La birou, avem un dulap plin cu astfel de lucruri. Multe companii ne trimit produsele lor, deoarece doresc să fie purtate de clienții noștri. Așadar, doar ne ajuți să facem puțină curățenie sezonieră.

— Promite-ne că le vei folosi pe toate, rostește Jane. Mai ales geanta. Nu are rost să ai o geantă frumoasă, dacă o ții agățată în dulap.

— Nu te teme să o porți tot timpul, adaugă Cassandra. Aceasta este noua ta geantă de zi cu zi.

Shay pare puțin copleșită – poate ca urmare a tuturor darurilor sau poate văzând efortul concertat al surorilor de a elimina orice obiecții pe care ar putea să le aibă în privința acceptării lor.

— Așa voi face. Am geanta aia veche dintotdeauna și chiar astăzi îmi voi muta toate lucrurile din ea.

O îmbrățișează pe fiecare dintre surori.

— Mulțumesc foarte mult!

Apoi scoate lumânarea din cutie și o așază pe blatul din bucătărie.

— Ce ziceți de un ceai cu gheață?

— Mi-ar face plăcere, spune Cassandra. Te superi dacă merg până la baie?

— Nu, desigur. Este…

Shay se oprește, amintindu-și că nu este prima vizită a surorilor în acel apartament.

În timp ce Cassandra deschide ușa minusculei băi, Shay alungă stânjeneala momentului cu o glumă:

— Zilele trecute, mi-am scăpat prosopul pe jos și, brusc, am avut mochetă în toată baia.

Ambele surori râd în vreme ce Shay taie felii de lămâie și le pune pe buza paharelor înalte, împreună cu mici crenguțe de mentă. Pregătește, de asemenea, un mic bol cu un ciorchine de struguri roșii, iar alături, unul cu migdale.

Cassandra închide ușa băii. Pornește robinetul de la chiuvetă, pentru a înăbuși zgomotele mișcărilor ei, apoi deschide ușurel dulăpiorul pentru medicamente. Așa cum bănuia, pe unul dintre rafturi se află flaconul de somnifere Ambien, pe care surorile îl observaseră în timp ce o urmăriseră pe Shay în apartamentul lui Valerie. Cassandra deschide capacul cu sistem de protecție pentru copii și vede că sticla este aproape plină. Scoate patru pastile și le strecoară în buzunarul jeanșilor.

Și-a încheiat astfel misiunea, dar zăbovește o clipă, pentru a se uita la celelalte lucruri din dulăpiorul pentru medicamente: pastă de dinți mentolată Tom's, soluție pentru lentile de contact și articole de toaletă obișnuite. Deschide ușa micii cabine de duș – nimic interesant. Se apleacă și deschide dulapul de sub chiuvetă. Este plin cu produse de curățat, hârtie igienică și Kleenex. Este pe cale să-l închidă când ceva îi atrage atenția. Pare a fi marginea unui plic gros.

Jane vorbește tare, povestind despre întâlnirea oribilă la care fusese în seara precedentă.

— Tipul nu mi-a pus nicio întrebare despre mine, dar am aflat totul despre clienții lui cu pretenții și despre călătoria lui de lux la Istanbul. E foarte greu să găsești un tip bun, nu-i așa?

Vocea ei oferă acoperire pentru mișcările Cassandrei.

Apucă plicul. Desface clema metalică și se uită înăuntru, icnind când observă prosopul albastru, pătat.

Îl desface și vede un bisturiu însângerat.

Face un pas înapoi, legănându-se pe călcâie. Reușește cu greu să proceseze ce vede.

Vocea lui Jane răsună prin ușă:

— Așadar, Shay, încă îți place noua slujbă? Și cum merge treaba cu întâlnirile online?

Pare imposibil ca Shay să fi descoperit întâmplător plicul. După sinuciderea Amandei, surorile au căutat meticulos în tot apartamentul și au repetat căutarea înainte ca Shay să-l închirieze. Cum de ajunsese la ea?

Cassandra trebuie să ia o decizie rapidă – să ia plicul sau să-l lase?

Nu îl poate scoate din baie, nu are unde să-l ascundă. Dacă va fi necesar, se pot întoarce mai târziu, ca să-l ia.

Pune plicul la loc, asigurându-se că vârful unei margini este vizibil. Apoi se ridică și deschide ușa.

— Un tip mi-a tras clapa aseară, spune Shay. De fapt, a susținut că are o urgență la serviciu, dar eu eram deja la bar…

Jane întâlnește privirea Cassandrei. Ceva din expresia Cassandrei o face să se crispeze, Jane cunoscându-și sora suficient de bine pentru a simți că ceva nu este în regulă.

Cassandra își atinge medalionul în formă de soare, semn că e timpul să plece.

— O, nu! rostește Jane. A apărut acea recenzie dezastruoasă în *Rolling Stone?*

Cassandra dă aprobator din cap, sperând ca Shay să nu observe că nu are telefonul în mână.

Shay însă doar îi dă un pahar de ceai cu gheață.

— Ce recenzie?

Cassandra întoarce capul spre Shay și dezvoltă minciuna spontană a lui Jane:

— Îmi pare rău că trebuie să plecăm. Asta-i slujba noastră! Un muzician pe care îl reprezentăm tocmai a fost criticat rău. Dar hai să toastăm rapid!

Ambele surori se uită la Shay, care își ridică paharul. Suprafața de sticlă îi acoperă un pic fața, distorsionându-i ușor ochiul stâng și făcându-i trăsăturile să pară asimetrice.

— Da, un toast rapid, spune Jane. Pentru noua ta viață!

47.

SHAY

Câteva utilizări ale unui bisturiu: intervenții chirurgicale, disecții și lucrări meșteșugărești. Până la o mie de persoane pe zi sunt rănite în timp ce acordă îngrijiri medicale, leziunile provocate de lama bisturiului reprezentând între șapte și opt la sută dintre tăieturile accidentale și rănile prin înțepare.

Jurnal de date, pagina 61

„Pentru noua mea viață!”

Cuvintele par să răsune în apartamentul meu chiar și după ce Cassandra și Jane au plecat în grabă să rezolve criza de la serviciu.

— Un muzician temperamental și o recenzie proastă sunt o combinație periculoasă, mi-a explicat Jane în timp ce mă îmbrățișa rapid la despărțire.

Abia după plecarea lor, observ că au lăsat o sacoșă maro lângă canapea. Mă uit înăuntru și văd niște cărți ale unei autoare pe nume Sienna Grant. Surorile menționaseră că lucrează la memoriile ei și, în ultima vreme, le văd peste tot – inclusiv ieri, într-o vitrină mare la Barnes & Noble.

Îi scriu repede lui Jane, anunțând-o că a uitat cărțile. Răspunsul ei vine aproape imediat: „Of, poți să le păstrezi deocamdată? Nu am nevoie de ele chiar acum”.

„Desigur”, îi răspund eu.

Încep să-mi mut lucrurile din geanta veche în cea nouă. Voi urma sfatul lor și o voi folosi în fiecare zi. Îmi trec degetele peste pielea moale și trag în piept aroma bogată, apoi o pun pe măsuța mea de cafea. Este atât de frumoasă și de elegantă, încât e aproape ca și cum surorile ar fi lăsat o parte din ele în urmă.

Sunt destul de sigură că am văzut o geantă la fel ca asta în magazinul lui Daphne. Este logic să vândă aceste genți, având în vedere legătura ei cu surorile Moore. Mă încrunt întrebându-mă dacă Daphne le-a pomenit de vizita pe care i-am făcut-o. Nu intenționez să mai intru în magazinul ei, dar este posibil să o văd dacă surorile mă vor invita cândva la vreo întâlnire cu grupul lor.

Iau sacoșa lui Jane și o pun pe un raft al bibliotecii, alături de cărțile și suvenirurile pe care le-am strâns de-a lungul anilor, cum ar fi scoica perfectă pe care am găsit-o pe o plajă, când eram cu fostul meu iubit, și vechiul glob pământesc cumpărat de la un târg de vechituri, pe când eram la școala generală.

Apoi pun paharele în mașina de spălat vase – Cassandra a băut doar o singură înghițitură de ceai cu gheață după toastul nostru – și spăl carafa. Îmi șterg mâinile pe prosopul de pe mânerul aragazului.

În această dimineață, mă gândisem să le arăt surorilor Moore plicul în care se aflau prosopul albastru și bisturiul pătat de sânge. Dar au plecat atât de repede, încât nu am apucat. Poate că e mai bine așa. Deja am adus în viața lor prea multe asociații ciudate cu Amanda.

Aș putea să arunc plicul la gunoi și să uit de el. Nu am nevoie de lucrul acela murdar și tulburător în apartamentul meu.

Mă îndrept spre baie pentru a lua plicul, apoi mă opresc. Mă întorc.

Amanda trebuie să-l fi păstrat dintr-un anumit motiv. Ceva îmi spune să-l păstrez și eu.

•

În seara aceea, stau pe canapea și mă uit din nou la *Urzeala tronurilor,* când îmi sună telefonul mobil.

Numărul pare cunoscut – are prefixul local –, dar nu îl recunosc imediat.

— Shay?

Pulsul mi se accelerează. Recunosc vocea.

— Sunt detectiva Williams, de la Secția 17.

— Bună, zic eu cu glas sugrumat, pe care încerc apoi să mi-l dreg tușind.

O temere îmi răsare în minte: „Este posibil să mă sune deoarece știe că am furat colierul?” Furtul corespondenței este o infracțiune pedepsită cu până la cinci ani de închisoare și cu o amendă de până la două sute cincizeci de mii de dolari.

— Mă gândeam la tine. Am vrut să văd ce mai faci.

— O, sunt în regulă! rostesc eu.

— Mă bucur să aud. Erai destul de zdruncinată ultima dată când am vorbit.

Nu poate fi pur și simplu un apel de curtoazie, nu-i așa?

Detectiva Williams lasă tăcerea să se aștearnă între noi. Palmele încep să-mi transpire. Mă ridic repede și încep să mă plimb prin cameră.

— Totul este mult mai bine acum, bolborosesc eu.

O altă pauză.

— Am primit un telefon de la cineva care lucrează la City Hospital.

Închid strâns ochii.

— O femeie care semăna mult cu tine a fost zilele trecute acolo și a întrebat de mama Amandei, zice Williams, cu o voce la fel de calmă și de egală de parcă mi-ar recita un buletin meteo. Știi ceva despre asta?

Cum ar fi putut cineva de la spital să știe cine sunt? Mintea mea este atât de confuză, încât mi-e greu să gândesc. Trebuie să-i spun adevărul detectivei Williams. Sau cel puțin o parte din el.

— Eu am fost. Am vrut doar să îi scriu un bilet de condoleanțe mamei Amandei.

Detectiva Williams oftează. Mi-o pot imagina stând la biroul ei ordonat, cu fruntea încruntată și purtând unul dintre costumele ei simple.

— Chiar crezi că mama Amandei vrea o scrisoare de la o femeie care a văzut-o pe fiica ei murind?

Înghit în sec. Dacă asta este tot ce știe, nu mă poate aresta.

— M-am gândit la asta mai târziu. Și… ăăă… am decis să nu-i mai trimit niciun bilet.

O aud pe detectiva Williams oftând din nou. Habar n-am dacă mă crede.

— Sper că nu te mai vezi cu prietenele Amandei, nu-i așa?

Nu pot să-i zic încă o minciună.

— Le-am văzut de câteva ori. Sunt foarte drăguțe.

— Îți spun să renunți la asta, Shay. Ai înțeles?

— Da, șoptesc eu.

— Sper că nu va mai trebui să vorbesc iar cu tine, spune ea, apoi închide.

Am senzația că am scăpat la mustață. Detectiva Williams nu știe că am fost acasă la doamna Evinger. Că i-am furat un plic de pe verandă, în timp ce dormea la un metru distanță.

Apoi îmi amintesc de flori. Dacă detectiva Williams vorbește cu doamna Evinger, aceasta va menționa că a avut un vizitator misterios, care a venit în vreme ce ea dormea? Mă ia greața și simt că stomacul mi se întoarce pe dos, așa că îmi duc repede mâna la gură, ca să nu vomit.

Poate că ar trebui s-o sun pe detectiva Williams chiar acum și să mărturisesc totul. S-ar putea să-i fie milă de mine. Iar Jane ar putea confirma că acel colier îi aparține.

Aș putea chiar să-i dau detectivei Williams bisturiul și prosopul pătate cu sânge.

Îmi cuprind aripile nasului între degete, încercând să-mi dau seama cum e mai bine să procedez. Nu-i pot spune toate astea. M-ar putea aresta pe loc.

Am nevoie de ajutor.

•

Luni dimineață, ies pe ușă la șapte dimineața. După ce am vorbit cu detectiva Williams, mi-am petrecut restul weekendului încercând să găsesc un avocat care să mă sfătuiască ce să fac. Unul dintre ei a răspuns ieri la apelul meu și am programat o consultație de o oră cu el.

Port la gât noua mea eșarfă cu imprimeu floral, iar pe umăr am poșeta luxoasă, în care se află plicul. Dacă avocatul crede că este o idee bună, îl voi preda poliției.

Răsucesc cheia în broască, pentru a încuia ușa, când aud din spatele meu:

— Bună dimineața!

Mă întorc și o văd pe Mary, vecina mea cu pisicuța cenușie.

Înainte să apuc să-i răspund, icnește și își duce o mână la piept. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Ți-e bine? o întreb eu.

Se uită fix la mine, iar chipul îi pălește.

— Shay, spune ea în cele din urmă. Semeni… semeni atât de mult cu…

Numele izbucnește în creierul meu exact când îl rostește ea:

— …Amanda.

În seara aceea când m-am uitat în oglinda din apartamentul de care aveam grijă și mă întrebam de cine îmi amintea imaginea mea fără ochelari

și cu părul ridicat… era vorba de ea.

Nimeni nu ne-ar fi putut considera gemene, dar asemănarea este incontestabilă. Cel puțin, acum, de când am părul mai deschis la culoare și mai scurt și port lentile de contact.

Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta mai devreme.

Nu știu ce să-i spun lui Mary. Trebuie să fie foarte ciudat pentru ea.

— Îmi pare rău, murmur în cele din urmă. Nu am vrut să te sperii.

Face un pas spre mine și întinde mâna, de parcă ar vrea să-mi atingă părul.

— Culoarea… eșarfa ta… Când te-am văzut data trecută, arătai altfel. Nu purtai ochelari?

— Ba da, am purtat… port. Tocmai ieșisem din duș, de aceea îi purtam atunci.

Îmi amintesc cum arătasem în seara aceea, în trening, cu părul prins într-o coadă de cal și cu ochelarii cu rame de baga acoperindu-mi o parte din față.

Mary scutură puțin din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile. Se apleacă să ridice un ziar, pe care îl vâră sub braț. Probabil că deschisese ușa ca să-l ia.

— M-ai luat prin surprindere, atâta tot, spune ea, dar îmi aruncă o privire suspicioasă în timp ce se întoarce în apartamentul ei.

O aud încuind ușa.

O deschid repede pe a mea și mă grăbesc să intru. Mă reped în baie, îmi scot lentilele de contact și le pun în cutiuța de plastic pe care mi-a dat-o opticianul. Scot ochelarii din dulăpiorul pentru medicamente, mi-i pun și iau un elastic pentru a-mi strânge părul într-o coadă joasă. Apoi îmi desfac brățara Fitbit și o bag sub chiuvetă.

Respirând anevoie, mă aplec spre oglindă.

„Dacă vrei cu adevărat o schimbare, trebuie să ne lași să ajutăm! Eu și Jane trăim pentru asta”, îmi zisese Cassandra.

„Ți se potrivește de minune culoarea asta”, spusese Jane, referindu-se la părul modelului dintr-o reclamă la un șampon, ruptă dintr-o revistă de modă, ca să i-o dau stilistului.

Când pomenisem că mă tenta ideea unor lentile de contact, se arătaseră amândouă extaziate și insistaseră să fac o programare.

Ele o cunoșteau foarte bine pe Amanda.

Putea fi o simplă coincidență faptul că toate sugestiile lor mă făceau să semăn din ce în ce mai mult cu prietena lor moartă?

Chiar dacă nu ar fi făcut-o intenționat, trebuie să-și fi dat seama.

Stilul Amandei mi se potrivește; știu că arăt mai bine acum. La fel cum apartamentul ei este ideal pentru mine.

Atunci, de ce îmi tremură mâinile?

Anulez întâlnirea cu avocatul, care m-ar fi costat două sute șaizeci de dolari.

Cum ar putea detectiva Williams să înțeleagă toate lucrurile ciudate pe care le-am făcut? Sunt prietenă cu prietenele Amandei. M-am furișat pe veranda mamei Amandei și i-am furat corespondența. Locuiesc în apartamentul Amandei. Ba am început să și semăn cu ea.

E mai sigur să las totul așa cum este.

48.

VALERIE
Cu doi ani în urmă

— Domnișoară?

Valerie se întoarse, așteptându-se ca domnul cărunt care dăduse comanda pentru masa de prânz să o modifice. În schimb, acesta pocni din degete și arătă spre ea.

— Tocmai mi-am dat seama cine ești!

Ea rămase pironită-n loc, în pantalonii ei negri și cu cămașa albă, ținând pe braț tava pe care îi adusese ceaiul cu gheață.

— Ai apărut în *Lege și ordine: Brigada specială.* Am dreptate? Am o memorie a fețelor fantastică!

Valerie zâmbi și rosti cu cel mai grav accent din Brooklyn de care era în stare:

— „Pune înapoi chipsurile alea, puștiule, că te-am văzut băgându-le sub haină”.

Clientul râse, apoi expresia de pe chipul lui se schimbă. Valerie știu la ce se gândea: „O altă actriță ratată care servea sandvișuri pe Sunset Strip[10]”.

— Mă întorc imediat cu sandvișul dumneavoastră, domnule, spuse ea, și se îndepărtă grăbită.

Nu era prima dată când cineva o recunoștea, dar trecuseră ani întregi de când i se întâmplase ultima dată. Trecută bine de douăzeci și cinci de ani, primise un mic rol recurent într-un serial difuzat în timpul zilei, dar încheiat din cauza audiențelor scăzute, și îi plăcuse să dea autografe – o singură dată – pentru două femei de vârstă mijlocie care făceau un tur pe platourile de filmare.

Era greu de acceptat că acel rol din serialul cu un singur sezon reprezentase apogeul carierei sale.

„Prea tânără, prea bătrână, prea scundă, prea înaltă, prea drăguță, nu destul de drăguță, nu tocmai potrivită…”

Povestea ei nu era prea originală. La vârsta de șaptesprezece ani, coborâse dintr-un autocar, cu doar două valize și câteva sute de dolari în buzunar, hotărâtă să reușească la Hollywood. Dar Valerie făcea mai mult decât să-și urmeze un vis; mai presus de orice, fugea de trecutul ei.

„Ham-ham!”

Indiferent câți kilometri se scurgeau sub roțile autocarului ticsit, în care duhnea a chiftelele de la tipul aflat la câteva rânduri distanță, ea auzea în continuare ecoul batjocurilor care o însoțiseră în timp ce străbătea coridorul lung al școlii, mărginit pe ambele părți de dulapurile elevilor.

„Am auzit că îți place câinește!”, strigase unul dintre jucătorii de fotbal, iar tipul care o trădase – ticălosul care era amuzant și popular, și părea foarte normal – zâmbise și bătuse palma cu idiotul de fotbalist.

Și nu se încheiase aici. Nu în acea zi sau săptămână, nici chiar săptămâna următoare. Batjocurile și șoaptele se răspândiseră ca un virus prin liceu.

Cineva – nici măcar nu știa cine – îi aruncase în cap un biscuit pentru câini, în sala de mese. Avea rolul lui Rizzo în musicalul *Grease* pus în scenă la școala lor, dar a renunțat la el. Știa că, în clipa când ar fi intrat pe scenă, lătratul ar fi început, la fel ca atunci când era chemată la tablă.

Nu putea să spună nimănui adevărul – că nu se întâmplase deloc așa, că prietenul lor era un mincinos și un nenorocit, că încă era virgină.

Cine ar fi crezut-o?

Nimeni, nici măcar mama ei, prima căreia încercase să-i spună.

Nu mai putea să rămână la acel liceu.

Așadar, California. Era în cealaltă parte a țării. Nimeni nu o cunoștea acolo. Era șansa ei de a o lua de la capăt, de a arăta tuturor cine putea deveni. A lucrat ca bonă, ca antrenor personal, ca persoană care se ocupă de gustări și băuturi pe platourile de filmare și ca barmaniță, în tot acest timp încercând să devină membră a sindicatului SAG[11]. Locuia în apartamente mici, în care se înghesuia cu alte două sau trei fete, pentru a împărți chiria, mai puțin la douăzeci și unu de ani, când a fost căsătorită pentru scurt timp.

Având în vedere cum erau căsniciile, a ei nu a fost rea: Valerie locuia cu Tony, fără să plătească chirie, în apartamentul lui cu un dormitor, iar el dormea pe canapea. Tony, care se născuse într-un orășel de lângă Madrid, i-a plătit lui Valerie cinci mii de dolari, din care cea mai mare parte în bancnote de câte zece și douăzeci de dolari, bani pe care îi economisise din bacșișuri, și și-a luat cartea verde. Ea a rămas cu câteva amintiri plăcute și cu numele lui de familie, Ricci, mărind astfel și mai multă distanța dintre ea și trecutul ei.

Valerie avea talentul de a imita accente și o memorie formidabilă, foarte utilă pentru a reține replicile, ceea ce a ajutat-o să-și găsească un agent. Dar, după ce a împlinit treizeci de ani, oportunitățile au început să scadă. Cel mai recent rol fusese într-o reclamă locală, ca tânără mamă cu o problemă legată de spălatul rufelor, dar aceasta nu i-a acoperit nici măcar chiria pentru o lună.

Agentul ei nu o mai sunase de câteva săptămâni, pentru a o trimite măcar la o audiție.

Valerie aduse sandvișul din bucătărie, iar cu mâna liberă, luă carafa de ceai cu gheață. Restaurantul taxa reumplerile – o regulă ridicolă –, dar ea umplu din nou cana bărbatului cu părul cărunt și spuse:

— Din partea casei.

— Mulțumesc, drăguțo!

Puțin mai târziu, când debarasă masa, găsi un bacșiș de douăzeci de dolari și un cuvânt scris pe bon: „Rezistă!”

Poate simțise că se gândea să renunțe.

Problema era că nu avea niciun plan de rezervă. În contul ei bancar avea mai puțin de o mie de dolari. Nu urmase niciun fel de cursuri universitare. Locuia într-un apartament mic, împreună cu alte două femei, care încercau și ele să se afirme – la fel cum făcuse și ea când se mutase pentru prima

oară în LA. Singura diferență dintre ea și colegele ei de apartament era că ele aveau cu aproape zece ani mai puțin decât ea.

În acea seară, în timp ce stătea pe marginea căzii, cu picioarele obosite cufundate în apă fierbinte, Valerie își fixă un termen-limită. Peste trei luni, avea să împlinească treizeci și patru de ani. Dacă nu obținea niciun rol până atunci, avea să-și caute un loc de muncă stabil. Poate că va rămâne conectată la acest domeniu, ca asistentă personală a cuiva care chiar reușise la Hollywood. Își șterse picioarele, șterpeli din dulăpiorul cu medicamente puțin din crema de față scumpă a lui Ashley, una dintre colegele ei de apartament, și se prăbuși în pat, epuizată de tura ei dublă.

Șase săptămâni mai târziu, primi un telefon de la agentul ei. Îi obținuse o audiție pentru un rol secundar, ca femeie traumatizată, într-un film independent al unui regizor în curs de afirmare.

Valerie citi pe nerăsuflate scenariul de o sută șaisprezece pagini, apoi reveni la prima pagină și începu să-și sublinieze replicile. Nu avea multe. Majoritatea emoțiilor trebuiau să i se citească pe chip.

Repeta ori de câte ori avea ocazia, elaborând o poveste de fundal pentru personajul ei, în timp ce mergea cu autobuzul la restaurantul unde lucra și apoi din nou pe drumul de întoarcere, și imaginându-și scenele în detalii minuțioase, noaptea, când stătea întinsă pe pat. Făcea strategii despre ce ar trebui să poarte la audiție, în cele din urmă hotărându-se pentru o pereche de jeanși negri și un tricou negru, simplu – un fundal care să nu distragă atenția de la jocul ei. Lua scenariul cu ea peste tot, ca pe un talisman.

Puse tot ce avea în cele trei minute care i-au fost alocate pentru a aduce personajul în fața directorului de casting și a producătorului. Se simți ca și cum emoțiile reprimate atâția ani – furia, durerea și amărăciunea care o mistuiseră în săptămânile de dinaintea renunțării la liceu – puteau fi în cele din urmă scoase la iveală în mica sală de audiții.

Valerie își spuse că nu era ca și cum acel rol ar fi fost creat pentru ea. Ci ca și cum ea ar fi fost creată pentru el.

Valerie îl văzu pe producător aruncându-i o privire directorului de casting și încuviințând ușor din cap, chiar înainte ca ea să iasă din cameră, și știu că avea să fie chemată din nou. Ieși în lumina strălucitoare a soarelui californian, cu lacrimile încă prelingându-i-se pe față.

Ashley, colega ei de apartament, făcea yoga în sufragerie când agentul îi dădu lui Valerie vestea că ajunsese în runda următoare și auzi chiotele de

entuziasm ale acesteia. Blondă cu picioare lungi, Ashley avea douăzeci și șase de ani – pentru acel rol era nevoie de o femeie în vârstă de circa treizeci și cinci de ani –, iar Ashley arăta mai degrabă ca o tipă care făcea surfing decât ca o mamă singură și chinuită. Ea și Valerie nu concurau aproape niciodată pentru aceleași roluri. Totuși, Valerie se arătă evazivă în legătură cu detaliile, mai mult dintr-o superstiție decât din precauție.

Regizorul avea să fie la studio cu ocazia celei de-a doua audiții, care era programată pentru marțea următoare, la ora nouă dimineață. Valerie trebuia să joace o scenă completă, cu unul dintre actorii deja distribuiți. În zilele premergătoare, deveni una cu femeia pe care voia s-o interpreteze, îmbrăcându-se ca ea, mergând ca ea și gândind ca ea. Avu chiar un coșmar care reflecta trauma personajului ei.

Dar Valerie nu ajunse la studio în acea zi de marți, înainte de a avea șansa să obțină rolul, află că i-a fost dat altei actrițe, lui Ashley.

•

O săptămână mai târziu, Valerie rezilie contractul de închiriere și fugi în cealaltă parte a țării, o călătorie în sens invers față de cea pe care o făcuse la vârsta de șaptesprezece ani. Acum însă nu dorea numai să se îndepărteze cât mai mult de Los Angeles. Alerga din nou spre ceva.

Instinctul îi spuse să le caute pe Cassandra și Jane. Chiar dacă le văzuse doar de câteva ori de când părăsise orașul lor natal, erau reperele copilăriei sale. Amintirile despre ele păreau să fie singurele pozitive din trecutul ei – toate trei întinse pe patul lui Valerie, răsfoind revista *Tiger Beat* Pregătind aluat pentru fursecuri cu ciocolată, dar, de obicei, consumând cea mai mare parte din el crud, direct din castron. Ținând în mână câte o perie de păr drept microfon și apropiindu-și capetele în timp ce cântau melodia *Holliday* a Madonnei.

În plus, nu avea unde altundeva să se ducă.

Bătu la ușa apartamentului Cassandrei și observă privirea stupefiată a acesteia. Valerie știa că arăta groaznic, de parcă trauma pe care o îndurase i-ar fi nimicit trupul, răpindu-i culoarea și vitalitatea de pe chip, subțiindu-i membrele și îmbătrânind-o. Avea mișcări greoaie și obosite. „Supraviețuitoarea unui grav accident rutier”, ar fi gândit un director de casting care ar fi văzut-o. Sau „cineva care abia scăpase dintr-un cumplit dezastru natural”.

Stătu pe canapea între Cassandra și Jane, cu paharul de vodcă cu sifon neatins în fața ei, vorbind fără încetare: despre clienții care țipau la ea când cei de la bucătărie greșeau comenzile, despre asistentul de regie care îi băgase mâna pe sub fustă, despre directorii de casting care o priviseră din cap până-n picioare, apoi rostiseră un singur cuvânt: „Nu”. Unii dintre ei nici măcar nu se osteniseră să spună ceva.

Apoi Valerie trase adânc aer în piept și începu să vorbească despre Ashley, colegă de apartament, superbă și plină de viață, care îi urase noroc când fusese anunțată că urma o a doua audiție, pentru ca apoi să îi fure rolul.

— În ziua audiției, m-am trezit simțindu-mă atât de obosită și de greoaie, încât mi-a fost aproape cu neputință să mă mișc, spuse Valerie. Vedeam soarele ițindu-se prin jaluzele. Era prea multă lumină ca să fie abia zorii zilei. Am întins mâna ca să iau telefonul de pe noptieră, unde îl țineam mereu. Dar nu era acolo.

Valerie le zise și restul poveștii sale. O derulase de atâtea ori în minte, încât aproape că se vedea alergând în bucătărie și uitându-se la ceasul cuptorului cu microunde. Era ora nouă și șapte minute, iar audiția era programată la nouă fix.

Telefonul dispărut conținea toate lucrurile de care avea nevoie: soneria lui ar fi trebuit să o trezească; în calendar se aflau adresa studioului și indicațiile necesare pentru a ajunge la sala de audiții. Neavând telefonul, nu putu să cheme un Uber, așa cum plănuise, și nici să sune pentru a spune că va întârzia.

— Îmi simțeam mintea complet încețoșată, le zise ea Cassandrei și lui Jane. De parcă aș fi băut prea mult în seara precedentă. Dar nu am băut decât un singur pahar de vin.

Până să împrumute telefonul unui vecin și să-l sune pe agentul ei, i se tăiase răsuflarea.

— Liniștește-te, o să încerc să te reprogramez pentru mai târziu, spusese el.

— Dar șansa mea se dusese, le zise Valerie Cassandrei și lui Jane, în timp ce plângea în hohote.

Valerie continuă spunând că, mai târziu în acea după-amiază, Ashley venise acasă. Iar la câteva ore după aceea, Valerie își găsise în sfârșit telefonul, între saltea și somieră, cu soneria oprită.

— Am fost atât de naivă! rosti Valerie, cu voce răgușită. Am crezut că Ashley e de treabă. Dar m-a păcălit. La urma urmei, e actriță.

— Ți-a furat telefonul, spuse Jane. Și este posibil să-ți fi pus ceva în vin, cum ar fi o pastilă de dormit.

Valerie ridică din umeri.

— Mi-aș dori să plătească pentru ce a făcut.

— Și eu mi-aș dori, zise Cassandra, întâlnind privirea lui Jane.

Planul surorilor fu pus la cale chiar în seara aceea. Cassandra și Jane își clădiseră carierele cultivând contacte cu mass-media și cunoșteau multe vedete.

Campania discretă pe care au lansat-o împotriva lui Ashley a fost una dintre cele mai implacabile și eficiente din câte au demarat vreodată surorile Moore – șoapte la urechile unora dintre clienții lor, discuții confidențiale cu reporteri de divertisment, difuzarea unor fotografii deloc măgulitoare, făcute pe furiș de un fotograf angajat de ele, incluzând și o serie în care Ashley părea să se strecoare în rulota regizorului, un bărbat însurat. Cariera lui Ashley a fost distrusă înainte ca filmul în care juca să fie lansat.

Enorma satisfacție dată de consecințele acțiunii lor justițiare le-a deschis ochii surorilor în privința puterii dulci a răzbunării.

Curând, au început să observe atrocități peste tot. Erau atât de multe nenorociri în lume! De ce ar trebuiau să sufere oamenii nevinovați, în timp ce făptașii umblau liberi, continuând să facă victime?

Calea lor era mai eficientă decât sistemul juridic, imprevizibil și adesea dezamăgitor.

Era mult mai rapid – nemaivorbind că era și mai ieftin – decât psihoterapia.

Era mai îmbătător decât euforia creată de secretarea endorfinelor în urma exercițiilor fizice.

Nu au mai vrut să se oprească. Și, mai important, probabil că nici nu ar fi putut.

Succesele le-au creat dependență.

49.

SHAY

Pierderea memoriei reprezintă un episod de amnezie, rezultat uneori ca urmare a consumului excesiv de alcool. Aceasta poate fi totală sau parțială. Unii subiecți care se confruntă cu pierderea parțială a memoriei – forma cea mai obișnuită – își dau seama că nu-și amintesc frânturi din anumite evenimente dacă, ulterior, li se amintește de aceste evenimente.

Jurnal de date, pagina 64

A trecut de cinci și jumătate după-amiaza, așa că încep să mă pregătesc pentru musafirele mele. Surorile Moore ar trebui să sosească în curând.

Au un eveniment legat de serviciu mai târziu în această seară, dar au sugerat să bem rapid ceva, când vor trece să ia cărțile pe care le-au uitat la ultima lor vizită.

— Aducem noi vinul, spusese Cassandra. Un pahar înainte de întâlnire te va ajuta să te relaxezi.

„Întâlnirea mea”.

Mă trezesc cântând împreună cu Pink în timp ce prepar mâncarea. Ted vine la șapte și jumătate, să mă ia și să mă ducă la cină.

„De data asta, nimic nu mă va împiedica să vin”, promisese el în ultimul său mesaj, după ce acceptasem să reprogramăm întâlnirea.

După atâtea seri în care fusesem singură, cea de vineri promite să fie foarte plăcută.

Am scăpat deja cu totul de anxietatea stupidă, provocată de transformarea care îmi evidenția asemănările cu Amanda. De când ne-am întâlnit, surorile Moore nu au făcut altceva decât să încerce să mă ajute. E, într-adevăr, puțin ciudat că nu au pomenit nimic de asemănarea mea cu Amanda când am ieșit din cabinetul opticianului. Probabil că au fost ușor surprinse, dar nu au vrut să mă facă să mă simt prost.

Nu ar fi încercat dinadins să mă facă să arăt ca Amanda, dar poate că a fost ceva subconștient. Cel mai probabil, m-au ajutat pur și simplu să devin cea mai bună versiune a mea.

Și *eu* sunt cea care a găsit apartamentul Amandei când a fost oferit spre închiriere, ele nu au avut nimic de-a face cu asta. Poate că nici nu le-a prea convenit când m-am mutat aici, dar au ascuns asta, deoarece știau câtă nevoie aveam de o locuință.

Cum ar putea exista ceva sinistru în toate lucrurile pe care le-au făcut pentru mine? De când le-am cunoscut, m-am simțit mult mai puțin singură.

Am luat un buchet de flori pentru a mai înveseli blatul din bucătărie. M-am dus la aceeași florărie de la colțul străzii de unde am cumpărat flori cu ultimele două ocazii – narcisa galbenă pe care am pus-o în fața ușii Amandei și buchetul pe care l-am lăsat lângă mama ei în timp ce dormea.

De data aceasta, am ales crini peruani portocalii.

Aprind lumânarea parfumată pe care mi-au dat-o surorile și diminuez lumina din tavan, apoi arunc o privire prin cameră. Totul arată perfect în noul meu cămin confortabil, iar lumânarea cu arome de caramel, vanilie și bourbon miroase de parcă tocmai aș fi copt o prăjitură delicioasă.

Fericirea clocotește în mine, făcându-mă să-mi simt corpul ușor și plini de fiori.

Nu intenționez să-l las pe Ted să urce când va suna din hol, mai târziu în seara asta, ci îl voi întâlni jos. Chiar dacă seara va decurge așa cum sper, nu îl voi invita nici după cină, așa că eforturile mele sunt doar pentru surorile Moore.

Când sună interfonul, apăs butonul de acces, apoi deschid ușa. În timp ce le privesc străbătând coridorul, una lângă alta, mă impresionează din nou cât de fantastic arată. Cassandra poartă o rochie vișinie și botine, iar Jane este îmbrăcată cu o salopetă neagră, strânsă în talie cu un lanț auriu.

Mă întreb dacă s-au obișnuit cu imaginea lor din oglindă sau dacă sunt și acum recunoscătoare că arată atât de bine. Dar și eu simt că arăt bine, de parcă frumusețea lor ar fi molipsitoare. Mi-am aranjat părul și port cămașa pe care am cumpărat-o de la magazinul lui Daphne. Diseară, îmi voi pune eșarfa cu imprimeu floral pe care mi-au dăruit-o, împreună cu jacheta de piele.

— Intrați! spun eu când ajung lângă mine și arăt spre punga cu cărți, pe care am pus-o lângă ușă. Le-am pus aici, ca să nu le mai uiți.

— O, mulțumesc! zice Jane, în timp ce închid ușa în urma ei. Uau, ce ținută perfectă pentru o primă întâlnire!

— Ești elegantă fără să pară că te-ai străduit, adaugă Cassandra.

— Mulțumesc. De fapt sunt puțin cam agitată. Ultimul tip care s-a arătat interesat de mine a încercat să-mi vândă un Rolex fals.

Ele râd, apoi Cassandra spune:

— Păi, am ceva care te-ar putea ajuta să te liniștești, zice arătându-mi sticla de șampanie pe care o are în mână. O clientă tocmai ne-a oferit-o și, crede-mă, avem nevoie de ea după câtă bătaie de cap ne-a dat. O adevărată divă! E în regulă dacă o deschid?

— Desigur. Însă nu am pahare de șampanie…

Mă uit la blatul din bucătărie, pe care am pus trei dintre noile pahare de vin din setul cumpărat la începutul săptămânii. Sunt frumoase și feminine, cu biluțe de sticlă de diferite culori – galben-chihlimbar, albastru-cobalt și verde-smarald – în partea de jos a picioarelor. Arată bine alături de flori și platoul cu gustări.

— Oh, Shay! face Jane, în timp ce se apropie de mine și mă îmbrățișează.

Îi simt parfumul floral și delicat, care mi-a devenit deja familiar, precum și părul mătăsos atingându-mi obrazul.

— Nu trebuia să faci toate astea!

Am impresia că sesizez o notă de melancolie în vocea ei blândă, dar nu sunt sigură, deoarece Cassandra intervine:

— Dar eu mă bucur că ai făcut-o!

Se îndreaptă spre blatul din bucătărie și scoate foița de pe gura sticlei de Dom Perignon, apoi îndepărtează plasa metalică. Răsucește dopul, iar eu tresar instinctiv când un pocnet tare răsună în încăpere. Spuma începe instantaneu să se reverse din sticlă. Cassandra o prinde cu pricepere într-unul dintre pahare, apoi le umple pe celelalte două.

Iau o înghițitură din paharul pe care mi l-a oferit. Nu am mai băut niciodată Dom Perignon și constat că are un gust delicios.

Mă uit cum Cassandra soarbe îndelung din paharul ei – îl are pe cel cu biluța chihlimbarie, care se potrivește cu ochii ei apoi oftează.

— Mi-aș dori să putem sta cu tine în seara asta, în loc să mergem la evenimentul ăsta, zice, în timp ce își ia o feliuță de brânză. Nu-mi doresc decât să mă prăbușesc pe canapea, să beau, să mănânc și să mă uit la un film.

Nu-mi vine să cred că surorile Moore ar prefera să fie aici, în loc să meargă la evenimentul, probabil fabulos, la care trebuie să participe, dar poate că, atunci când petreci atât de mult timp socializând, tânjești după o seară liniștită.

Jane pune o mână pe brațul Cassandrei.

— Am petrecut câteva seri plăcute aici, alături de Amanda.

Nu știu ce să comentez la menționarea numelui Amandei, așa că îmi cobor privirea.

— Suntem foarte fericite că, acum, suntem aici cu tine, Shay, adaugă Cassandra și își drege ușurel glasul. Moartea Amandei a fost foarte dureroasă pentru noi, iar singurul lucru bun legat de ea e că te-a condus la noi.

Cuvintele ei generoase îmi străpung pieptul. Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile care dau să mă podidească.

— Știu cât de mult ați iubit-o amândouă.

— Ne gândim la ea în fiecare zi, spune Cassandra.

Văd că și ea are lacrimi în ochi.

— Mi-o imaginez coborând pentru ultima oară la metrou, îmbrăcată în rochia verde cu buline, adaugă Jane pe un ton melancolic. În dimineața aceea, m-am gândit să o sun, ca să văd ce mai face. Dar m-am luat cu altele… nici măcar nu-mi amintesc cu ce. Mă întreb mereu dacă n-aș fi putut schimba ceea ce s-a întâmplat…

Jane suspină și mai ia o înghițitură de șampanie. Și eu fac la fel. Singurul lucru care alungă tăcerea este muzica de la micul difuzor pe care l-am atașat la iPhone, dar, până acum, Pink a fost deja înlocuită de Alicia Keys.

— Fetelor, nu vreți să luați loc? zic eu, arătând spre canapea și fotoliul de lângă ea.

— Stai doar să umplu din nou paharele.

Cassandra îmi ia paharul și se întoarce cu spatele la mine când întinde mâna către sticla de șampanie.

— Și *tu* ce-ai mai făcut săptămâna asta, Shay? mă întreabă Jane în timp ce ia platoul și îl pune pe măsuța de cafea. Sper că n-ai fost atât de prinsă cu treburi ca noi.

Înainte să apuc să-i răspund, Cassandra se întoarce și spune:

— Poftim!

Îmi întinde paharul, iar eu îl iau din reflex. Dar îmi dau imediat seama că nu este cel pe care îl avusesem înainte. Acesta are la baza piciorului bilușa chihlimbarie, iar al meu o avea pe cea de culoarea smaraldului.

— Eu am băut din celălalt, rostesc arătând spre paharul din cealaltă mână a Cassandrei.

Mă aștept ca ea să-l schimbe cu cel pe care mi l-a dat, însă se mulțumește să zâmbească.
— Cui îi pasă? spune ea.
Jane își ridică paharul.
— Noroc!
Sorb amândouă din paharele lor. Așa că și eu fac același lucru.
— Mmm, nu-i așa că Dom e cel mai bun? rostește Cassandra.
— Excelent! confirm eu.
Bulele ocupă jumătate din pahar și îmi gâdilă nările. Mă întreb dacă toate șampaniile scumpe sunt atât de spumoase.
Jane se așază în capătul cel mai îndepărtat al canapelei, iar Cassandra alege fotoliul. Așa că nu-mi rămâne decât locul dintre ele. Mă așez, simțind cum trupul mi se cufundă în perne. Când am cumpărat această canapea, de pe Craigslist, mi s-a părut că e prea moale. Dar, în seara asta, mi se pare divină.
Îmi îndoi picioarele sub mine și mai iau o gură de șampanie, cugetând la faptul că, de-a lungul timpului, am pierdut legătura cu unii dintre prietenii mei, dar că acum le am pe Cassandra și Jane. Pare prea ciudat ca să o spun, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că surorile Moore m-au salvat.
Discutăm o vreme despre întâlnirea mea cu Ted, apoi le întreb despre planurile lor pentru seara respectivă. În vreme ce Jane îmi zice că se duc la o strângere de fonduri pentru un adăpost destinat victimelor violenței domestice, Cassandra ne umple din nou paharele.
Îmi sprijin capul de spătarul canapelei, simțindu-mă atât de relaxată cum nu m-am mai simțit de luni bune și ascultând-o pe Jane vorbind despre evenimentul caritabil.
— Prietena noastră Beth este avocată – s-ar putea să o fi văzut la comemorare – și, uneori, se ocupă pro bono de cazurile femeilor de la adăpost. Așa am ajuns să fim implicate.
„Beth”, îmi repet eu în minte. Eram destul de sigură că am văzut-o pe una dintre prietenele lor la CrossFit. Să fi fost ea? Dar să formulez întrebarea presupune un efort prea mare.
Pleoapele îmi sunt atât de grele, încât abia mai reușesc să deschid ochii după ce clipesc. Îmi simt picioarele și brațele slăbite și tremurânde, ca după o alergare lungă.
— Te simți bine?

Vocea Cassandrei îmi pare foarte îndepărtată.
— Mi-e doar puțin somn, murmur eu.
Jane cască cu poftă, și gestul e contagios. Casc și eu.
— Ai avut o săptămână dificilă. Ce-ar fi să te întinzi și să ațipești puțin înainte de întâlnire? Noi oricum trebuie să plecăm.
Jane se ridică, iar eu îmi trag picioarele de sub fese și mă întind, cu capul pe brațul canapelei.
Starea de epuizare este atât de copleșitoare, încât nici măcar nu mă simt stânjenită. „Da, o să ațipesc puțin", îmi trece prin gând. „Asta-i tot ce-mi trebuie".
Jane mă învelește cu pledul pe care îl țin pe spătarul canapelei.
— E cam răcoare aici. Așa o să te simți mai bine.
„Mulțumesc", încerc eu să rostesc, dar tot ce pot face e să dau vag din cap.
Mintea începe să-mi rătăcească din nou. Le aud pe Cassandra și Jane umblând de colo colo prin apartamentul meu și vorbind în șoaptă. Spală platoul și paharele, iar apa curge în chiuveta de la bucătărie.
Mă simt la adăpost și fericită, ca într-un cocon. Una dintre surori – nu știu care – pune o mână caldă și moale pe fruntea mea. Este un gest plăcut, aproape matern.
Au iubit-o pe Amanda. Poate că, în curând, mă vor iubi și pe mine.
— Vrei să sting lumina și să trag jaluzelele? se oferă Cassandra.
„Nu", mă gândesc eu. „Ted va veni în curând". Nu sunt sigură dacă rostesc efectiv aceste cuvinte, dar probabil că nu o fac fiindcă încăperea se cufundă în întuneric. Singura sursă de lumină este lumânarea cu miros dulceag, ce licărește pe măsuța de cafea.
Ușa apartamentului se deschide încet și apoi se închide la loc. E atât de liniște acum.
Mă trezesc dintr-unul din visele ciudate, scurte, care mă cuprind.
O femeie stă în picioare lângă mine.
Nu-i pot vedea fața, e ascunsă în umbră, aproape ca o fantomă.
„Amanda?", încerc să strig, dar nu reușesc decât să scot decât un cârâit. Clipesc de câteva ori, iar ea dispare.
Am avut din nou o halucinație cu ea, ca în ziua aceea, în fața stației de metrou?

Și Jane a spus că și-o imaginează pe Amanda mergând în rochia ei cu buline pentru ultima dată.

„Dar Jane nu a fost acolo în acea zi. Eram doar eu și Amanda, ascultând huruitul metroului care intra în stație”, gândesc eu, cu mintea încețoșată.

Simt că ceva îmi stă pe creier, încercând, parcă, să iasă la suprafață. Are legătură cu Amanda în ziua în care a murit.

Adrenalina se luptă cu starea mea de epuizare, în timp ce încerc să-mi amintesc informația care îmi scapă. Dar gândurile mele sunt prea lente și poticnite pentru a concura cu oboseala zdrobitoare care mă cuprinde. Aud o șoaptă:

— Shay, bucură-te de odihnă cât mai poți.

Detaliul pe care pe care îl caut îmi apare în sfârșit în minte, chiar înainte să mă prăbușesc în prăpastia adâncă și întunecată a somnului: „De unde știe Jane că Amanda purta o rochie cu buline când a murit?”

50.

VALERIE

Valerie stă cu ochii pe Shay.

Pleoapele lui Shay flutură de parcă ea ar simți o nouă prezență în apartament.

Valerie rămâne nemișcată, urmărind lumina lumânării licărind pe fața lui Shay.

— Shay, bucură-te de odihnă cât mai poți, șoptește ea.

Shay suspină ușurel, în vreme ce trupul ei cade pradă somnului.

Cu siguranță, medicamentul dat – o doză dublă din somniferul Ambien, pe care Cassandra l-a luat din dulăpiorul de medicamente al lui Shay, cu doar câteva zile în urmă, și a măcinat pastilele înainte de a le pune în paharul de șampanie – este eficient.

Cassandra și Jane sunt acum într-un taxi care se îndepărtează de apartament, cu cărțile la ele, în drum spre evenimentul caritabil. Înainte de a pleca, au spălat, au șters și au pus la loc paharele și platoul pe care Shay le-

a pregătit cu atâta grijă. Valerie a trecut pe lângă ele pe coridor, după ce a sunat la interfon. Privirile li s-au întâlnit, dar nu au schimbat niciun cuvânt.

Valerie are o pungă de hârtie maro, în care se află lucrurile care-i trebuie ei. Intră în micuța baie și se apleacă pentru a arunca o privire sub chiuvetă.

Vede plicul exact acolo unde i-a spus Cassandra că va fi. Îl scoate cu mâna înmănușată și se uită înăuntru.

Privește fix la sângele uscat al lui James, amintindu-și cum arătase prăbușit pe acea bancă din Central Park. Fusese nevoie de foarte multă muncă – de nenumărate ore de gândire, planificare și strategie – pentru a-l face pe James să rămână singur și vulnerabil, astfel încât să poată fi pedepsit.

Acum, Valerie se întreabă cum de a găsit Shay plicul acela conținând dovezi din noaptea în care James a fost pedepsit în cele din urmă, deși Cassandra și Jane au cercetat cu atenție apartamentul Amandei imediat după moartea ei, iar apoi, din nou, câteva zile mai târziu.

Valerie simte față de Amanda un respect amestecat cu ranchiună, acum, când se gândește că trebuie să fi găsit o ascunzătoare deosebită.

Shay însă lăsase plicul aproape la vedere.

„E vina ei”, își spune Valerie în sinea ei. Cu tenacitatea ei enervantă, Shay, a atras singură toate astea asupra ei.

Valerie își verifică telefonul. Cassandra și Jane se amestecă deja în mulțimea de la evenimentul caritabil. Creându-și alibiuri.

Valerie iese din baie, trece pe lângă trupul inert al lui Shay și pune bisturiul și prosopul pe podea, lângă pragul ușii. Din punga maro, scoate rochia de vară pe care Amanda a purtat-o în seara când l-a condus pe James în Central Park. Lângă rochie, lasă pe podea alte două obiecte pe care le-a adus: portofelul și ceasul lui James.

Apoi aruncă o privire atentă prin apartament, asigurându-se că niciun detaliu nu a fost trecut cu vederea. Vede jacheta de piele a lui Shay atârnând pe spătarul unui scaun, alături de eșarfa cu imprimeu floral, identică cu cea pe care o purta Amanda. În noua poșetă a lui Shay, se află niște ochelari de soare, identici și ei cu ochelarii preferați ai Amandei.

„Shay habar nu are ce o așteaptă”, se gândește Valerie. Apoi iese pe ușă, o lasă întredeschisă și dispare pe coridor, cu capul plecat.

Iese din clădire și pornește grăbită pe stradă.

Îi zâmbește negustorului care mătură trotuarul înainte de a închide magazinul peste noapte. Trage în piept aerul tare al toamnei târzii. Se simte mai bine decât s-a simțit de foarte mult timp.

PARTEA A TREIA

51.

SHAY

Ambien este unul dintre cele mai frecvent utilizate somnifere în Statele Unite. De două ori mai multe femei decât bărbați folosesc acest medicament eliberat pe bază de rețetă; 77% dintre cei care iau Ambien fac acest lucru în mod incorect.

Jurnal de date, pagina 65

Nu sunt singură.

O voce masculină îmi strigă numele:

— Shay Miller!

Dau să răspund, dar nu reușesc să scot decât un cârâit. Îmi simt limba umflată și grea. Și am un gust oribil în gură.

Simt că-mi vâjâie capul când îl ridic de pe brațul canapelei. Totul este neclar, iar ochii îmi sunt dureros de uscați. Clipesc de câteva ori, până când imaginea sufrageriei mele devine clară. Probabil că am uitat să-mi scot lentilele de contact înainte să adorm.

Pentru o clipă, mi se pare că vocea îi aparține lui Sean. Apoi îmi amintesc că nu mai sunt în fostul meu apartament.

Încerc să mă ridic, dar un val de amețeală mă silește să mă așez la loc. Jaluzelele sunt trase, dar lumina puternică se furișează printre lamele. Trebuie să fie dimineață.

Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Shay Miller!

Vocea bărbatului este mai insistentă acum.

Mă uit spre ușă și văd doi polițiști în uniformă. Unul are mâna pe tocul pistolului.

Mă ridic încet în capul oaselor.

— Ce se întâmplă? întreb, cu glas răgușit.

— Ce-ar fi să ne spuneți dumneavoastră? rostește ofițerul care ține mâna pe pistol.

Are ochi negri și duri și o față ridată.

Sunt îmbrăcată și acum cu jeanșii și bluza albastră. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc clar este cum Cassandra scotea dopul unei sticle de șampanie.

Nu am băut niciodată atât cât să nu mai știu de mine, nici măcar la facultate. Dar acum, simt că îmi crapă capul de durere și nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Eram cu prietenele mele… probabil că am adormit.

Apoi tresar.

Bisturiul și prosopul însângerat pe care le ascunsesem sub chiuvetă sunt aruncate pe podeaua sufrageriei mele. La fel și un portofel bărbătesc și un ceas de aur pe care nu le recunosc.

O rochie de vară cafenie, cu o pată ruginie pe tiv, se află lângă măsuța mea de cafea. Nu am mai văzut-o niciodată.

Polițiștii mă privesc cu atenție, fără să se apropie.

— Ce… ce-s toate astea? mă bâlbâi eu.

Trupul începe să-mi tremure. Mă cuprind în brațe și încep să mă legăn înainte și înapoi.

— Respirați adânc, spune ofițerul mai tânăr, cel care nu-și atinge arma. Suntem aici doar pentru a încerca să ne dăm seama ce se întâmplă.

Cum a intrat cineva în apartamentul meu și a pus toate aceste lucruri în jurul meu?

Aseară, trebuia să ies cu Ted. Urma să vină să mă ia. Este posibil să-l fi lăsat să intre? Ar fi putut să facă el toate astea?

Mă uit din nou la portofel și la ceas.

— Trebuia să am o întâlnire cu cineva. Sunt lucrurile lui?

— Cu cine urma să vă întâlniți? întreabă ofițerul mai în vârstă, cel cu chipul mai dur.

— Cu un tip pe nume Ted. Îmi dau seama că nu îi cunosc nici măcar numele de familie. L-am cunoscut pe internet.

Lumânarea cu aromă de caramel, vanilie și bourbon de pe măsuța de cafea a ars aproape în întregime, iar aerul miroase dezgustător de dulce. Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Vă rog, aș putea să beau niște apă?
Apoi aud pași pe coridor.
O clipă mai târziu, în spatele celor doi ofițeri apare o femeie înaltă, slabă, cu părul scurt, coafat afro.
Se uită prin cameră, privirea zăbovindu-i asupra bisturiului, prosopului și rochiei.
Apoi mă țintuiește cu privirea, făcând ochii mari, de stupefacție.
— Shay? întreabă detectiva Williams.

•

O oră mai târziu, mă aflu într-una dintre camerele albastre de la Secția 17, unde, nu cu mult timp în urmă, am venit ca să-i dau colierul detectivei Williams.
Nu mă pot opri din tremurat, deși detectiva Williams mi-a dat o pătură și mi-a adus o ceașcă de cafea fierbinte.
— Ce-ar fi s-o luăm de la început? zice și își trage scaunul din fața mea, iar picioarele metalice zgârie linoleumul. Te deranjează dacă înregistrez discuția? mă întreabă apoi, arătând către camera din colț.
— Cred că e în regulă.
Îmi strâng mai tare în jurul trupului pătura subțire, neagră.
Detectiva Williams trebuie să fi fost uimită să mă găsească în vechiul apartament al Amandei – și semănând atât de mult cu Amanda. Încă nu mi-e pe deplin clar de ce a venit poliția, dar, din câte am înțeles, o vecină a remarcat ușa deschisă, a văzut lângă prag prosopul însângerat și a sunat la Urgențe.
Telefonul mi-a rămas în geantă, iar în cameră nu se află niciun ceas. Mă simt complet dezorientată.
— E sâmbătă? întreb eu.
Detectiva Williams dă aprobator din cap.
— Da.
Cel puțin, nu am pierdut o perioadă mai mare de timp.
Mă privește cu acea expresie impasibilă, cea care mă face să cred că nimic din ce ar putea auzi n-ar impresiona-o prea tare. Așa că îi mărturisesc totul, dezvăluindu-i chiar cum m-am dus acasă la mama Amandei și am recuperat colierul lui Jane.
Detectiva Williams ia notițe în timp ce vorbesc. Când menționez transformarea mea, rămâne cu pixul în aer, ridică privirea și îmi cercetează

cu luare-aminte chipul. Pare că studiază fiecare amănunt, de la cărarea din păr până la despicătura din bărbie.

Habar n-am ce gândește.

Mai iau o înghițitură de cafea. S-a răcit, dar cel puțin cofeina îmi mai limpezește creierul. Senzația îmi amintește de cea pe care o aveam când luam Ambien – eram foarte moleșită în dimineața următoare.

Este posibil să fi luat somniferul aseară?

Halucinații. Amnezie. Stare de conștiență alterată. Iar femeile sunt mai susceptibile la efectele secundare. Toate acestea se află în Jurnalul meu de date.

Am citit că au existat cazuri de persoane care au șofat în somn, au gătit și chiar au făcut sex, fără să-și amintească nimic din toate astea.

L-am lăsat pe Ted să intre în casă fără să-mi dau seama? Sau am deschis ușa altcuiva?

Resping acest gând. Pare imposibil.

Frânturi din cele întâmplate aseară îmi vin în minte, ca niște scene dintr-un vis: Cassandra umplându-mi paharul. Jane învelindu-mă cu pătura. Sunetul slab al unei uși care se închide.

— Vrei să vorbești cu prietenele mele?

Detectiva Williams își vâră pixul în spirala din partea de sus a carnetului. Mă privește fix pentru o clipă lungă.

— Vrei să spui prietenele Amandei Evinger?

— S-ar putea să știe mai multe despre ce s-a întâmplat, zic eu, cu glas tremurat.

Dar, în loc să răspundă, ea se ridică.

— Mă duc să mai iau o cafea. Ai nevoie de ceva?

Clatin din cap.

Ea pleacă și închide ușa în urma ei.

Poate că detectiva nu are de gând să le sune pe Cassandra și Jane, dar asta nu înseamnă că eu nu pot s-o fac. Îmi iau telefonul din geantă. Mai întâi, o sun pe Cassandra, iar apoi, pe Jane. Niciuna nu-mi răspunde, așa că le las mesaje: „Vă rog să mă sunați cât de curând posibil. Este o urgență”.

Apoi îi trimit lui Ted un SMS cu aceleași cuvinte.

Dar niciunul dintre ei nu-mi răspunde imediat.

Încerc să mă gândesc la ce am de făcut în continuare. Sunt tentată să o sun pe mama, dar s-ar putea să răspundă Barry, așa că renunț.

Mă uit prin încăperea mică și rece. Dar nu e nimic de văzut, în afară de o masă, niște scaune metalice, camera de filmat din colț și un geam de sticlă mată pe un perete. Mă întreb dacă este una dintre acele oglinzi pe care le folosește poliția atunci când un suspect este interogat.

Îmi lipesc degetele de tâmple, încercând să pun cap la cap frânturile de amintiri: Cassandra în rochia ei vișinie… Jane îmbrățișându-mă… mirosul dulceag al parfumului ei… șampania delicioasă, spumoasă…

Capul îmi vâjâie.

Defectiva Williams a plecat de mult timp. Așteptarea e un chin.

În cele din urmă, cu pătura încă înfășurată în jurul umerilor, mă duc la ușă și pun mâna pe clanță. Voi scoate doar capul, ca să văd dacă e prin preajmă.

Trag, dar ușa nu se clintește. Sunt încuiată aici.

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit la cei patru pereți. Oare mă urmăresc alți polițiști în clipa asta?

Vederea mi se încețoșează. Simt că mi se taie răsuflarea.

Nu mă pot lăsa doborâtă de un atac de panică.

Sunt închisă în această cameră pentru că detectiva Williams a vrut să-mi ofere intimitate?

Sau sunt suspectată de o crimă despre care habar nu am?

52.

AMANDA
Cu două luni în urmă

Amanda plănuise ca, imediat după ce îl lăsa pe James pe banca din Central Park, să se ducă repede la un restaurant. Avea de gând să se așeze cât mai aproape de centrul sălii și să-l întrebe pe chelner despre ofertele serii, iar apoi, să achite cu cardul. Voia să fie ținută minte.

În schimb, se năpusti pe ușa apartamentului, își scoase rochia cafenie și o lăsă mototolită pe podeaua băii, lângă poșetă, apoi dădu drumul la duș.

Stătu sub apa fierbinte, spălându-se obsesiv, încercând să-și scoată sângele uscat de sub unghii.

Și luptându-se să-și alunge imaginile din minte. Corpul lui James, cuprins de convulsii, pe bancă. Sângele care i se prelingea pe față din litera V care îi fusese tăiată deasupra ochiului drept. Buzele care i se umflau. Pielea palidă strălucind de sudoare. Și pe Stacey holbându-se la Valerie, care stătea lângă el, ținând bisturiul însângerat în mâna înmănușată.

Amanda tremura în ciuda apei fierbinți care o lovea. Nu reușea să se încălzească.

— Sunați la 911! țipase Amanda. Are o reacţie la medicament!

Dar Valerie se aplecase din nou spre el, ștergându-i sângele de pe față cu un mic prosop albastru. Își curăța „pânza", astfel încât să poată termina de scrijelit pe frunte cuvântul acela care avea să spună lumii ce îi făcuse James lui Daphne.

— Oprește-te! Poate să moară! țipase Amanda.

Se cuprinse în brațe, tremurând toată. Își aminti jurământul Nightingale[12], pe care îl recitase la absolvirea școlii de asistenți medicali: „Mă leg cu trup și suflet… să-mi practic profesiunea cu loialitate… și nu voi da cu bună știință vreun leac vătămător…"

Trebuiau să-l pedepsească pe James, nu să-l omoare.

Prin zgomotul apei de la duș, auzi o sonerie. Telefonul cu cartelă pe care i-l dăduseră surorile Moore era încă în geantă, lângă prosopul însângerat. Învelit în prosop, era bisturiul.

Amanda se uită drept înainte, iar apa îi încețoșa vederea.

— Lui i-a fost milă de Daphne? o întrebase Valerie, terminând V-ul.

— Val, face spumă la gură, spusese Stacey.

Spasmele lui James începeau să se domolească, pe măsură ce corpul său abandona lupta.

Din jurământul pe care îl rostise în timp ce stătuse pe scenă la absolvire, cu trupul drept și mândru și soarele strălucind deasupra capului ei, Amanda își amintise: „Mă voi devota celor pe care îi îngrijesc".

Încercase să o împingă pe Valerie la o parte. Dacă lui James i se închideau căile respiratorii, ambulanța avea să sosească prea târziu pentru a-l mai putea salva. Dar exista o șansă: zărise pixul în buzunarul lui James, cel pe care îl folosise pentru a semna bonul la restaurant. Și văzuse doctori efectuând traheotomii de urgență. Putea să-i facă o gaură în trahee cu bisturiul, apoi să folosească tubul pixului pentru a permite aerului să treacă prin gâtul lui umflat.

— Dă-mi bisturiul! ordonase ea.

Valerie o ignorase și începuse să schițeze cea de-a doua literă, I. Cassandra și Jane, care se ocupau de supraveghere, veniseră în fugă.

— Se apropie cineva. Trebuie să plecăm de aici!

Cassandra o apucase pe Valerie de braţ, făcând-o să scape bisturiul.

Amanda îl ridicase.

— Trebuie să-l ajut!

Corpul lui James zvâcnise pentru ultima oară, apoi încremenise.

— Cred că a murit, spusese Stacey.

Cassandra nu ezitase.

— Trebuie să pară un jaf!

— Cu litera aia pe frunte? zisese Valerie, și totuși băgase mâna în buzunarul lui de la spate și îi scosese portofelul.

Cassandra îi desfăcuse ceasul.

Apoi Jane dusese un deget la buze.

De cealaltă parte a stejarului falnic, un câine începuse să latre.

— Trebuie să plecăm *acum*! șoptise Cassandra.

Amanda atinsese cu două degete gâtul lui James. Nu mai avea puls.

— Nu! șoptise ea.

La spital, privise de multe ori moartea în față: o înfruntase cu mâinile, cu instrumentele și cunoștințele ei. Nu era niciodată ușor să piardă un pacient.

Însă, de data aceasta, era altfel.

Niciodată nu fusese complicea morții. Luase prosopul pe care Valerie îl lăsase pe pieptul lui, învelise bisturiul în el și îl băgase în geantă, în timp ce Stacey o înșfăcase de cot și o trăsese de-acolo.

— Hai, Amanda! Mișcă!

Cele cinci femei se grăbiseră către ieșirea din parc. În față se vedeau luminile strălucitoare ale farurilor, restaurantelor și clădirilor.

— Despărțiți-vă! le ceruse Cassandra.

În bătaia felinarului, expresia ei fusese impasibilă.

— Ne vedem la mine, zisese, cu un glas ferm, egal.

Amanda privise cum celelalte femei o apucaseră în direcții diferite. Cassandra și Jane chemaseră un taxi, Valerie dispăruse în tenebrele de la marginea parcului, iar Stacey își băgase mâinile în buzunarele pantalonilor și o pornise spre metrou.

Amanda rămăsese singură acolo.

Apoi o rupsese la fugă. Dar nu spre apartamentul Cassandrei.
Fugise acasă.

53.

SHAY

Aproximativ 50% dintre americani spun că se bazează pe instinct pentru a-și da seama ce este adevărat și ce nu. Unul din șapte spune că se încrede în instinctul său pentru a lua decizii, în timp ce unul din zece afirmă că rareori are încredere în instinct.

Jurnal de date, pagina 66

Când detectiva Williams revine în sfârșit în cameră, își cere scuze că ușa a fost încuiată.

— Se încuie automat când se închide. Ești liberă să pleci oricând dorești.

— Oh, bine! face Shay, simțind cum senzația de claustrofobie se diminuează. Ai aflat ceva despre ce s-a întâmplat aseară? Ale cui sunt lucrurile din apartamentul meu?

— Deocamdată, nu avem nicio informație despre asta.

Dar portofelul trebuie să fi conținut ceva care să indice cui aparținea – un permis de conducere sau un card de credit. Însă înainte de a apuca să întreb asta, detectiva Williams se așază și se apleacă în față, cu antebrațele sprijinite pe masă.

Tonul ei nu se schimbă când îmi pune următoarea întrebare. Dar simt o schimbare în atmosferă, de parcă cineva ar fi apăsat un comutator.

— Unde ai fost în noaptea de joi, 15 august, Shay?

Clipesc și clatin ușor din cap. Au trecut câteva luni de-atunci.

— Nu știu pe dinafară, șoptesc eu.

Îmi cobor privirea spre telefonul meu, care este acum pe masă.

— Pot să mă uit în calendar?

— Ar fi minunat, dacă nu te deranjează.

Deschid calendarul. „Serviciu, dentist, alergare 10 kilometri”.

— Am fost la serviciu toată ziua, apoi m-am dus să-mi fac un detartraj. Iar seara, am fost să alerg. Vezi?

Îi arăt telefonul, iar defectiva Williams încuviințează din cap. Dar nu se uită la ecran. Se uită fix la mine.

Tăcerea este apăsătoare.

— Îmi pare rău că nu este ceva mai interesant, rostesc eu, încercând să alung tensiunea.

Ea nu zâmbește. Pare, aproape, că așteaptă să-i spun mai multe.

— Ce se petrece?

— Asta este tot deocamdată, zice detectiva Williams în cele din urmă.

Se ridică, iar eu fac la fel.

Mă conduce la ușa din față.

— Ținem legătura, spune ea înainte să ies.

Mă opresc pe strada aglomerată, simțindu-mă dezorientată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu singură.

Așa că îl sun pe Sean. În clipa când îi aud vocea caldă și familiară…

— Hei, Shay!

…izbucnesc într-un plâns cu suspine.

*

Sunt foarte recunoscătoare că, măcar de data asta, Jody nu e prin preajmă. Are un proiect care ar trebui să dureze toată după-amiaza.

Suntem doar eu și Sean pe noua lui canapea – cumpărată pentru a o înlocui pe cea pe care am luat-o cu mine –, având în față două pahare mari de apă. Mă simt încă deshidratată, așa cum se întâmplă adesea după ce iau Ambien. Așa că poate am înghițit o pastilă la un moment dat aseară.

Vorbim de multă vreme. Sean a fost atât de uimit de cele întâmplate, încât a trebuit să-i spun de două ori toată povestea.

Nici mie nu mi se pare real.

— Deci, cum a rămas treaba cu detectiva?

Stau încovoiată, cu picioarele ridicate pe canapea și cuprinzându-mi genunchii cu brațele.

— A întrebat dacă plănuiesc să fac vreun drum în afara orașului și i-am zis că nu. Evident, știe unde locuiesc. Nu sunt sigură că mă pot întoarce în apartamentul meu. Dacă persoana care a lăsat toate acele lucruri se întoarce?

Nu-mi pot reprima un fior.

— Vei sta aici. Ca pe vremuri.

Apoi Sean surâde și îmi dau seama că încearcă să-mi smulgă și mie un zâmbet.

— Dar ar trebui să știi că Jody ți-a transformat camera în birou.

„Bineînțeles”, gândesc eu. Când îmi ridic privirea, văd că Sean se uită la mine cu îngrijorare.

— Hei, ai mâncat ceva azi?

Clatin din cap. Când am intrat în baie la secția de poliție, m-am speriat de reflexia mea în oglindă. Rimelul mi se întinsese sub ochi, iar părul îmi era ciufulit. Am umezit un prosop de hârtie și m-am șters sub ochi, apoi mi-am dat cu apă rece pe față, înainte de a încerca să-mi netezesc un pic părul. Mi-am scos lentilele de contact și mi-am pus ochelarii, bucuroasă că îi aveam în geantă și că mă gândisem să-i iau înainte ca detectiva Williams să mă aducă la secție.

— Nu mi-e foame.

— Haide! zice și mă înghiontește ușurel în genunchi. Trebuie să te hrănești. Ce-ai zice să-ți fac un smoothie cum îți place, cu banane?

Îl urmez câțiva pași până la bucătărie.

— Nu vrei să le suni din nou pe prietenele tale?

Mă uit la telefon. Ted nu mi-a răspuns încă la mesaj. Și nici Cassandra, nici Jane nu mi-au răspuns la apeluri. Așa că le trimit iarăși mesaje surorilor Moore: „Vă rog să mă sunați cât de repede puteți. S-a întâmplat ceva îngrozitor”. Aștept o clipă, uitându-mă la ecran, dar nu văd cele trei puncte care ar indica faptul că una dintre ele îmi răspunde.

— Probabil că sunt cu un client sau ceva de genul ăsta.

Sean ia o banană din coșul cu fructe și începe să o taie.

— Se ocupă de PR, nu?

— Da.

Îmi dau seama că încearcă să mă facă să nu mă mai gândesc la ultimele ore, să-mi ofere o oază de calm, dar nu sunt în stare de conversație.

Se întinde după untul de migdale, care se află în bufet, și continuă să vorbească, povestindu-mi despre noul elev pe care îl meditează.

— Așadar, o mamă obsedată m-a sunat zilele trecute și mi-a spus că fiul ei a obținut 1580 de puncte la SAT[13]. Vrea să-l ajut să obțină fix punctajul maxim, 1600.

Sean scoate esența de vanilie din sertarul pentru condimente. Observ că sertarele sunt acum tapetate cu hârtie autoadezivă în dungi strălucitoare.

— O, uau! zic eu indiferentă.

Pune o mână pe umărul meu.

— Ar fi mai bine să tac?

Clatin repede din cap. Dacă ar fi liniște, gândurile mele ar fi prea tulburătoare.

— Atunci, revenim după o scurtă pauză.

Zgomotul puternic al blenderului mă ia prin surprindere și tresar. Sean observă și îl oprește.

— Îmi pare rău!

Toarnă smoothie-urile în două pahare și pune în ele paie metalice refolosibile.

— Jody a luat astea. Sunt mult mai bune pentru mediu.

Mi-o amintesc pe Cassandra dându-mi paharul cu șampanie aseară și simt o mână moale pe umăr. Îmi reprim un fior.

— Haide, ia o gură! mă îndeamnă Sean, apoi soarbe zdravăn din pahar, iar eu îi urmez exemplul.

Lichidul rece îmi alunecă plăcut pe gât, dar nu știu dacă voi fi în stare să mai beau.

— Ce-am uitat? Nu are exact același gust cu cel pe care îl faci tu mereu.

— Scorțișoara.

Telefonul îmi zumzăie în buzunarul jeanșilor. Este un mesaj de la mama: „Scumpo! Piure sau cartofi dulci pentru Ziua Recunoștinței? Sau amândouă?”

Nu pot să cred că lumea se învârte în continuare în jurul axei obișnuite – că oamenii se gândesc la mesele de sărbători, citesc gazeta de sâmbătă și fac jogging în Central Park.

— De la prietenele tale?

Clatin din cap.

— Îmi amintesc că și lor le plăceau smoothie-urile tale.

Mai ia o înghițitură.

Mă încrunt.

— De ce spui asta?

— Așa ziceau în seara aia când ne-am întâlnit la o bere și le-ai sunat ca să le spui de apartament, îmi explică el, apoi se îndreaptă spre canapea și

bate ușor în pernă. Vino aici, ești puțin cam palidă!

Mă apropii încet și mă cufund în ea. Simt brusc că nu mă mai țin picioarele.

Nu am preparat niciodată vreun smoothie pentru Cassandra sau Jane. Nu-mi amintesc să fi discutat vreodată despre asta.

— Shay?

— Îți poți aminti exact ce au spus?

Se uită în sus și spre stânga, așa cum fac mulți oameni când încearcă să-și amintească ceva. Mă pomenesc că îmi țin respirația.

— Una dintre ele – nu știu care – ți-a spus că te și vede stând în noua ta bucătărie și făcând celebrul tău smoothie.

Simt că mă furnică pielea.

Sean se uită la mine.

— Te simți bine?

— De unde știau surorile Moore de smoothie-urile pe care mi le fac? șoptesc eu.

De îndată ce spun asta cu voce tare, un alt gând îmi explodează în creier. Este un ecou al întrebării pe care mi-am pus-o amețită aseară, când stăteam întinsă pe canapea: „De unde știa Jane că Amanda purta o rochie cu buline în ziua în care a murit?”

Nu există nicio explicație simplă. Jane zisese că fusese ocupată cu serviciul, că dorise să o sune pe Amanda, dar nu o făcuse. Și, cu toate *că eu* știam ce purtase Amanda, nu vorbisem niciodată cu ele despre ținuta ei. Sunt sigură că nu menționasem rochia verde cu buline când mă întâlnisem cu surorile Moore la stația de metrou din 33rd Street, în ziua în care văzusem pe cineva care semăna cu Amanda. M-am gândit, îmi amintesc clar asta, că, dacă aș include și acel detaliu, m-ar face să par nebună.

— Shay? zice Sean, încruntat. Ce se întâmplă?

Un alt fragment de amintire: Jane îmi spune să mă întind pe canapea și să dorm. Aseară, oboseala mă cuprinsese așa de brusc, încât nu m-am putut opune. Nici chiar în serile când luasem Ambien, nu mă lovise niciodată atât de rapid și de brutal.

— Trebuie să le sun din nou pe Cassandra și Jane.

De data aceasta, o sun pe Jane mai întâi. Apelul meu intră direct în mesageria vocală.

— Jane, te rog, am nevoie de ajutorul vostru.

Vocea îmi tremură.

Apoi o sun pe Cassandra. Când, în sfârșit, aud vocea ei răgușită, rostesc repede:

— Cassandra, slavă Domnului că am dat de tine. Sunt Shay. Ceva…

Mă întrerupe pe un ton atât de ferm și de glacial, încât efectiv tresar.

— Shay! Îți spun pentru ultima dată, nu ne mai suna pe mine și pe Jane. Nu ne mai urmări. Ai nevoie de ajutor specializat. Tu ai probleme grave.

Apoi închide.

Rămân cu telefonul la ureche, atât de șocată, că nu mă pot mișca. Mi-e greu să respir.

De ce mi-ar spune Cassandra așa ceva? Am făcut ceva îngrozitor aseară, ceva de care nu-mi amintesc? Probabil că da, dacă a ajuns să-mi zică niște vorbe atât de grele.

Ochii mi se umplu cu lacrimi și, din reflex, dau să o sun iar, ca să-i cer iertare.

— Ce a spus? întreabă Sean.

— Stai o secundă, șoptesc eu.

Capul începe din nou să-mi zvâcnească dureros.

Nimic din ce s-a întâmplat în ultimele optsprezece ore nu are sens.

Cassandra mi-a vorbit aproape ca și cum m-ar fi urât. Mi-a zis să nu le mai deranjez pe ea și pe Jane.

Dar ele sunt cele care au venit la mine aseară și au adus șampanie. Cassandra a spus că și-ar fi dorit să poată anula planurile pe care le aveau, ca să stea cu mine.

Mă cuprinde aceeași senzație ciudată de irealitate pe care am avut-o în ziua când am urmărit-o până la metrou pe femeia care semăna cu Amanda.

Cum de era posibil ca ele să se întoarcă atât de repede împotriva mea?

Stomacul mi se contractă și fug la baie. Încerc să vomit în toaletă, dar nu iese nimic din mine, apoi mă ridic și, cu mâinile tremurânde, deschid robinetul chiuvetei. Îmi dau cu apă rece pe încheieturi și îmi clătesc gura.

Îmi privesc reflexia în oglindă.

Nu seamănă nici cu versiunea mea veche, dar nici cu cea nouă. Expresia din ochii mei aparține unei străine.

Ochii Amandei erau goi în ziua când am văzut-o – de parcă nu-i mai rămăsese nimic. Nicio bucurie, nicio speranță, pe nimeni căruia să-i pese de ea.

Dar surorile Moore pretindeau că au iubit-o.

Se comportaseră de parcă le-ar fi păsat și de mine – cel puțin până în urmă cu câteva minute, când cuvintele Cassandrei m-au străpuns ca un pumnal.

Totul pare scăpat de sub control.

„Gândește!” îmi spun cu frenezie. Încerc să-mi amintesc ce le-aș fi putut spune Cassandrei și lui Jane, ceva ce ar fi putut fi interpretat greșit, explicând astfel adversitatea lor.

Dar, în schimb, mintea mea se întoarce înapoi în timp, la momentul când am văzut-o pe femeia care semăna cu Amanda, la scurtă vreme după sinuciderea acesteia. Surorile Moore s-au întâmplat să treacă pe lângă stația de metrou exact când stăteam agățată de stâlp, tremurând și gâfâind. Simțindu-mă la fel de îngrozită și descumpănită ca acum.

Păruse un miracol: care erau șansele ca ele să se afle exact în acel loc, exact în acel moment? Și să mă recunoască, după o întâlnire relativ scurtă, într-o mulțime de oameni cu umbrele, când mai aveam și tot părul ud, lipit de față? Și ca întâlnirea lor să fie anulată, ceea ce le oferise o oră pe care să o petreacă cu mine?

Aproape infinitezimale.

Cândva, am încercat să aflu câți oameni sunt în New York în timpul zilei, când navetiștii vin la muncă. Numărul este greu de verificat, dar, pentru Manhattan, estimarea este de șaizeci și șapte de mii de oameni pe kilometru pătrat. Iar în oraș există patru sute șaptezeci și două de stații de metrou.

Respirația mi se accelerează și îmi încleștez palmele de marginile dure și reci ale chiuvetei.

Cassandra mi-a spus să nu le mai urmăresc. Dar ele sunt cele care au apărut ca din senin, deși șansele ca acest lucru să se întâmple erau infime.

Surorile Moore au spus că femeia aceea care semăna cu Amanda nu exista. Dar m-au transformat pe mine în sosia ei.

Nimic nu are sens.

54.

AMANDA

Cu două luni în urmă

„Amanda, sună-mă!”

„Amanda, te simți bine?”

La fiecare câteva ore, telefonul ei mobil suna, primind apeluri și mesaje de la celelalte femei.

„Amanda, te rog, răspunde! Ne facem griji pentru tine!”

Nu-și putea alunga din minte imaginea lui James prăbușit pe banca din parc, în timp ce viața se scurgea din el.

„Amanda, sunt chiar după colț. Pot să trec pe la tine?”

În cele din urmă, mesajul de la Beth o făcu să ia telefonul și să o sune. Poate că Beth – avocata inteligentă și caldă – avea și ea regrete.

— Hei, ce se întâmplă? De ce nu vorbești cu niciuna dintre noi?

— Sunt îngrozită, șopti Amanda.

Vocea îi era răgușită. Era sâmbătă dimineață și nu vorbise cu nimeni în cele treizeci și șase de ore de când James murise.

— Uite ce-i, știu că lucrurile nu au mers exact așa cum am planificat. Dar trebuie să rămânem unite.

— L-am ucis, Beth!

Vocea Amandei tremura. O auzi pe Beth oftând încet.

— Nu asta a fost intenția noastră.

Tonul lui Beth fusese inițial prietenos, dar acum, devenise autoritar.

— Și știi ce i-a făcut lui Daphne. Era diabolic!

— Așadar, nimeni altcineva nu are regrete?

— E prea târziu pentru așa ceva.

Beth nu îi era aliată. Beth voia să o țină în frâu.

— Ce-ar fi să ne întâlnim și să vorbim despre asta? Am putea veni la tine. Toate.

Înainte, fuseseră toate șapte pe aceeași lungime de undă. Dar acum, ar fi fost doar ea împotriva celorlalte șase femei.

Amanda și le imagină înghesuite în mica ei sufragerie. Jane mângâind-o pe spate, Stacey puțin retrasă, cu brațele încrucișate la piept și cu maxilarele încleștate, Cassandra aplecându-se spre ea, Daphne și Beth împletindu-și vocile cu ale celorlalte – cuvintele lor amestecându-se și suprapunându-se, și apăsând-o pe Amanda în timp ce toate ar fi încercat să

elimine ceea ce considerau a fi neloialitatea ei. Și Valerie privind-o cu ochii ei căprui, inexpresivi.

— Nu mă simt bine, răspunse Amanda.

Amanda o auzi pe Cassandra pe fundal, spunându-i lui Beth:

— Lasă-mă să vorbesc cu ea. Trebuie să știm ce a făcut cu bisturiul.

Amanda închise telefonul și opri tonul de apel.

Ceva mai târziu – poate după o oră, poate după trei –, interfonul sună.

Ea tresări. Erau în holul clădirii ei.

Păși în șosete pe podea, făcând cât mai puțin zgomot cu putință, tresărind când o scândură scârțâi, chiar dacă știa că ele erau două etaje mai jos și nu puteau auzi nimic. Se duse în dormitorul ei îngust și se întinse pe pat, ascunzându-se sub așternuturile răvășite.

Interfonul sună din nou. De data aceea, zgomotul puternic și insistent dură mult mai mult. Își acoperi urechile cu mâinile, dar tot îl auzi.

Stătu întinsă pe pat, cu ochii strâns închiși, până când, în cele din urmă, sunetul se stinse.

Când porni telefonul, târziu în acea noapte, văzu că avea douăzeci și patru de apeluri pierdute.

•

A doua zi, duminică, Amanda era de gardă. Se ridică din pat simțindu-și ochii afundați în orbite. Nu dormise mai deloc și nu mâncase nimic altceva decât o banană și o felie de pâine prăjită.

Se îndreptă spre șifonier simțind că trupul o durea de parcă ar fi fost cu adevărat bolnavă. Se uită la coșul de rufe murdare, pe fundul căruia se afla mototolită rochia de vară cafenie, cu pete ruginii. Își puse costumul roz de spital și saboții, în timp ce jurământul Nightingale îi veni din nou în minte: „Mă voi devota celor pe care îi îngrijesc”.

Găsi anticearcănul în baie și își acoperi umbrele vineții de sub ochi. Ascunsese bisturiul și prosopul în dulapul de sub chiuvetă. Nu suporta să se uite la obiectele care îi aminteau ce făcuseră. Dar tot simțea prezența lor.

Dacă le-ar da bisturiul, ar lăsa-o în pace?

„Nu”, gândi Amanda. „N-ar face asta niciodată”.

Orașul i se păru diferit – încins și furibund. Pietonii o împingeau pe trotuar; o servietă legănată o lovi dureros în șold. Soarele bătea cu putere. Puse piciorul pe o trecere de pietoni, dar un taxi se năpusti de după colț, în ciuda culorii roșii a semaforului, cu claxonul urlând.

Ajunse la serviciu și se sili să-i zâmbească paznicului, în timp ce își ridica mâna spre panoul de pe perete, pentru a apăsa butonul de acces spre camera de gardă.

Oare el își dădea seama cât de diferită era?

În prima oră de lucru, verifică semne vitale, răspunse la apeluri și ajută la tratarea unui pacient care avea pneumonie. Dar când se duse să ia antibiotice din dulapul aflat în camera cu medicamente, încremeni privind fix flacoanele cu morfină și se văzu amestecând lichidul în băutura lui James.

— Amanda?

Gina stătea în ușa deschisă a încăperii.

Amanda nu știa de cât timp se afla șefa ei acolo.

— Perfuzia pentru salonul cinci, spuse Gina. Nu ai schimbat-o.

— O, nu, eu…

— Am schimbat-o eu, rosti Gina, pe un ton sec, apoi se încruntă. Te simți bine?

Amanda dădu aprobator din cap.

— Îmi pare rău!

Se grăbi să iasă din cameră. Amanda simți privirea Ginei ațintită asupra ei de mai multe ori în cursul zilei – pusese în pericol viața unui pacient. Dacă Gina nu ar fi schimbat perfuzia, bătrânul care suferise un accident vascular cerebral s-ar fi putut deshidrata până la un nivel periculos.

Tura Amandei păru să dureze de două ori mai mult decât de obicei. Când, în sfârșit, ajunse acasă, nu se putu opri din tremurat.

•

A doua zi fu și mai rău.

Abia trecuse o jumătate de oră de când venise la lucru când cineva îi transmise un mesaj:

— Hei, te-a sunat cineva! Nu și-a lăsat numele.

Amanda privi fix cuvintele de pe hârtiuța roz: „Mă bucur că te simți mai bine. Ne vedem diseară!"

Genunchii i se înmuiară.

A reușit să facă față celei mai mari părți a turei. Dar, cu puțin timp înainte de a se termina, când se grăbea să-l ajute pe un medic care trata o victimă împușcată, se dezechilibră – lipsa de somn și de mâncare

combinată cu stresul o făceau să fie mai neîndemânatică – și căzu peste pacient, scoțându-i tubul toracic, care îi ajuta plămânii să funcționeze.

Doctorul înjură și acoperi gaura cu mâinile.

Amanda se uită fix la sângele roșu care acoperea mănușile din latex ale medicului.

Nu mai putu să respire. Preț de o clipă, nici măcar nu se putu mișca.

— La naiba, Amanda! strigă doctorul. Cheamă o echipă de resuscitare!

Gina intră grăbită în cameră, în timp ce Amanda se retrase de lângă targă.

În loc să-și ajute pacienții, ajunsese un pericol pentru ei.

— Trebuie să plec, îi spuse Ginei.

Gina nu răspunse, concentrându-se strict asupra tânărului cu pieptul sfâșiat de un glonț.

Amanda străbătu în fugă coridorul lung, cu saboții scârțâindu-i pe linoleum, și ieși din clădire. Făcu câțiva pași împleticiți pe trotuar, gâfâind.

Apoi văzu o femeie stând chiar în fața ei, pe trotuarul de vizavi, cu părul drept și negru strălucind în lumina soarelui.

„Nu!” Pulsul Amandei se intensifică. Se întoarse și se repezi înapoi în spital.

Cu degete tremurânde, își scoase telefonul din buzunar și comandă un Uber. Stătu lângă paznic până când mașina intră pe aleea circulară de la camera de gardă. Ieși repede și se grăbi să se așeze banchetă.

— Vă rog, grăbiți-vă! țipă ea.

După opt minute, când Uberul opri în fața clădirii ei, avea deja cheile pregătite. Urcă treptele în fugă, se năpusti pe ușă, o încuie de două ori și puse lanțul, pentru a o asigura cât mai bine.

Interfonul sună câteva minute mai târziu.

•

Următoarele zile se contopeau. În prima zi, sună la spital și anunță că era bolnavă, apoi își închise telefonul.

Când îl reporni, pe lângă toate apelurile și mesajele de la femeile din grup, era unul de la Gina: „Amanda, trebuie să vorbim. Sună-mă”.

Dar ce i-ar fi putut spune Ginei?

Nu reușea deloc să mai doarmă; celelalte femei erau neobosite. Uneori, auzea bătăi ușoare în ușă. Odată, în toiul nopții, o cheie scrâșnise în broască. În timp ce privea fix, încordată, ușa se deschise până când lanțul se întinse la limită.

„Cum de au făcut rost de o cheie?”

Uneori, vocea care plutea prin crăpătura ușii era amabilă și mieroasă:

— Hai să vorbim despre asta! Scumpo, încercăm să te ajutăm. Haide, descuie ușa!

Alteori, era aspră:

— Trebuie să treci peste asta. Vom fi în regulă dacă rămânem unite, așa cum am promis că vom face. James ar fi făcut rău și altor femei. Le-ai salvat, la fel cum îi salvezi pe pacienții din spital. Ai salvat foarte multe femei pe care nici măcar nu le cunoști, Amanda. Deschide ușa!

Cele mai rele au fost șuierăturile care păreau să i se rotească prin minte, ca niște fuioare de fum:

— *Tu* ai fost cea care a furat medicamentul. *Tu* l-ai drogat. *Tu* vei fi pusă sub acuzare pentru toate astea. Dacă nu începi să cooperezi, vei face închisoare pe viață!

Începu să se întrebe dacă vocile erau reale sau erau doar în capul ei?

Știa de ce erau capabile celelalte femei din grup și de pedepsele pe care le aplicaseră, chiar și unor oameni pe care nu-i cunoșteau – cum ar fi părinții care nu se deranjaseră să-și viziteze fiul adolescent aflat în comă indusă, după ce îl dăduseră afară din casă pentru că era homosexual. Femeile așteptaseră luni întregi, până târziu într-o sâmbătă seară, când luminile din casa aflată în Long Island a părinților lui se stinseră. Apoi desfăcuseră furtunul de grădină din curtea din față, îl strecurasem prin fanta pentru corespondență și răsuciseră robinetul metalic. Mii de litri de apă umpluseră casa în vreme ce părinții dormeau – saturând podelele din lemn, trecând prin covoare, scurgându-se în subsol și deteriorând structura.

— Să vadă și *ei* cum e să rămâi fără locuință, le șoptise Valerie celorlalte, pe când se îndepărtau pe furiș de casă.

Iar grupul decisese că a-i strecura în băutură puțin sirop de ipecacuanha fostului soț al lui Beth, cel care o părăsise când fusese diagnosticată cu cancer, nu era o pedeapsă suficientă, chiar dacă femeile urmăriseră cu încântare filmarea făcută de Stacey la acel eveniment dezastruos pentru el.

Plecase în fugă de pe scenă, după doar câteva minute de când începuse să-și citească poeziile, dar nu suficient de repede pentru a ajunge la baie. Făcuseră un GIF cu el vomitând pe podeaua cafenelei și îl încărcaseră pe YouTube, legat de numele său, astfel încât scena să dăinuie pentru eternitate.

— Acest GIF va apărea de fiecare dată când cineva o să caute numele lui, spusese Cassandra.

Și o pedepsiseră și pe mama abuzivă care locuise lângă Stacey, mai întâi mituindu-i pe vecini pentru a suna în mod repetat la serviciile sociale, în numele fetiței. Dar asta era dreptate, nu răzbunarea după care tânjeau. Așadar, au pătruns în apartamentul ei și au plantat suficiente droguri pentru a se asigura că nici cel mai bun avocat nu ar putea-o scăpa de o pedeapsă cu închisoarea. Jane dăduse telefonul anonim la poliție.

Amanda le cunoștea pe surorile Moore de mai puțin de un an.

Cumva, i se părea că fusese atrasă pe orbita lor de mult mai mult timp. Fusese impresionată de charisma lor, de căldura lor, de faptul că îi oferiseră un loc în grupul lor strâns unit.

Nu-și dăduse seama cât de singură fusese înainte ca acele femei să o accepte, umplând golul pe care îl purtase în suflet încă din copilărie.

Dar, la urma urmei, nu era cu adevărat una dintre ele.

Și probabil că, acum, și-au dat și ele seama de asta.

55.

SHAY

Cele mai frecvente concepții greșite privind contactul cu oamenii legii:

- *Dacă explici cum stau lucrurile, scapi de necaz;*
- *Trebuie să colaborezi cu poliția, ca să nu fii pus sub acuzare;*
- *Ești în siguranță dacă un polițist nu ți-a citit drepturile.*

Jurnal de date, pagina 67

Sean avea o meditație în după-amiaza aceea și s-a oferit-o să anuleze, dar i-am spus să se ducă.

Mi-am dat seama că era încă îngrijorat pentru mine, dar l-am convins că vreau să fac un duș lung și fierbinte și să trag un pui de somn.

Mi-a oferit vechea mea cameră – noul birou –, unde a întins o saltea matlasată, pe care a pus o pernă și niște așternuturi. Mi-a mai dat și unul dintre hanoracele lui și o periuță de dinți sigilată.

— Jody se va întoarce în curând, a spus el înainte de a pleca. I-am zis că vei rămâne aici la noapte.

După ce fac duș, îmi pun din nou jeanșii și mă îmbrac cu hanoracul lui Sean. Închid puțin ochii în timp ce îi inspir parfumul. Apoi mă îndrept spre birou.

Jody a transformat complet camera. E aproape de nerecunoscut. Un perete este vopsit într-un galben pal, iar trei desene în alb și negru atârnă deasupra biroului îngust.

Mă așez pe marginea saltelei, îmi deschid Jurnalul de date și notez toate lucrurile pe care mi le amintesc de când le-am întâlnit pe surorile Moore.

„Știau că eu și Amanda nu ne-am cunoscut la cabinetul veterinar. Știau ce purta Amanda în ziua în care a murit, deși nu au fost de față. Au apărut imediat după ce am văzut-o pe femeia în rochie cu buline coborând la metrou, dar mi-au spus că ea nu exista. M-au făcut să semăn cu Amanda. M-au încurajat să mă mut în apartamentul Amandei. M-au trimis să fac cumpărături la magazinul lui Daphne, dar nu i-au spus că voi veni. Am căzut într-un somn ciudat și greu, după ce au venit și mi-au dat un pahar de șampanie – pe care l-au schimbat cu al meu".

Mai adaug câteva rânduri: „Surorile Moore au plecat din apartamentul meu – ușa se blochează automat, trebuie doar s-o închizi, funcționând la fel ca cea de la secția de poliție –, iar a doua zi dimineață, m-am trezit cu toate lucrurile alea ciudate pe podeaua mea. Și acum, surorile s-au întors brusc împotriva mea…"

Aud ușa de la intrarea în apartament deschizându-se și simt că-mi sare inima din piept. Apoi Jody strigă:

— Hei!

Înainte să apuc să mă ridic și să-i ies în întâmpinare, apare în prag. Sunt șocată când se repede la mine și mă îmbrățișează strâns.

— Sărăcuța de tine!

— Mulțumesc! murmur eu.

Cuvintele ei îmi aduc iarăși lacrimi în ochi.

— Vrei ceva de băut? Un ceai? Sau poate ceva mai tare?

— Nu, mersi, sunt în regulă. Îți mulțumesc că mă lași să stau aici în noaptea asta.

Jody ia cămașa albastră, pe care am lăsat-o la capul saltelei, lângă așternut, și o netezește înainte de a o împături într-un pătrat perfect.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? Sean mi-a spus ceva, dar…

Iau povestea de la capăt, dar o versiune trunchiată a celei pe care i-am relatat-o lui Sean.

— Lasă-mă să-ți pregătesc patul, mă întrerupe Jody.

Mă ridic și mă îndrept spre birou, pentru a-mi pune pe el Jurnalul de date, ca să o pot ajuta pe Jody să întindă cearșaful peste saltea.

Și în clipa aceea, o văd.

O vază neobișnuită, în formă de mână cu degetele în jos și încheietura goală pe dinăuntru, unde ar trebui să stea tulpinile florilor, doar că Jody a umplut-o cu pixuri și creioane. Recunosc această vază. Am văzut-o în casa prietenei Cassandrei și a lui Jane, casa de care am avut grijă.

Clipesc de mai multe ori, pentru a mă asigura că nu e o altă nălucire. Apoi o ating și simt porțelanul rece în mâna mea. E real.

Mă răsucesc pe călcâie, ținând vaza în mână.

— De unde ai luat asta? întreb eu.

Jody, ocupată să-mi înfoaie perna, se oprește brusc.

— E nostimă, nu? O clientă avea una la fel în bucătărie și mi-a plăcut, așa că am căutat pe internet. E perfectă pentru camera asta, nu-i așa?

Vaza este o altă coincidență. În ultimul timp, au fost prea multe legate de relația mea cu surorile Moore.

— Cum o chema pe clientă?

Îmi simt gâtul încleștat, așa că glasul îmi iese ușor tremurând.

— Ăăă… Deena… zice Jody încruntându-se. Nu-mi amintesc numele ei de familie. A plătit în numerar. Asta îmi amintesc.

Nu mi s-a spus niciodată numele proprietarei apartamentului de care am avut grijă. Dar îmi amintesc adresa ei. Când o spun, Jody scoate telefonul.

— Îmi sună cunoscut… zice ea și se uită în calendar. Stai așa, o am, trebuie doar să găsesc ziua… A fost acum vreo două săptămâni.

Mă privește mirată.

Picioarele îmi cedează și mă prăbușesc pe marginea saltelei.

— De unde ai știut? mă întreabă Jody.

•

Nu pot să dorm în noaptea aceea. Stau trează ore în șir, uitându-mă la tavan, derulând totul în minte, până când simt că mă ia amețeala. În cele din urmă, ațipesc înspre zori, dar am un somn agitat.

Mă ridic încercând să fac cât mai puțin zgomot, deoarece ușa camerei lui Sean și Jody este încă închisă, apoi mă îmbrac din nou cu hanoracul lui Sean și cu jeanșii mei. Nu vreau să iau geanta pe care mi-au dat-o surorile Moore, așa că îmi bag telefonul mobil și portofelul în buzunarul mare, din față, al hanoracului, într-un final, îmi pun ochelarii de soare pe cap.

Părăsesc apartamentul duminică dimineață, în jurul orei opt și jumătate – în aceeași zi din săptămână și la aceeași oră ca atunci când a început totul, cu doar câteva luni în urmă.

Pe atunci era foarte cald și înăbușitor. Acum e un soare cu dinți. Dar sunt atât de agitată, încât nu simt nici măcar vântul șfichiuitor sau lipsa unei haine mai groase.

Noi piese ale puzzle-ului mi se tot învârt în minte. Jody a fost în apartamentul de pe East 12th Street cu mai puțin de o săptămână înainte ca surorile Moore să-mi propună să stau acolo. Ieri, am bombardat-o pe Jody cu întrebări despre Deena, clienta care solicitase reorganizarea garderobei sale. Dar Jody nu știa prea multe – petrecuseră doar câteva ore împreună.

A spus că femeia părea să aibă spre patruzeci de ani, că divorțase recent și că dorise să stea de vorbă la un pahar de vin.

— Eu nu beau niciodată când sunt la lucru, dar nu am vrut să jignesc o clientă, explicase Jody.

În cele din urmă, am aflat de la ea că Deena pusese multe întrebări personale, inclusiv despre relația lui Jody cu Sean și chiar despre colega de apartament a lui Sean. Despre mine.

Jody ezitase când îi cerusem să-mi spună exact ce discutaseră.

— Nu-mi amintesc precis, mi-a spus ea, evitându-mi privirea. S-ar putea să mă fi întrebat cum ești… cam asta a fost tot.

— Și ce i-ai zis? am insistat eu.

Nu-mi păsa de părerea lui Jody despre mine, dar trebuia să știu ce informații i-a dat.

— I-am spus că ești drăguță! a răspuns Jody, oarecum indignată.

Indiferent cât de mult am încercat, ea nu a vrut să dezvăluie nimic mai mult.

Cotesc, apropiindu-mă de destinație. Sunt atât de agitată, încât merg mult mai repede decât de obicei. Orașul a început să se trezească.

Un curier pe bicicletă țipă la un taximetrist care i-a tăiat calea, iar o mamă își zorește fiul rămas în urmă, avertizându-l că va întârzia la

antrenamentul de fotbal. Un autobuz se oprește în stația pe lângă care trec, pufăind zgomotos, iar o femeie cu un aer obosit se suie în el.

Cunosc destul de bine împrejurimile – am cumpărat banane și căpșune de la vânzătorul de fructe din colțul străzii, pe unde tocmai am trecut. M-am întâlnit cu Anne, prietena Cassandrei și a lui Jane, la același colț, înainte ca Anne să mă ajute să scap de fobia legată de metrou.

Îmi dau seama că lucrurile nu arată bine pentru mine, chiar dacă nimeni nu m-a arestat, iar detectiva Williams a spus că sunt liberă să plec oricând doresc. Mai am nevoie de o informație, care, de asemenea, m-ar putea ajuta să o conving pe detectiva Williams că am fost implicată fără voia mea în ceva urât.

În cele din urmă, ajung la destinație, și anume la florărie.

Aștept tremurând până când florăreasa descuie ușa.

Ceea ce urmează să fac este riscant. Poate că ar fi trebuit să rămân acasă la Sean.

Dar să fiu prudentă mi se pare cel mai periculos lucru pe care l-aș putea face. Nu pot să stau și să aștept ca alt lucru îngrozitor să se întâmple.

— Căutați ceva special? întreabă florăreasa.

— Doar un buchet simplu. Este un cadou.

— Avem câteva aranjamente expuse în magazin sau aș putea să fac altul pentru dumneavoastră.

Încerc să-mi dau seama care ar fi cea mai ieftină opțiune.

— Mi-ați putea da cinci crizanteme, vă rog? zic, arătând spre florile galbene aflate într-o găleată dintr-o vitrină frigorifică.

— Desigur.

Deschide ușa și alege cinci flori. Apoi le înfășoară în celofan și le leagă cu o panglică. Costă douăzeci și patru de dolari.

Bag mâna în buzunar și scot portofelul subțire. Plătesc în numerar.

Apoi mă îndrept spre apartamentul din East 12th Street, cel care reprezintă încă o legătură între mine și surorile Moore.

Înainte să ajung acolo, mă opresc, îmi trag gluga pe cap și îmi pun ochelarii de soare. Apoi intru hotărâtă în clădire.

— Bună ziua, îi spun portarului. Am o livrare pentru…

Pun florile pe tejgheaua din hol și mă uit în telefon.

— Nu-i văd numele, dar este apartamentul al

— Valerie Ricci. Puteți lua liftul de serviciu.

Dar eu sunt deja la jumătatea drumului spre ușă.

— Scuze, trebuie să fug!

Mă grăbesc să ies.

Mă ascund în spatele unui stâlp de telefonie și aștept. Nu-mi vine să cred că trucul meu a funcționat și i-am aflat numele. Speram asta, dar m-aș fi mulțumit doar să-i zăresc fața.

Și cine știe dacă femeia care locuiește în apartamentul cu vaza în formă de mână este acasă? Ar putea să fie din nou plecată. Dar portarul mi-a spus să i le duc sus, așa că sunt optimistă.

Numele ei adevărat s-ar putea să nu fie Valerie Ricci. Dar acest lucru pare puțin probabil. A trebuit să arate o carte de identitate pentru a semna contractul de închiriere și are nevoie de un cont bancar pentru a-și plăti chiria.

Sunt nerăbdătoare să-i confirm numele. Dar mai presus de orice îmi doresc să o văd.

Nu trebuie să aștept mult.

Câteva minute mai târziu, văd o femeie deplasându-se din spatele holului spre biroul portarului. Nu-i zăresc fața, dar are părul șaten, lung până la umeri.

El îi întinde florile, iar ea se uită la ele, trecându-și degetele printre tulpini. Caută, probabil, un bilețel edificator, dar nu-l va găsi.

Își înalță capul și îi văd buzele mișcându-i-se în timp ce vorbește cu portarul.

Apoi se întoarce și, pentru prima dată, îi văd trăsăturile.

De data aceasta, șocul pe care ar trebui să-l simt nici nu se mai produce. Am devenit imună la întorsăturile incredibile care par să afecteze tot ce ating surorile Moore.

O cunosc pe această femeie. M-a ținut de mână când m-a ajutat să cobor scările la metrou și m-a făcut să râd cu gluma ei despre un vibrator.

Dar ea *și* surorile Moore mi-au spus că o cheamă Anne.

Încă privește în direcția mea, dar sper că nu mă va recunoaște cu gluga pe cap și ochelarii de soare.

Am intuit, pesemne, că va trebui să fiu invizibilă.

Când se îndreaptă spre lift, ies din spatele stâlpului de telefonie și pornesc spre apartamentul lui Sean și Jody.

Mă gândesc la faptele pe care trebuie să le adaug în Jurnalul meu de date. Am crezut că sunt trei persoane: Anne, care m-a dus la metrou; Deena, clienta care a angajat-o pe Jody; și femeia misterioasă în casa căreia locuisem.

Dar, de fapt, sunt una și aceeași.

Locuiam în apartamentul lui Valerie Ricci când ea s-a prefăcut a fi altcineva și s-a întâlnit cu mine pentru a mă ajuta să scap de frica de metrou. Este atât de ciudat, încât mintea mea abia poate cuprinde totul. Evident, și surorile Moore știau toate acestea, aranjând atât întâlnirea, cât și șederea mea în acea locuință.

Și acolo, în apartamentul acela, am început să mă gândesc la o schimbare de *look.* M-am privit într-o oglindă mare, dreptunghiulară, aflată în vestibul, ridicându-mi părul și scoțându-mi ochelarii.

Și mi-am făcut în fiecare dimineață câte un smoothie cu banane. Surorile Moore mă urmăreau cumva?

Aproape că mă împiedic de o bordură și mă prind de marginea unui tomberon, ca să nu cad.

Pare o nebunie. Dar nu mai mare decât orice altceva din toate câte mi s-au întâmplat recent.

În tot acest timp, am fost fixată pe Cassandra și Jane Moore. Le-am cercetat firma de PR și clienții, am încercat să fiu o persoană cu care ar dori să-și petreacă timpul și chiar le-am considerat salvatoarele mele.

Dar Valerie Ricci trebuie să fi conspirat cu ele ca să mă ducă în acel apartament. Și ea a fost cea care a angajat-o pe Jody și i-a pus întrebări despre mine.

Valerie trebuie să fie mai mult decât o simplă prietenă a Cassandrei și a lui Jane, așa cum au înfățișat-o ele.

Ea nu doar că face parte din povestea asta. Se află în epicentrul ei.

56.

CASSANDRA & JANE

Poate că era prea mult să spere că Shay va fi arestată pe loc pentru uciderea lui James, după ce Valerie a sunat la poliție pentru a da un pont

anonim despre ușa deschisă și un prosop însângerat, la apartamentul 3D.

Dar ar fi trebuit cel puțin să îndepărteze poliția de pe urmele lui Daphne. Mesajul pe care i-l trimisese lui James: „Sper să putrezești în iad”. Litera V scrijelită pe fruntea lui și un început de I alături. Oare vreun anchetator isteț ghicise cuvântul și făcuse legătura cu Daphne?

Cu siguranță, poliția refăcuse deja pașii lui James din seara morții sale. Probabil că a obținut o descriere a femeii care a ieșit cu el din barul Twist – înaltă, cu părul castaniu-auriu, îmbrăcată cu o rochie de vară cafenie. Poate că vreo cameră de supraveghere de la o bancă sau o clădire din apropiere a surprins imaginea celor doi plecând și îndreptându-se spre Central Park în acea seară răcoroasă de august.

Ar fi putut foarte bine să fie Shay. Mai ales că rochia – pe care surorile Moore o recuperaseră din coșul de rufe al Amandei, la doar câteva ore după moartea ei – a fost descoperită pe podeaua lui Shay.

Probabil că Shay se ascundea în apartamentul lui Sean în clipa aceea, năucită nu numai de medicamente, ci și de întrebările ulterioare ale poliției, precum și de respingerea dureroasă a Cassandrei.

Ultimul lucru la care s-au așteptat-o surorile a fost ca modesta și blânda Shay să treacă în ofensivă.

Imediat după ce Cassandra și Jane primesc telefonul lui Valerie…

— Cred că Shay a fost aici. M-a păcălit să cobor în hol.

…își dau seama că trebuie să pună și mai multă presiune asupra ei.

Localizatorul din noua poșetă a lui Shay a rămas în apartamentul lui Sean.

Dar când Jane îi telefonează lui Jody, imediat după ce Valerie primește florile, fără vreun bilețel cu numele expeditorului, Jody confirmă că Shay a plecat devreme în acea dimineață.

— Slavă Domnului că te-am prins singură! spune Jane vorbind repede, pentru a evita întrebările lui Jody – ca, de pildă, de unde au surorile Moore numărul ei de telefon. Eu și Cassandra suntem în apropiere, am putea fi la tine în zece minute. Trebuie să vorbim!

Probabil că Jody le-a așteptat pe surori la fereastră, pentru că acestea nici nu apucă bine să sune la interfon, că ea le și deschide.

De îndată ce Jody închide ușa în spatele lor, Cassandra o apucă pe Jody de braț și rostește pe un ton șoptit și imperios:

— S-ar putea să nu avem mult timp la dispoziție. Ascultă, nu există o cale ușoară de a-ți spune asta. Dar s-ar putea să fii în pericol. Avem motive să credem că fosta colegă de apartament a iubitului tău are probleme psihice grave.

Jody icnește în timp ce își duce mâna la piept.

— *Poftim*? Shay ne-a dat de înțeles că *ea* ar fi în pericol. A zis că a avut o întâlnire vineri seară, iar când s-a trezit dimineața, avea pe podea un bisturiu însângerat și portofelul unui bărbat! Sean s-a gândit că, poate, tipul a drogat-o.

Jane își bagă mâna în buzunarul hainei. Degetele ei apucă o fotografie de zece pe cincisprezece centimetri. Surorile Moore au mai fost în acest apartament, când au luat colierul Amandei de la Shay, dar au intrat numai în sufragerie. Se văd câteva uși, iar ele au nevoie ca Jody să le conducă în camera pe care o folosește Shay.

— Știu, continuă Cassandra în timp ce Jane dă aprobator din cap. Dar a făcut niște lucruri nebunești în ultima vreme, cum ar fi să ne urmărească.

— Și le urmărește și pe unele dintre prietenele noastre, adaugă Jane. Pe una dintre ele, Shay a urmărit-o la o sală de gimnastică și a mers la magazinul alteia, să facă cumpărături.

— O, Doamne! șoptește Jody. Suferă cumva de o tulburare de identitate disociativă? Am văzut un film despre asta odată… Nu-mi vine să cred că am dormit în camera de lângă ea!

Un ceainic șuieră pe foc, iar Jody se grăbește să oprească aragazul.

— M-am gândit să vă ofer un ceai.

Lângă aragaz sunt trei cești de porțelan, pe farfurioare.

— Mulțumim, Jody, dar nu cred că avem timp. Ar trebui să verificăm camera lui Shay, ca să ne asigurăm că nu are vreo armă sau ceva de genul ăsta, spune Cassandra. Doar ca să vă știm în siguranță. Sunt convinsă că e totul în regulă… adică, noaptea trecută n-ați pățit nimic.

Jody încuviințează din cap și pornește spre cea mai îndepărtată ușă, cu mișcări rapide și ușor sacadate. Este foarte tensionată, așa cum și-au și dorit surorile să fie.

— Acum, aici este biroul meu, rostește Jody, deschizând ușa.

Jane are nevoie de doar câteva secunde pentru a ascunde fotografia, după care o pot ghida pe Jody spre ea.

Valerie sugerase un compartiment al genții lui Shay, dar, dacă geanta nu este la îndemână, Jane intenționează să o strecoare între paginile Jurnalului de date sau chiar sub saltea.

— Nu-mi vine să cred! turuie Jody. Odată, a intrat o buburuză în bucătărie, iar Shay a luat-o, a coborât cu ea afară și a pus-o pe o tufă… Dar nu așa sunt toți oamenii aceia despre care auzi mereu la știri? Cei pe care nu i-ai suspecta niciodată?

Cassandra dă aprobator din cap în vreme ce privește prin cameră. Este curată și ordonată, cu o pătură întinsă frumos peste saltea.

Jody umblă de colo colo prin cameră, privind sub saltea, apoi ridicând pernele una câte una.

Jane se îndreaptă spre geantă și e pe cale să pună mâna pe ea, când Jody ridică privirea.

— Să ne uităm în geanta ei?

— O, ce idee bună! răspunde Cassandra.

Jody deschide geanta și se uită înăuntru.

— Nu e nimic aici.

Jane strecoară fotografia între paginile Jurnalului de date al lui Shay, aflat la capătul saltelei.

Jane deschide ușa dulapului.

— Nici aici.

— Să ne uităm în jurnalul ei sinistru, să vedem dacă a scris ceva de curând? sugerează Cassandra.

Jane îl ia și începe să-l răsfoiască. Fotografia cade dintre paginile sale.

Jody se apleacă să o ridice. Cassandra își ține respirația. Ambele surori privesc în timp ce Jody se uită la fotografia Amandei pe High Line, purtând o pălărie de paie și ridicându-și bărbia.

Jody se uită la ele cu chipul încruntat de nedumerire.

— De ce ar trasa Shay un X pe o poză cu ea însăși?

Apoi se uită mai bine și icnește.

— Nu e ea! Inițial, am crezut că ea este, dar e altcineva, care seamănă cu ea!

Cassandra și Jane se apropie mai mult de Jody, prefăcându-se că studiază imaginea Amandei – cea pe care au printat-o și pe care au făcut X-ul negru, cu doar câteva zile în urmă.

Cassandra icnește brusc.

— E prietena noastră Amanda!

Jody se uită mai întâi la Cassandra, apoi la Jane.

— De ce ar avea Shay fotografia ei?

— Și Shay o cunoștea. Dar Amanda s-a sinucis în august, spune Jane, clătinând mâhnită din cap.

— Așa am cunoscut-o pe Shay, îi zice Cassandra lui Jody. A venit la evenimentul de comemorare a Amandei.

— Un moment, n-are niciun sens! țipă Jody, apăsându-și fruntea cu degetele mâinii stângi. În august, Shay a văzut pe cineva sinucigându-se într-o stație de metrou.

— Dumnezeule! rostește Cassandra, făcând un pas înapoi.

Jane se lasă pe marginea saltelei.

— Amanda a murit în stația de metrou din 33rd Street, șoptește Cassandra în vreme ce Jane își ascunde fața în mâini. Shay ne-a spus că mergeau la același cabinet veterinar și așa s-au cunoscut. Vrei să zici că Shay era acolo când Amanda a murit?

— Ce cabinet veterinar? face Jody, holbându-se la amândouă, cu gura căscată. Shay nu are niciun animal de companie! De ce s-ar duce…?

Înainte ca Jody să apuce să-și ducă ideea până la capăt, telefonul mobil al lui Jane sună cu tonul de apel atribuit lui Valerie. Jane scoate telefonul din buzunarul stâng al hainei și aruncă o privire spre ecran: „Se întoarce".

Valerie supraveghează intrarea din față a clădirii. Avertismentul e menit să le informeze pe surori că au doar câteva momente la dispoziție pentru a părăsi apartamentul.

— Shay tocmai mi-a trimis un mesaj pentru a-mi zice că aproape a ajuns aici și vrea ca eu și Cassandra să trecem pe la ea, rostește repede Jane. Trebuie să plecăm!

Jody iese din cameră. Dă să ia o haină și niște cizme din dulapul de lângă intrare.

— Nu ai timp să te îmbraci! șuieră Cassandra. Nici măcar nu avem suficient timp pentru a ajunge jos.

Cele trei femei urcă la etajul patru. După mai puțin de un minut, aud pași venind de jos. Apoi, sunetul îndepărtat al unei uși care se deschide și se închide.

Jody stă ghemuită pe treapta de jos, ținând încă fotografia în mână.

— Mi-e rău! spune ea în șoaptă. Nu-mi vine să cred că e aceeași femeie pe care Shay zice că a văzut-o sinucigându-se.

— Jody, trebuie să spui poliției ce ai găsit, o îndeamnă Cassandra.

Faptul că Shay le urmărea era deja dovedit. A fost concediată de la ultimul ei loc de muncă și a fost respinsă sentimental, ceea ce a distrus-o. A manifestat un comportament bizar, incluzând încercarea de a se strecura în viața unei femei moarte.

În aceste condiții, ar fi greu de crezut că Shay ar putea fi capabilă și de crimă?

Jody privește cerul albastru, razele soarelui răsfrângându-se pe obrajii Amandei, X-ul trasat peste chipul ei.

— Voi suna chiar acum la poliție! șoptește ea.

57.

SHAY

Unii oameni susțin că există două temeri primordiale. Prima și cea cu adevărat fundamentală o constituie sfârșitul existenței noastre. A doua este izolarea; cu toții avem o nevoie profundă de a fi legați de ceva mai presus de noi înșine.

Jurnal de date, pagina 68

Imediat după ce i-am văzut fața, scot telefonul și caut pe Google „Valerie Ricci”, încercând fiecare variantă posibilă de ortografie la care mă pot gândi. Nu mă simt în siguranță zăbovind în afara clădirii ei, așa că, în timp ce aștept ca motorul de căutare să afișeze rezultatele, mă îndrept către un restaurant aflat la câteva străzi distanță, pe care l-am observat când am stat în apartamentul ei.

Mă strecor într-un separeu din spate, așezându-mă pe partea care îmi permite să fiu cu ochii pe ușă, și comand pâine prăjită. Încă nu mi-e foame, dar știu că am nevoie de ceva care să absoarbă acidul din stomacul meu agitat.

Căutarea mea are mii de rezultate: una dintre femei are un blog de lifestyle și locuiește în Carolina de Nord, alta este avocată în Palo Alto și mai sunt profesoare, agente de asigurări, agente imobiliare și o autoare autopublicată. Nu o pot verifica pe fiecare în parte.

Dau clic pe imagini și încep să mă uit la poze: blonde cu ochi albaștri, multe brunete și cel puțin două roșcate. Bătrâne și tinere, de toate formele și dimensiunile. În timp ce le privesc, îmi dau seama că o caut pe femeia care tocmai a luat florile din mâinile portarului. Dar Valerie ar fi putut să arate altfel înainte. O iau mai ușor și mă uit cu atenție la fiecare fotografie.

Apoi văd un chip oval, cu sprâncene drepte și păr castaniu.

Am găsit-o!

Până să-mi pună chelnerița în față o farfurie cu triunghiuri de pâine prăjită, mă uit la o poză veche a lui Valerie, pe platoul unui serial care a fost anulat. Pornind de acolo, localizez câteva dintre vechile ei adrese din LA. A fost actriță, ceea ce mi pare logic: cu siguranță, mi s-a părut credibilă când s-a dat drept altcineva și a convins-o și pe Jody.

De asemenea, descopăr că a avut un soț pe nume Tony Ricci, care locuiește încă în LA. Numărul său este public. Îl notez, ca să pot să-l sun după ce găsesc o poveste credibilă – sau îmi inventez și eu un rol, precum cele pe care le interpretează Valerie.

Poate că îmi va spune numele de fată al lui Valerie și în ce oraș s-a născut. Dacă aș avea aceste informații, aș putea încerca să aflu ce a făcut de-a lungul timpului.

Căutarea mea nu relevă nimic despre ultimii ani din viața ei, în afară de adresa unde tocmai am fost, pe East 12th Street. Nu pot afla nici unde lucrează. Nu există în mediul online nicio fotografie actuală de-ale ei. Parcă s-ar fi evaporat imediat cum a ajuns la New York.

Izbutesc să termin o bucată de pâine prăjită și să beau jumătate de pahar cu apă, apoi părăsesc localul și o pornesc spre apartamentul lui Sean și Jody, cu umerii încovoiați, pentru a mă feri cumva de frig. Mă uit în spate la aproape fiecare intersecție și chiar traversez strada de două ori. Dar toți cei din oraș par absorbiți de propriile vieți. Nimeni nu pare să mă urmărească acum.

Azi-dimineață când am plecat, Sean și Jody dormeau și sper că, acum, Sean este singur acasă. Dar, după ce urc scările până la etajul al doilea și

folosesc cheia de rezervă pe care mi-a dat-o aseară, îmi dau seama că apartamentul este gol.

Rămân pe loc și privesc în jur, întrebându-mă ce să fac în continuare. Sunt atât de înghețată, încât nici nu-mi simt degetele de la picioare.

Trei cești de ceai și farfurioarele lor, cu model floral, sunt așezate pe o tăviță în bucătărie, împreună cu un mic vas din porțelan, pentru lapte, și o cutie cu mușețel. Mă gândesc că Jody așteaptă musafiri, deoarece Sean nu bea decât prețioasa lui cafea din boabe atent prăjite. Poate că a dat o fugă ca să ia niște fursecuri sau niște brioșe.

Mă gândesc că o ceașcă cu ceai fierbinte mi-ar prinde foarte bine. Iau din dulap o cană mare și pun în ea un pliculeț de ceai. Când dau să apuc ceainicul, ating cu degetele mânerul metalic și îmi retrag rapid mâna. E atât de fierbinte, încât m-am ars.

Alerg la chiuvetă, pornesc robinetul și îmi pun mâna sub jetul de apă rece.

Apoi mă uit din nou la tăvița pregătită de Jody. De ce ar fierbe apă pentru oaspeți care nu au sosit încă?

Închid robinetul.

— Jody? strig eu.

Toate cele trei uși din casă sunt deschise – cea de la baie, cea de la dormitorul lui Jody și Sean și cea de la camera în care am dormit eu. Dacă este acasă, nu are cum să nu mă audă.

Întorc iute capul ca să mai arunc o privire ușii dormitorului meu, după ce remarc ceva. Ușa biroului lui Jody – camera unde mi-am petrecut eu noaptea – este larg deschisă acum.

Dar sunt sigură că am lăsat-o închisă.

Déjà-vu: când am stat în apartamentul lui Valerie Ricci, m-am tăiat la deget când feliam un ardei și m-am gândit să intru în baia dormitorului ei pentru a căuta un plasture. Dar nu am făcut-o; ușa era bine închisă și am lăsat-o așa.

A doua zi însă, am observat că era deschisă.

Le-am trimis un mesaj surorilor Moore, întrebându-le dacă nu cumva administratorul trecuse pe la apartament, iar Cassandra mi-a răspuns imediat că, într-adevăr, fusese să verifice o scurgere.

La momentul respectiv, am acceptat explicația. Dar acum, pare puțin cam ciudat ca ea să fi știut că administratorul fusese în apartamentul uneia dintre

prietenele ei.

Și dacă nu fusese administratorul, atunci cine intrase în apartamentul lui Valerie când surorile mă rugaseră, chipurile, să am grijă de el?

Este posibil să fi fost Valerie. Cassandra și Jane aveau și ele o cheie – au folosit-o când mi-au arătat apartamentul. Sau Valerie ar fi putut da și altcuiva o cheie. În timp ce eu mă simţeam recunoscătoare că aveam acel frumos apartament drept refugiu, cineva ar fi putut să intre și să-mi scotocească prin lucruri sau chiar să mă privească în timp ce dormeam.

Mă înfior și scap prosopul de hârtie pe tejghea. Apoi ridic capul și adulmec ușor aerul.

Mă răsucesc pe călcâie și ies repede pe ușă.

Am simţit multe lucruri în orașul ăsta, în care am trăit timp de aproape un deceniu – speranță, descurajare, bucurie, iritare și singurătate profundă.

Dar niciodată nu m-a încercat sentimentul primordial de frică pe care l-am avut adineaori, când am simţit vag parfumul floral distinctiv cu care se dă Jane întotdeauna.

•

Rămân la suprafață, cu gluga trasă pe cap. Chiar dacă străzile sunt relativ aglomerate, tot mă întorc din când în când, pentru a mă asigura că nu mă urmărește nimeni.

Tot ce am la mine sunt hainele pe care le port, portofelul și iPhone-ul, dar știu că nu mă pot întoarce la Sean și Jody. Trebuie să găsesc un loc sigur unde să stau.

În timp ce mă gândesc la asta, primesc un mesaj de la Jody: „Hei, bunica mea e bolnavă, așa că eu și Sean vom pleca din oraș pentru câteva zile”.

Privesc fix textul, gândindu-mă că nu am auzit-o niciodată pe Jody pomenind ceva de bunica ei.

Mă simt de parcă aș fi primit un pumn în plex.

Abia ieri, erau atât de drăguți și își făceau griji pentru mine. Ce a provocat această schimbare bruscă?

Clipesc pentru a-mi stăpâni lacrimile și îmi bag mâinile mai adânc în buzunare. Încerc să-mi spun că, poate, am interpretat greșit tonul lui Jody, lucru care se poate întâmpla cu ușurință în cazul unui SMS.

Merg fără țintă, gândindu-mă din nou la acele trei cești delicate de ceai de pe tăviță și la ceainicul încă fierbinte. Jody scosese ceștile bune, în loc să ia pur și simplu niște căni desperecheate din dulap.

De parcă ar fi vrut să-și impresioneze musafirii. Acum înțeleg de ce.

S-a întâmplat ceva ce a făcut-o să treacă de la vorbele amabile la tonul brutal? Sau *cineva* a făcut-o să-și schimbe comportamentul față de mine?

Cassandra și Jane au făcut cunoștință cu Jody și Sean când au venit să ia colierul lui Jane.

Să fi trecut surorile Moore pe la apartament ca să-i convingă pe Jody și Sean să se întoarcă împotriva mea?

Cineva mă atinge în treacăt, iar eu mă răsucesc brusc, pentru a vedea cine este. Dar e doar un adolescent care vorbește la telefonul mobil și are pe umăr un rucsac mare.

Îmi ridic privirea spre clădirile care se înalță în preajmă. Sunt atât de multe ferestre! Oricine ar putea să mă urmărească.

Nu pot să mă duc la noul meu apartament sau să stau la mama ori la Mel. Probabil că surorile Moore cunosc adresele lor și nu pot să mai pun pe nimeni în primejdie sau să risc ca surorile să-i întoarcă împotriva mea și pe cei pe care îi iubesc.

Nu știu ce au de gând surorile Moore, dar mă îndoiesc că și-au încheiat socotelile cu mine.

Tastez numărul detectivei Williams, dar nu răspunde. Închid fără a lăsa un mesaj. Ce aș putea spune? „Știu că pare o nebunie, dar cred că Jane și Cassandra Moore – prietenele Amandei de care m-am apropiat – mă urmăresc. Știu niște lucruri despre mine, cum ar fi ce mănânc și unde mă duc. Și l-au întors împotriva mea pe fostul meu coleg de apartament".

Trebuie să adun mai multe informații înainte de a merge la poliție.

Rătăcesc ore întregi prin oraș, până când mă dor picioarele și îmi simt corpul amorțit. Până la lăsarea serii, mi-am dat seama unde pot înnopta. Am văzut destule filme pentru a ști că, dacă nu vreau să fiu găsită, trebuie să plătesc în numerar. Așa că mă opresc la un bancomat și retrag suma maximă admisă, și anume opt sute de dolari.

Apoi trec prin Times Square și o iau spre vest. E mai ușor să rămâi invizibil într-unul dintre cele mai aglomerate locuri din oraș.

Nu-mi ia mult până găsesc ceea ce caut – un hotel micuț și cam dărăpănat, cu o firmă luminoasă care clipește afară, anunțând că au CAMERE LIBERE.

Încerc să deschid ușa, dar este încuiată. O sonerie roșie se află în stânga mea și o apăs în timp ce arunc încă o privire peste umăr. Când aud un

zbârnâit puternic, întind din nou, instinctiv, mâna spre ușă, pentru a o deschide. Intru în holul slab luminat. Bărbatul de la recepție abia dacă își ridică privirea de la ecranul computerului. Părul cărunt îi acoperă urechile și are o mustață asortată.

— Aveți rezervare? mă întreabă când ajung la biroul lui.

— Regret, nu. Dar am văzut că aveți camere libere…

— Avem o cameră cu pat dublu la etajul al doilea.

— Nu aveți ceva mai sus?

— Nu avem lift. Cei mai mulți oameni vor mai jos.

— Nu mă deranjează.

— Avem o cameră la etajul cinci. Optzeci pe noapte. Dar îmi trebuie un act de identitate.

Scot din buzunarul jeanșilor teancul de bancnote de douăzeci de dolari pe care tocmai l-am luat de la bancomat și, pe sub tejghea, iau din el cinci hârtii.

— Am fost jefuită. Mi-au luat portofelul, cu toate actele, zic și împing bancnotele către el, asigurându-mă că sunt răsfirate, astfel încât să vadă hârtia de douăzeci suplimentară. E o problemă?

— Din partea mea, nu. Așadar, o noapte?

— Deocamdată.

Abia dacă s-a uitat la mine. Așa că, dacă surorile Moore – sau oricine altcineva – mă caută, este posibil să nu știe exact cum să mă descrie. Port din nou ochelari și mi-am prins părul cu un elastic pe care l-am împrumutat din rezerva pe care o are Jody în baie.

— Numele?

Face clic pe ecranul vechiului computer din fața sa.

Cândva, am căutat cele mai populare prenume de fetele din anul nașterii mele și îmi amintesc imediat prenumele cel mai răspândit la sfârșitul anilor ’80 și începutul anilor ’90.

— Jessica. Jessica Smith.

Iar Smith este unul dintre cele mai comune în Statele Unite.

Îmi dă o cheie.

— Automatele pentru gustări și băuturi sunt acolo, zice în timp ce arată spre partea din spate a holului.

— Mulțumesc.

Îmi cobor privirea spre cheia metalică grea. Recepționerul s-a întors deja la computerul său, jucând solitaire.

Nu vreau altceva decât să mă baricadez în camera mea. Dar nu am nimic de mâncare sau vreun schimb de haine. Așa că mă silesc să ies din nou.

Găsesc tot ce am nevoie în apropiere: un pachet cu trei perechi de chiloți, o cămașă cu mâneci lungi și o vestă matlasată la reducere, pe care o iau cu douăzeci de dolari. Apoi mă îndrept spre un magazin Duane Reade și iau articole de toaletă pentru călătorie, câteva plicuri de supă instant, niște batoane cu proteine, precum și un telefon cu clapetă, nelocalizabil, dar care are acces la internet, și o cartelă SIM preplătită.

Aproape că ajung la casă când îmi amintesc ceva, mă întorc și mă îndrept spre partea din spate a magazinului, unde se află rechizitele. Iau un carnet cu spirală ieftin și un pix, apoi mă întorc la casă. Plătesc cu bani-gheață, apoi revin la hotel.

Sun din nou ca să intru, iar recepționerul dă vag din cap când trec pe lângă el, în drum spre scară.

Urc treptele, apoi descui ușa și mă uit în jur. Camera este mică și are doar strictul necesar, un pat dublu, un scaun și două noptiere. Mă uit sub pat și în baia minusculă, înainte de a lăsa jos pungile de cumpărături. Pun lanțul, care pare firav, și blochez ușa cu scaunul, înfigându-l sub clanță.

În cele din urmă, mă așez pe marginea patului acoperit cu o cuvertură decolorată. Încă gâfâind, mă uit pe fereastra care dă spre o clădire din cărămidă, aflată la un metru distanță.

Am impresia că, dacă nu-mi țin mintea ocupată, mă voi prăbuși sub greutatea temerilor mele. Așa că mă apuc de treabă.

Încep prin a-mi scoate telefonul, apoi tastez diverși termeni – „bisturiu”, „New York”, „Cassandra și Jane Moore” – într-un motor de căutare.

Îmi apar zeci de articole și imagini. Pe cele mai multe, le-am văzut deja, cu ocazia căutărilor mele anterioare legate de surorile Moore.

Îmi extind căutarea, încercând să-mi imaginez paginile din Jurnalul de date care conțin toate informațiile despre surorile Moore pe care le-am notat: numele studioului de yoga frecventat de Cassandra. Bella’s, barul unde am băut împreună cocktailuri Moscow Mule. Magazinul lui Daphne. Sinuciderea din stația de metrou din 33rd Street. Rosewood Club, unde surorile au găzduit comemorarea Amandei.

Mă aleg cu tone de linkuri. Citesc până când mă usturǎ ochii. Dar nu găsesc veriga lipsă care să mă ajute să pun totul cap la cap.

Când aud pași grei în coridor, tresar. Dar trec pe lângă ușa mea fără să se oprească, iar după o clipă, aud pe cineva intrând în camera de alături și pornind televizorul. Râsetele unui *sitcom* trec prin peretele subțire.

Nu vreau să pornesc televizorul, ca să nu acopere zgomotul făcut de cineva care ar putea încerca să forțeze ușa. Și nu vreau să ies din cameră. Nu mi-e foame, dar mi-e sete. Ar fi trebuit să știu că nu voi găsi o sticlă de apă pe noptieră, din partea casei.

Recepționerul menționase existența unor automate în hol. Mă gândesc cum ar fi să străbat coridorul slab luminat și să cobor patru rânduri de scări. În schimb, mă duc baie, pornesc robinetul, îmi fac mâna căuș sub jetul de apă și beau.

Îmi dau seama că ar trebui să mănânc ceva, dar stomacul îmi este prea strâns pentru a suporta chiar și supa pe care am cumpărat-o.

Mă întind pe pat și ascult tânguirea îndepărtată a unei sirene. Am lăsat lumina aprinsă la baie, ca să nu stau pe întuneric.

Mă simțeam singură înainte să le întâlnesc pe surorile Moore, când cele mai mari probleme ale mele erau că nu aveam o slujbă stabilă și că o auzeam pe Jody chicotind în dormitorul lui Sean.

Acum știu cât de mult se pot înrăutăți lucrurile.

Sunt convinsă că surorile Moore mi-au înscenat ceva. Dar ce?

Oboseala începe să mă copleșească, de parcă cineva ar fi așternut o pătură grea peste mine. Îmi amintesc cum Jane m-a învelit cu pledul și mi-a spus: „Așa o să te simți mai bine". Fusesem cuprinsă de frenezie, dar acum am impresia că mă sting. Nici corpul și nici creierul meu nu mai pot susține stresul intens. Mă simt complet amorțită. Vreau doar să dispar.

În timp ce privesc prin întuneric, mă întreb: „Oare așa s-a simțit și Amanda în ziua în care a murit?"

58.

AMANDA
Cu două luni în urmă

Trecuseră zece zile de la moartea lui James. Nu, de când *ea* îl ucisese pe James. Vocea șuierătoare avea dreptate: era vina ei.

Gina mai lăsase câteva mesaje, dar Amanda nu răspunsese. Ce-ar fi putut să-i spună?

Apoi primi un ultim apel de la City Hospital, de data aceasta de la departamentul de resurse umane, pentru a o informa pe Amanda că era concediată.

Viața ei, așa cum o știa, se încheiase. Dar putea face măcar un lucru corect.

Duminică dimineață devreme, își luă pe ea primul articol vestimentar de care dăduse în șifonier, o rochie verde cu buline. Găsi un plic gros și puse în el dovezile pe care le ascunsese sub chiuvetă.

Apoi se duse la ușa de la intrare și ascultă cu atenție. Nu auzi nimic.

Desprinse lanțul și se uită de-a lungul coridorului. Era gol.

Se grăbi spre scări și le coborî două câte două, până în hol.

Era o liniște desăvârșită – niciun locatar nu își lua ziarele de duminică și nu venea cu latte-urile în mână.

Dar asta nu însemna că nu o aștepta cineva afară.

Amanda își coborî privirea spre plicul umflat pe care îl ținea în mână. Ce i-ar putea face dacă ar ști că intenționează să ducă acele obiecte la poliție?

Ar intercepta-o.

Ar distruge dovezile.

Ar distruge-o și pe ea.

Amanda se gândi bine, concentrându-se asupra problemei atât cât îi permitea mintea ei obosită și tracasată. Apoi se întoarse, se duse la cutia poștală și o descuie, îndesă plicul în spate de tot.

Își scoase telefonul și sună la poliție. Nu avea de gând să spună totul. Cel puțin, nu încă. Dar voia să anunțe că vine, pentru orice eventualitate.

— Numele meu este Amanda, zice, cu glas tremurător. Aș putea vorbi cu cineva de la Omucideri? Am dovezi ale unei crime.

În timp ce se îndrepta spre centru, Amanda se uita necontenit în jur. Telefonul avea sunetul oprit, dar îi bâzâia în buzunarul lateral al rochiei, ca o viespe furioasă. Nu era încă ora nouă dimineața, dar era deja atât de cald, încât își simțea părul lipindu-i-se de ceafă.

Avea mai puțin de cincisprezece minute de mers până la Secția 17. Îi spusese polițistei că se îndrepta într-acolo, însă nu îi zisese numele ei de

familie sau detalii despre crima la care fusese martoră.

— Spui că te cheamă Amanda? zisese femeia. Întreabă de mine când ajungi aici. Sunt detectiva Williams.

Dar detectiva avea o voce obosită și distrasă, de parcă acela nu ar fi fost nici pe departe primul apel primit de la cineva care părea paranoic și făcea afirmații fabuloase.

În timp ce Amanda străbătea străzile, mirosurile râncede ale orașului pârjolit de soare se întețeau în jurul ei. Telefonul îi bâzâia furios, din nou și din nou, aproape fără oprire.

În cele din urmă, Amanda nu mai suportă. Răspunse. Rămase complet tăcută, dar nu își putu stăpâni răsuflarea întretăiată.

— Amanda, spuse Jane, pe un ton calm și blând. Mă bucur că ai răspuns în sfârșit. Sunt cu Cassandra.

— Vorbește cu noi, zise Cassandra. Vom trece cu bine peste asta. Ne vom ajuta una pe alta, așa cum facem întotdeauna.

— Nu mai suport, șopti Amanda. Trebuie să merg la poliție. Nu voi menționa implicarea voastră. Voi lua toată vina asupra mea.

— Nu fi proastă! interveni vocea oțelită a lui Valerie. Ai să putrezești în închisoare.

— Îmi pare rău, spuse Amanda, cu glasul pierit.

— Ascultă-mă! îi ordonă Valerie. Rămâi acolo, la acel colț de stradă. Nu traversa!

Amanda simți cum i se ridică părul pe brațe. Se întoarse și privi în jur.

— De unde știi că sunt la un colț de stradă? șopti ea.

„Fugi!”

Instinctul îi băgă creierul în priză. Închise și o luă la fugă spre un magazin alimentar. Un bărbat aranja produsele în coșurile aflate în fața ușii. Disperată, se gândi că îl putea ruga să o ajute. Eventual, să o ascundă într-o debara, iar ea să sune la poliție din nou.

Dar surorile ar fi găsit-o.

Unde în altă parte ar putea să se ducă? Aproape că ajunsese la băcănie când auzi un vâjâit familiar sub picioare – se apropia o garnitură de metrou, iar curentul de aer stârnit ieșea prin grătarele din trotuar.

Amanda întoarse brusc capul, iar privirea îi poposi asupra stâlpului verde din fața stației din 33rd Street. Coborî scările și se îndreptă spre turnichete, având deja cartela de metrou în mână.

Dar primul aparat funcționa defectuos, și nu-i citi cartela. Trecu la următorul.

Șase secunde. Atât o costase întârzierea.

Alergă spre peron, cât de repede putu, și întinse mâna pentru a încerca să împiedice închiderea ușilor vagonului. Dar acestea glisară pe lângă vârfurile degetelor ei și se închiseră.

Trenul se îndepărtă, iar curentul de aer o izbi în față.

Amanda se uită în jur, copleșită de panică. Afișajul cu leduri arăta că un alt metrou avea să vină în doar câteva minute.

Porni spre gura tunelului, unde ar fi fost mai aproape de el.

Ele știuseră că ea s-a aflat la un colț de stradă. Dar cum?

Stacey instalase un *spyware* pe telefonul lui James, cu mult înainte de moartea sa; poate că era urmărită și ea. Amanda își aruncă telefonul pe șine, unde trenul care venea avea să-l distrugă.

Nu mai avea nimic altceva pe care surorile Moore ar fi putut să-l folosească pentru a o localiza. Nu avea geantă. Nu avea…

I se tăie răsuflarea.

Își duse mâna la gât, unde un pandantiv de aur îi atârna între clavicule. De când surorile îi dăruiseră colierul, cu câteva luni în urmă, nu și-l dăduse jos niciodată, ba chiar uitase că îl purta. Îl smulse și lăsă lănțișorul delicat să-i alunece printre degete și să cadă pe peronul din beton. Apoi se grăbi spre o coloană de susținere, care să o ferească de priviri.

O femeie îmbrăcată cu un șort kaki și un tricou roșu coborî treptele, iar pentru o clipă, Amanda simți că inima-i sare din piept, apoi își dădu seama că femeia era o străină.

Amanda se uită din nou la afișajul cu leduri. Era ceva ciudat, timpul părea să fi stat în loc.

Femeia porni spre Amanda.

Una dintre luminile fluorescente de pe tavan pâlpâia. Coșul de gunoi dădea pe dinafară.

Amanda simți vibrațiile produse de trenul care se apropia, acestea părând să se răspândească în tot corpul ei, înălțându-se din betonul de sub picioare.

Femeia în tricou roșu ajunsese aproape de ea. Era înaltă și puternică, cu un chip plăcut. Prezența ei i se păru Amandei cumva reconfortantă.

Apoi Amanda privi dincolo de ea.

Valerie se afla la baza scării, iar părul ei negru strălucea sub lumini, ca atunci când o așteptase pe Amanda în fața spitalului.

Dacă Jane ar fi venit după ea, sau chiar Cassandra, lucrurile poate că ar fi stat altfel. Jane ar fi cuprins-o pe Amanda cu brațele ei fine și ar fi rugat-o să vorbească cu celelalte. Vocea răgușită a Cassandrei ar fi fost mai severă, dar ea ar fi încercat totuși să poarte o discuție rațională cu ea.

Dar ele o trimiseseră pe Valerie. Voiau să scape de Amanda.

Valerie porni spre ea cu pași aproape lejeri, țintuind-o cu privirea.

Amanda se apropie de marginea peronului.

— Nu!

Amanda se întoarse și o văzu pe femeia în tricou și pantaloni scurți privind-o speriată și întinzând mâna spre ea.

Dar Valerie se apropia tot mai mult.

Urletul metroului care intra în stație o asurzea pe Amanda. Nu avea o familie adevărată, nu avea o slujbă și nu mai avea nici prietene.

„O să pierzi totul”, spusese Cassandra.

„Am pierdut deja”, se gândi Amanda.

Sări și întinse brațele în timp ce zbura prin aer.

Pentru o scurtă clipă, se simți liberă.

59.

SHAY

Rata criminalității în Statele Unite a scăzut anul trecut. New York City nu este nici măcar unul dintre primele treizeci cele mai periculoase orașe din țară. Și, conform unui studiu, dacă ucizi pe cineva în Statele Unite, ai 60% șanse să fii prins. Dar în New York City șansele de a fi prins sunt de 85%.

Jurnal de date, pagina 70

Este a treia dimineață la rând când mă trezesc dezorientată.

Sâmbătă, când totul a început să o ia razna, m-am trezit pe canapeaua mea. Duminică, m-am trezit pe salteaua din fostul meu dormitor de la Sean și Jody. Acum, sunt în hotelul acesta ciudat.

Noaptea trecută a părut nesfârșită. De fiecare dată când caloriferul trosnea sau mașina de făcut gheață din hol zornăia, mă trezeam brusc. În cele din urmă, am reușit să dorm o oră sau două, dar încă simt fantoma coșmarului care m-a cuprins.

Bâjbâi pe noptieră până îmi găsesc ochelarii.

Telefonul cu cartelă este conectat la încărcător. Când îl verific, văd că Tony Ricci încă nu m-a sunat.

Mă ridic din pat, intru în baie și fac un duș rapid înainte să mă îmbrac din nou cu jeanșii și cu hanoracul lui Sean. Apoi îi trimit un e-mail lui Francine, șefa mea de la Quartz, pentru a o anunța că sunt bolnavă și că nu pot lucra astăzi. Contractul meu presupune să lucrez 40 de ore pe săptămână. „Este în regulă dacă voi recupera orele?" îi scriu eu. Știu că încă nu a ajuns la birou, deoarece Coasta de Vest este cu trei ore în urma noastră.

Mă așez din nou pe pat – nu am unde altundeva să stau, fiindcă scaunul tare este încă pus în ușă – și iau noul carnet. Îl deschid la prima pagină. Încep să scriu tot ce îmi amintesc despre Cassandra și Jane. Încerc să recreez conversațiile noastre începând cu momentul în care le-am întâlnit la comemorarea Amandei.

Într-un fel, este un noroc că am fost atât de captivată de surori. Mi-au făcut o impresie atât de puternică, încât amintirile mele despre ele sunt aproape tridimensionale.

„Te rugăm să ne cauți dacă vei simți vreodată nevoia să vorbești despre asta. E extrem de important ca noi să păstrăm legătura...", spusese Cassandra prima dată când ne-am întâlnit.

Căldura mâinii ei pe brațul meu gol. Acei fascinați ochi chihlimbarii. Gropița lui Jane când mi-a zâmbit.

Simt că mi se taie răsuflarea când mi-o amintesc pe Cassandra punându-mi impermeabilul ei pe umeri. O văd pe Jane la Bella's, zâmbindu-mi larg și ridicându-se de la masă, pentru a-mi face cu mâna, și, mai târziu, în timp ce ne plimbam pe High Line, făcându-mă să râd și fotografiindu-mă cu pălăria de paie. „Moartea Amandei a fost foarte dureroasă pentru noi, iar singurul lucru bun legat de ea e că te-a condus la noi", spusese Cassandra în ultima seară pe care am petrecut-o împreună.

Lacrimi fierbinți îmi ard ochii. Cele două surori mi-au frânt inima.

Piciorul meu țâșnește în față, trântind la pământ coșul de gunoi.

„Am crezut că îmi sunteți prietene!” îmi vine să țip. „Am avut încredere în voi, iar voi m-ați trădat”.

Ceea ce mi-au făcut surorile mă doare mai rău decât concedierea de la ultimul meu loc de muncă, mai rău decât insultele lui Barry și chiar mai rău decât să-l văd pe bărbatul cu care am trăit și pe care l-am iubit în secret îndrăgostindu-se de altă femeie.

Trag anevoie aer în piept și mă silesc să mă concentrez. Am umplut paginile noului Jurnal de date cu amintirile mele despre Cassandra și Jane, dar sunt, în mare măsură, detalii superficiale, cum ar fi că Jane preferă un parfum floral, iar Cassandra bea ceai de iasomie.

Nu dețin multe informații importante despre surori, așa cum dețin ele despre mine. Mi-au vizitat ultimele două apartamente, ba chiar ultimele trei, dacă îl pun la socoteală și pe cel pe care l-am avut în grijă. I-au cunoscut pe Sean și Jody. Știu despre fobia mea legată de metrou, știu că lucrez ca *freelancer* pentru Quartz și chiar și ce îmi place să beau la micul dejun. Știu că îmi doresc o relație serioasă și au poze cu mine în telefoanele lor.

Ce știu eu despre ele? Nu am fost niciodată în casele lor sau la locul lor de muncă. Nu știu ce le ține treze noaptea. Și habar n-am de ce au pretins că îmi sunt prietene, pentru ca, apoi, să se dovedească a-mi fi inamice.

Nici nu știu dacă le plac cu adevărat bomboanele de mentă cu scorțișoară, cursurile de yoga sau cocktailurile Moscow Mule.

Poate că totul a fost o prefăcătorie.

După ce îmi consemnez toate amintirile, le caut pe Google pe surorile Moore, citesc site-ul companiei lor și îmi notez numele clienților pe care îi au. Există surprinzător de puține lucruri despre ele pe internet, iar pe cele mai multe le-am văzut deja. Totuși, trec în carnet toate informațiile pe care le găsesc.

Habar n-am ce ar trebui să fac în continuare.

Mă plimb de colo colo pe lângă patul din mica mea cameră de hotel, simțindu-mă ca un animal în cușcă. Încerc să pun cap la cap datele pe care le cunosc, dar este un puzzle cu piese lipsă. Surorile Moore trebuie să aibă un motiv pentru acțiunile lor bizare. Însă acesta îmi scapă cu desăvârșire.

La începutul după-amiezii, capul îmi zvâcnește, probabil din cauza lipsei de cafeină. Mi-e greu să ignor gălăgia făcută de un bărbat și de o femeie care se ceartă cu voce tare într-o altă cameră de pe coridor. Îmi verific mesajele, dar nu am primit nimic de la Francine. Nici Ted nu mi-a răspuns,

așa că îi trimit din nou un mesaj. Am rămas cu mai puțin de șase sute de dolari în numerar. Mai am însă bani în contul bancar, așa că îmi permit să mai stau o vreme la hotel. Și apoi, ce?

O sun pe Francine la serviciu, pentru a mă asigura că a primit e-mailul meu. Intră mesageria vocală și mă gândesc să-i las un mesaj. Dar închid înainte de a auzi semnalul sonor. Aș prefera să vorbesc cu ea personal, astfel încât să-i pot surprinde reacția.

Mă întreb dacă Francine este supărată că îmi iau o zi liberă atât de curând după ce am fost angajată. Sunt colaboratoare, așa că i-ar fi ușor să mă înlocuiască.

Simt că începe să mă cuprindă neliniștea.

Răsfoiesc Jurnalul de date, pentru a-mi distrage atenția, dar asta nu face decât să înrăutățească lucrurile, imagini cu Cassandra și Jane – dându-și pe spate părul strălucitor, trăgându-și picioarele frumoase într-un taxi, etalându-și dantura perfectă în timp ce râd – părând să se ivească de pe fiecare pagină.

Trebuie să ies din camera asta!

Dar, dacă Francine mă sună, iar eu răspund, zgomotele orașului se vor auzi clar pe fundal. S-ar putea să se întrebe cât de bolnavă sunt cu adevărat dacă mă aflu afară.

Îmi trec mâna peste frunte. Aș putea să rămân blocată aici toată ziua, așteptând apelul ei.

În cele din urmă, caut numărul principal de contact al companiei Quartz, ca să-i pot lăsa un mesaj unuia dintre colegii lui Francine. Îl tastez și o întreb pe recepționeră dacă pot vorbi cu cineva de la resurse umane.

— Vă fac legătura, rostește ea, iar un moment mai târziu, un bărbat răspunde:

— Allen Peters.

— Bună ziua, domnule Peters.

Nu am vorbit cu nimeni de când m-am cazat la hotel, aseară, așa că vocea îmi este ușor răgușită.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunt Shay Miller, o colaboratoare din New York.

— Cine?

— Shay Miller. Am fost angajată recent… Șefa mea este Francine DeMarco.

— Cine? Probabil că aveți un număr greșit. Nu este nimeni aici cu acest nume.

Las telefonul pe pat și mă îndepărtez de el, de parcă ar fi un obiect periculos.

Nu am lucrat niciodată la Quartz.

Mintea îmi revine asupra primului mesaj pe care l-am primit de la Francine. Adresa ei de e-mail părea să fie una de serviciu, conținând numele companiei, iar numărul ei de telefon avea prefixul zonal al Coastei de Vest.

După ce am crezut că am obținut un interviu, am căutat informații despre compania Quartz. Dar nu și despre femeia care m-a contactat pe LinkedIn – Francine DeMarco.

Încep să tremur. Surorile Moore trebuie să se afle și în spatele acestei istorii.

„Sunt infiltrate peste tot”, gândesc eu.

Iar acum, ele știu mult mai multe lucruri despre mine. Am completat vreo șase formulare pe care i le-am trimis lui „Francine”. Așa că au codul numeric personal, data nașterii, cel de-al doilea prenume, numărul de mobil al mamei, pentru că este persoana mea de contact în caz de urgențe… Ce-mi vor face în continuare?

Camera începe să se învârtă cu mine. Simt că mă sufoc.

Mă prăbușesc pe pat, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. În câte alte aspecte din viața mea s-au infiltrat surorile Moore, fără ca eu să am habar?

Pereții mă apasă.

Sar brusc din pat, îmi pun vesta matlasată și îmi bag în buzunare portofelul, telefonul cu cartelă și un baton proteic. Îmi iau noul Jurnal de date și îmi lipesc urechea de ușă, înainte să o deschid. Îmi țin răsuflarea în timp ce ascult. Bărbatul și femeia aflați într-o altă cameră de pe coridor se ceartă și acum, dar pe un ton mai calm. Deschid ușa cu o smucitură.

Coridorul este pustiu.

Oftez încet. Mă gândesc că, la întoarcere, va trebui să străbat din nou coridorul murdar și înfiorător și îmi amintesc de un truc pe care l-am văzut odată într-un film. Mă întorc în baie și iau un petic de hârtie igienică. Rup din el o bucățică.

Trag ușa, dar, chiar înainte de a o închide complet, strecor bucățica de hârtie între cadru și balama, exact la înălțimea ochilor. Semnul pe care scrie

„Nu deranjați” atârnă de clanța exterioară a ușii. Hârtia este aproape complet ascunsă; doar o fâșie infimă, albă se ițește din acel spațiu. Nimeni nu ar vedea-o dacă nu ar căuta-o.

Dacă va fi la locul ei când mă voi întoarce, voi ști că nimeni nu a intrat în cameră. Dar, dacă cineva o să deschidă ușa, va cădea pe podea. Și chiar dacă persoana respectivă ar vedea-o căzând, nu ar ști unde fusese pusă.

Este tot ce pot să fac pentru a mă proteja.

Cobor scările până în hol, încercând să mă fac mică și privind pe după fiecare colț înainte de a coti.

Când ajung în hol, un alt recepționer este de serviciu. Îi întind optzeci de dolari.

— Încă o noapte, vă rog. Camera 508.

Numele de familie?

Ezit o fracțiune de secundă.

— Smith. Mulțumesc.

Apoi ies afară, unde mă întâmpină un vânt puternic.

60.

VALERIE

Shay a dispărut.

În ciuda faptului că Jody a sunat la poliție pentru a spune despre tulburătoarea fotografie a Amandei, Shay nu a fost arestată. Beth, a cărei slujbă ca avocată din oficiu îi oferă acces la bazele de date ale forțelor de ordine, a verificat asta.

Jody i-a zis lui Jane că Shay nu mai stă în camera de oaspeți. Jody a spus că Shay i-a trimis seara trecută un mesaj lui Sean, pentru a-i comunica faptul că va petrece noaptea la o prietenă și că își va lua în curând lucrurile. Stacey a confirmat că Shay nu stă la Mel, în Brooklyn, și nici în casa mamei sale, în New Jersey. Cassandra și Jane au trecut pe la apartamentul unde stătuse cândva Amanda și care fusese închiriat de Shay, intrând cu cheia de rezervă pe care o făcuseră înainte ca Shay să-l închirieze, dar Shay nu era nici acolo.

Părea că Shay fusese înghițită cu totul de oraș.

Valerie, care a sosit încă din zori la biroul de pe Sullivan Street al firmei Moore Public Relations, își masează tâmplele. Capul îi zvâcnește, iar luminile puternice din birou îi străpung ochii. În ultimele câteva nopți, a apucat doar câteva ore de somn.

„Poate că va fi și mai rău pentru Shay dacă nici poliția nu o poate găsi”, gândește Valerie.

Valerie tresare când sună telefonul de pe birou. Este doar un redactor de la o revistă, care speră să afle ceva despre o celebritate.

— Mă voi asigura că veți fi sunat înapoi de Cassandra sau Jane, spune Valerie, păstrându-și vocea egală și calmă.

Surorile au în continuare clienți care au nevoie de ele și un birou de administrat, dar își anulează programările inutile, pentru a-și elibera programul. Păstrează doar o parte dintre întâlnirile mai importante – printre care cea cu artista Willow Tanaka, care urmează să vină la biroul lor spre sfârșitul zilei, ca să semneze contractul pentru un parteneriat de brand profitabil.

Surorile Moore intenționează să scape cât mai rapid de Willow. Apoi, sub pretextul unei întâlniri târzii, Cassandra, Jane și Valerie se vor duce din nou la apartamentul lui Shay. Au altceva de plantat acolo. Trebuie să găsească o ascunzătoare bună, pe care poliția o va găsi cu siguranță dacă va obține un mandat de percheziție pentru a răscoli locuința unei presupuse ucigașe.

„Nu *dacă,* ci *când,* poliția va obține un mandat de percheziție”, își spune Valerie.

Ar trebui să fie destul de simplu de găsit un loc ideal. Cunosc bine apartamentul. Iar ultima dovadă este ușoară ca o pană și mai mică decât o carte de vizită.

Când telefonul ei personal sună din nou, Valerie se gândește să lase să intre mesageria vocală – o surprinde cât de bulversată se simte de absența lui Shay –, dar, după cel de-al treilea apel, răspunde cu căldură:

— Tony! Ce mai faci?

Valerie a păstrat sporadic legătura cu Tony, în cei cincisprezece ani de când el și-a obținut cartea verde, iar ea a părăsit apartamentul lui, dar nu au mai vorbit de când Valerie s-a mutat în Manhattan.

El trece direct la subiect:

— Am primit un mesaj ciudat de la un număr cu prefix de New York. O femeie întreabă despre tine.

Valerie încremenește.

— Și-a spus numele?

— Nu, răspunde Tony cu glas ascuțit, în care se distinge o notă de neliniște.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Din punctul de vedere al celor de la emigrări, cazul tău a fost închis cu mult timp în urmă.

E de mirare că a trecut cu brio interviurile istovitoare, având în vedere firea lui anxioasă.

— Poți să-mi dai numărul ei?

Nu recunoaște combinația de cifre recitate de Tony, așa că le notează.

— Dacă sună din nou, lasă să intre mesageria vocală.

Valerie închide și se ridică, mijind ochii.

Trebuie să fi fost Shay.

Dă târcoale tot mai aproape. Dacă l-ar fi luat pe Tony prin surprindere, el i-ar fi putut dezvălui informații pe care Valerie a reușit să le păstreze ascunse toată viața ei de adult.

Ia o înghițitură de cafea, apoi trântește cana pe birou, atât de tare încât aproape că sparge blatul de sticlă.

De ce nu a fost Shay arestată? Și unde s-a dus?

„Poate că nu ar trebui să așteptăm ca poliția să acționeze”, gândește Valerie. „Poate că Shay ar trebui să dispară definitiv”.

61.

SHAY

Se estimează că o mie opt sute de persoane sunt declarate dispărute zilnic în Statele Unite, deși majoritatea declarațiilor sunt retrase ulterior. În SUA există aproximativ nouăzeci de mii de cazuri active de persoane dispărute.

Jurnal de date, pagina 72

Las capul în jos, pentru a mă feri de vânt, în timp ce traversez Times Square, trecând pe lângă o persoană costumată în Cookie Monster, care se lasă pozată alături de un băiețel, pe lângă șoferul unui autobuz turistic, care încearcă să-mi vândă un loc într-o excursie de o zi la Statuia Libertății și Ellis Island, și pe lângă firmele luminoase care clipesc neîncetat.

Pașii mă poartă instinctiv către biroul surorilor Moore, de pe Sullivan Street. Trebuie să văd ceva cert despre surori, chiar dacă ar fi doar numele lor pe panoul din holul companiei.

Slujba mea a fost falsă, așa că, poate, și a lor este.

Mă îndrept spre clădirea surorilor Moore, încercând să-mi potolesc neliniștea și să-mi limpezesc mintea. După primul kilometru, fața și mâinile încep să-mi amorțească, dar cel puțin fac *ceva.*

Ajung la adresa de pe site-ul firmei de PR și mă uit la clădirea cu șase etaje și o fațadă simplă, dar elegantă. Pe un mic steag aflat afară scrie „Moore Public Relations”. Așadar, cel puțin o parte din povestea lor pare a fi reală.

Din câte văd, este o zi obișnuită de luni în Manhattan – bărbați și femei merg grăbiți pe trotuare, vorbesc la telefoanele mobile, mulți având în mâini pahare cu cafea sau pungi cu mâncarea pentru prânz. Greu de crezut că, în urmă cu doar o săptămână, eram unul dintre cei un milion șase sute de mii de oameni din oraș care făceau același lucru.

Poate că am să le văd pe Cassandra sau pe Jane ieșind din clădire. Aș putea încerca să le urmăresc și să aflu mai multe.

Mi le imaginez pășind prin birouri în hainele lor elegante, în timp ce telefoanele sună neîncetat, fiind căutate întruna de oameni care se luptă pentru atenția lor.

Aștept la pândă – așa cum bănuiesc că m-au pândit și ele pe mine.

În scurt timp, încep să tremur. Frigul pare că se înalță din trotuar și mi se furișează în tot trupul. Mi-aș dori să-mi pot cumpăra o cafea, pentru a mă încălzi, dar nu vreau să-mi părăsesc postul, nici măcar pentru câteva minute. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, încercând să-mi pun sângele în mișcare.

Puțin înainte de patru și jumătate, văd o femeie care se apropie de clădire. Poartă pantaloni roșii din piele, o pelerină neagră din lână și cizme înalte, cu platformă. Părul ei argintiu este tuns în scări până la nivelul bărbiei, iar bretonul arată ca o mătură de paie pe frunte.

Dar nu aspectul ei izbitor îmi atrage atenția. O recunosc imediat din fotografia de pe site-ul companiei Moore Public Relations. Este Willow Tanaka.

Privesc până când Willow dispare pe ușa rotativă. Când va ieși, aș putea încerca să vorbesc cu ea – poate că îmi va spune ceva despre surorile Moore.

Știu că mă agăț de un fir de pai, dar sunt disperată.

Soarele începe să coboare în spatele celor mai înalte clădiri ale orașului, aruncând umbre uriașe pe străzi, îmi bag mâinile mai adânc în buzunare și tropăi pe beton cu picioarele amorțite.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, văd din nou părul acela distinctiv și pantalonii roșii.

Willow iese din clădire.

Mă desprind de stâlpul de care mă sprijineam și fac un pas spre ea.

Apoi văd o altă femeie ieșind pe ușa rotativă, chiar în spatele ei.

Mă dau înapoi.

Este Valerie Ricci.

Poartă pantaloni gri și un pulover asortat, iar părul îi este prins sus, într-un coc. Pare îngrijită și eficientă – de parcă ar fi transpus un nou personaj peste femeia caldă, vorbăreață și ușor trivială pe care o cunoscusem sub numele de Anne. Mă uit cum ea și Willow stau împreună pe trotuar. Apoi Valerie cheamă un taxi, fluturând scurt mâna, iar Willow intră în mașină.

Valerie se răsucește pe călcâie și intră înapoi în clădire.

Când mi-au spus că mă va ajuta să-mi depășesc teama de metrou, Cassandra și Jane au descris-o pe Valerie ca fiind o prietenă de-ale lor și au folosit același cuvânt când mi-au vorbit despre chiriașa apartamentului de care, chipurile, trebuia să am grijă. Iar când am întâlnit-o, mi-a lăsat impresia unei mame casnice.

Acum, mă întreb dacă Valerie nu lucrează de fapt pentru surorile Moore, chiar dacă nu i-am întâlnit numele pe site-ul lor.

Pare o nebunie ca ele să o fi plătit ca să mă ducă la metrou și să folosească un nume fals, și să se mute temporar din casa ei, pentru ca eu să pot dormi în camera ei de oaspeți. Dar poate că nu este; surorile Moore mi-au făcut lucruri mult mai scandaloase.

În timp ce diger această informație, Cassandra, Jane și Valerie ies din clădire. Mă fac mică în spatele stâlpului.

Nu cred că mă pot vedea, între noi aflându-se o stradă aglomerată. Le privesc apropiindu-se de bordură, apoi le pierd pentru o clipă din ochi, când o dubă de livrări trece printre noi. Când intră din nou în raza mea vizuală, văd un taxi oprind în dreptul lor.

O iau la fugă cu ochii ațintiți asupra taxiului galben, care se reintegrează în trafic și începe să se piardă printre alte zeci de mașini. Când se oprește la un semafor, privesc strada și ridic mâna. Dar toate taxiurile care se apropie sunt ocupate. Aleg pe lângă încă trei clădiri până când reușesc să găsesc unul liber.

— Puteți urmări acel taxi, vă rog? zic eu, arătând spre mașina în care se aflau cele trei femei. Cel cu reclama la parfumul Chanel.

Trecem pe lângă Washington Square Park, apoi ne îndreptăm spre nord, pe lângă Union Square Park, iar taxiul în care mă aflu șerpuiește și hurducăie prin trafic. Stau cu privirea ațintită asupra sticlei de parfum de pe plafonul mașinii pe care o urmăresc. Pe Park Avenue South, le pierdem pentru scurt timp, când rămânem blocați la un semafor, dar taxiul lor se oprește la următorul, așa că le ajungem din urmă.

În cele din urmă, șoferul meu reușește să ajungă chiar în spatele lor. Văd trei capete elegante pe bancheta din spate. Pentru o clipă, nu reușesc să o identific pe fiecare în parte, apoi realizez că Valerie stă la mijloc, Cassandra, în dreapta ei, iar Jane, în stânga.

Ne apropiem de apartamentul pe care l-am împărțit cu Sean și Jody, trecem de stația de metrou din 33rd Street și de Starbucks-ul de pe colț, de unde îmi luam cafeaua.

După câteva intersecții, cotim spre est. Îmi simt tot corpul încordat. Cunosc bine acest traseu, l-am parcurs de multe ori.

Mi se pare ireal, dar știu exact încotro se îndreaptă.

Taxiul lor trage la bordură și se oprește, iar ele coboară, mai întâi Cassandra, apoi Valerie și Jane.

Se îndreaptă spre intrarea în clădire, aflată chiar în fața lor, și folosesc o cheie pentru a intra. Mă las în jos pe banchetă, ca să nu mă vadă dacă s-ar întoarce brusc.

— Doamnă? Vocea puternică a taximetristului mă face să tresar. Coborâți?

Surorile Moore se află în blocul în care m-am mutat de curând, cel în care a locuit și Amanda. Au o cheie de la intrarea principală. Au cumva una și

de la apartamentul meu?

Jane și Valerie dispar în interior, dar Cassandra rămâne de pază la intrare.

— Mă puteți lăsa înainte de următoarea intersecție?

Bâjbâi prin portofel după una dintre prețioasele bancnote de douăzeci de dolari. I-o dau șoferului și ies din mașină. Sunt destui oameni pe trotuar pentru a-mi oferi camuflajul de care am nevoie, dar totuși mă trag cât de aproape pot de farmacia de pe colț, bucuroasă că este suficient de întuneric pentru a mă contopi cu umbrele.

Ce caută în apartamentul meu? Încearcă să mă prindă acolo?

După nici cinci minute, le văd pe toate trei apropiindu-se de bordură și chemând un alt taxi. Intru în farmacie și încerc să mă uit pe geamul înalt, din podea până în tavan, pentru a vedea încotro se îndreaptă, dar nu-mi dau seama în ce mașină se află.

Aștept câteva minute, apoi ies pe trotuar, regretând că nu m-am gândit să le fac o poză cu telefonul, în fața clădirii mele, ca dovadă.

Când ajung aproape de intrarea lângă care Cassandra a stat cu doar câteva minute în urmă, mă opresc. Mi-e teamă să intru.

Apoi văd apropiindu-se un tânăr și o tânără pe care îi recunosc vag, cu un bebeluș într-un ham la pieptul bărbatului. Sunt aproape sigură că locuiesc la etajul de deasupra mea. Acest crâmpei de normalitate îmi oferă siguranța de care am nevoie pentru a merge mai departe. Îi urmez în clădire.

Când ajung la etajul meu, becul puternic din tavan luminează bine coridorul și aud râsete venind dinspre apartamentul lui Mary.

Ușa mea este închisă. Din exterior, nimic nu pare neobișnuit. Și, cu siguranță, poliția a luat bisturiul însângerat și celelalte obiecte ciudate.

Totuși, aș fi ezitat să intru dacă nu aș fi auzit vocea veselă a lui Mary străbătând coridorul. Deschid ușa, intru și apăs imediat întrerupătorul.

Privesc rapid prin apartament, apoi încui ușa și pun lanțul. Nu vreau să petrec mult timp aici. Dar, aproape de fiecare dată când m-am întâlnit cu surorile Moore, ori mi-au dat ceva, ori mi-au luat ceva: cartea de vizită a Cassandrei. Impermeabilul ei. Colierul pe care l-am recuperat pentru Jane. Foaia ruptă din revistă. Fotografiile făcute pe High Line. Punga plină cu cărți, pe care Jane a uitat-o în noua mea locuință, în prima seară când le-am primit aici. Geanta elegantă și celelalte cadouri.

Și, desigur, ceasul și portofelul bărbatului și rochia cafenie, pe care acum sunt convinsă că le-au plantat drept dovezi incriminatoare în apartamentul

meu.

Dacă au luat sau au lăsat iarăși ceva, trebuie să aflu ce anume.

Încep cu bucătăria, trecând metodic prin fiecare sertar și dulap. Verific chiar și frigiderul și cuptorul. Din fericire, sunt ordonată din fire, iar de când m-am mutat, în urmă cu doar câteva săptămâni, nu am adunat multe lucruri. Cercetez cu luare-aminte, pornind de la intrare până în spatele apartamentului. Peste vreo oră, ajung în micul dormitor, unde mă uit sub pat și scutur așternutul.

Deschid sertarul noptierei, unde păstrez un set suplimentar de căști, un elastic de păr și un iPad vechi, pe care îl folosesc pentru a mă uita la filme.

Toate sunt intacte.

Dar sub iPad este ceva nou: o hârtiuță. Când o ridic, văd că este un bon de la un bar de care nu am auzit niciodată, numit Twist.

Numărul de telefon și adresa barului sunt tipărite în partea de sus, lângă logoul care reprezintă o coajă de lămâie spiralată, iar consumația este reprezentată de două ginuri Seagram's cu sifon.

Mă cutremur când îmi imaginez cum Valerie sau Jane mi-au deschis sertarul noptierei, atingându-mi obiectele personale.

Nu am timp acum să-mi dau seama de ce au lăsat chitanța. O îndoi cu grijă și o bag în portofel. Termin de căutat prin dormitor, mișcându-mă cât mai repede cu putință, dar nu găsesc nimic altceva în neregulă.

Iau un hanorac, o pereche de jeanși și șosete curate și le bag pe toate într-o geantă de voiaj. Sunt deja la jumătatea drumului spre ușă când îmi amintesc cât de frig mi-a fost, așa că mă întorc repede la șifonier și îmi iau geaca matlasată neagră, în locul vestei.

Mă uit pe vizor. Coridorul pare gol. Desfac lanțul, ies repede și aud ușa închizându-se în urma mea în timp ce mă îndrept spre scări, pe care le cobor două câte două înainte de a mă năpusti pe ușa care dă în stradă. Continui să alerg până la următoarea intersecție, apoi, în cele din urmă, încetinesc pasul.

Cam din minut în minut, mă întorc pentru a privi în spate. Traversez de vreo zece ori, mutându-mă de pe un trotuar pe celălalt. Intru într-o prăvălie și mă uit afară, la trecători, căutând o figură cunoscută. Dar nu văd pe nimeni care să pară că m-ar urmări.

În timp ce trec prin Times Square, mă simt ca și cum aș fi într-un aparat de pinball, ocolind mai întâi o femeie care vinde la suprapreț bilete la

musicalul *Hamilton,* apoi un tip care încearcă să-mi vândă ochelari Ray Ban falși, murmurând „zece dolari”, și, în cele din urmă, un bărbat care îndeasă fluturași publicitari în mâinile turiștilor.

Într-un final, ajung la hotel. Înainte să descui ușa, caut marginea peticului alb de hârtie.

Nu mai este acolo.

62.

SHAY

Când vine vorba de infracțiuni cu violență, și în special de crime, americanii prezintă un risc mult mai mare de a fi victimele unor persoane pe care le cunosc, poate chiar ale unora pe care le cunosc intim. Potrivit unui studiu de referință al Biroului de Statistică Juridică, între 73 și 79% dintre omuciderile care au avut loc într-un interval de cincisprezece ani au fost comise de cunoscuți ai victimelor.

Jurnal de date, pagina 73

Stau ghemuită într-un separeu dintr-un local aflat cam la un kilometru și jumătate de hotelul meu. Am alergat până aici, cu inima bătându-mi nebunește în timp ce geanta de voiaj mi se izbea neîncetat de șold.

Este posibil să fi fost doar o femeie de serviciu care a ignorat semnul cu „Nu deranjați”. Dar nu-mi pot alunga teama că Jane, Cassandra și Valerie mă așteptau în camera mea.

— Mai doriți cafea? mă întreabă o chelneriță, machiată la ochi cu un fard de un albastru electric.

Îmi umple cana înainte să apuc să-i răspund.

Am băut deja două cești și m-am forțat să mănânc jumătate de sandviș cu brânză la grătar, pentru a justifica ocuparea mesei atât de mult timp.

Stau cu fața spre ușa restaurantului și cu spatele la perete, chiar dacă în preajmă nu se mai află decât un bătrân și o bătrână, așezați în separeul din spatele meu.

Habar n-am ce să fac sau unde să mă duc. Niciun loc din acest oraș nu mi se pare sigur.

Corpul începe să-mi tremure din pricina hohotelor de plâns pe care mi le-am reprimat până acum. Mă simt ca și cum un laț se strânge încet în jurul gâtului meu.

Îmi scot ochelarii și îmi șterg lacrimile cu mâneca, apoi îi pun la loc. Nu îmi permit luxul de a mă lăsa în voia sentimentelor.

Îmi scot Jurnalul de date din geantă, apoi iau bonul din portofel. Încep să notez noile date: „Barul Twist, 2 Seagram's & sifon, 15 august…"

Vocile din jurul meu par să se estompeze. Mă simt de parcă aș fi fost scufundată sub apă.

Când eram la secția de poliție, detectiva Williams m-a întrebat: „Unde ai fost în seara de joi, 15 august, Shay?"

Degetele îmi tremură când iau telefonul cu cartelă.

„15 august", tastez într-un motor de căutare.

Primesc nenumărate rezultate.

Le reduc adăugând „New York".

Tot rămân sute de milioane de rezultate.

Ceva important s-a petrecut la acea dată. Altfel, detectiva Williams nu m-ar fi interogat pe tema asta.

Închid ochii și văd bisturiul însângerat. Când l-am zărit prima dată, m-am gândit că Amanda îl luase de la serviciu. Mai multe ipoteze îmi trecuseră prin minte, una mai neliniștitoare decât alta: poate că Amanda dorise să-l folosească într-o tentativă de sinucidere anterioară, dar se răzgândise. Sau ar putea fi o dovadă a unui malpraxis la City Hospital – poate că un chirurg a operat cu el pe cine nu trebuia.

Există însă și alte posibilități.

Mai adaug ceva în motorul de căutare, pentru a reduce rezultatele: „Barul Twist".

Un titlu apare pe ecranul telefonului: „Om de afaceri găsit mort în Central Park".

Parcurg frenetic articolul: James Anders a fost găsit ucis în Central Park, cu doar câteva luni în urmă – joi, 15 august.

„Arăta de parcă ar fi fost măcelărit", declarase pentru ziar o sursă din cadrul poliției.

„Măcelărit". Cuvântul înfiorător pare să iasă în evidență pe ecran.

Îmi iau carnetul și încep să notez faptele. Mâinile îmi tremură atât de violent, încât cuvintele sunt abia lizibile: Avea treizeci și șapte de ani. Divorțat, tatăl unui copil. Dintr-un oraș numit Mossley, aflat în nordul statului New York. Nu există suspecți.

Dau clic pe alte câteva linkuri, notând tot ce găsesc despre James Anders. Necrologul din ziarul local, *The Courier,* precizează că a absolvit Universitatea din Syracuse și s-a căsătorit cu iubita lui de la facultate. După divorț, a început să-și împartă timpul între Mossley – unde a locuit toată viața – și Manhattan, unde încerca să pună pe picioare o nouă afacere, în domeniul vânzării de echipamente sportive personalizate.

Articolul are și o imagine. Mă uit cu ochii mijiți fotografia cam neclară a unui bărbat la costum și cravată.

— Hei, scumpo, închidem în câteva minute! zice chelnerița în timp ce îmi pune nota de plată pe masă.

Este semnată cu numele ei, Shirley, lângă care a adăugat o față zâmbitoare.

Mă sprijin de spătar și închid ochii preț de câteva clipe. După evenimentele din ultimele zile, ar fi trebuit să fiu imună la șocuri, dar ceea ce tocmai am aflat m-a lovit în plin.

Aud ușa restaurantului zornăind și deschid repede ochii. E doar un client care iese.

Totuși, îmi amintește cât de vulnerabilă sunt. „Nu sta pe loc”, îmi spune creierul meu.

Peste câteva ore, orașul va adormi. Nu vreau să umblu de colo colo, încercând să găsesc baruri care se închid târziu și localuri care se deschid devreme. Hotelurile nu mi se mai par a fi locuri sigure.

Am nevoie de o altă ascunzătoare. Unde să nu fiu deranjată, ca să pot gândi. Un loc la care ele să nu se gândească.

Verific ora pe telefon. Este aproape nouă și mai am 68% din baterie. Mi-au rămas cel mult câteva sute de dolari.

Știu însă un lucru – mi se înscenează o crimă.

•

Metroul se leagănă pe șine, scrâșnind din roți, în timp ce mă îndrept spre Far Rockaway, în Queens, pentru a doua oară în seara asta. Când voi ajunge la capătul liniei, voi traversa peronul și voi merge din nou cale de cincizeci

și unu de kilometri, până la stația de pe 207th Street, în capătul nordic al Manhattanului.

Plănuiesc să reiau traseul din nou și din nou, până la ivirea zorilor.

Metroul din New York nu doarme niciodată.

Am dat un singur telefon, chiar înainte de a coborî scările către turnichete. Am sunat la numărul trecut pe cartea de vizită a detectivei Williams. Nu a răspuns, poate pentru că am folosit telefonul cu cartelă și nu a recunoscut numărul sau poate pentru că era ocupată cu vreun caz.

Cuvintele mi-au scăpat necontrolate când i-am lăsat mesajul: „Știu că prietenele Amandei îmi înscenează uciderea lui James Anders, dar nu eu am făcut-o! Mi-au plantat dovezile acelea, și nu numai, în apartament – trebuie să mă crezi, te rog! Sunt nevinovată!”

Probabil că i-am părut complet nebună. Poate chiar mi-am înrăutățit situația.

Acum mă uit pe geamul metroului și văd că pereții tunelurilor, plini de graffiti, au cedat locul unui peisaj suburban, fiindcă am ieșit la suprafață: trecem printre copaci și case cu felinare strălucitoare pe verandă. Văd bicicleta unui copil sprijinită de o balustradă. Cușca unui câine.

Stau la mijlocul vagonului, cât de aproape pot de conductor, care nu mă bagă în seamă. Știu exact unde sunt butoanele de urgență. Geanta mea de voiaj conține schimbul de haine, portofelul, telefonul cu cartelă, un baton proteic, Jurnalul meu de date și pixul. O țin strâns în brațe și mă uit în toate părțile, în timp ce navetiștii urcă și coboară din tren. Cercetez cu luare-aminte fiecare chip.

Oamenii care apar și dispar în jurul meu sunt ca un microcosmos al orașului: angajați de pe Wall Street în costume scumpe, care au lucrat până târziu, amestecați cu angajați de la salubritate în salopete albastre, părând și ei la fel de obosiți. O femeie cu o cutie de chitară în brațe stă față în față cu un tip într-o geacă cu logoul echipei de fotbal american Jets, în timp ce vocile zgomotoase ale unor grupuri de petrecăreți – femei în fuste cu paiete, care râd și își fac *selfie*-uri, și niște bărbați amuzându-se pe seama prietenului lor beat, care a căzut când trenul a plecat brusc din stație – se răspândesc în întreg vagonul.

Dar pe măsură ce noaptea devine tot mai adâncă, mulțimea se rărește.

Am rămas doar eu în vagonul metroului. Mă uit din nou la conductor, apoi îmi strâng și mai tare geanta în brațe.

Trebuie să fie ora două sau trei – mi-am oprit telefonul ca să nu mai consum bateria, când am văzut că a ajuns la 26%. Semnalul este foarte prost la metrou, așa că bateria s-a descărcat și mai mult în timp ce căutam informații despre James Anders, iar încărcătorul a rămas în camera de hotel, împreună cu iPhone-ul meu.

Un tânăr care poartă mai multe rânduri de haine murdare și ponosite intră în vagonul meu, la următoarea oprire. Mă încordez și îmi dau seama că fac ochii mari când văd că vine în direcția mea. Zâmbește, dezvăluind câțiva dinți lipsă, și își ridică scurt mâinile, de parcă ar vrea să-mi spună că nu are de gând să-mi facă niciun rău. Apoi se întoarce și se așază pe un scaun aflat în capătul opus.

Mă simt prost din cauza reacției mele instinctive; sper că nu l-am jignit. Este înalt și puternic și, de fapt, mă simt puțin mai în siguranță cu el în preajmă. Călătorim împreună, în vreme ce sunetul hipnotic, neîntrerupt al trenului în mișcare mă învăluie din nou.

Știu că lucrurile nu stau bine pentru mine. Nu am alibi pentru noaptea de 15 august. Am alergat mult timp, după cum era notat în calendarul de pe telefonul meu, pe care i l-am arătat detectivei Williams. Dar nu-mi amintesc traseul exact sau ce am ascultat la căști, și nici măcar la ce oră am ajuns acasă.

Dar nu l-am ucis pe James Anders. Și atunci, cine a făcut-o?

Cineva care îl cunoștea. Statisticile pe care le-am găsit mai devreme în această seară arată că între 73 și 79% dintre omucideri au fost comise de cunoscuți ai victimelor.

Într-unul dintre articolele pe care le-am citit scria că portofelul și ceasul lui James Anders fuseseră furate, dar că își plătise consumația la Twist, chiar înainte de a pleca.

Așadar, cine l-a ucis trebuie să fi luat și acele obiecte.

Văd și acum în fața ochilor, pe podeaua mea, portofelul maro din piele și ceasul din aur, lângă rochia de vară cafenie, cu pete de sânge uscat pe tiv.

Surorile Moore au fost la mine mai devreme în acea seară, plus că ele – sau Valerie – au cheia de la apartament. Sunt convinsă că au plantat acele dovezi. Fiecare informație pe care am aflat-o îmi spune că ele trebuie să-l fi ucis pe James.

Dar de ce?

Trebuie să aflu cum s-a intersectat viața lor cu a lui.

Pornesc telefonul și folosesc o parte din capacitatea limitată a bateriei pentru a da o nouă căutare, cu numele tuturor – Cassandra și Jane Moore, Valerie Ricci și James Anders –, dar nu apare nimic.

Pare logic ca drumurile lor să se fi intersectat în New York. James a locuit aici în ultimul an, ducându-se la casa lui din Mossley doar în weekenduri.

L-ar fi putut întâlni oriunde în oraș – la un bar, la sală, la un restaurant, pe stradă. Ar fi putut fi iubitul vreuneia dintre ele? Dacă da, cu siguranță poliția le-ar fi cercetat. Mi-au trecut prin minte o mie de posibilități. Dar tot nu-mi pot da seama ce legătură a fost între ei. Subliniez adresa din New York a lui James și numele companiei sale, apăsând puternic cu pixul pe pagină. Poate că numele de Moore i-ar spune ceva vreunuia dintre colegii lui.

Trenul oprește într-o altă stație și ușile se deschid cu un șuierat. Dar nu urcă nimeni. Tipul aflat în capătul îndepărtat al vagonului sforăie ușor. Ușile se închid și plecăm mai departe.

Mă uit din nou la ecranul telefonului și citesc un alt necrolog al lui James Anders, alcătuit din câteva paragrafe scurte și semnat de firma de pompe funebre care se ocupase de serviciile funerare. Am notat deja numele persoanelor care i-au fost apropiate: fiica lui, Abby; mama lui, Sissy Anders; și fosta lui soție, Tessa. Tatăl său murise mai demult, preciza necrologul. Cu excepția celor patru ani petrecuți la Syracuse, James locuise toată viața în Mossley.

Accesez câteva site-uri, rând pe rând: primul le permisese oamenilor să cumpere aranjamente florale pentru a fi expuse la biserică, în timpul înmormântării sale. Al doilea furniza informații despre locul unde persoanele îndoliate puteau face donații pentru un fond educațional pe numele lui Abby. Ultimul servise drept „carte de condoleanțe”, în care oamenii își exprimau regretele.

Încep să citesc mesajele respective. Cineva a citat din Biblie ceva legat de îngeri, altcineva și-a exprimat indignarea că ucigașul lui James nu fusese încă prins, iar o altă persoană a notat niște versuri din melodia lui Billy Joel *Only the Good Die Young*[14].

Din păcate, unele mesaje sunt anonime. Încep să notez numele celor care s-au semnat.

Când trenul se repede din nou în subteran, conexiunea telefonului meu se întrerupe. Îmi țin respirația când luminile încep să pâlpâie, dar se stabilizează rapid.

Când ajungem iarăși la suprafață, notez cât de multe nume pot din cartea de condoleanțe. Internetul tot cade, dar, până îmi moare bateria, vreau să notez câteva care par a fi piste promițătoare.

Un bărbat și-a semnat mesajul „directorul Harris”, și bănuiesc că este vorba despre directorul liceului la care a studiat James, iar câțiva prieteni au făcut referire la jocuri de poker, grătare și petreceri de pomină pe malul râului. Unul s-a semnat Chandler Ferguson, și este un nume suficient de neobișnuit pentru a-l putea găsi. M-ar putea pune totodată în legătură cu ceilalți prieteni ai lui James sau l-aș putea ruga să mă lase să văd vechiul anuar al liceului, pentru a găsi alte piste.

O femeie care s-a semnat Belinda a scris: „Ai fost întotdeauna ca un fiu pentru mine. Dumnezeu să te binecuvânteze!” Ar fi putut să fie o vecină sau chiar o rudă.

Dacă aș reuși să găsesc o modalitate de a-i face pe oamenii care l-au cunoscut pe James să-mi răspundă la întrebări, mi-ar putea dezvălui legătura dintre James și surorile Moore.

Când bateria moare în cele din urmă, iar ecranul telefonului se întunecă, mă doare mâna de atâta scris furibund, și-mi simt ochii obosiți.

Când James a fost ucis, nu le cunoșteam pe surorile Moore. Le-am întâlnit abia după o altă moarte violentă, cea a prietenei lor Amanda. Așadar, nu ar fi putut să planifice de-atunci să-mi înscenteze moartea lui.

Dar cum m-au luat în vizor?

O pură coincidență a făcut ca drumul meu să se intersecteze cu cel al Amandei într-un moment atât de îngrozitor. Ele nu ar fi avut cum să pună la cale așa ceva. Dacă nu m-aș fi oprit să-mi leg părul în dimineața aceea sufocantă de august, pierzând astfel douăzeci și două de secunde, aș fi reușit să prind metroul de dinainte.

Îmi las capul pe spate și încerc să-mi imaginez ce a vrut să spună poliția prin „măcelărit”. Nu mi le pot imagina pe Cassandra sau Jane ucigând pe cineva, și cu atât mai puțin într-un md atât de brutal.

Ne apropiem de capătul liniei; la un colț de stradă, recunosc trunchiul de copac strâmb pe care l-am văzut și mai devreme în această noapte. Mă ridic în picioare și îmi aud articulațiile trosnind.

Tânărul în haine ponosite doarme încă. Scot din geanta de voiaj ultimul baton proteic, apoi mă apropii fără zgomot de el și îl pun pe scaunul alăturat.

Metroul se oprește. Mă uit de-a lungul peronului, pentru a mă asigura că pot să cobor. Apoi ies din vagon, traversez peronul și aștept trenul care se întoarce în Manhattan.

63.

CASSANDRA & JANE
Cu nouăsprezece ani în urmă

La început, nimic nu părea neobișnuit în acea seară de miercuri.

Cassandra și Jane mâncau pui fript și fasole verde la masa din bucătărie, în timp ce mama lor sorbea un șpriț cu vin alb și pregătea o farfurie cu ceea ce ea numea „crudități”, în așteptarea sosirii tatălui lor vitreg. Ele își terminaseră temele, iar rucsacurile lor așteptau în dulapul din vestibul o nouă zi de școală.

Locuiau în casa tatălui lor vitreg de mai bine de un an, iar rutina tacită era ferm stabilită – când el ajungea acasă, ele se făceau nevăzute.

De obicei, acest lucru se întâmpla în jurul orei șapte, în serile săptămânii de lucru.

Dar Cassandra abia înghițise ultima furculiță de fasole când ușa din față se deschise, iar zgomotul pașilor se apropie de bucătărie.

Mama lor își luă poșeta de pe blat și își aplică pe buze un strat proaspăt de ruj roz mat, folosind ușa strălucitoare a frigiderului pe post de oglindă.

— Ai venit devreme! țipă ea când tatăl lor vitreg apăru în prag, purtând unul dintre costumele sale din trei piese.

Era vocea ei de bucurie prefăcută. Cassandra și Jane o mai auziseră de un milion de ori până atunci – de pildă, când Jane îi dăduse un colier din paste multicolore, pe care îl făcuse la școală, sau când Cassandra îi spusese că o înscrisese să facă prăjituri de casă pentru petrecerea de Crăciun a clasei, sau când vecinul lor pensionar începuse o conversație despre grădina lui de roșii.

— Eram nerăbdător să te văd, răspunse tatăl lor vitreg, dar nici tonul lui nu sună firesc.

Când mama lor se duse să-l sărute, fetele observară că el întoarse capul într-o parte.

— Ați terminat? zise mama, luând farfuriile din fața fetelor.

Jane nu terminase – își păstrase pielea crocantă a puiului pentru final –, dar nu protestă.

Era o atmosferă ciudată.

Și Cassandra simțea asta.

— Hai să mergem sus! spuse ea, apucând-o pe Jane de mână.

Vocea nazală a tatălui vitreg se auzi clar în urma lor:

— Cum ți-ai petrecut ziua?

— A, bine, bine, răspunse mama lor. Să-ți aduc ceva de băut?

În timp ce fetele urcau scările, auziră clinchetul strident ale cuburilor de gheață scoase din tăviță.

— Ți-a plăcut la cursul de gimnastică aerobică? întrebă tatăl lor vitreg.

Liniște. Apoi cuburile zornăiră într-un pahar.

— Stai! șopti Cassandra, strângând-o de mână pe Jane.

Se ghemuiră pe treapta de sus, lipite una de alta. Simțeau mirosul de lămâie al spray-ului pe care menajera îl folosise mai devreme în acea zi pentru a lustrui balustrada, iar șosetele lor erau cufundate în covorul moale, care se întindea de la un perete la celălalt, cel pe care mama lor le interzisese să meargă încălțate.

— Da, a fost bine, răspunse mama lor, apoi făcu o pauză. E ceva în neregulă cu băutura ta?

Urmă o altă pauză. Un fior ciudat străbătu casa. Surorile aveau impresia că intraseră într-un film de groază.

Ceva părea că stă la pândă, gata să atace.

— E supărat? șopti Jane.

Cassandra ridică din umeri, apoi își duse degetul arătător la buze.

— Așadar, avem pui la cină? întrebă tatăl lor vitreg. Am crezut că o să ai poftă mai degrabă de o friptură.

Cassandra îi strânse mâna lui Jane.

— Scumpule, despre ce vorbești?

Tonul mamei lor devenise ascuțit.

— Nu mâncăm carne roșie… îți amintești ce ți-a spus medicul tău?

— Da, dar m-am gândit că poate vrei un pic de varietate astăzi.

Jane se întoarse spre Cassandra și o privi încruntată. Tatăl lor vitreg vorbea codificat.

Dar mama lor păru să înțeleagă.

— Iubirea mea…

El o întrerupse.

— Am avut o mică surpriză în această dimineață. Am primit o scrisoare. Cineva a strecurat-o pe sub ușa din față a clădirii noastre de birouri.

— De la cine?

— Nu era semnată.

— Ce… ce spunea? se bâlbâi mama lor.

— Hai să ți-o citesc!

Fetele auziră un foșnet de hârtie, apoi el își drese glasul. „Verifică unde merge cu adevărat soția ta miercuri, când pretinde că are un curs de gimnastică aerobică”.

Se așternu o tăcere mormântală.

Apoi vocile lor deveniră mai puternice, iar a lui o acoperea pe a ei. Folosi câteva cuvinte urâte pe care fetele le știau și unul pe care nu-l mai auziseră niciodată.

Mama lor începu să plângă.

Ultimul lucru pe care i-a spus tatăl lor vitreg a fost:

— Vreau să plecați de-aici până mâine-dimineață!

•

Nimic nu a mai fost la fel după acea seară de miercuri. Familia lor s-a destrămat, rămânând doar ele trei – Cassandra, Jane și mama lor – și locuind într-o căsuță închiriată. Fetele reveniră la fosta lor școală publică, iar mama lor începu să lucreze din nou cu normă întreagă. Gata cu limba-de-mare și zugrăveala proaspătă, în nuanța crem a cochiliilor.

Dar acum, când intrau în căsuța dărăpănată, cu gard din plasă de sârmă, nu mai trebuiau să se descalțe de fiecare dată și să-și așeze cu grijă încălțările în pantofar. Nu mai trebuiau să se facă nevăzute la ora șapte seara. Și Cassandra și Jane împărțiră din nou un dormitor unde puteau vorbi în șoaptă până târziu în noapte și unde, dacă vreuna din ele avea un coșmar, își găsea liniștea în răsuflarea calmă a celeilalte.

Uneori – mai ales după cină, când fuma țigaretele ei Virginia Slims și își ridica picioarele obosite –, mama lor se întreba cine ar fi putut să fie autorul

scrisorii anonime.

— Cine să-i fi trimis biletul? întreba ea, stingând în scrumieră un alt chiștoc pătat de rujul ei roz mat. E ca și cum cineva ar fi vrut să mă pedepsească.

Cassandra și Jane se uitau tăcute una la alta.

64.

SHAY

Chiar și nou-născuții manifestă un interes sporit în privința fețelor și își dezvoltă rapid capacitatea de a le recunoaște. Multe zone ale creierului sunt implicate în recunoașterea facială, lobul frontal jucând un rol important.

Jurnal de date, pagina 75

La ora zece dimineața, când se deschid ușile Bibliotecii Publice din New York, situată la intersecția dintre Fifth Avenue și 42nd Street, sunt prima persoană care intră. Am așteptat între cei doi lei de marmură care flanchează intrarea. Cu mult timp în urmă, au fost porecliți Răbdare și Dârzenie, deoarece primarul orașului New York, Fiorello La Guardia, a simțit că cetățenii aveau nevoie de aceste calități pentru a supraviețui Marii Crize Economice.

Trag adânc aer în piept în timp ce străbat impunătoarea sală principală de lectură, iluminată de candelabre și veioze mici. Ferestrele arcuite grațios se înșiruie de-a lungul pereților, iar tavanul este o adevărată operă de artă, cu picturi murale încrustate între decorațiunile elaborate, aurite. În mijlocul acestei grandori de modă veche există calculatoare la care are acces oricine deține un card de bibliotecă.

Mai devreme în această dimineață, după ce am ieșit de la metrou și am găsit un magazin de electronice care deschidea la ora șapte, am cumpărat un nou încărcător pentru telefonul meu. Apoi am intrat într-un local și am cerut o masă aflată lângă o priză, înainte de a comanda cafea și omletă. În timp ce așteptam ca ecranul telefonului meu să prindă viață, am ațipit și m-

am trezit cu o tresărire, când mi-a căzut capul în piept. Nu am dormit de când am prins câteva ore de odihnă în camera în hotel, cu două nopți în urmă.

Oboseala mă amorțește; când o chelneriță a scăpat pe podea o farfurie care s-a spart, abia dacă am tresărit, îmi simt corpul greu și lent și trebuie să clipesc întruna pentru a-mi limpezi vederea.

Beau o ceașcă de cafea fără zahăr înainte de a asculta singurul mesaj care mi-a intrat în căsuța vocală, cândva în timpul nopții.

Vocea detectivei Williams pare chiar mai aspră decât de obicei. „Shay, unde ești? Trebuie să vii aici. Sună-mă imediat cum primești mesajul meu”.

Am și două apeluri ratate de la ea. Pare hotărâtă să dea de mine.

Când mi-a spus să vin, a sunat ca un ordin. Nu știu ce au făcut surorile Moore și Valerie după ce au părăsit apartamentul meu, dar e posibil să fi inventat ceva care să mă facă să par și mai vinovată. Poate că au influențat-o cumva pe detectiva Williams. Așa cum se pare că i-au întors împotriva mea și pe Jody și Sean.

Un val de greață mă cuprinde când mă văd nevoită să recunosc că există posibilitatea reală de a fi arestată.

Mă tem că poliția îmi poate urmări telefonul cu cartelă, acum că detectiva Williams are numărul. Așa că ar fi bine să-l țin închis cât mai mult posibil. Dar trebuie să-mi continui cercetările, motiv pentru care am venit aici, la biblioteca publică.

Mă așez pe un scaun aflat în fața unui laptop deja pornit și îmi pun degetele pe tastatură. E o adevărată ușurare că nu mai trebuie să mă uit în ecranul mic al telefonului. Primul nume pe care îl bag în motorul de căutare aparține mamei lui James, Sissy Anders. Trebuie să caut în mai multe locuri pentru a obține numărul ei de telefon, dar, în cele din urmă, îl găsesc prin intermediul paginii ei de Facebook. Fosta lui soție, Tessa, are un număr trecut în cartea de telefoane, pe care îl notez, chiar dacă mă îndoiesc că știe prea multe despre viața dusă de James în New York. De asemenea, găsesc fără probleme numerele de telefon ale noii firme din New York a lui James, adresa de domiciliu din Mossley și compania care administrează clădirea de apartamente de pe East 91st Street, în care a locuit.

O femeie mai în vârstă, cu ochelari de citit atârnând de un lanț petrecut pe după gât și o grămadă de cărți în brațe, se așază pe scaunul de lângă al meu. Îi arunc instinctiv o privire, apoi îmi reiau căutările, concentrându-mi

atenția asupra numelor pe care le-am găsit în cartea de condoleanțe a firmei de pompe funebre. Introduc cuvintele „Harris”, „Mossley” și „director”. Obțin imediat ceea ce caut: Mossley Prep Academy. Intru pe site-ul școlii și îl văd pe Harris Dreyer, trecut ca fost director. Mă gândesc că, probabil, s-a pensionat deja.

Caut informații și despre celelalte nume găsite pe site-ul firmei de pompe funebre. Nu găsesc nicio Belinda Anders, ceea ce pare să reducă posibilitatea ca ea să fie înrudită cu James. Dar îl găsesc pe Chandler Ferguson, care acum este agent imobiliar în Mossley. Poate că nici el nu și-a părăsit orașul natal. Pun o steluță lângă numele lui Chandler, în Jurnalul meu de date. Nu-i exclus să fi fost prieteni apropiați.

Când mă uit la ceasul de pe ecran, văd că mi-au mai rămas doar patru minute înainte de a-mi fi blocat accesul, ca să las computerul liber pentru alți utilizatori. Am uitat de limita de patruzeci și cinci de minute. Dar poate că am destule informații.

Cel puțin, acum pot începe să dau telefoane.

Îmi strâng lucrurile și mă îndrept spre toaletă. Am stat în hainele astea zile întregi, iar murdăria de la metrou pare să se fi lipit de mine. Intru într-o cabină, încui ușa și îmi trag hanoracul peste cap. Tocmai îmi deschei jeanșii când aud zgomotul unor tocuri înalte pe podea.

O femeie se oprește la câțiva pași de cabina mea, cu spatele. Pantofii ei sunt din piele de aligator, labele picioarelor sunt arcuite grațios, gleznele, subțiri…

Inima îmi bubuie-n piept.

Apa de la chiuvetă începe să curgă.

Mă aplec în față cât mai tăcut și mă uit prin crăpătura ușii. O haină bine croită, păr blond, tuns bob… Zăresc fața femeii, atunci când oprește apa și își usucă mâinile în timp ce se privește în oglindă.

Nu o cunosc.

Răsuflu ușurată în vreme ce tocurile ei răsună din nou pe podea, iar ea iese din baie.

Picioarele mele sunt atât de slăbite și tremurătoare, încât, atunci când mă sprijin într-un picior pentru a-mi scoate jeanșii, trebuie să mă țin de peretele cabinei, ca să nu cad.

Îmi strâng lucrurile purtate și le bag în geanta de voiaj, apoi mă îmbrac cu hainele curate. Ies din cabină, pornesc apa la chiuvetă și îmi clătesc

gura. Mă stropesc cu apă rece pe față și îmi spăl lentilele ochelarilor.

Mă văd în oglindă și întorc repede capul. Părul îmi este lins și puțin cam gras, iar chipul e pământiu.

Ies din bibliotecă și o pornesc pe stradă, recunoscătoare că geaca matlasată îmi ține de cald. Mă simt greoaie și împiedicată; văd dublu înainte să clipesc și să clatin din cap pentru a mi-l limpezi.

Am nevoie disperată de odihnă; corpul și creierul meu nu vor mai putea funcționa prea mult fără ea. Îmi este tot mai dificil să mă concentrez și dau semne de lipsă profundă de somn. După trei nopți nedormite, oamenii pot începe să aibă halucinații. Nu sunt prea departe de acest moment.

Când ajung în Bryant Park, găsesc o bancă goală și încep să dau telefoane. Numerele noii companii a lui James au fost deconectate. Dau de un fost coleg care lucra cu James la firma lui de echipamente sportive personalizate, dar spune că nu l-a auzit niciodată pe James menționându-le pe Cassandra sau pe Jane Moore, și nici pe nimeni cu numele de Valerie. Administratorul blocului în care James închiriase un apartament zice că în acel complex nu locuiesc femei cu aceste nume. Când sun la agenția imobiliară din Mossley și cer cu Chandler Ferguson, cea mai promițătoare pistă a mea, îmi intră direct mesageria lui vocală. În timp ce îi las un mesaj, un apel primit îmi face telefonul să vibreze.

Din nou, este detectiva Williams.

Nu răspund.

În schimb, opresc telefonul pentru câteva minute, până ies din parc și mă duc într-o stație de autobuz aflată la câteva intersecții distanță. Mă așez pe banca din micul refugiu și pornesc iarăși telefonul. Formez unul dintre numerele rămase pe lista mea din ce în ce mai scurtă, cel al fostei soții a lui James, Tessa. Nu răspunde, așa că închid.

Apoi o sun pe mama lui James, Sissy Anders.

Răspunde după al doilea apel.

Încep prin a-i spune minciuna pe care am inventat-o – că am fost colegă cu James la Mossley Prep și că noi, absolvenții de-atunci, vrem să-l onorăm cu o mică ceremonie.

Rostirea acelor cuvinte îmi face greață; stomacul mi se strânge atât de tare, încât mă doare. Mi se pare chiar mai rău decât a fost când am furat colierul lui Jane de la mama Amandei.

Când doamna Anders va afla că nu este planificată nicio ceremonie, va fi ca și cum i-aș fi presărat sare pe rană. Dar poate că mă va ierta dacă voi afla cine i-a ucis fiul.

Sunt pe cale să mă lansez în următoare parte a minciunii. Trebuie să pomenesc numele Cassandrei, al lui Jane și al lui Valerie, pentru a vedea cum reacționează doamna Anders. Dacă le recunoaște – dacă James a menționat vreodată că are o întâlnire în oraș cu o femeie superbă pe nume Jane sau dacă i-a spus mamei sale că a mers la un eveniment și a cunoscut o anume Cassandra care lucrează la o firmă prestigioasă de PR –, voi dispune deja de toate dovezile de care am nevoie.

Dar, înainte de a apuca să mai spun un cuvânt, doamna Anders se răstește:

— Hoitar ce ești!

— Po… poftim?

— Ce urmărești să obții, bani sau ce altceva? continuă ea. Mossley Prep a ținut deja o mică slujbă de pomenire, luna trecută, și a plantat un copac în onoarea fiului meu, zice și apoi îmi închide telefonul, lăsându-mă fără suflare.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și mi-o șterg cu mâneca. Tot ce fac pare să fie greșit și mă cufund tot mai mult în ceva din care mi-e teamă că nu voi putea ieși niciodată.

Un singur nume a mai rămas, cel al lui Harris Dreyer, fostul director al liceului.

Îmi răspunde cu voce gravă, rostindu-și numele complet, de parcă ar fi fost la birou.

Nici lui nu-i pot spune adevărul.

— Bună ziua, îmi cer scuze că vă deranjez. Vă sun în legătură cu James Anders. Speram să-mi puteți spune ceva drăguț despre el, pentru revista absolvenților facultății la care a fost.

— O, James, ce tragedie! zice Harris, cu un oftat. Din păcate, nu pot vorbi despre un fost elev. Pot doar să spun că am amintiri calde despre acel tânăr minunat.

— Îmi puteți spune care erau cei mai buni prieteni ai lui? întreb eu. De cine era mai apropiat?

Este greu să găsești statistici despre numărul persoanelor care păstrează legătura cu prietenii lor din liceu, dar, având în vedere contactul puternic al

lui James cu zona respectivă, e foarte posibil să fi păstrat o legătură strânsă cu cei mai apropiați prieteni ai săi de la Mossley Prep – poate chiar și cu cei care s-au mutat din oraș.

— Mi-aș dori să pot fi de ajutor, dar nu pot da informații despre niciunul dintre foștii mei elevi. Sper că înțelegeți.

Îi mulțumesc și închid. Apoi mă cuprind în brațe și mă legăn înainte și înapoi pe banca tare, din lemn.

Toată munca mea a fost în zadar.

Trebuie să încerc în continuare să găsesc legătura. Pare a fi singurul lucru care mă poate salva.

Mă ridic de pe bancă și pornesc spre clădirea de apartamente de pe East 91st Street, în care a stat James. Poate reușesc să stau de vorbă cu vreunul dintre vecinii săi sau reușesc să văd ceva care să-mi ofere un indiciu suplimentar – cum s-a întâmplat când am văzut-o pe Valerie ieșind din firma de PR.

În timp ce merg, sun la secretariatul Universității din Syracuse, pentru că habar n-am ce facultate au absolvit surorile Moore sau Valerie.

— Aș dori să găsesc pe cineva care a absolvit această universitate, spun eu.

Dar femeia care mi-a răspuns la telefon îmi zice că niciuna dintre persoanele căutate nu a urmat cursurile la Universității din Syracuse.

Ajung, în sfârșit, la clădirea în care locuia James când se afla la New York. Aștept lângă intrare, cu geanta de voiaj la picioare, sperând că cineva va intra sau va ieși.

Dar este abia jumătatea zilei de lucru și, cu toate că stau acolo timp de trei ore, în clădire nu intră decât o persoană care plimbă câini și un curier, care mă privesc întrebător atunci când întreb dacă nu cunosc cumva un bărbat pe nume James Anders, care locuia acolo.

Apoi mă gândesc că, poate, abordarea este greșită. James a stat în New York mai puțin de un an. Este puțin probabil să-și fi creat legături puternice în acest timp scurt. Oamenii care l-au cunoscut cel mai bine sunt toți în Mossley.

Îmi scot Jurnalul de date și privesc lista de nume – dar sunt prenume, iar în afară de Belinda, toate sunt destul de comune: Kevin, Sam, Robin, Kathy, Matt. Dacă vreunul dintre ei a fost coleg de liceu cu James, poate că modalitatea de a-l identifica ar fi să găsesc un anuar de la Mossley Prep.

Am stat pe scările din fața clădirii lui James. Mă ridic anevoie și pornesc pe stradă, oprindu-mă la curățătoria aflată la câteva uși distanță și arătându-i femeii din spatele biroului imaginea lui James, pe micul ecran al telefonului meu. Nu-i recunoaște nici chipul, nici numele, dar îi las numărul meu de telefon și îmi promite că managerul mă va suna mai târziu în cursul zilei. Mă opresc și la fast-food-ul din colțul străzii, și la magazinul de băuturi de peste drum. Este puțin probabil ca cineva din zonă să-l fi cunoscut pe James și cu atât mai puțin să-l fi văzut cu vreuna dintre surorile Moore. Dar trebuie să-mi încerc norocul.

După aceea, mă duc la un Apple Store. În drum, o sun din nou pe Tessa, fosta soție a lui James, dar nu-mi răspunde. S-ar putea să fie plecată din oraș. Nici Chandler nu răspunde.

Magazinul este aglomerat – un nou iPhone tocmai a fost lansat –, așa că trebuie să aștept câteva minute pentru a avea acces la un computer pornit. Îmi țin geanta de voiaj strâns între picioare în timp ce intru pe site-ul liceului Mossley Prep și încerc să găsesc un link către anuarele vechi.

Nu există așa ceva. Dar descopăr că ziarul liceului, *Tattler,* este arhivat online încă din urmă cu douăzeci de ani. James avea șaptesprezece ani atunci, fiind probabil în ultimul an.

Încep să parcurg paginile, căutând în texte și în explicațiile fotografiilor numele de pe lista mea. Parcurg zeci de pagini înainte de a găsi ceva în ediția dedicată balului absolvenților – un tip pe nume Kevin O'Donnell a fost ales regele balului. Poate că era acel Kevin care scrisese despre petrecerile de pomină de la râu.

Continui să parcurg vechile pagini în alb și negru, iar la un moment dat, văd o poză cu un grup de tipi care joacă fotbal, iar dedesubtul imaginii scrie: „Leii se pregătesc pentru o nouă victorie!"

Mă uit la fețele jucătorilor, dar nu-mi dau seama dacă e și James printre ei. Ar putea fi tipul blond care urmărește mingea, dar capul lui se vede din profil. Iar ca adult, nu l-am văzut decât într-o poză alb-negru cam neclară.

Îmi frec ochii, fiindcă mă ustură, apoi privesc mai departe imaginile și articolele. Găsesc două Kathy – una care a scris un articol despre echipa de dezbateri și alta care a câștigat un cros pe teren accidentat. Notez numele de familie ale amândurora.

— Domnișoară? Aveți nevoie de ajutor?

Îmi ridic ochii și văd un tip într-un tricou bleumarin cu sigla Apple, care stă în picioare lângă mine. Îmi dau brusc seama cum trebuie să arăt – am petrecut noaptea la metrou și nu m-am pieptănat astăzi, darămite să fac duș. Mai mult decât atât, agitația și frica pe care le eman probabil că sunt palpabile.

— Nu, doar caut ceva, spun eu și-mi întorc privirea spre ecran.

Cinci pagini mai târziu, văd o fotografie mare, cu elevi din ultimul an repetând piesa de toamnă. Pe scenă sunt șase adolescenți, însă doar două nume apar în textul de sub poză: „Lisa Scott, care o interpretează pe Emily Webb, și Andy Chen, care îl interpretează pe George Gibbs, se pregătesc să impresioneze publicul în seara spectacolului!"

Notez și acele nume, apoi cercetez fețele celorlalți adolescenți, în căutarea lui James.

Ochii mei obosiți trec peste o fată cu părul negru, care stă pe marginea scenei, cu picioarele atârnând în gol. Apoi privirea mea revine brusc asupra ei.

Sprâncene drepte. Trăsături care nu ies în evidență, dar care îmi sunt cumva cunoscute. Privește pătrunzător spre cameră.

Vederea periferică mi se întunecă; simt că sunt pe cale să leșin. Trag adânc aer în piept, de câteva ori, silindu-mă să-mi alung acea senzație.

Fata seamănă cu Valerie Ricci.

Dacă ea și James au fost colegi la Mossley Prep, am găsit legătura ascunsă.

Valerie era actriță, îmi amintesc eu, iar pulsul mi se accelerează. A locuit în LA, înainte de a se muta la New York. Pare firesc să fi jucat în piesa școlii.

Mă aplec, apropiindu-mi fața de ecran. Fotografia e veche de douăzeci de ani. Ar putea fi Valerie în adolescență, dar n-aș putea băga mâna-n foc.

În Statele Unite sunt trei mii de comitate. Care ar fi șansele ca Valerie să fie din același ca și James?

În principiu, este imposibil. De asemenea, oamenii au aproximativ o șansă la trei mii să fie loviți de fulger în decursul vieții lor, iar eu nu cunosc pe nimeni care să fi pățit asta.

Îmi reiau căutările prin arhiva ziarului, simțind un val de energie cuprinzându-mă în timp ce caut orice alt indiciu al prezenței lui Valerie la Mossley Prep. Asta am căutat cu disperare, ceva ce ar putea dovedi

nevinovăția mea și ar putea s-o facă pe detectiva Williams să le ancheteze pe adevăratele criminale.

Numărul final al gazetei din acel an școlar conține două pagini dedicate absolvenților, în care apare o listă cu numele tuturor.

Încep să tremur în timp ce o citesc.

Pe-atunci, nu o chema Ricci, dar nu există nici vreo Valerie.

Privesc chipurile. Dar fata pe care am văzut-o pe scena teatrului lipsește.

Mi-am imaginat că o văd?

Halucinațiile nu încep decât după trei nopți fără somn.

Încă n-am ajuns acolo.

Mă întorc la prima pagină a ziarului, hotărâtă să găsesc un indiciu că Valerie a fost la acea școală.

Când îmi sună telefonul, mă uit instinctiv la el. E tot detectiva Williams.

Sunt tentată să răspund și să-i spun tot ce cred că am descoperit, dar ar fi mult mai bine dacă aș suna-o când aș avea dovezi niște solide. Am lăsat-o să ajungă la mesageria vocală.

Mă gândesc să sun la Mossley Prep, dar este întuneric deja, mult peste ora de terminare a orelor în orice liceu, și, oricum, mă îndoiesc că cineva mi-ar oferi informații despre o fostă elevă.

Sunt totuși atât de aproape să descopăr despre ce e vorba.

O secundă mai târziu, telefonul sună din nou, dar, de data aceasta, are prefixul de Mossley. Îl ridic repede.

Este Chandler Ferguson, agentul imobiliar.

— Vă mulțumesc mult că m-ați sunat! izbucnesc eu, iar vocea mea sună la limita isteriei. Ați fost elev la Mossley Prep, nu-i așa?

— Da? răspunde el, cu intonația unei întrebări.

— Eu… eu… încerc să obțin niște informații despre una dintre fostele dumneavoastră colege de clasă, Valerie Ricci. Dar atunci avea alt nume de familie. Ați cunoscut-o?

Cuvintele mele aproape că se încalecă unul pe celălalt.

El rămâne tăcut.

— Am mare nevoie să o găsesc pe Valerie, șoptesc eu. Vă rog!

— Scuzați-mă, spune cu voce tare o femeie. Aș avea nevoie de computer dacă nu îl folosiți.

Mă ridic, dar îmi las geanta pe podea.

— Valerie? repetă el.

Se pare că m-a pus pe difuzor în mașina lui. Aud un mic ecou. Îmi țin respirația.

— Dacă este cine cred eu, da, mi-a fost pentru scurt timp colegă de liceu, zice, râzând ușor. Mare figură era tipa aia.

Privirea mi se tulbură. Simt că pământul se clatină sub picioarele mele.

Cassandra și Jane nu-l cunoșteau pe James. Chandler tocmai mi-a confirmat că Valerie era legătura cu bărbatul ucis. Probabil că au crescut în același oraș. Au fost la același liceu.

— Ce vreți să spuneți cu „mare figură”?” izbutesc eu să zic.

Cineva îmi atinge brațul.

— E a dumneavoastră?

Femeia care mi-a cerut să o las la computer arată spre geanta mea. O iau cu mâna liberă și mă îndepărtez. Este atât de mult zgomot în magazin, încât abia îl aud pe Chandler când întreabă:

— Scuzați-mă, cine ați spus că sunteți?

— O veche prietenă a ei.

Îl aud claxonând și înjurând în surdină.

— Numai idioți pe autostradă în seara asta. Nu am vrut să vă jignesc. Îmi pare rău, nu am cunoscut-o bine pe Val și nu am văzut-o de douăzeci de ani. Pe de altă parte, dacă sunteți interesată să cumpărați o casă… zice și râde puțin.

Aud un clic, de parcă ar fi primit un apel.

— Uitați ce este, dacă vreți cu adevărat să o găsiți pe Valerie, cred că mama ei încă lucrează la Ribeye. Sunt aproape sigur că ea mi-a adus friptura ultima dată când am fost acolo. Ați putea să o întrebați pe ea.

— Cum o cheamă pe mama ei? întreb eu, agitată.

— Belinda. Trebuie să închid. Noroc!

Rămân în mijlocul magazinului, cu telefonul încă la ureche și oamenii trecând pe lângă mine.

Belinda este mama lui Valerie.

Creierul meu este atât de confuz acum, încât aproape că nu pot face conexiunea. Răsfoiesc Jurnalul de date, care, în mod normal, este ordonat, dar acum are rânduri tăiate și săgeți care fac legătura între informații. Caut numele Belindei. „Ai fost ca un fiu pentru mine”, a scris ea în cartea de condoleanțe.

Să fi fost Valerie și James îndrăgostiți unul de altul în timpul liceului?

Trebuie să dau de Belinda. Ea are ultima piesă a puzzle-ului.

•

— Cine ați spus că sunteți? întreabă Belinda.

M-am plimbat pe străzi, cu telefonul în mână, așteptând ca ea să mă sune la sfârșitul turei, așa cum îmi promisese managerul restaurantului unde lucrează.

Este aproape ora nouă seara, iar oboseala și adrenalina fac ravagii în corpul meu. Sunt atât de slăbită, încât aproape că mă împleticesc. Astăzi nu am mâncat decât un pic de omletă și sunt foarte deshidratată. Dar nu mă pot opri din mers. Simt că m-aș prăbuși dacă aș face-o.

— Bună seara, mă numesc Lisa Scott și am fost colegă la Mossley Prep cu fiica dumneavoastră, Valerie, zic eu, folosind numele fetei care apăruse pe scenă alături de Valerie. Încerc să o găsesc…

— Oh, Valerie locuiește acum în New York!

Strâng mai tare telefonul în palmă.

— Mă ocup de organizarea unui eveniment de comemorare pentru James Anders, la următoarea noastră reuniune, și am înțeles că au fost apropiați.

„Hai, mușcă momeala!”, mă rog în gând.

Dar ea nu răspunde imediat.

— Ăăă… am vrut… întreb de Valerie ca să-i pot trimite o invitație…

— Apropiați? repetă în cele din urmă Belinda, pe un ton surprins. Valerie nu era doar „apropiată” de James. Eu am fost măritată cu tatăl lui James pentru scurt timp. Așa că el a fost fratele ei vitreg.

Sunt atât de stupefiată încât amuțesc.

— Dar Valerie probabil că nu ar veni la comemorarea lui James, continuă Belinda.

Asta e! Am dovada necesară pentru a o da poliției. Cu siguranță, detectiva Williams o va ancheta pe Valerie acum.

Trupul începe să-mi tremure și simt lacrimi curgându-mi pe obraz.

— Ei doi nu au fost apropiați. Iar Valerie era mereu plecată de-acasă, fie la repetiții, fie cu prietenele. Știi cum sunt fetele la vârsta asta.

Abia dacă o mai ascult pe Belinda. Tot ce vreau este să închid și să-i telefonez defectivei Williams.

— Celelalte două fiice ale mele s-ar putea însă să vrea să vină.

Simt că mi se ridică părul pe brațe, străbătută de un fior puternic.

— Valerie are două surori?

— Da. Belinda pare surprinsă. Cassandra și Jane.

Închid strâns ochii și văd cele trei capete elegante, pe bancheta din spate a taxiului.

— Mulțumesc, doamnă Moore, izbutesc să spun în cele din urmă.

— Și unde va avea loc comemorarea lui Trey? Adică, James. Trey este vechea lui poreclă, iar eu așa mă gândesc la el. În fine, e doar pentru colegii de clasă sau… Vocea Belindei se pierde undeva pe fundal.

— Alo? o aud zicând înainte să închid.

65.

VALERIE
Cu nouăsprezece ani în urmă

Era cea mai bună zi trăită de Valerie de când se transferase la Mossley Prep, școala pentru copii de bani gata din orașul ei.

Încă nu cunoștea prea bine pe nimeni – era foarte neplăcut să ajungi la un liceu nou în ultimul an dar, chiar înainte de prânz, profesorul de artă teatrală a afișat distribuția pentru producția de primăvară a musicalului *Grease.*

Ea câștigase rolul lui Rizzo, cu soloul său spectaculos.

— Felicitări! îi spuse Lisa Scott, micuța blondă răsfățată care primea întotdeauna rolurile principale, ea urmând s-o interpreteze pe Sandy.

— Mulțumesc, răspunse Valerie, gândind: „N-o să-și mai amintească nimeni că ești și tu pe scenă”.

Valerie mergea spre casă, respirând aerul cristalin și fredonând muzica din mintea ei, când fratele ei vitreg opri în dreptul ei, în Audiul său decapotabil.

— Vrei să te duc acasă?

Trey era drăguț în stilul băieților de bani gata, dar nu era genul ei. În plus, i se părea scârbos să se gândească la el în felul ăsta. Acum, erau rude, chiar dacă abia se vedeau prin casă. El venea doar în weekend, iar ea petrecea cât mai puțin timp posibil în acea casă sufocantă, cu ciudatul de taică-său vitreg. Ori de câte ori avea timp, se ducea să-și viziteze prietenele

de la vechiul liceu, cele de lângă care fusese smulsă când mama ei se recăsătorise.

Totuși, ocazional, când Trey venea acasă, iar drumurile lor se încrucișau, el îi arăta un *joint* și ridica din sprâncene cu subînțeles, iar ea îl însoțea în pădurea din spatele curții lor. El îi imita pe colegii lor de clasă, iar uneori, îi oferea o copie a unui viitor test, de care făcuse el rost cumva. Trey era amuzant uneori.

Urcă în mașina lui.

Și în acea zi, în scrumiera Audiului său se afla un *joint.*

— Hai să trecem pe la râu! zise el, apoi trase din țigară și i-o oferi.

Luă și ea din țigară, ținând fumul în plămâni.

— Nu, ar trebui să mă duc acasă.

Voia să înceapă să memoreze replicile.

— Haide! zise el și trase de volan în direcția în care voia să meargă. Toată lumea e acolo.

Ea ridică din umeri.

— Bine.

Chiar că toată lumea era la râu în acea după-amiază, inclusiv un tip pe care Valerie îl plăcea, un coleg din ultimul an pe nume Mateo, care făcea fotografii alb-negru și cânta la bas, ceea ce era cool.

Cu îndrăzneala dată de *joint* dar și de succesul de la școală, Valerie se duse să stea lângă Mateo, lăsându-l pe Trey cu prietenii lui. Simți ochii lui Trey ațintiți asupra ei, iar la un moment dat, o chemă să ia o bere, dar ea îi făcu semn că nu voia.

La doar o jumătate de oră după ce ajunseră acolo, Trey veni la ea și o privi fix.

— E timpul să plecăm.

Ea se sprijinea de Mateo și privea ecranul aparatului Nikon, admirând fotografiile făcute de el.

Când ridică privirea spre Trey, Valerie trebui să-și ducă mâna streașină la ochi, fiindcă el avea soarele în spate, transformându-l într-o siluetă întunecată.

Piciorul lui Mateo era lipit de al ei, iar atingerea lui caldă i se părea minunată.

— Încă nu, îi spuse ea lui Trey.

El rămase acolo încă un minut. Apoi zise:

— Eu plec!

Valerie își dădu ochii peste cap spre Mateo. Dar el își privea ceasul.

— La naiba, și eu trebuie să plec!

Așa că Valerie se ridică și își scutură fusta.

— Așteaptă, vin și eu! strigă ea, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe fratele ei vitreg.

În clipa în care se așeză pe scaunul pasagerului, el turā motorul și demară în trombă. Valerie nici nu apucase să închidă bine portiera din dreptul ei.

— Doamne sfinte, Trey! Care-i graba?

El nu răspunse. În schimb, viră pe un drum lăturalnic.

— Ai luat-o greșit.

El trase de volan, băgând mașina într-o fundătură.

— Mare târfă ești! se răsti el.

Ea îl privi cu gura căscată, nevenindu-i a crede. Era un fel de glumă? Se înroșise tot la față, iar venele i se umflaseră la gât.

Aproape pe negândite, îndreptă mâna spre mânerul portierei. Însă înainte de a apuca s-o deschidă, el se azvârli peste consola centrală, mișcându-se atât de repede, încât ajunse deasupra ei înainte ca ea să realizeze pe deplin ce se întâmpla.

— Trey! Ce faci?

El o încălecă și, în același timp, trase maneta de pe laterala scaunului ei, coborându-i spătarul.

Ea fu prea stupefiată pentru a reacționa imediat. Apoi țipă:

— Dă-te jos de pe mine!

Gura lui o zdrobi pe a ei. Mâna lui îi ridică fusta și se încleștă în carnea ei. Degetele lui intrară cu forța în ea.

Ea se luptă cu el, zvârcolindu-se pentru a scăpa de degetele lui, încercând să-l dea jos de pe ea. Dar trupul lui atletic era atât de mare și puternic, încât o supuse cu ușurință.

— Târfo! murmură el din nou, apucându-i încheieturile cu o mână și țintuindu-i-le deasupra capului.

Trey își lipi pântecul de al ei. Când dădu să-și desfacă fermoarul jeanșilor, genunchiul ei îl lovi cu putere. El încremeni și scoase un sunet ciudat, ascuțit. Ea izbuti cumva să-l dea la o parte, deschise portiera și se trase afară.

Căzu pe pietriș, se ridică și o luă la fugă prin curți.

Puțin mai târziu, încă gâfâind, Valerie deschise ușa de la intrare a casei tatălui ei vitreg. Simți mirosul de pui fript pe care mama ei – care acum făcea pe soția ideală – îl pregătise pentru cină.

Se năpusti în bucătărie și luă o cutie de cola dietetică din frigider, o desfăcu și vărsă câteva picături pe podeaua acoperită cu gresie albă.

Se cutremură. Încă simțea limba lui Trey împingându-se în gura ei, în timp ce degetele lui îi invadau trupul. Voia să-l lovească, să-l rănească din nou. Luă o înghițitură zdravănă de cola dietetică, încercând să scape de gustul lui.

— Ai întârziat, o certă mama ei. Și știi că nu ar trebui să-mi bei sucul.

Valerie o privi pe mama ei în ochi și mai luă o înghițitură. Surorile mai mici, Cassandra și Jane, stăteau la masa de lemn, cu șervetele în poală, cu pahare de lapte în față, încă îmbrăcate în uniformele școlare.

— Bună, Val! spuse Cassandra.

— Ghici ce? Am luat o sută de puncte la testul de ortografie! rosti Jane.

Valerie suspină.

— Bravo! mormăi ea.

În mod normal, trecea pe la fiecare și o îmbrățișa, însă, în clipa aceea, nu suporta să fie atinsă.

— Cina este gata, spuse mama lor.

— Nu mi-e foame, mormăi Valerie.

Dacă mama ei ar fi privit-o cu atenție, în loc să se agite cu salata pe care o pregătea pentru noul ei soț, ar fi observat expresia întipărită pe chipul lui Valerie.

„El mi-a făcut rău”.

Genunchii o usturau și avea încă pe palme sânge uscat, de când se zgâriase aterizând atât de brutal pe drumul de pietriș.

Mama ei oftă adânc și se aplecă să șteargă picăturile de cola de pe podea.

— Val, n-am chef de așa ceva în seara asta.

Valerie se întoarse, alergă la etaj și trânti ușa camerei sale. Își dorea cu disperare să facă un duș, așa că își scoase din mers geaca din denim. O aruncă în cameră, unde lovi o veioză și o răsturnă.

După o clipă, fără să bată măcar, mama ei deschise ușa.

— Domnișoară, tatăl tău trebuie să vină acasă din clipă-n clipă! Te rog să te controlezi!

— Nu e tatăl meu!

Valerie își simțea tot corpul fierbinte și încordat, și cumva străin, de parcă Trey l-ar fi modificat. Trebuia să spele totul.

Mama ei rămase în mijlocul dormitorului, fără să bage măcar de seamă în ce hal era fiica ei.

— Dacă nu-ți schimbi atitudinea acum, ești pedepsită!

Valerie trase adânc aer în piept.

— Nu înțelegi! zise i se cuprinse în brațe. Trey… m-a atacat.

Simțea că o podidesc lacrimile.

— A vrut să… S-a urcat pe mine…

Mama ei culese geaca aruncată și începu s-o împăturească.

— Valerie, nu fi atât de teatrală! Asta-i ridicol!

— Nu voia să se oprească! se răsti Valerie.

În cele din urmă, reuși să exprime în cuvinte ce se întâmplase:

— A încercat să mă violeze!

Mama ei puse geaca pe pat și netezi cuvertura deja bine întinsă.

— Trey ar putea avea orice fată dorește.

Parcă ar fi vorbit despre vreme, atât de relaxat era tonul ei. Dar ochii ei deveniră brusc reci, chiar înainte de a-și lua privirea de la Valerie.

— Sunt sigură că ai înțeles greșit, continuă cu asprime mama ei. Ce-ar fi să faci un duș și să încerci să te calmezi? O să-ți păstrez cina caldă, în caz că vei dori să mănânci mai târziu.

Apoi ieși din cameră și închise încet ușa în urma ei.

— Mamă! șopti Valerie.

Dar mama ei dispăruse.

*

Câteva săptămâni mai târziu – după ce îndură privirile sugestive ale lui Trey și zvonurile răspândite de el, care îi făcură pe prietenii lui să latre când ea trecea pe lângă ei, și după ce o văzu pe mama ei zâmbindu-i lui Trey de fiecare dată când acesta intra în cameră, de parcă ar fi fost fiul ideal pe care ea visase mereu să-l aibă –, Valerie dispăru.

Trey era un tip fermecător, un sportiv-vedetă, un elev apreciat, care se adresa profesorilor cu „domnule” și „doamnă”. Ea era o adolescentă care purta fuste scurte, se dădea cu mult negru pe la ochi, abia dacă obținea note de șapte sau opt și petrecuse destule după-amiezi în detenție, deoarece chiulise de la ore. Tipi precum James Scott Anders al III-lea – cu pedigriul

și fondurile lui fiduciare – câștigau întotdeauna. Cine ar crede-o pe ea, și nu pe el?

Nici măcar mama ei.

A furat toți banii pe care i-a găsit în portofelul tatălui ei vitreg și în poșeta mamei sale și și-a cumpărat un bilet de autobuz către Hollywood.

A făcut un ultim lucru în dimineața în care a fugit din oraș.

I-a scris o scrisoare anonimă tatălui ei vitreg, cu mâna stângă pentru a-și denatura scrisul, spunându-i că, în fiecare miercuri, noua lui soție se culcă cu managerul unui restaurant, în loc să se ducă la cursul de gimnastică aerobică.

•

Au trecut ani întregi până când Cassandra și Jane au aflat, în cele din urmă, adevărul despre Valerie.

Sora lor mai mare nu fugise din Mossley pentru că nu-i mai păsa de ele. Și nu-i scrisese acea scrisoare tatălui lor vitreg ca să se răzbune, după cum bănuiseră surorile Moore mai mici.

În noaptea în care Valerie a părăsit Los Angelesul, după ceea ce a descris ca fiind cea de-a doua trădare majoră din viața ei, le-a spus în cele din urmă Cassandrei și lui Jane secretul ei. Le-a explicat că scrisese scrisoarea anonimă sperând că tatăl lor vitreg va divorța de mama lor, iar ele vor scăpa de Trey.

Valerie știuse în adâncul sufletului ei că următoarea lui țintă avea să fie ori Cassandra, ori Jane. Valerie trebuise să le scoată din acea casă.

Fusese protectoarea lor secretă.

66.

SHAY

Potrivit unui sondaj cuprinzător, șansele ca toți cei trei copii ai unei familii să fie fete sunt de 21%. În anii 1920, Alfred Adler – al doilea născut dintr-o familie cu șase copii – a studiat ordinea nașterii și cum influența acest aspect personalitatea. Teoria sa era că întâiul născut poate dezvolta un gust al puterii și îi poate domina pe frații mai mici.

Trei surori Moore. Nu două.

Orașul se clatină în jurul meu, în timp ce felinarele și farurile aruncau în jur fâșii lungi, unduitoare de lumină. O sirenă începe să urle, iar zgomotul mă asurzi.

Cassandra, Jane și Valerie au avut un frate vitreg. Porecla lui era Trey, dar, ca adult, a preferat să i se spună James. A fost ucis în New York, cu câteva luni în urmă. Revelațiile îmi explodează în creier, una după alta.

Trebuie să ajung undeva în siguranță.

Mă apropii de bordură și chem un taxi. Când unul oprește, îi dau șoferiței adresa Secției 17.

Dacă detectiva Williams nu este acolo, o voi aștepta toată noaptea, pe una dintre acele bănci vechi de lemn – cel puțin va fi un ofițer înarmat la câțiva metri distanță.

După ce mă așez pe bancheta din spate, mă simt copleșită de oboseală. Sunt aproape la fel de amețită și de slăbită ca atunci când am băut șampania în care, sunt sigură de-acum, surorile Moore mi-au pus somnifere. Șoferița îmi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare. Nu zâmbește.

„Ar putea să fie și ea implicată în toate astea?” mă întreb eu.

Nu-mi pun centura de siguranță și verific portierele, pentru a mă asigura că nu sunt blocate. Dar, o clipă mai târziu, șoferița se uită în altă parte și văd pe bord o fotografie cu copiii ei.

„Sunt paranoică”, îmi spun eu.

Totuși, mă întreb dacă n-ar fi bine s-o sun pe defectiva Williams și s-o anunț că mă îndrept spre secție.

Îmi deschid Jurnalul de date la o pagină goală și încep să scriu ce anume vreau să-i spun. Trebuie să fiu convingătoare și credibilă.

Abia apuc să scriu două propoziții când telefonul meu cu cartelă sună, afișând un număr necunoscut, cu prefix de New York. Ezit, apoi îl iau în mână și răspund.

— Shay Miller?

Femeia pare de vârstă mijlocie și are un puternic accent newyorkez.

— Da.

— Sunt defectiva Santiago de la NYPD.

Următoarea propoziție a defectivei Santiago este ca o bombă.

— Sunt investigatorul principal în cazul morții lui James Anders. Uite ce e, știu că ai ajuns să fii implicată în ceva nebunesc. Lucrurile se mișcă repede. Redeschidem ancheta legată de sinuciderea Amandei Evinger.

— *Ce*? icnesc eu.

— Nu avem nicio îndoială că a sărit. Se vede clar în filmările camerelor de supraveghere de la metrou. Dar avem motive să credem că cineva o urmărea. Și le cercetăm pe surorile Moore încă de la moartea Amandei.

— Legătura lor cu James…

— E că au fost surorile lui vitrege. Știm. Scuze, așteaptă o secundă!

Aud zgomotul unui metrou care intră în stație, apoi un bărbat strigă: „Santiago!”

— Imediat! îi răspunde ea. Shay?

— Sunt aici.

— Avem nevoie să vii în stația de metrou din 33rd Street, cât de curând posibil, să ne arăți unde stăteai față de Amanda și să ne descrii scena în detaliu. Cât de repede poți veni?

Mă întreb dacă și ea aude zgomotele din jurul meu – huruitul unui motor și vuietul traficului.

Tot ce a spus pare credibil, iar eu mă aflu la numai două intersecții distanță de stația de metrou. Aș putea ajunge acolo în cinci minute.

Dar, mai întâi, voi verifica identitatea detectivei Santiago. Și, cu siguranță, nu voi face nimic până nu vorbesc cu detectiva Williams.

Minciuna îmi vine atât de ușor pe buze, încât mă uimește.

— De fapt, tocmai vin spre oraș.

Știu că, probabil, își dă seama că sunt într-o mașină.

— Am fost în vizită la mama, în New Jersey. Dar nu sunt prea departe.

— Oh! De care ieșire de pe șosea te apropii?

Fac o pauză.

— Abia trec de Newark, așa că sunt la patruzeci și cinci de minute distanță. Voi ajunge acolo cât mai curând posibil.

Imediat după ce închid, o sun pe detectiva Williams.

Bat darabana pe coperta Jurnalului de date în timp ce aștept să răspundă.

67.

VALERIE

Valerie stă lângă stâlpul verde care marchează intrarea în stația din 33rd Street, urmărindu-i pe călători – în majoritate, bărbați și femei cu chipuri cenușii, captivi în genul de viață măruntă și lipsită de culoare pe care o duce și Shay – urcând și coborând scările.

Peste mai puțin de o oră, Shay se va întoarce din New Jersey și se va grăbi să ajungă exact în acest loc, așteptându-se să se întâlnească cu detectiva Santiago. Shay va veni într-un suflet, plină de speranță, convinsă că, în cele din urmă, le-a păcălit pe surori și că dreptatea va învinge.

Shay nu a dovedit prea multă inteligență în anticiparea amenințărilor cu care s-a confruntat, deși a fost suficient de deșteaptă ca să dea de Belinda – Valerie nu se mai gândește la ea ca fiind mama ei – și să afle care era legătura surorilor cu James. Acea mișcare i-a atras lui Shay un dram de respect, amestecat cu ranchiună, din partea celei mai mari dintre surori.

Totuși, Shay a greșit deoarece nu s-a gândit că Belinda avea să le spună despre femeia ciudată care i-a închis telefonul în toiul conversației, după ce a aflat despre relația lui Valerie cu James.

— N-ar fi trebuit să știe asta dacă a fost într-adevăr colegă de clasă cu Val? o întrebase Belinda pe Cassandra.

Cassandra și Jane sunt în drum spre un nou restaurant de fițe. Până când Shay va ajunge la stația de metrou, vor fi deja la masă și își vor comanda băuturile, înconjurate de alți clienți, alibiurile lor fiind astfel asigurate.

Valerie se gândește că ar fi putut orchestra toate acestea fără surorile ei mai mici, dar se bucură că nu a trebuit s-o facă.

Încă din copilărie, Cassandra și Jane au fost nedespărțite, fiind de vârste apropiate și temperamente asemănătoare. Uneori, Valerie le lăsa să ignore semnul „Nu intrați!” de pe ușa dormitorului ei și să se trântească pe pat, pentru ca ea să le spună cum era să sărute franțuzește un băiat sau cum să se radă pe picioare. Surorile ei mai mici erau un public picat în fascinație; întotdeauna fuseseră ușor impresionabile.

Ajunse la vârsta maturității, loialitatea lor față de Valerie s-a intensificat de o mie de ori după ce ea s-a mutat la New York și le-a dezvăluit în cele din urmă ce a îndemnat-o să părăsească orașul lor natal. Le-a explicat că nu

le respinsese pe *ele.* Plecase pentru că era prea dureros să i se amintească de trecut.

Povestea pe care Valerie le-a spus-o despre fratele lor vitreg, Trey, era adevărată până la ultimul detaliu, până la senzația degetelor lui care o răneau și la expresia ușor nepăsătoare de pe chipul Belindei când comisese trădarea supremă împotriva fiicei sale mai mari.

Dar cealaltă poveste pe care Valerie le-a spus-o în furtunoasa noapte când s-a reîntâlnit cu Cassandra și Jane – cea în care a jucat rolul victimei nevinovate, păcălite de colega ei de apartament lipsită de scrupule – a fost modificată pentru obținerea unui efect dramatic.

La urma urmei, Valerie este actriță.

Ashley nu o drogase pe Valerie și nici nu îi ascunsese telefonul în noaptea de dinaintea marii ei audiții. Acele detalii erau complet inventate. Sau, după cum preferă Valerie să se gândească la asta, o licență poetică.

Valerie nu a ajuns la audiție, deoarece Ashley a câștigat rolul cinstit și pe drept, cu ocazia propriei audiții, care a avut loc în după-amiaza de dinaintea programării lui Valerie. Ashley nici măcar nu știa că Valerie concura pentru același rol.

Totuși, în sinea ei, Valerie credea că rolul îi aparținea, iar ea era făcută pentru el. Durerea ei a fost autentică.

Poate că Valerie ar fi trebuit să se simtă vinovată atunci când surorile ei mai tinere și-au folosit influența pentru a-i distruge cariera lui Ashley. Aceasta ar fi reușit să supraviețuiască fotografiilor îngrozitor de neplăcute care au fost publicate în tabloide, dar zvonurile despre perversitățile ei sexuale au fost atât de ticăloase, încât a părut că nimeni din industrie nu putea să treacă peste ele.

Astăzi, Ashley e căsătorită și locuiește în Valley, un rol mult mai potrivit pentru ea.

Poate că Valerie ar trebui să se simtă vinovată de ceea ce se va întâmpla cu Shay – o altă femeie nevinovată care i-a ieșit în cale.

Dar ea nu se simte vinovată.

Valerie are acum un scop nou, unul mai semnificativ decât acela de a-și lăsa amprenta și de a da viață unui personaj și chiar mai plin de satisfacții decât aplauzele publicului.

A început să se simtă din nou plină de viață când l-a privit pe Trey – sau James, fiindcă renunțase la porecla din copilărie când se dusese la facultate

– murind pe banca din parc.

Cine știe ce atrocități le poate face pe surorile ei și pe celelalte femei să se răzbune pe viitor?

De când cele trei surori s-au regăsit, Valerie a reprezentat o influență discretă, dar puternică, îndrumându-le pe Cassandra și Jane într-o direcție nouă și interesantă. Valerie este arhitecta invizibilă a fiecărui act de răzbunare pe care grupul lor l-a comis. După ce a fost singură atât de mult timp, îi place să le aibă pe surorile ei alături.

Mai trebuie rezolvat doar un singur detaliu.

Valerie își ridică puțin capul când vede o femeie într-o geacă matlasată, neagră, care se apropie de stația de metrou. Schițează un zâmbet.

Shay a sosit în cele din urmă.

Celelalte femei din grup cred că lidere sunt Cassandra și Jane, iar Valerie joacă un rol secundar.

Dar Valerie a fost tot timpul vedeta. Aceasta este scena *ei.*

68.

SHAY

Clauza dublei incriminări din cel de-al cincilea amendament al Constituției Statelor Unite presupune că nimeni nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași infracțiune. Nu există termen de prescripție când este vorba de crimă. În prezent, în New York există cincizeci și patru de penitenciare, în care se află aproximativ patruzeci și șapte de mii de prizonieri.

Jurnal de date, pagina 78

Este aproape zece seara când intru în stația de metrou din 33rd Street.

Un huruit surd îmi inundă urechile. Sunt atât de amețită, încât trebuie să mă concentrez chiar și pentru a merg drept.

În timp ce apuc balustrada și încep să cobor încet treptele, mă uit în jur după polițiști. Dar nu îi văd.

Neliniștea mă cuprinde.

Deși pe strada de deasupra mea sunt oameni, scările sunt pustii.

Chiar dacă nu e ceva neobișnuit la această oră, într-o seară din timpul săptămânii, picioarele îmi tremură și aproape că mă împiedic.

Când ajung în pasaj, o femeie se apropie repede de mine, de parcă s-ar grăbi să urce spre ieșire.

Dar, în loc să treacă pe lângă mine, se răsucește brusc pe călcâie și mă apucă strâns de braţ, deasupra cotului, provocându-mi o durere care reverberează în antebraţ, în același moment, simt ceva tare apăsându-mă în talie.

Știu, chiar înainte de a-i zări fața, că este Valerie.

Am mai fost împreună exact în acest loc, cu doar câteva săptămâni în urmă. Valerie m-a ținut și atunci de braţ, în timp ce râdea și glumea, făcându-mă să trec peste teama mea de metrou.

Dar purta o mască prietenoasă atunci. În seara asta, îi văd adevărata față.

Are o expresie calmă, dar ochii ei căprui sunt scânteietori.

— Shay, vino cu mine. Vom face o plimbare.

Inima începe să-mi bubuie-n piept. Corpul îmi devine moale din pricina spaimei.

— Polițiștii sunt aici! rostesc eu. Mă întâlnesc cu ei!

— Îmi pare rău că a trebuit să te păcălesc ca să te aduc aici, Shay.

Dar nu e vocea lui Valerie, deși ea vorbește, ci puternicul accent newyorkez al detectivei Santiago. Apoi Valerie zâmbește.

Dacă înainte îmi era frică de ea, acum sunt îngrozită.

Valerie pornește spre peron, strângându-mă în continuare cu putere de cot. Nu am de ales, așa că țin pasul cu ea. Încă nu m-am uitat în jos, dar sunt sigură că mă amenință cu un pistol.

Un bărbat cu o servietă trece pe lângă noi în sens invers, iar eu încerc să-i atrag atenția, dar el stă cu ochii-n telefon. Și chiar dacă ne-ar vedea, ce ar remarca? Arătăm ca două prietene lipite una de alta, poate din cauza frigului, care se îndreaptă spre o cină târzie sau un concert.

Ajungem pe peron.

— Uite ce-i, Shay, nu îți voi face niciun rău!

Șase oameni sunt pe peron – câțiva afaceriști, o tânără care are pe cap niște căști voluminoase și o mamă care mișcă înainte și înapoi un cărucior roz. Dar toți par pierduți în propriile gânduri.

Vocea lui Valerie este joasă și blândă acum. Aproape că aș crede-o dacă nu aș ști de ce e capabilă.

— Eu, Cassandra și Jane vrem doar să vorbim cu tine.

Este ireal de multă liniște aici, jos, între două trenuri grăbite.

— Știu că tu, Cassandra și Jane sunteți surori și că ați avut un frate vitreg pe nume James.

Buzele îmi sunt atât de uscate și de rigide, încât îmi este greu să articulez cuvintele.

— Dar de ce mi-ați înscenat uciderea lui?

— Cassandra și Jane vor să știi că nu a fost nimic personal.

Valerie mă conduce mai departe pe peron, lângă grinda de susținere. Mă oprește nu departe de locul unde stătea Amanda când am zărit-o prima dată, apoi se plasează direct în spatele meu.

Timpul pare să încetinească. Sunt extrem de conștientă că respirația îmi e întretăiată și că obiectul pe care Valerie îl ridică puțin mai sus, împungându-mă cu el în coaste, trebuie să fie un revolver.

Aș putea să țâșnesc de lângă ea și să încerc să urc în goană scările. Am citit undeva că este dificil să nimerești o țintă în mișcare. Dar sunt atât de slăbită, iar creierul îmi este atât de încețoșat, încât nu pot să risc. Nu aș putea fugi mai repede decât ea. În plus, micul cărucior roz este undeva în spatele meu… dacă Valerie ar apăsa pe trăgaci, glonțul ar putea ajunge oriunde. Fiind atât de mult metal aici, ar putea să ricoșeze.

Când se apleacă spre mine, părul ei îmi atinge obrazul.

— Haide, Cassandra și Jane ne așteaptă! Vom rezolva toate astea de îndată ce ne vom întâlni cu ele.

Afișajul cu leduri arată că următorul metrou sosește în două minute.

O femeie îmbrăcată de parcă ar veni de la o sală de gimnastică se apropie agale de noi, cu un aer plictisit, ținând una dintre mâini în buzunar, iar cealaltă legănându-i-se pe lângă corp.

— Niciun cuvânt! șoptește Valerie, iar eu îi simt răsuflarea caldă pe ureche.

Dar femeia nici măcar nu se uită la noi. Parcă nimeni din acest oraș nu mă vede.

Arunc o privire în jur. Nu am scăpare. Simt o vibrație slabă sub picioare.

Afișajul cu leduri anunță că mai este un minut.

Femeia este mai aproape acum, dar se uită la ceva aflat în spate, în umbrele de sub scări. Își ridică dezinvolt mâna dreaptă și și-o trece peste păr, ca și cum și-ar netezi coada de cal.

Când aud zgomotul trenului, corpul îmi este complet rigid.

Valerie face un pas mare, silindu-mă să mă apropii de marginea peronului.

„Prea aproape!”

Dintr-odată, îmi dau seama ce are de gând să facă. Cassandra și Jane nu ne așteaptă nicăieri. Valerie vrea să-mi înscenez sinuciderea. Reproduce ultimele momente ale Amandei.

Încearcă cu adevărat să mă transforme în Amanda.

Valerie mă împunge în coaste cu arma, iar metroul se apropie. Sunt prinsă între două destine crunte.

Huruitul trenului mă asurzește. Apoi aud un strigăt:

— Poliția! Valerie Ricci, mâinile sus!

Ordinul vine din spatele nostru. Valerie întoarce brusc capul în timp ce se desprinde puțin de mine și coboară pentru o clipă arma.

În acel moment, instinctul meu preia controlul, concentrând toată forța care mi-a mai rămas, picioarele și corpul mi se încordează și continuă rotația în timp, iar eu o trag pe Valerie după mine, într-un semicerc. Apoi îmi înfig cotul în pieptul ei și o îmbrâncesc departe de mine.

Trenul apare în gura tunelului exact când Valerie cade cu spatele pe șine.

Trece peste ea, făcând-o să dispară, iar eu mă prăbușesc pe peron. Închid strâns ochii în timp ce roțile vagoanelor scrâșnesc frenetic până se opresc, sunetul acela strident părând înfiorător de uman.

Oamenii țipă și aleargă spre mine, dar eu continui să zac acolo, simțindu-mă amorțită. Când deschid ochii în cele din urmă, văd căruciorul roz răsturnat și o păpușă de plastic atârnând din el.

Îmi dau seama că femeia care îl împingea este polițistă, la fel și femeia în haine sport.

Nu am fost singură pe peron, exact cum mi-a promis detectiva Williams, când am sunat-o din taxi.

Simt o mână pe umăr și aud vocea ei fermă și familiară:

— Ești în regulă acum, Shay!

„Bine că a auzit totul”, gândesc eu în timp ce ea îmi desface cu blândețe geaca și scoate microfonul pe care mi l-a pus cu puțin înainte să ajung la

stația de metrou.

La urma urmei, mai sunt două surori care trebuie pedepsite.

EPILOG

SHAY
Două luni mai târziu

Cele trei lucruri care m-au salvat:

1. Când Valerie, fosta actriță din LA, s-a dat drept detectiva Santiago, imitând puternicul accent specific cartierului Brooklyn, a întrebat de care ieșire mă apropii pe șosea. Acesta este un termen folosit mai mult pe Coasta de Vest, așa cum am menționat la un moment dat în Jurnalul de date, când am notat și unii termeni regionali, cum ar fi „țâșnitoare”, în loc de „fântână arteziană”, și „zeamă”, în loc de „sos de roșii”. Orice persoană născută și crescută în New York ar fi spus „autostradă”.

2. Femeia care a fost alături de James Anders în noaptea în care a fost ucis – deja a fost identificată ca Amanda Evinger – purta cercei în formă de cerc, iar unul i-a căzut chiar înainte de a părăsi barul Twist. Barmanul a văzut și a strigat-o, dar ea nu l-a auzit. Adevărata detectivă Santiago l-a recuperat când l-a chestionat pe barman, în urma descoperirii cadavrului lui James. Știa că nu eu fusesem împreună cu James la Twist. Eu nu am găuri în urechi, cum avea Amanda.

3. Când detectiva Santiago i-a cerut lui Jody să-i aducă fotografia Amandei, care fusese plantată în Jurnalul meu date, Sean a însoțit-o pe Jody. El i-a spus că surorile Moore îmi aranjaseră să am grijă de o casă, a povestit cât de șocată am fost când am aflat că știau de smoothie-urile mele și că a ascultat când am vorbit la telefon cu surorile, iar ele m-au îndemnat să iau apartamentul liber al Amandei, un adevărat chilipir pentru zona respectivă. De asemenea, i-a zis că și-ar fi pariat viața pe faptul că eram o victimă în toată povestea asta. Când, în sfârșit, mi-am recuperat iPhone-ul de la hotelul acela mizer, am văzut că îmi lăsase șase mesaje.

Jurnal de date, pagina 84

Intru în vagonul metroului chiar înainte ca ușile să se închidă și apuc bara metalică de sus, iar corpul mi se legănă dintr-o parte în alta, pe măsură ce trenul prinde viteză.

Vechea mea geantă, care conține Jurnalul de date, îmi atârnă din nou pe umăr.

Mă uit în jur și adun detalii, așa cum fac mereu. În acest vagon mai sunt treizeci și cinci de persoane, în afară de mine. Dintre noi, doisprezece, sau 33%, se consideră foarte fericiți, potrivit unui sondaj privind sentimentele americanilor. Un alt studiu spune că patru, sau aproximativ 11%, probabil că sunt profund nefericiți.

Când intrăm în stația din 42nd Street, mă așez pe un scaun care tocmai s-a eliberat. Mă îndrept spre casă, de la noul meu loc de muncă, în cadrul companiei Global Metrics. Persoana pe care au angajat-o imediat după ce eu am ratat interviul nu a corespuns, așa că am solicitat din nou postul respectiv, iar de data aceasta, l-am obținut. Abia aștept să petrec o seară liniștită în garsoniera mea din Upper West Side. Nu are același farmec ca apartamentul Amandei, dar măcar amintirile de acolo sunt doar ale mele.

În spectrul fericirii, mă încadrez undeva printre ceilalți 56%.

Un tip din fața mea mă privește fix. Totuși, nu cred că sunt genul lui. Fața mea a apărut pe coperta publicației New *York Post,* când ziarul a relatat povestea arestării surorilor Moore ca fiind complice la o omucidere. În prezent, Cassandra și Jane sunt reținute fără posibilitatea eliberării pe cauțiune, în așteptarea procesului, împreună cu celelalte femei din grupul lor. Defectiva Williams m-a asigurat că vor fi condamnate, existând o mulțime de dovezi împotriva lor.

Arăt un pic altfel acum. Mi-am lăsat părul să crească și am renunțat la tunsoarea în scări, deși am decis să păstrez șuvițele mai deschise la culoare, și alternez lentilele de contact cu ochelarii, în funcție de starea de spirit. E ca și cum aș fi preluat anumite caracteristici ale Amandei, iar noul meu sine este un hibrid dintre noi două.

Deși mă gândesc din ce în ce mai puțin la surori, încă îmi amintesc adeseori de ele. De pildă, când văd trei femei împărțind o sticlă de vin și râzând sau când îmi amintesc să-mi îndrept trupul, în loc să stau cocoșată, sau când văd niște prietene ținându-se de braț când merg pe stradă.

Mi-e greu să recunosc acest lucru, dar, în ciuda a tot ce au făcut, pe undeva, mi-e dor de ele. Când eram cu ele, nu m-am simțit niciodată

singură. De asemenea, îmi amintesc de toate cele trei surori ori de câte ori pășesc pe peronul unei stații de metrou.

Care erau șansele ca eu să fiu martoră la două decese violente în același loc, la doar câteva luni distanță?

Dar încerc să nu mă gândesc la aceste date.

De asemenea, există o statistică la care m-am gândit mult în ultima vreme – că o persoană obișnuită trece, pe parcursul vieții sale, pe lângă șaisprezece ucigași.

Privesc o femeie care străbate vagonul.

Mă uit la ea și după ce trece de scaunul meu. Mă întreb dacă va trece pe lângă alți cincisprezece ucigași pe parcursul vieții ei.

Nu am spus nimănui că, după ce polițista a strigat la Valerie să ridice mâinile, iar ea s-a întors din reflex, eu am continuat să mă răsucesc, forțând-o să ajungă între mine și marginea peronului. Corpul pe care altă dată mi-l detestam, încercând să par mai scundă decât eram, mi-a fost în acel moment cel mai bun aliat. Am avut nevoie de membrele mele mai mari, de mușchii mai puternici și de cei câțiva centimetri în plus pentru a o birui. Apoi mi-am folosit ultimul dram de forță pentru a o îmbrânci.

I-am zărit ochii în timp ce cădea pe șine. Erau larg deschiși, iar în ei licărea o acuzație mută.

Unii ar putea să mă considere o criminală. Dar sper că majoritatea ar spune că am acționat în legitimă apărare.

Metroul se oprește, iar ușile se deschid șuierând. Câțiva oameni coboară, iar alții urcă.

Îi privesc cum apar și dispar. Unii vor primi măriri de salariu în anul următor, iar altora li se va cere divorțul. Un anumit procentaj va suferi fizic – orice, de la un os rupt până la primirea unui diagnostic teribil – în timp ce alții se vor îndrăgosti. Numerele asta îmi spun.

În ceea ce mă privește, nu știu ce îmi rezervă viitorul. Dar prefer să cred că statisticile sunt acum în favoarea mea.

Greer Hendricks
Sarah Pekkanen
Nu ești singură
virtual-project.eu

virtual project

Notes

[←1]

TED (Technology, Entertainment, Design) Talks reprezintă o serie de conferințe globale susținute de o asociație americană non-profit, Fundația Sapling, organizate în scopul răspândirii „ideilor care merită promovate”.

[←2]

Întruniri ale rudelor și prietenilor alcoolicilor, care își împărtășesc experiențele și își oferă sprijin reciproc.

[←3]

Formă de artă implicând îmbinarea mai multor medii creative, materiale etc.

[←4]

Joc de cuvinte pornind de la sintagma *happy hour* (literal „ora fericită”), desemnând o anumită perioadă din zi (de obicei începutul serii), când băuturile se vând la reducere.

[←5]

Cursă cu obstacole, desfăşurată pe teren accidentat.

[←6]

Personaje din serialul *Familia Brady.*

[←7]

Companie de *car sharing*.

[←8]

Fostă linie de tren suspendată, pe care circulau marfare ce transportau alimente și diverse produse în Manhattan. În prezent este amenajată ca parc.

[←9]

Inel tradițional irlandez, care simbolizează iubirea, loialitatea și prietenia.

[←10]

Stradă celebră din Los Angeles, California

[←11]

Screen Actors Guild – Federația Americană a Artiștilor de Film și Televiziune.

[←12]

Jurământ asemănător celui hipocratic. După numele lui Florence Nightingale (1820-1910), infirmieră britanică renumită datorită devotamentului de care a dat dovadă în practicarea meseriei sale și pentru că a contribuit semnificativ la crearea serviciului sanitar modern.

[←13]

Teste standard pentru admiterea la facultate.

[←14]

„Numai cei buni mor tineri”.